

Printed at the St. Mary's Press,
Athirampuzha.
1935.

മ.ഖ.വു.ര.

കേരളീയസിറിയൻ ക്രിസ്തുമതസമുദായത്തിന്റെ ഭൂതകാല ചരിത്രഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടപ്പുള്ള ചാരിത്രിക കഥാഘട്ടങ്ങളിൽ ചിലവയെ സാഹിത്യരംഗത്തു അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഞാൻ എഴുതിട്ടുള്ള ചരിത്രകഥകൾ എല്ലാംതന്നെ ഇതിനകം ചരിത്രപാരായണികന്മാരായ സമുദായന്മാരുടെ അഭിനന്ദനത്തിന് പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത സന്തോഷസമേതം പ്രസ്താവിക്കാനുള്ളതാണ്. ഓരോ കാലത്തും ഓരോ ദേശത്തും നടന്നിട്ടുള്ളതായ ചാരിത്രിക കഥകളുടെ സംഭവ്യതാസംഭവ്യതയെ തുലനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശരിയായ മാനദണ്ഡം അതതു കാലത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ അഥവാ അതതു കാലം നടപ്പിലിരുന്നിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവുമായ ആചാരമര്യാദകളാണെന്നുള്ളതിൽ ആർക്കുതന്നെ ഭിന്നഭിപ്രായത്തിന് വകയില്ലാത്തതാണ്. എന്നാൽ ഈ വാസ്തവം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാഞ്ഞിട്ടോ, അഥവാ അവയെ മനഃപൂർവ്വം അവഗണിച്ചിട്ടോ എന്തോ, എന്റെ ചരിത്രകഥകൾ എല്ലാംതന്നെ നായർസമുദായത്തിന്റെ ആധുനികമേന്മക്കും അഭിമാനത്തിനും ധാനികരമാണെന്നു ഭൂമിച്ചുകൊണ്ടു, എന്റെ മാനുഷസ്നേഹിതനും, നായർസർവീസുസൊസൈറ്റി സിക്രട്ടറിയുമായ മന്ദത്തു പത്മനാഭപിള്ള അവർകൾ ആഴ്ചയിൽ രണ്ടുവീതം പുറപ്പെട്ടിരുന്ന സർവ്വീസു പത്രത്തിൽ 1103 . മീനം 27-ാം- മുതൽ 103-കുടകം 27-ാം- വരെയുള്ള ലക്കങ്ങളിൽ, ചാരിത്രിക ന്യായങ്ങളേയും യുക്തിവാദസരണിയേയും എന്നല്ല, മനുഷ്യാചിതമായ മര്യാദയെത്തന്നെയും ചവുട്ടിത്തേക്കും വിധം "മാർ

മതൃസ് അത്തനാസ്യോസിന്റെ പഞ്ചകല്പാണി" എ
ന്നഎന്റെ ചരിത്രാഖ്യായികയെ അതികൾശവും ഒരുഭൂത
പൂർവ്വമായ രീതിയിൽ നിരൂപണം ചെയ്തയുണ്ടായി. ഈ
നിരൂപണത്തിനുള്ള എന്റെ മറുപടി
പ്രസ്തുതപത്രത്തിൽ തന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുമാ എന്ന്
നാൽ 103-മിഥുനം 30-ാം-ഏഴതിച്ചോടിച്ചതിൽ സ
ർവീസുപത്രം വായിക്കുന്നവരുടെ അഭിരുചിയെ മുൻനിർ
ത്തിമാത്രമേ അവ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ള
വെന്ന് തൽപ്രവർത്തകന്മാർ എനിക്ക് മറുപടിതരികയാൽ
മി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ നിരൂപണത്തിന്റെ കഥ
യില്ലായ്മയെ സംബന്ധിച്ച് സർവീസു വായനക്കാരെത്ത
ന്നെയും എന്തെങ്കിലും ചിലത് മനസ്സിലാക്കുവാൻ എനി
ക്ക് സൗകര്യം ലഭിക്കുകയുണ്ടായില്ല. ഏറെത്താമസിയാതെ
ഈ നിരൂപണലേഖനങ്ങൾ പുസ്തക രൂപത്തിൽ പുറത്തി
റക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വസ്ഥമായതിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാ
മ്യമായ കവുമായ അഭിമാനത്തെയും ശക്തിയേയും ഏതുവ
ലായും പുലർത്തുന്ന ലിഖിതപത്രം വാരിക്കോരി ചെലവിട
വാൻ തയ്യാറുള്ള സർവ്വീസുസാഹസികയുടെ മുക്തഹ
സ്തത്താൽ അനുഗ്രഹീതനായ മി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ ന
്യായാലോചന, ആ പക സൗകര്യങ്ങൾ യാതൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടി
ല്ലാത്ത എന്റെ താൽക്കാലികസ്ഥിതിയും തമ്മിലുള്ള അജ
ായാജാത്തരം കൊണ്ടുണ്ടായതിനേക്കുറിച്ച് എന്റെ മറുപടിയും,
പുട്ട ആരംഭമുണ്ട് തന്നെ പുറത്തിറങ്ങുമായിരുന്നു.

ഈ കേരളം ഇവിടത്തെ ആദിമ നിവാസികളായ പാ
ർ, പുലയർ തുടങ്ങിയുള്ള പുരാതന ദ്രാവിഡസമുദായ
ങ്ങളുടെ നിവാസഭൂമിയായിരുന്നുവെന്നും, നമ്പൂരി, നായർ,

തുടങ്ങിയുള്ള ഇതരവർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ഇവിടെ ഓരോരോ കാലത്തു കടിയേറി നാട്ടു കൈവശപ്പെടുത്തിയതാണെന്നും ആദിമനിവാസികളെ ഒഴിച്ചാൽ ഇവിടെ വലിയൊരു വനം കയറീട്ടുള്ള നമ്പൂരി, നായർ തുടങ്ങിയുള്ള സമസ്ത സമുദായങ്ങളും പ്രായേണ, സങ്കരവർഗ്ഗങ്ങളാണെന്നും ചരിത്രം അനിഷേധ്യമാവുന്നതെളിയിക്കുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ നമ്പൂരിമാരിൽ നിന്നും, ഭൂരിപക്ഷം നായന്മാരിൽനിന്നും മതപരിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരായ കേരളീയ നസ്രാണികൾക്കു് അവരുടെ സാക്ഷാൽ തായ് സമുദായമാവുന്ന മേല്പറഞ്ഞ നമ്പൂരിനായർ സമുദായങ്ങളോടൊപ്പം കേരളക്കരയോടും, ഇവിടത്തെ പ്രാചീന ഭരണകൂടത്തോടും, കേരളസംസ്കാരത്തോടും സുദൃഢമായ രക്തബന്ധവും, രാഷ്ട്രീയബന്ധവും സാംസ്കാരികബന്ധവുമുണ്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യാന സമുദായത്തിന്റെ അഭിമാനകരമായ പൂർവ്വചരിത്രവും പൂർവ്വമഹിമകളും നായർ സമുദായത്തിന്റെ അന്തസ്സിനും അഭിമാനത്തിനും ഹാനികരമാണെന്നുള്ള ചിലരുടെ മിഥ്യാഭൂമതിന്റെ അടിസ്ഥാനരാഹിത്യം ആർക്കും ക്ഷണേണ ബോധപ്പെടുന്നതാണ്. ഈ വാസ്തവം നിർമ്മത്സരബുദ്ധ്യോ സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ മി:പത്മനാഭപിള്ളയുടെ നിരൂപണത്തിന് മറുപടി പറയേണ്ട ആവശ്യം തന്നെ നേരിടുന്നതല്ലല്ലോ.

മി:പത്മനാഭപിള്ള തന്റെ നിരൂപണകൃതിയിലവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സർവ്വപ്രധാനമായ വാദമുഖത്തിനും സർവ്വഭവശാൽ അതോടു ചേർന്നുള്ള ഉപവാദഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും മറുപടിയായിട്ടാണ് ഈ ഒന്നാംവാല്യം ഞാൻ ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. മറ്റു പോയിന്റുകളെപ്പറ്റി ഇതേ

വിധം വിപുലമായി വ്യവഹരിക്കുന്ന രണ്ടാംവാല്യവും താമസിയാതെതന്നെ വെളിക്കിറക്കണമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു.

ഈ ഒന്നാംവാല്യത്തിന്റെ രചനയെ മുന്നിർത്തി എനിക്ക് ഗണ്യമായ ധനസഹായം ചെയ്തിട്ടുള്ള മലേഷ്യാ മലയാളികളായ ക്രൈസ്തവ സഹോദരങ്ങളോടുള്ള എന്റെ കൃതജ്ഞത അനല്പമാണ്. സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ സഭായത്തിന്റെ എന്നല്ല ക്രൈസ്തവരുടെ പൊതുവായ അഭിമാനത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നവിഷയത്തിൽ സിംഗപ്പൂരിലും കൊലാലംപൂരിലുമുള്ള ക്രൈസ്തവസഹോദരങ്ങൾ റൂപകതിപരമായും ഒന്നുചേർന്നും പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സമുദായ സ്നേഹത്തേയും ഒരുദാർശ്യബുദ്ധിയേയും മലയാളത്തെ ക്രൈസ്തവ സമുദായം ഏതുകാലത്തും ഹൃദയപൂർവ്വം അഭിനന്ദിക്കുമെന്ന് ഞാൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

പൗരവത്തിക്കുന്ന് }
മാവേലിക്കര }
14-4-1111 }

കെ.എം.വർഗ്ഗീസ്
(ചിത്രമെഴുത്തു്)

ശ്രീമാൻ ചിത്രമെഴുത്തു കെ. എം. വരഗീസ്

അവതാരിക.

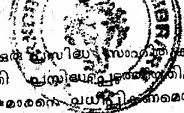
ഓരോ രാജ്യത്തിലുമുണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാനുഭവപുരറി പറയുമ്പോൾ അവർ ഇന്നു കരകുരുതയോ വസ്ത്രകുരുതയോ സ്വന്ത സമ്പാദ്യമെന്നെന്നും മറ്റൊന്നും അവരെപ്പറ്റി അഭിമാനത്തിനോ പ്രശംസയ്ക്കോ, അവകാശമില്ലെന്നും വാദിക്കാനിടയാകുന്നത് ഇങ്ങനെയുള്ളവർ യഥാർത്ഥമായ മഹാനുഭവമില്ലെന്നുള്ളതിന് ഒരു നല്ല തെളിവുവെന്നു സ്വല്പമായി അലോചിച്ചാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ കായ്പ്പകിടക്കട്ടെ. നവീനകാലങ്ങളിൽ ചേരും പെരുമയും ഉള്ളവരായി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഷേക്സ്പിയർ, മിൽട്ടൻ, നെൽസൻ, വെല്ലിംഗ്ടൻ, ഡ്രാഡ്സ്റ്റൻ മുതലായവർ അംഗ്ലിയോസഭയിൽ പെട്ടവരാണോ റോമൻകത്തോലിക്ക സഭയിൽ പെട്ടവരാണോ, ഏതെങ്കിലും നവീകരണസഭയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാണോ അല്ലെങ്കിൽ യോർക്ക് യൂണിറ്റിയോ കെന്റിൽ ജനിച്ചവരാണോ എന്നുള്ളതിന്നു അടിസ്ഥാനമാക്കി അതെങ്കിലും ആത്മപ്രശംസ ചെയ്യുകേട്ടിട്ടില്ല. ഈ വിവിധ ക്രിസ്തീയചർച്ചകൾ തമ്മിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അതികഠിനമായ മത്സരവും വഴക്കുമുണ്ടായിട്ട് ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി ആരും ഒരു നേർപക്ഷണവുമില്ല. ചരിത്രം പരിശോധിച്ചു് ഇവരുടെ കക്ഷിയോ വകപ്പോ കരയോ കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിച്ചാലും ഷേക്സ്പിയർ അംഗ്ലിയോ സഭാംഗമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആ സ

കോർക്കോ മിത്തൻ ഒരു നവീകരണസഭാംഗമായിരുന്നതു കൊണ്ടു ആ സഭയ്ക്കോ മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ അധികരിക്കാനോ മറ്റുള്ളവരെ അപമാസിക്കാനോ ഇതു പര്യാപ്തമാണെന്നാകാം കണക്കാക്കുന്നില്ല. നേരെമറിച്ചു ഏതെങ്കിലും ഇടുങ്ങിയ ഒരു കരയുടെയോ ദേശത്തിന്റെയോ സമുദായത്തിന്റെയോ പരിധികളിനുള്ളിൽ വെളിയിലേക്കു പ്രവേശിക്കത്തക്ക മാഹാത്മ്യം ബഹുവത്ഥമില്ലാത്ത ആളുകളേപ്പറ്റി മാത്രമാണു അത്തരം കരകൾ വഴിദേശങ്ങൾ സമുദായങ്ങൾ അവകാശവാദം നടത്തുകയും അധികരിക്കുകയും പരസ്പരം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഷേക്സ്പീയർ മിത്തൻ മുതലായവർ ഇംഗ്ലണ്ടുകാരാണെന്നും ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ അഭിമാനസംഭരണമാണെന്നും കണക്കാക്കുന്നതല്ലാതെ ഇവർ ജനിച്ചുവളർന്ന കരകൾ സമുദായങ്ങൾ അതിനേപ്പറ്റി ഡംഭപറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി ഒരിക്കൽപ്പോലും കേട്ടിട്ടില്ല. നേരെമറിച്ചു ഇവരുടെ മാഹാത്മ്യം കണക്കാക്കിയാൽ ഇവർ ലോകത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്താണെന്നും ഇംഗ്ലണ്ടുകാർപ്പോലും ഇവരെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചവകാശം വ്യക്തമാക്കി കാഴ്ചവെക്കുന്ന പലരും പ്രസ്താവിക്കാറുണ്ട്. ഷേക്സ്പീയറിന്റെയോ മിത്തന്റെയോ നെൽസന്റെയോ മാഹാത്മ്യത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നായി ഇവരുടെ പ്രത്യേക സമുദായങ്ങൾ ദേശങ്ങൾ വഴിക്കടിക്കേണ്ടതായോ അവകാശവാദം നടത്തേണ്ടതായോ വരുന്നത് ഇവർ യഥാർത്ഥമായ യാതൊരു വലിച്ചുവെക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ളതിനെ തെളിവാക്കിയിരിക്കുന്നതാണ്. ഈ ഭേദമില്ലാത്തതായ മലയാളക്കരയിൽ യഥാർത്ഥമാഹാത്മ്യമുള്ളവരായി ശങ്കരാചാര്യരെ ഒഴിച്ചു മറ്റൊരുകിലുമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. ശങ്കരാചാര്യർ മലയാളക്കരകളുടെ പ്രത്യേക സ്വത്തായി ഈ ദിഗ്ഗന്ധികളോ അന്യ നാട്ടുകാരോ ഓക്കാനം വെക്കുന്ന മാത്രമല്ല മനുഷ്യസമുദായത്തിനു പൊതുവായ ഒരു നിയമം

യായി മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അനുസ്മരിക്കാറുള്ളൂ. ശിവജി, ഹൈദരാലി മുതലായവരെപ്പോലെതന്നെ ജില്ലാ സ്വരാജ്യത്തിന്റ വെളിയിൽ കടന്നു വേരെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരുപോലും ഇവിടെ ജനിച്ചിട്ടില്ല. കുടുംബസ്വത്തുക്കൊണ്ടു കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കു ചെലവിന്നു തികയാതെയിരിക്കുമ്പോൾ അവരുതമ്മിൽ വഴക്കും മത്സരവും നീരസവുമുണ്ടാവുക പതിവാണ്. അതുപോലെ തിരുവിതാംകൂറിൽ പൂർവ്വചരിത്രമാഹാത്മങ്ങളേപ്പറ്റി ഓരോ സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ നടത്തുന്ന അവകാശവാദങ്ങളെക്കാൾ ഈ വിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനുള്ള ദാരിദ്ര്യത്തെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന മറ്റൊരു തെളിവും അവശ്യമുള്ളതല്ല. നായനാർ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ, ഈഴവർ മുതലായവർ തമ്മിൽ ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു വാഗ്സമരം ആരംഭിച്ചിട്ട് ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നായർസമുദായത്തിലെ ചില ഏഴത്തുകാരും പ്രാസംഗികന്മാരുമാണെന്നു തോന്നുന്നു ഈ സമരത്തിൽ മാർഗ്ഗദർശികളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികളും ഈഴവരും വെള്ളാളരും മറ്റു പലരും കണ്ണുതുറന്നു പഴയ ചരിത്രകലവറകൾ പരിശോധിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളിൽവെച്ചു ചരിത്രമെഴുത്തുക. എം. വർഗീസവർകളാണെന്നു തോന്നുന്നു ഈ പുസ്തകത്തെ പരിശോധനയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഖ്യാനവിധങ്ങളായ ചില ചരിത്രാഖ്യായികകൾ മനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. അതിനേപ്പറ്റി നായർസമുദായത്തിലുൾപ്പെട്ട ചിലർ നീരസവും ഉണ്ടായി.

“മാർ കാത്വസ്” അർത്ഥനാസ്യോസിന്റെ പഞ്ചകലണി” എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം ഏഴതീയ ഒരു ചെറിയ ചരിത്രാഖ്യായികയിൽ സമുദായാഭിമതത്തെ ദ്വേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നവരായ ചില മനോധർമ്മങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ള

ു നിസ്സംശമാണ്. ഇതുപോലും മറ്റേതെങ്കിലും സമുദായത്തി
 ന്നാഭിമാനക്ഷയമുണ്ടായതായി തോന്നുന്നപക്ഷം അതിനെപ്പ
 റിപ്രതിഷേധം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിലും തെറ്റുണ്ടെന്നു പറ
 യാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ ചരിത്രാഖ്യായികകൾ മുതലായ സാഹി
 ത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള അപാരത്വങ്ങൾ പ്രയോഗി
 ക്ക സർവ്വസാധാരണമാണ്. അതിനെപ്പറ്റി ആരെങ്കിലും അതി
 രില്ലാതെ ക്ഷോഭിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞങ്ങളുടെ പരിമിതമായ അ
 റിവിൽ എത്തുവെട്ടിയിട്ടില്ല. ഇതിന് അനവധി ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉ
 ണ്ട്. അടുത്തകാലത്തുണ്ടായ ഒരു സംഭവംമാത്രം ഏടുത്തുപറയു
 ന്നു. 1870-ൽ ഫ്രാൻസും ജർമ്മനിയുമായി നടന്ന പ്രസിദ്ധമാ
 യ ഫ്രാങ്കൊപ്രയുൻ യുദ്ധത്തിൽ പരാജിതനായ ഫ്രാൻ
 സിലെ ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന ലൂയി നെപ്പോളിയനും, ഭാര്യ
 യും, ഏകപുത്രനും യുദ്ധാനന്തരം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അഭയം പ്രാപി
 ച്ചിരുന്നു. ഈ ചക്രവർത്തി പ്രസിദ്ധനായ നെപ്പോളിയൻ
 ബൊണപ്പാർട്ടിന്റെ വംശജനായിരുന്നു. ഈ അഭയാർത്ഥികളെ
 പറ്റി ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റും ജനസമുദായവും വിശേഷിച്ചു
 വിക്ടോറിയ മഹാരാജ്ഞിയും നാടുവാഴ്ചയുള്ള ചക്രവർത്തിയോ
 ടും ക്ഷമംബാഗങ്ങളോടുമെന്നവണ്ണം അത്യധികം ബഹുമാനം
 പ്രദർശിച്ചിട്ടുവന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ നിയ്യാണറേഷൻ ഏകപു
 ത്രനു പ്രവൃത്തിരഹിതനായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിലുള്ള വിരസത
 കൊണ്ട് ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് യുദ്ധത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകാനുവാദിക്കണ
 മെന്നു തുടർച്ചയായും നിർബന്ധമായും വിക്ടോറിയ മഹാരാ
 ജ്ഞിയുടെ അടുക്കൽ അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനാൽ വ
 ളരെ വൈമനസ്യത്തോടുകൂടി മഹാരാജ്ഞി അഫ്റിക്കയിൽ
 സുലൂസ് എന്ന അപരിഷ്കൃതവർഗ്ഗക്കാരും ബ്രിട്ടീഷ് കാരമാ
 യി ഉണ്ടായ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ചേരാൻ രാജകുമാരനെ അനുവ
 ദിച്ചു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ രാജകുമാരൻ കൊല്ലപ്പെട്ടുപോയി. ഈ
 യഥാർത്ഥസംഭവത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി രണ്ടോ മൂന്നോ വ

ഞങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഫീൽഡ് ഓഫീസിലെ ഒരു പ്രസിഡൻ്റ് സാഹിത്യകാ
 രൻ ഒരു ചരിത്രനാടകം എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ
 വിശ്വേരിയ മഹാരാജാവി രാജകുമാരനെ വധിച്ചതെന്നൊ
 ുള ഭോഷോട്ടേഴ്സത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ യുദ്ധത്തിലയയ്ക്കുകയാ
 യിരുന്നു എന്നു സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. നാടകത്തിൻ്റെ പല അങ്ക
 ങ്ങളിലും മഹാരാജാവിനും ആലോചനക്കാരും തമ്മിൽ രഹ
 സ്വമായി കൂട്ടുകെട്ടുണ്ടാക്കിയതായും കാണിച്ചിരുന്നു. ഈ പുസ്ത
 കപ്രസിദ്ധീകരണത്തെപ്പറ്റി ഗവണ്മെന്റുകൾ തമ്മിലും രാജ്യ
 ങ്ങൾ തമ്മിലും ഔദ്യോഗികമായി എഴുത്തുകത്തു നടത്തത്ത
 ക്കുവണ്ണം അത്ര ഫീനമായ വിധത്തിൽ മഹാരാജാവിനെ ചീ
 ത്തികരിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും ഇതിനെപ്പറ്റി അരും ക്ഷോഭിച്ചി
 ു. സർവ്വജനവിമിശിതമായ വാസ്തവസ്ഥിതികളെ ഈ വിധ
 ത്തിൽ രൂപഭേദപ്പെടുത്തിയതു ശരിയായില്ലെന്നു ലണ്ടൻ ടൈം
 സ് പത്രത്തിലും മറ്റു ചുരുക്കം ചില പത്രങ്ങളിലും രണ്ടോ
 നാലോ വരികളിൽ മാത്രമാണ് ഇതിനെപ്പറ്റി മറുപടി പറ
 ഞ്ഞത്. ഇനിയും അടുത്തകാലത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലുണ്ടാ
 യ ഒരു ചരിത്രനാടകത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാം. രാജാക്കേ
 ശ്വഭാസൻ എന്ന പേരിൽ ഒരു പ്രഹസനം മിസ്റ്റർ ഈ. വി
 ക്ക്ലാവിള്ള എഴുതിയുണ്ടാക്കി പല സ്ഥലങ്ങളിലും അഭിനയി
 ച്ചിടുകയും അച്ചടിച്ച പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ.
 ഈ പ്രഹസനത്തിലെ ഒരു ചാത്രമായ മാത്തുത്തരക്കനെപ്പറ്റി അ
 ത്യധികമായി ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാത്തുത്തരക്കനെപ്പറ്റി “നി
 ഏതനായ സുറിയാനികൾ” വിശ്വസിച്ച് വരുന്നത് അദ്ദേ
 ഫം എത്രയും താണനിലയിൽനിന്നു സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടും ബു
 ങ്ലിവെവേചംകൊണ്ടും ധീരക്രത്വംകൊണ്ടും തിരുവിതാംകൂറി
 ലെന്നല്ല മലയാളക്കരയിലെന്നല്ല ഇൻഡ്യയിൽ ആ കാലത്തു
 ണ്ടായിരുന്നവരിൽവെച്ചു പ്രഥമഗണനീയനായ ഒരു കച്ചൽ
 പ്യാപാരിയായിതീർന്നു എന്നും അനവധി പണം സമ്പാദിച്ചു

എന്നും മാത്താഞ്ചവർമ്മമാരാജാവിന്റെ കാലശേഷം രാജ്യം ഭരിച്ച രാമവർമ്മമാരാജാവിന്റെയും രാജാക്കേശവദാസന്റെയും ആപ്തമിത്രമായിരുന്നു എന്നും 17 ലക്ഷം രൂപാ സ്വന്തമായും മറുപലരിൽനിന്നു കടം വാങ്ങിയും ജാമ്യംനിന്നു വാങ്ങിയും തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെണ്ടിലേക്കു കടം കൊടുത്തിരുന്നു എന്നും രാജാക്കേശവദാസന്റെ ഭാര്യപത്മനശേഷം മാത്തുത്തരകൻ വേലുത്തമ്പിള്ളിയുടെ അപ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിച്ചു പല കഷ്ടതകളും മുതൽ നഷ്ടങ്ങളും അനുഭവിച്ചു എന്നും ഗവണ്മെണ്ടിൽനിന്നു കിട്ടാനുള്ള 17 ലക്ഷം രൂപാ കിട്ടാതിരുന്നതിനാൽ മാത്തുത്തരകൻ ഈ പണത്തിൽ അന്യന്മാരോടുകടം വാങ്ങിയിരുന്ന സംയുക്തകുമാർ കേസുകൊടുത്തു എന്നും തരകന്റെ മരണശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൗത്രനെ ഇതിലേക്കായി ജയിലിൽ താമസിപ്പിച്ചു എന്നും ജയിലിൽ കിടന്നപ്പോൾ മരിച്ചു എന്നും മാത്തുത്തരകൻ ബലവീര്യപരാക്രമങ്ങൾ, രാജകേരീ, ഔഷധം മുതലായ പല വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളുടെ വിളനിലമായ ഒരാളായിരുന്നു എന്നുമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരാളെ ഈ പി. കൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ സ്മരിയാനികൾക്കു രസിച്ചിരിക്കാനിടയില്ലെന്നദ്ദേഹത്തിനും നല്ലപോലെ അറിയാവുന്ന സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ ഇതിനെപ്പറ്റി ഇതേവരെയായി ക്രിസ്ത്യാനികളിലാരും യാതൊരു പ്രതിഷേധവും പ്രകടിപ്പിച്ചതായി അറിയില്ല.

എന്നാൽ ചിത്രമെഴുത്തുകാരും എഴുത്തുകാരിമാരും സ്വസ്ഥമുദാഹരണത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രമെഴുതുകയെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത് എഴുതിയപ്പോൾ വിവരിച്ച ചരിത്രാഖ്യായിക നായർസമുദായത്തിനു അപമാനകരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മറ്റൊരു പരമനോഭവിച്ച അവർകൾ തുടർച്ചയായി അനേക വിമർശനോപന്യാസങ്ങൾ സമീപസമയത്തിൽ എഴുതു

കയും ഈ ഉപന്യാസങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത ഒരു പുസ്തകമാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സംഗതിയും ഈ നാട്ടിൽ പലക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ എത്ര കഠിനമായി അധഃക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് ഒരു കയ്യെഴുത്തു കണ്ടെത്തി. മി. വറഗീസ് അതിരുകടന്നു വല്ലതും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് അന്ധതയോടെ പതിനായിരം മടങ്ങോ കൂടുതലായി ശകാരം മടക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിനേപ്പറ്റിയും ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇതേ വരെയായി പറഞ്ഞതെല്ലാം വിധത്തിൽ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. പത്തനംപേരിയിൽ അന്ധരായ വിമർശനങ്ങൾക്കു തക്കതായ ഒരു മറുപടി എഴുതാൻ മി. കെ. എം. വറഗീസിനു ശക്തിയില്ലെന്നു തെളിയിക്കുകയും വിചാരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടിക്കു മനോരമയിൽ പത്രസ്തംഭം അനുവാദിക്കണമെന്നു മി. വറഗീസ് ഞങ്ങളോടാവശ്യപ്പെട്ടു എങ്കിലും ഇപ്രകാരം അതിരുകടന്നു ശകാരമായി പരിണമിച്ച ഒരു വാദപ്രതിവാദം മനോരമവഴിയായി തുടന്നുകൊണ്ടുപോകാൻ മനോരമയുടെ നയമൊ, അഭിമാനമൊ, ഭീരുത്വമൊ, വശക്കുറവൊകൊണ്ടു നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ അന്നു മി. വറഗീസിന്റെ അപേക്ഷയെ ഞങ്ങൾ നിരസിക്കുകയാണു ചെയ്തത്.

ഇങ്ങനെയുള്ള പല അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നു “നിഷ്ഠൂരനായ” സുറിയാനികളെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പറയാമെന്നും അവരെ കണക്കില്ലാതെ ശകാരിച്ചാൽ പോലും അതിനു പകരം എന്തെങ്കിലും ശബ്ദിക്കാവുകയെന്നും ശക്തിയോടെ ഇല്ലെന്നും പല നായർ ലേഖകന്മാരും പ്രാസംഗികന്മാരും ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. അങ്ങനെ ഇരുന്നപ്പോഴാണ് നിയമസഭാപരിഷ്കാരവേലത്തിനെപ്പറ്റി ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുതലായവർ അതുപറ്റി പ്രദർശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയത്. ഈ അവശാദമുദായങ്ങളുടെ അവശതകൾക്കു ന്യായമായ പരിഹാരമുണ്ടാക്കുന്നപക്ഷം നായർ

നാഷിപ്പോൾ കിട്ടിയിട്ടുള്ള സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒരംശം നഷ്ടപ്പെട്ടതെ തരമില്ലെന്നുള്ളതു പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നിട്ടും ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ വാദത്തിൽ തല ഇടാൻ ചെയ്യപ്പെട്ടതു നായനാരിൽ ചിലരെ കണക്കില്ലാതെ അതുതപ്പെടുത്തുകയും ക്ഷുഭിതരാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അതിനാൽ മി. മനസ്സു പത്മനാഭപിള്ളയുടേയും മി. ഈ. വി. യുടേയും മറ്റു പലരുടേയും അനുഭവം കണക്കാക്കി ഇവരെ കണക്കിനു ശകാരിക്കുകയും ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പകൽസമയം ജീവഭയത്തോടുകൂടി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന മുക്കുകളെപ്പോലെ മുകരായിത്തീരുന്നതെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയോടുകൂടിയാണു തീരുവനന്തപുരത്തു വച്ച് ഈയിടെ സംയുക്തരായ് ടീയനായർസമ്മേളനം നടത്തിയതെന്നുമാനിക്കാൻ പലന്യായങ്ങളുണ്ട്. മി. ഈ. വി. തന്നെ മി. മനസ്സു പത്മനാഭപിള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കണക്കിനു കൊടുത്തതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തെ സാക്ഷാദഗ്രഹണാർത്ഥം ചെയ്യുന്നതായിട്ടാണല്ലോ യോഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചത്. ഇന്നു വിഴിഞ്ഞിൽ ഈ സുറിയാനികളെ നിശ്ശബ്ദരാക്കിത്തീർക്കാമെന്നു തെളിയിച്ചതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിനന്ദനമാണല്ലോ ഈ വിധത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രസംഗത്തിലും ശകാരത്തിലും വാഗ്വാദത്തിലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ നായനാരെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ പിന്നോക്കമാണെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ആർക്കും തർക്കമുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ശകാരിക്കുമാത്രമല്ല എത്ര കർമ്മശകാരം കേട്ടാൽ പോലും പകരമായി എന്തെങ്കിലും ശബ്ദിക്കാൻ ശക്തരല്ലെന്നുള്ള അക്ഷേപം കൂടി വളരുന്നാൽ നടത്തിയപ്പോൾ ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഓരോ കോണിലും മുഖയിലുമിരുന്ന ചില പ്രതിശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ചെയ്യപ്പെട്ടതിൽ മി. പത്മനാഭപിള്ള, മി. ഇ. വി. മുതലായവർ ഒരു ഗുരുസ്ഥാനമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി അവർക്കും കൃതാർത്ഥതാമനകമായി

രിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. Even a worm will turn. ഒരു കുമിഴ് പോലും ഒരതിരു കടന്നുള്ള ദണ്ഡനും ആനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നാൽ തിരിഞ്ഞുനിൽക്കുമെന്നുള്ള സംഗതി ആരും വിസ്മയിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു.

സുറിയാനികളിൽ ചിലർ പഴയ കാലങ്ങളിൽ ആഴ്ച ധാര്യം സന്തതിയും മറ്റും മുറുക്കുള്ള സഹോദരസമുദായങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു ഗണ്യമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നതായി മി. കെ. എം. വറഗീസ് അഭിമാനിച്ചതിനെപ്പറ്റി മി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ മറുപടി ഇവർ വാളെടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു മരമുക്കാൻ മാത്രമാണെന്നും, തുന്വാവെട്ടായിരുന്നു അവരുടെ യുദ്ധസേവനമെന്നും, അവർ യുദ്ധം ചെയ്തു് അരിവാൾ കൊണ്ടു നെൽക്കുറുമായിട്ടായിരുന്നെന്നും മറ്റുമായിരുന്നു. അതു കൂടാതെ മി. വറഗീസിനെ ജീവനോടെ വച്ചേക്കാൻ പാടില്ലെന്നും പല്ലു തല്ലിപ്പറിക്കണമെന്നും പുറം ചമ്മട്ടിക്ക് അടിച്ചുപൊലിക്കണമെന്നും കരിശിൽ തറയ്ക്കണമെന്നും മറ്റും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. 95th പേജോളം വരുന്ന പ്രസ്തുത നിരൂപണകൃതിയിൽ ഏകദേശം 20 പേജുകളിൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ യുദ്ധസേവനത്തെപ്പറ്റി ചിലതെല്ലാം പറയുകയും ബാക്കി മിക്ക ഭാഗങ്ങളും ശങ്കരങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറയ്ക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മി. അനായണമേനോന്റെ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിലും ഈ നാട്ടിൽ യുദ്ധസേവനം നായനാർ കുമാരനെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു എന്നും "സുറിയാനികൾ" ഇതിൽ അത്യധികം ജൂഹുവ്സാധനമാരായിരുന്നു എന്നുമാണല്ലോ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. മലയാളകുരയിൽ ആരെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിൽ ചരിത്രദൃഷ്ടിയിൽ ശ്രദ്ധാർഹമായ സാമന്ത്രിം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. താരതമ്യേന ഓരോ തരം ദേശവഴക്കുകളും കീടിവഴക്കുകളും മാത്രമെന്നു കണക്കാക്കപ്പെടേണ്ട ചില ചെറിയ യുദ്ധങ്ങളിൽ

ഈ രാജ്യക്കാർ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ഓരോരുത്തർ പൂർവ്വ തിരിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തവരുന്നത്. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ നായനാരെപ്പറ്റി പറയാവുന്ന വിധത്തിലെല്ലാം “സുറിയാനികളെ”പ്പറ്റിയും മറ്റുപല കേരളീയസമുദായങ്ങളെപ്പറ്റിയും ന്യായമായി പറയാനാണെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണ്. അതിനാൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സൈനികസേവനം മുതലായവയെപ്പറ്റി ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങളോടുകൂടി ചില സംഗതികൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നിയതിനാൽ ഈ വിധത്തിൽ ചില ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതി അയച്ചുതരണമെന്നു ഞങ്ങൾ മി. കെ. എം. വാഗ്ഗീസിനോടാവശ്യപ്പെടുകയും അദ്ദേഹം ആ കൃത്യം സസന്തോഷം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ ഉപന്യാസപരമ്പരകൾ അടുത്ത ലക്കംമുതൽ ഈ പംക്തികളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങുന്നതാണ്. എന്നാൽ പത്മനാഭപിള്ള അവർകളുടെ “മൊഴിക്കുമൊഴി” എന്നുള്ള വിധത്തിൽ യാതൊന്നും ഇവയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കയില്ലെന്ന മനോരമയുടെ ഭിരുതാമൊ അശക്തിയോ ദുരഭിമാനമോ നയമോ ഇന്നവിധത്തിലുള്ളതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി വച്ചിട്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ വായനക്കാരോടു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ചില സംഗതികൾ ഓരോരുത്തരുടെയും അപരപ്രീതികാതിരുന്നാൽ മെ. പത്മനാഭപിള്ള, ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള നാരായണമേനവൻ മുതലായവരുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും സ്വപ്നങ്ങളും മനോധർമ്മങ്ങളും യഥാർത്ഥ ചരിത്രങ്ങളായി കാലാനുരത്തിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടാനിടയുള്ളതാകയാൽ ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം അസ്വാനത്തിലാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

*

*

*

*

“നസ്രാണിസമുദായാംഗങ്ങൾ ഈ ഉപന്യാസപരമ്പരകളെ സഗ്രദ്ധം വായിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ന. മിക്ക ആളുകളും കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവയും കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വിസ്മയിച്ചുപോയിട്ടുള്ളവയുമായ ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു സമുദായത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രമാഹാരമുത്തെ അതുതകരമായ വിധത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മി. വാഗ്നീസ് പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അനുദ്ദേശബുദ്ധിശക്തിയും രചനാസാമർത്ഥ്യവും വേണ്ടവിധത്തിൽ വിലമതിപ്പാനും അവയേപ്പറ്റി കൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിക്കാനും ഇക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സമുദായാംഗങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വരുന്നതു ഭാവി തലമുറയിലെ ആളുകൾ അവരുടെ പേരിൽ ഒരു വലിയ നൂനതയായി പരിഗണിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾക്കു അല്പം പൊലും സംശയമില്ല. മി. വാഗ്നീസ് ഇതു സംബന്ധിച്ചു ന്യായമായി അർഹിക്കുന്ന പ്രോത്സാഹനം സ്വസമുദായത്തിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയ്ക്കില്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു."

ശ്രദ്ധിപത്രം.

പ്രധാനപ്പെട്ട മൊറകൾ മാത്രമെ ഇതിൽ തിരുത്തിയിട്ടുള്ളൂ.

പുറം	വരി	സുബ്ബാ
൧൭	൧൩	അസഹ്യം
൨൧	൪	* മറവന്മാരുമാണെന്ന്
"	൨൫	* മി. പി. കെ. നാരായണപിള്ള
൨൫	൭	പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള
൩൧	൨൩	വിദ്യാർത്ഥിശിരോമണി
൭൩	൧൩	History of Travancore P. 154.
എന്നുള്ളത്	൧൨-ാം വരിയിൽ	ചേർക്കേണ്ടതാണ്.
൮൫	൪	ബോധവ്യമാണെന്ന്
൮൯	൨൨	സേവനം
൯൩	൧൦	ഉദ്യോഗം
൯൩	൧൪	നയകൾ ശല്യത്താൽ
൯൫	൨൧	ലത്തീൻ സഭയ്ക്കു
൧൦൫	൨൧	തക്കവാറുണ്ടായിരിക്കെ
൧൨൫	൧൯	ചൈതീക
൧൪൨	൨൨	അവരുടെ "ണ"യും
൧൪൩	൧൩	"പെമ്പിളയുമാണെന്നും
"	൧൭	പെൺപിള്ള
൧൯൯	൨൧-൨൨	തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജകുടുംബത്തിന്റെയും സർക്കാരിന്റെയും ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ചില ആചാരങ്ങൾ യഥാകാലം നിറുത്തിച്ചതിന്നു
൨൦൯	൨	ആജ്ഞാപിതമായി ഭാഗം വെച്ച്
"	൧൩	ഒരു വമ്പിച്ച ധർമ്മോഹമാണെന്നും
൨൧൪	൨൫	സ്വയംരക്ഷണബോധം
൨൨൦	൧൨	ജ്ഞാനസ്സാരമാരായിത്തീർന്നു
൩൨൨	൧൭	മുതലുള്ള

കേരളീയനസ്രാണികളുടെ
രാഷ്ട്രീയ സേവനം.

(ഒന്നാം ഭാഗം)

ഉപക്രമം.

ആ ധീരകേസരിയായ മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്താ മാർ മത്യസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ വിജയോപദാനത്തെ വിഷയികരിച്ചു ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളതും, മനോരമാഭാരവാഹികൾ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുമായ മാർ മത്യസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ പഞ്ചകല്യാണി എന്ന ചരിത്രാഖ്യായികയ്ക്ക് ഒരു നിരൂപണം എന്ന ഭാവന നായർ സർവീസ് സൊസൈറ്റിസെക്രട്ടറിയായ മി. മനുജു പത്മനാഭപിള്ള സർവീസ് പത്രത്തിൽ "മാർ മത്യസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ പഞ്ചകല്യാണിയും ചിത്രമെഴുത്തു കെ. എം. വാഗ്ഗീസും" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ആരംഭമാസകലംകൊണ്ടു പരമ്പരയാ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി അവസാനിപ്പിച്ചതും അന്നന്തരം പുസ്തകരൂപത്തിൽ വെളിപ്പറക്കിയിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു നിരൂപണകൃതിയിലെ സർവ്വപ്രധാനമായ ആനന്ദം വാദമുഖങ്ങൾക്കു മുമ്പടിയായിട്ടാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തെ ഞാൻ ഇപ്പോൾ മഹാജനസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നത്.

ഒരു മുമ്പടിക്കെന്നല്ല, സാമാന്യമായ ഒരു നിരൂപണത്തിനുപോലും അർഹമല്ലാത്തവിധം കേവലം പുരുഷവിദ്വേഷപരവും സമുദായവിദ്വേഷവിഷഗ്നിത്വവും ശകാരബാഹുല്യവും

യ ആ കൃതിക്ക്, അതു നായർസർവീസു സൊടെസററിയുടെ നല്ലപേരിനെ സ്വന്തം നാമധേയത്തോടു ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മാനുപുരുഷന്റെ പേരിൽ പുറത്തിറങ്ങിയിട്ടുള്ള ഒന്നായതിനാൽ ശ്രീമാൻ പത്മനാഭപിള്ളയുടെ നേരെ എനിക്കുള്ള ബഹുമാനപൂർവ്വമായ ഗൗരവബുദ്ധി ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു മറുപടി എഴുതുവാൻ ഞാൻ ഉദ്യുക്തനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതാണെന്ന വാസ്തവം ആദ്യമായിത്തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

മി. പത്മനാഭപിള്ള അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വാദകോടികൾക്ക്, അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാരീതിയും സ്വപുറം ഉപയോഗിച്ചുതന്നെ ഞാൻ മറുപടി എഴുതിക്കണമെന്നു് ഇച്ഛിക്കുന്ന പല മാനുപുരുഷരുടെന്നു് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ഒരു തുച്ഛമായ ജീവിതകാലത്തേക്കു മാത്രമല്ല, പുരുഷവിദ്വേഷഹിതരും, നിഷ്പക്ഷപരിശോധകന്മാരുമായ ഭാവിസന്താനങ്ങളുടെ അനേകതലമുറക്കുലത്തെ ഗാഢചിന്തിതനത്തിനതന്നെ വിഷയിഭവിക്കേണ്ട ഒന്നായതിനാൽ ആഭാസപരമോ, ശങ്കാരപരമോ ആയ ഒരു ഭാഷാരീതിയും സ്വപുറവുമാകേണ്ടു് ഏന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ചാരിത്രികവിശ്വാസ്യതയേയും മാനുപുരുഷരുടെ സന്നിധിയിൽ വിലവെച്ചു കിട്ടാവുന്നതായ അതിന്റെ അന്തസ്സിനേയും വിദൂരദൃഷ്ടിയില്ലാതെ നശിപ്പിച്ചുകളയുവാൻ ഏന്റെ മനോഗതി എന്നെ അനുവദിക്കായ്ക്കയാലും, ആ വിധം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ശ്രേഷ്ഠാദർശോചിതമല്ലെന്നു നേരംകുറുപ്പാർ ഉപദേശിക്കയാലും, അതുകൊണ്ട് പ്രതിപക്ഷബഹുമാനത്തോടും മര്യാദയോടും അന്തസ്സോടുംകൂടി ഈ വാദപ്രതിവാദസമരത്തിൽ ഇടവെട്ടുന്നതു യുക്തമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. എന്താനും ചില മാനുപുരുഷർ ഒഴിച്ചു നായർസമുദായത്തിലെ പല സഹോദരങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയവിഷയമോ, സാഹിത്യവിഷയമോ ഏതതുതന്നെ ആയിരുന്നാലും തങ്ങൾക്കു് അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ള സംഗതി

കളെ ഉഗ്രവിമർശനം ചെയ്യുന്നതിലേക്കു ശകാരപരവും നിന്ദാപരവുമായ ഒരു ഭാഷാശീശിക്രമത്തെ സാധ്യമല്ലെന്നുള്ളിടത്തോളമായിട്ടുണ്ട്. അതു ശക്തിപ്പെട്ടതായ ഭാഷാസരണിയാണെന്നതന്നെ അവർ അഭിമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അത്യന്തം മധുരതരമായ ഈ ഒരു രീതി തങ്ങൾക്കും സമുദായത്തിനും രാഷ്ട്രീയമായും സാമുദായികമായും വ്യവസായപരമായും വിവിധമാറ്റങ്ങളിൽ അത്യന്തം ആകർഷണീയമായ ഒരു പദ്ധതിയോ ഒരു രക്ഷാകവചമോ ആയിട്ടാണു് അക്രമർ പരിഗണിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും അതു സന്മാർദ്ദബോധരാഹിത്യത്താൽ സമുദായഹൃദയത്തിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സാമുദായിക മഹാരോഗമാണെന്ന ഗ്രഹിക്കത്തക്ക സാമുദായിക ഭീഷഗ്വരന്മാർ പ്രസ്തുത സമുദായത്തിൽ ഇനി വർദ്ധിച്ചുവരേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ശകാരം, ഭേസനം, ഏന്തിവ ന്യായവാദത്തിന്റെയും യുക്തിവാദത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനചാതുര്യത്തിന്റെയും ഒരു മികച്ച പശ്ചാത്തലമാണെന്ന വിശ്വസിക്കത്തക്കവണ്ണം മതബോധം അത്രയ്ക്കു് അഗാധത്തിൽ താണുപോയിട്ടുള്ള ഏതാനും വ്യക്തികളെ സംബന്ധിച്ച സഹരപിക്കയെ നിവൃത്തിയുള്ളു.

എന്റെ മാനുചിത്രമായ മി. പത്മനാഭപിള്ള എന്റെയും വായനക്കാരുടെയും പശ്ചാലോചനയ്ക്കായി ഏറ്റവും ഗർവ്വത്തോടും വിദ്വേഷാത്മതയോടുംകൂടി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ വാദമുഖങ്ങൾ വിഷയഗൗരവത്തിനനുസരണമായ വിധം മയ്യാദയോടും പ്രതിപക്ഷബഹുമാനത്തോടും മഹാമനസ്സുതയോടുംകൂടി പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ മാനുനായ മി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ പൗരസ്ത്യത്തിനോ ധീരതയ്ക്കോ അനുസ്തിനോ ആയതു ലേശമെങ്കിലും ധാർമികരമായ ഒന്നായി പരിണമിക്കുമെന്നു ഞാനോ വായനക്കാരോ ഒരിക്കൽപോലും പരിഗണിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു. നേരെ മറിച്ചു കിന്ത്യൻസമുദായത്തിൽ

വെട്ട എഴുത്തുകാരുടെ നേരെ ഈ വിധത്തിൽ ശകാരാസ്പ്ര
 വർഷം ചെയ്യാൽ അവർ ലജ്ജകൊണ്ടും യോകൊണ്ടും അഭി
 മാനഭംഗംകൊണ്ടും അവരനു ചൂളി സാഹിത്യരംഗത്തു നി
 ന്നും സാമൂഹികരംഗത്തുനിന്നും എന്നേക്കുമായി പിന്തിരി
 ഞ്ഞുകൊള്ളുമെന്നു കാര്യമായി വിശ്വസിക്കുന്ന ചില പരമശു
 ദ്ധാത്മാക്കളായ നാരദസമോദരങ്ങളുടെ ഭയനീരമനസ്ഥി
 തിയാണു മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കുള്ളതെങ്കിൽ പരമേശ്വരാലി
 യായ എന്റെ മാനുഷേഹിതന്റെ ഹൃദയലോലരൂപത്തോടു എ
 നിക്ക് അത്യധികമായ സഹതാപം തോന്നുന്നതിനല്ലാതെ മ
 റ്റു യാതൊന്നിന്നും അവകാശമില്ല. മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കു
 ടെ ശകാരനിഷ്പാധികപെട്ടതായ ഏതുതരം പരിഹാസോ
 ക്തികളും ഭത്സനങ്ങളും ഭീഷണിവാക്കുകളും പച്ചത്തൊറി
 കൾതന്നെയും മുഖത്തു യാതൊരു ഭാവഭേദങ്ങളും കൂടാതെ സ്നേ
 ഹപൂർവ്വമായ മനോഹാസത്തോടുകൂടി നിശ്ചലാത്മാവാവി ഏതു
 നേരം വേണമെങ്കിലും കേട്ടുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ ഞാൻ തയ്യാറാ
 ണ്. അതുകൊണ്ടെന്നും എന്റെ പ്രതിപാദനങ്ങൾ അഭി
 സ്ഥാനരഹിതമായി തകർന്നുപോകയോ, എന്നിങ്ങുള്ള “മാനം താ
 ണെ വീണു” പോകയോ ചെയ്തയില്ലെന്ന് എന്റെ മാനുഷേ
 ഹിതൻ ഇനിയെങ്കിലും നല്ലതിന്മണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാ
 ണ്. എന്നെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നവക്കും, സ്വാഭിപ്രായത്തേ
 ൽ സ്വപക്ഷവാദത്തേയും ന്യായോക്തികൾകൊണ്ടും യുക്തി
 വാദംകൊണ്ടും ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾകൊണ്ടും നിശ്ചിതമാണു സ്ഥാ
 പിപ്പാൻതക്ക കൈക്കരുത്തും, നെഞ്ചുക്കും, ആവനാഴിയിൽ ക
 രുക്കളുമുള്ള ഭയവൻ ഉത്തമവും ധന്യോചിതവുമായ വാദപ്ര
 തിവാദസരണി വീട്ടു സ്വപക്ഷസമർത്ഥനാത്മം ഒരൊറ്റ അഭി
 പോലും മുന്നോട്ടു പോയിട്ട് അവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ, അ
 പ്രജ്ഞാനാഭം കിഞ്ചിത്തമന്മാരുമായ നാലാംതരം വായനക്കാ
 രുടെ മൃഗാധരപ്രഗളിതമായ “ബലേ ബലേ” ഘോഷപ്രഘോ

ഷണത്തിൽ ചിജയസ്സും പ്രതിഷ്ഠിച്ച കൃതാർത്ഥതപ്തേഭ്യേ
 ആപശ്യം എന്നീ ലവലേശമില്ല. അതികഠിനമായ ഏതു
 തരം അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളിലും കറോരതരമായ വാദപ്ര
 തിവാദസമരങ്ങളിൽപ്പോലും, വിനയത്തിന്റെയും, മർദ്ദാദയ
 ന്റെയും പ്രതിപക്ഷബഹുമാനത്തിന്റെയും നീമകളെ ആദരി
 ക്ക എന്നുള്ള തോൽവിയുടേയും സങ്കോചത്തിന്റെയുമല്ലാ,
 യേത്ഥിന്റെയും ഭർത്തവ്യത്തിന്റെയുമല്ല, അജ്ഞതയുടെയും
 അധൈര്യത്തിന്റെയുമല്ല, അത്യന്തകൃഷ്ടവും അഭിജ്ഞാനോ
 ചിതവുമായ അന്തസ്സിന്റെയും പശുഷത്തിന്റെയും ധീരത
 യുടേയും നിഷ്പക്ഷതയുടെയും പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യമായിത്തന്നെ എ
 ന്റെ മതം എന്നെ വരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ മാനനീയനായ
 മി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ അന്തസ്സിനേയും ആത്മാഭിമാന
 ന്നേയും ആവോളം ബഹുമാനിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 നിരൂപണഗ്രന്ഥത്തിൽ അന്തർവേിച്ചിട്ടുള്ള വാദമുഖ
 ങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനമില്ലായ്മയേയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അ
 ജ്ഞതപത്തേയും അപഥസഞ്ചാരത്തേയും ക്രിസ്ത്യൻസമുദായച
 രിത്രജ്ഞാനവൈരമുത്തേയുംമാത്രം എടുത്തു കാണിക്കുന്നതി
 നേ എന്റെ മതബോധവും പരിശീലനവും, എന്നിക്കുള്ള മ
 നഃസംസ്കാരവും എന്നെ അനുവദിക്കുന്നുള്ളു. അതിനാൽ മി. പ
 ത്മനാഭപിള്ളയുടെ പച്ചപ്പരിഹാസവും ശങ്കാരവും, ഭീഷണി
 യും ഉപമാപോഹവാദങ്ങളുംകൊണ്ട് പ്രതിപക്ഷി തോറു തൊ
 പ്പിയിട്ടു പളിശ്ശേരി കുടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന കാര്യമായി വിശ്വ
 സിക്കുന്ന ഉപരിപ്ലവബുദ്ധികളും അല്പജ്ഞന്മാരും ആയ താ
 ണതരം വായനകാരരുടെ മംഗളാഭിനന്ദനപ്രകടനങ്ങളെ
 ല്ല, ഇരുപക്ഷത്തേയും വാദപ്രതിവാദങ്ങളുടെ ബലാബലനി
 സ്തംഭം ചെയ്യുവാൻ തക്ക ശക്തിയും തലച്ചോറും നിഷ്പക്ഷബുദ്ധി
 യുമുള്ള വിവിധജാതീയതസ്ഥന്മാരായ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെയും, ച
 രിത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെയും, ഗ്രന്ഥമായ വിവേചനാപാട്ടവ

ഞെയാണ് എന്റെ പ്രതിപദനകൾ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അവയെത്രെ ഞാൻ പ്രധാനമായി എന്റെ വായനക്കാരായി കരുണിക്കുന്നതും. ഞാൻ വിജയസംവരണം ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അത് അവരുടെ വിജയേറിയ സന്നിധിയിൽ ആയിരിക്കട്ടെ; അഥവാ ഞാൻ തോൽവിയാണ് അടയ്ക്കുന്നതെങ്കിൽ അതും ക്ഷമാശക്തനായ അവരുടെ മുമ്പിൽ വെന്ന് ആയിരിക്കട്ടെല്ല ഉചിതം.

മി. പത്മനാഭപിള്ള സ്വപക്ഷനമത്സരനാത്മം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള വിശിഷ്ടതന്ത്രങ്ങൾ, ദുഷ്ടകൃതികൾ, അടിസ്ഥാനരഹിതമായ സിദ്ധവല്ലഭങ്ങളെ മിഥ്യാപരം ചെയ്ത പ്രകടപിച്ചിട്ടുള്ള അസ്ഥാനവാദങ്ങൾ, വായനക്കാർ തികച്ചും തെറ്റിധരിച്ചു പോകുംവിധം എന്റെ പ്രതിപാദനങ്ങളുടെ ഞെട്ടും വാലും പിടിച്ചുക്കുത്തിട്ട് അതുകൊണ്ടു കാട്ടിയിട്ടുള്ള അലാപിദ്യകൾ, ഞാൻ എഴുതുകയോ ഉൾക്കൊള്ളുകയോ പോലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത വാചകങ്ങൾ സ്വന്തമായി എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവ എന്റെ വകയാണെന്നു കാണിപ്പാൻ ഉദ്ധരണചിഹ്നവും നൽകി, പോരാഞ്ഞിട്ട് “മി. വറഗീസ്” ഇങ്ങനെ പറയുന്നുവെന്ന് ഒരു ശിരോസ്തംഭവും ചേർത്തു വായനക്കാർ സ്വന്തം വഞ്ചിതരായിത്തീരുമാറു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള കൗടില്യം, മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ച് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്തെങ്കിലും പറയണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

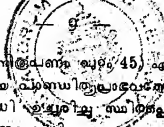
മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കു സുവിശാസനീകൃത്യാനുകൂല്യങ്ങളെ പൂർവ്വചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച സാമന്യമായിട്ടെങ്കിലും അല്പമൊന്നു പരിപാൽ സാധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുകൂലഭാവമുള്ളതായ രൂപം ഇത്ര നന്നായ ഒരു അജ്ഞാതനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുംവിധം വഴിവിട്ടച്ചു സഞ്ചരിക്കുകയില്ലായിരുന്നു എന്നാണെന്റെ ദൃഢവിശ്വാസം. എന്തെന്നാൽ മതസാമിത്വഭാഷയെ അസ്സഭ്യമാക്കി സുവിശാസനക്കാർ എന്നപേ

രിൽ അറിയപ്പെടുപോരുന്നവരും സ്വപ്നം സിരാമകൃത്തിൽ
 മായമില്ലാത്ത ശുദ്ധ സവർണ്ണഹൈന്ദവരടക്കമുള്ളവർക്കു വരുന്ന
 വരും ആയ ഈ മലബാർതീരത്തെ അഭിജ്ഞാനന്ദനായ ഹൈ
 നവകൃഷ്ണാനി(നസ്രാണി)കളുടെ പൂർവ്വചരിത്രം, നമ്പൂരിനാ
 യർബന്ധം, രാജ്യസേവനം, രാജ്യഭരണബന്ധം, സുവർണ്ണകാ
 ലംഭമുടേ, അധഃപതനചരിത്രം എന്നിവകളെ സംബന്ധിച്ചു നാ
 ടുകാരും യൂറോപ്യന്മാരും ആയ അനവധി ചരിത്രകാരന്മാർ
 എഴുതിയിട്ടുള്ള വിവിധ ചരിത്രങ്ങളിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു ക
 ണ്ണോടിപ്പാൻ ഭാഗ്യമില്ലാതെ പോയി. പക്ഷേ ആ വക പൂർവ്വ
 ചരിത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ പഠിക്കുമ്പോൾ
 ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യവും മറ്റു പല നായന്മാരെ സംബന്ധിച്ചെ
 നതിൻപറ്റത്തുതന്നെ മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കും ഈ നിമിഷം വ
 രെയ്ക്കും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. താൻ പഠിക്കുമ്പോൾ അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ
 ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് അടിസ്ഥാന
 രഹിതങ്ങളായ പല പൂർവ്വപക്ഷങ്ങളും മി. പിള്ളയ്ക്കുണ്ടായി
 ട്ടുണ്ട്. അനിലയിൽ പല അനുമാനങ്ങളും പ്രശ്നാഖ്യാനകത്താവു
 പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ പൂർവ്വചരിത്രം
 ഏറ്റവും മൂല്യനതരമായതിരിക്കട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ അത്യന്തം ഉൽ
 കൃഷ്ടതയും കഠിനാധ്വനിയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതെ. പക്ഷേ പ്രതി
 പക്ഷി എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രമാണങ്ങളെ തിരു
 നേണ്ടതായ ആവശ്യം മാത്രമേ എന്നുള്ളു. എന്നെന്നാൽ, ഇ
 തൊരു ശകാരവാദമല്ല, ആദോസപ്തമല്ല, തെറ്റിപ്പറീക്കുവാൻ;
 ഒരു ചാരിത്രികവാദമാത്രമാണു്. അതിനാൽ സ്വപ്നം അജ്ഞ
 തയുടെയും ഉപരിപുവചിക്കണത്തിന്റെയും ഒരു ശാശ്വതസ്ഥാ
 രകരായി അവതരിപ്പാൻ ദുർയോഗം സിദ്ധിച്ചതായ പ്രസ്തുത
 നിരൂപണകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ക്രിസ്തുൻസമു
 ദായത്തിനു മി. പിള്ളയുടെ പേരിൽ ദോഷബുദ്ധിയല്ല, അ
 ത്യാർദ്രവും അനുകമ്പാപൂർണ്ണവുമായ സഹതാപം മാത്രമാണുള്ള

തന്നെ ഞാൻ എന്റെ മന്ത്രിസ്റ്റേഫാൻ എന്ന വിനയവുമാർ യതി
പ്രിയകൊള്ളട്ടെ.

മി. പരമനാഭപിള്ളയുടെ നീരുപണക്കുതിയിൽ അദ്ദേഹം
അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രധാന വാദമുഖങ്ങളിൽ സൈനികസേ
വനമെന്നുള്ളത്, ക്രമപ്രകാരം 4-ാമത്തെ വാദശ്രംഗമായിരിക്കും,
ബാക്കിയുള്ളവയ്ക്കു നമ്പർ മുറിയ്ക്കു മറുപടി പറയാതെ ഈ ഒരു
വാദമുഖത്തിനുമായും ആദ്യമായി മറുപടി പറയാൻ എന്ന
പ്രേരിപ്പിച്ച ചില കാരണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഈ ഘട്ടത്തിൽ
രണ്ടു വാക്കു പറയേണ്ടതുണ്ട്.

പരമനാഭത്തിന്റെ പരമപ്രധാനമായ ധർമ്മം രാഷ്ട്രീയ
സേവനമാണല്ലോ. കൃഷി, കച്ചവടം, വ്യവസായം, വിദ്യാഭ്യാ
സപ്രവർത്തനം മുതലായി ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ നാനാമാന്ദ്യേ
ണയുള്ള അഭിവൃദ്ധിക്കു സഹായിക്കത്തക്കവണ്ണം വിവിധമുഖങ്ങ
ളിലായി രാഷ്ട്രീയസേവനം നിർവ്വഹിക്കാവുന്നതും, അവയെ
ല്ലാം തന്നെ രാഷ്ട്രീയാഭിവൃദ്ധിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം
അന്യോന്യംശ്രദ്ധയിതങ്ങളും തുല്യപ്രധാനങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ
കൃഷി, കച്ചവടം, വ്യവസായം എന്നിവയൊന്നും സൈനിക
സേവനത്തോളം ശ്രേഷ്ഠതമല്ലെന്നും, ഒരു ജനസമുദായത്തി
ന്റെ പരമതപം, അഥവാ രാഷ്ട്രീയബന്ധത്തെ ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തു
ന്ന സർവ്വപ്രധാനമായ സംഗതി, യുദ്ധസേവനം മാത്രമാണെന്നു
മുള്ള മിഥ്യാവിശ്വാസത്തോടുകൂടി “പരമനാഭനായകനായ വ
രഗീസിന്റെ വംശക്കാര്യം പട്ടാളത്തിൽ പ്രവേശം കിട്ടിയതി
ന്റെ ശേഷം ഉണ്ടാവുന്ന ഒരു യുദ്ധചരിത്രത്തിൽ, അന്ന
ത്തെ സേനാനായകനായ പരമനാഭനെപ്പറ്റി പറയുന്ന കൂട്ട
ത്തിൽ വരഗീസിന്റെ ജാതിക്കാരുള്ള യുദ്ധതന്ത്രമാർഗ്ഗങ്ങളെ
വാഴ്ത്തുമെന്നല്ലാതെ നാളതുവരെയുള്ള കേരള ചരിത്രത്തിൽ
നസ്രാണിക്കും രാജ്യഭരണത്തിനും പരമമായി യാതൊരു സംബ
ന്ധവും ഉണ്ടാകാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു മി. വരഗീസ് അറിഞ്ഞി

രിക്കേണ്ടതാണ്." (നിരൂപണം ഖുറാ, 45) എന്ന മി. പത്മനാഭപിള്ള അതുലയമായ ചുമ്പുനിയുപാദ്ധ്യേയോടുകൂടി അദ്ദേഹമായ രാജകീയവിധി ഉദ്യോഗസ്ഥിതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനാൽ കേരളീയനസ്രാണികളുടെ പരമരത്നത്തെ സാരതരമായി ബാധിക്കുന്ന ഈ ഒരു തക്കചിന്തയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സൈനികപരമായ അവരുടെ രാഷ്ട്രീയബന്ധത്തെയും ആയുധപരിശീലനത്തെയും തെളിച്ചുകാട്ടേണ്ടത് എന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ മുതലായതുകൊണ്ട്, മറ്റു പോയിന്റുകളെപ്പറ്റി പിന്നീട് വ്യവഹരിച്ചാൽ മതിയെന്ന് എന്റെ ചില മാനുഷേന്ദ്രിതന്മാർ ഉപദേശിക്കുകാരണം, 158 പേജുകളുള്ള പ്രസ്തുത നിരൂപണകൃതിയിൽ പലേ ഘട്ടങ്ങളിൽ അവരോടിച്ചിട്ടുള്ളതായ ഈ ഒരു സർവ്വപ്രധാനമായ തക്കവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രതിപാദിച്ചാൻ ഞാൻ നിബന്ധിതനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതാണ്.

മി. പത്മനാഭപിള്ള അത്യന്തം കോലാഹലവുമ്പും ജയശംഖ് മുഴക്കി ആകാശമണ്ഡലത്തോളം കെട്ടിയുയർത്തിയിട്ടുള്ളതായ ഈ ഒരു വാദശ്രംഗസദനം അതിന്റെ അസ്ഥിവാശത്തിൽ എത്ര നിമേഷനേരം ഉറച്ചുനിൽക്കുമെന്നു വായനക്കാർ കണ്ടുബോധിക്കാവുന്ന ഒന്നായതിനാൽ, ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത മറ്റു വാദമുഖങ്ങളുടെയും അക്ഷേപങ്ങളുടെയും അടിയുറപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചും വായനക്കാർ നിഷ്പ്രയാസം അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്.

എന്റെ പ്രതിപാദനങ്ങളെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനായി ഞാൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതായ ന്യായങ്ങളും ലക്ഷ്യങ്ങളുമെല്ലാം മിഥ്യജപിതവും പശ്ചാത്താപവും അടിസ്ഥാനരഹിതവുമാണെന്ന് ഒരൊറ്റ ശാസത്തിൽ അവസാനംവരെ മർദ്ദമുഴി വീശിച്ചു നിന്നുകൊണ്ടാൽ വിജയസിദ്ധി ഉണ്ടായില്ലെങ്കിലും വാദത്തെ ഫലവും ഗ്രഹിച്ചാൻ കഴിയാത്ത അല്ലെങ്കിൽ അനവധാന

നമ്മുടെ വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ നാം കൊടുത്ത തോൽവി കൂടാതെ വിജയച്ചിരി മുഴക്കിമുളിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതൊരു മറ്റൊരു കണ്ടിരിക്കുന്ന മിടുക്കിത്തന്നെ സമ്മതിപ്പിക്കാൻ യാതൊരു മനസ്സിലും സാധിക്കയില്ലെന്നും ജനസമുദായത്തിൽ അത്തരക്കാരുടെ എണ്ണം ചുരുക്കമായതിനാൽ അന്തഃകരണപ്രേരണയെ ആദരിപ്പാൻ തയ്യാറുള്ള നിഷ്പക്ഷപാതികളായ വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ ഏന്റെ പ്രതിവാദനങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നതിന് എനിക്ക് അറിയാത്ത സന്തോഷമുണ്ട്.

ഏന്റെ ആഖ്യാനികൾ നായർസമുദായത്തിന് അപമാനകരമെന്നോ, അഥവാ മേലിൽ ക്രൈസ്തവയുവാക്കൾ അതൊന്നെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കാൽ വയ്ക്കരുതെന്നോ കരുതി എന്ന ഉപദേശിക്കുന്നതിന് സ്വസമുദായാംഗങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കു “വർഗ്ഗീസ്സിനെ കുരിശിൽ തറയ്ക്കണം, വർഗ്ഗീസിന്റെ കരണപ്പിഴ തീർക്കണം, വർഗ്ഗീസിന്റെ പല്ല് അടിച്ചു ചൊഴിക്കണം, വർഗ്ഗീസിന്റെ പുറം ചമ്മട്ടിക്ക് അടിച്ചു പൊളിക്കണം” എന്നിങ്ങനെ പലപല ഭീഷണിവാക്കുകളും ഏന്റെ മാനുഷേഹിതൻ തന്റെ നിരൂപണകൃതിയിൽ എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം മി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ പൗരസ്ത്യത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും നിരൂപണസാഹിത്യപ്രൈവിഷ്യത്തിനും മാനത്തിനും മഹിമയ്ക്കും ഒരു ബിരുദമുദയമായി, ഒരു അനശ്വരലക്ഷ്യമായി, തന്റെ പ്രേമഭാജനങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കുകയും സംഭാവന നൽകുവാൻ തക്കവാറ്റ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുതലത്തിൽതന്നെ ഒരു മുക്തമാനമായിപ്പോന്നു പരിശീലിക്കട്ടെ എന്നു ഞാൻ മഹാശാസ്ത്രചൈതന്യമാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ഈ ചെറിയ ഉപക്രമത്തോടുകൂടി നമുക്കു വാദനംഗത്തേക്കു പ്രവേശിക്കാം.

പുരാതന ക്ലേശജീവനസ്രാണികളുടെ സൈനികസേവനത്തേയും, ആയുധപരിശീലനത്തേയും കുറിച്ചു പ്രതിവാദിക്കുന്നതായ ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ഈ ഭാഗത്തു പുരാതനമെന്ന പദം ഞാൻ പ്രയോഗിക്കുന്നത് ബ്രിട്ടീഷുഗവർണ്മെന്റ്, തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി രാജ്യസംരക്ഷണഭാരം കൈയേൽക്കുന്നതിനു മുമ്പുള്ള കാലഘട്ടത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. അക്കാലത്തു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ (1) ചെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപം (2) മഞ്ഞുസ്വരൂപം (3) പിണ്ടണിവട്ടംസ്വരൂപം (4) വടക്കുംകൂർ സ്വരൂപം, തെക്കുംകൂർസ്വരൂപം, മാടത്തിൻകൂർസ്വരൂപം, ചെമ്പകശ്ശേരിസ്വരൂപം, ചിറവായ് സ്വരൂപം (5) ദേശിംഗനം ടുസ്വരൂപം (6) ഇളയിടത്തുസ്വരൂപം (7) വേണാട്ടുസ്വരൂപം തുടങ്ങിയുള്ള നാട്ടുവാഴികളുടേയും കൊടുങ്ങല്ലൂർ, ഇടപ്പള്ളി വഞ്ഞിപ്പുഴ, പന്തളം തുടങ്ങിയുള്ള ദേശവാഴികളുടേയും കരപ്പുറം കൈമ്മൾമാർ തുടങ്ങിയുള്ള സ്വതന്ത്രകാടമ്പിമാരുടേയും സൈന്യസഞ്ചയത്തിൽ ധാരാളമായി ചേന്ന് ആയോധനവൃത്തി അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. യുദ്ധകാലത്തു് അപ്പുർച്ചമെങ്കിലും സമാധാനകാലത്തെ അവരുടെ പ്രധാന തൊഴിൽ കൃഷിയും കച്ചവടവുമായിരുന്നു. കരുമുളക്, ഇഞ്ചി, തേങ്ങ, ഏലം, കുറുവാ എന്നീതുകൾ അവരുടെ പ്രധാന കൃഷിസാധനങ്ങളും, ഇവയും മറ്റു പല ഉല്പന്നവസ്തുക്കളും അവരുടെ ഔറുമതിച്ചരക്കുകളായിരുന്നു. എന്നാൽ യുദ്ധകാലത്താവട്ടെ തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിനും രാജാവിനുംവേണ്ടി പോർകളത്തിലിറങ്ങി അത്യന്തം ധീരതയോടെ പടപൊരുതുന്നതു തങ്ങളുടെ മുറയും ധർമ്മവുമായി.

(1) കൊച്ചി, (2) ആലങ്ങാട്, (3) പമ്പർ, (4) കായംകുളം, (5) കൊല്ലം, (6) കൊട്ടാരക്കര, (7) തിരുവിതാംകൂർ.

അവർ കരുതിയിരുന്നു. അവർ സ്വന്തം കളരിയും സ്വർഗ്ഗത്തിയിൽ ആയോധനഗുരുക്കന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു. ആയോധനവിദ്യാനിപുണന്മാരായ മറാഠിയിൽനിന്നുതന്നെയും—അവർ ഉയർന്നവരായെ, താണവരായെ—അവർ ആയുധവിദ്യാപരിശീലനം ചെയ്തിരുന്നു. അവരുടെ മതാദ്ധ്യക്ഷനും ജാതിത്തലവനുമായ പൂർവ്വഹിതശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെയും കാലാനുസരണമായ അദ്വൈതത്തിന്റെ അന്തസ്സിനേയും പ്രതാപത്തേയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഒരു സംഘം അംഗരക്ഷകസൈന്യമുണ്ടായിരുന്നു. യുദ്ധകാലത്തു കേരളരാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ള ദേശവാഴികളായ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരോടൊന്നു വണ്ണം നസ്രാണിജാതിത്തലവന്മാരായ മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരോടും സൈന്യസഹായം ആവശ്യപ്പെടുകയും, അവർ അതതു ഇടവക വികാരിമാരെ കല്പനമൂലം വിചരം ഗ്രഹിച്ചിട്ടു ശേഖരിക്കാവുന്നിടത്തോളം സൈന്യങ്ങളെ അതതു രാജാക്കന്മാരുടെ പടത്താവളങ്ങളിലേക്ക് അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവരുടെ ആത്മീയഗുരുക്കന്മാരായ പൂർവ്വഹിതന്മാർതന്നെയും യുദ്ധവൃത്തിയിൽ ഏല്പിട്ട രാജാക്കന്മാരിൽനിന്ന് അനുഭവം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെയും ഡച്ചുകാരുടെയും സൈന്യസംഘങ്ങളിൽ നാമ്പന്മാരോടു തുല്യം അവരും പടയോട്ടം ചെയ്തിരുന്നു. അവരുടെ ശരീരവീര്യപരാക്രമങ്ങളാൽ അവിടെ അവർ വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങൾ വാറികയും രാജകീയവും ശ്രേഷ്ഠവുമായ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കാലാന്തരത്തിലാവട്ടെ കേരളത്തിലെ രാജസ്വരൂപങ്ങൾ മിക്കവാറും മുണ്ടാണിയും നാമാവശേഷമായിത്തീരുകയും യുദ്ധാവശ്യംതന്നെയും തീരെ ഇല്ലാതായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം കേരളരാജ്യം ബ്രിട്ടീഷ്ഗവൺമെന്റിന്റെ ശക്തിയേറിയ ഭൂമിങ്ങളുടെ സംരക്ഷണയിൽ ചെന്നുചേരുകയും ചെയ്തതോടെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ജീവനുന്ധാരണാർത്ഥം അവർക്കു ചിരപരിചിതമായ കൃഷിവാ

ണിജ്യവൃത്തികളിൽ ഏല്പട്ടുകയും യുദ്ധവൃത്തിയെ തീരെ വിസ്മരിച്ചുകളയുകയും ചെയ്തു.

അവിതർക്കിതവും അനിഷേധ്യവുമായ മേൽ ചേർത്ത ചാരിത്രികസത്യത്തെ മുൻനിർത്തി നിരൂപണവിഷയമായ എന്റെ ചരിത്രാഖ്യായികയിൽ (മാർ മൗസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ പഞ്ചകല്യാണി പുറം 46) ഞാൻ സന്ദർഭശാൽ താഴെ വരുംപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. "മുൻകാലങ്ങളിൽ നസ്രാണി ത്രാപോലീത്തന്മാരും അവരുടെ മുൻഗാമികളായ അർക്കദയാക്കോന്മാരും പട്ടാളങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി മാത്രമേ പുറത്തീറങ്ങി സഞ്ചരിക്ക പതിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ വൈദികവും ലൗകികുമായ (ക്രിമീനൽ ഒഴിച്ചു) ഭരണക്രമി അകാലത്തു് അർക്കദയാക്കോന്മാരിൽ ലയിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു പട്ടാളങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതായ അവശ്യവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിലേക്കു് ഒരു വലിയ കൂട്ടം നസ്രാണിയോദ്ധാക്കളെ അവർ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചിരുന്നു. യുദ്ധകാലത്തു കേരളരാജാക്കന്മാർ അവരുടെ സൈന്യസഞ്ചയത്തിൽപ്പെട്ട നസ്രാണിയോദ്ധാക്കൾക്കുചുറ്റുമെ, അർക്കദയാക്കോന്മാരോടുകൂടിയും സൈന്യസഹായം അപേക്ഷിക്കയും അവർ സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചുകൊടുക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ യുദ്ധാവശ്യത്തിനും പ്രതാപസംരക്ഷണത്തിനും വിൽക്കാലത്തു സൈന്യസംരക്ഷണം അവശ്യമില്ലാത്തതായപ്പോൾ നസ്രാണിന്റെ ത്രാപോലീത്തന്മാർ ഭടസഞ്ചയത്തിനു പകരം കേവലം അംഗരക്ഷകഭടന്മാരെക്കൊണ്ടുമാത്രം തുറപ്പിപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്കു് ഈ അംഗരക്ഷകഭടന്മാർ കേവലം വെള്ളിവില്ലാക്കാരും ശിപായികളുമായി പരിണമിച്ചു."

മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചതായ പ്രസ്താവനയുടെ ചാരിത്രികവിശ്വാസ്യതയെ തെളിയിക്കുന്നതിനായി ലാക്രോസ് (La Croze) എന്ന പ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരൻ 1273-ൽ എഴുതിയതായ

Christianis-moe aux Indes, ഗ്രീക്ക് ബുക്ക് എന്ന പ്രഖ്യാപനം ചരിത്രകാരൻ 1776-ൽ എഴുതിയതായ Decline and Fall of the Roman Empire, ആണ്ഡ്സ് ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറിയിലെ ചാപ്ലയിൻ ആയിരുന്ന Rev: James Hough, M. A. F. C. P. 1839-ൽ എഴുതിയതായ The History of Christianity in India, സർ ഡബ്ബിൾ. ഡബ്ബിൾ. ഹണ്ടർ. കെ. സി. എസ്സ്. ഐ., എം. എസ്., എൽ. എൽ.; ഡി. എ. ഗുരിയറായ History of British India, എഡ്ഗർന്റേയ്ക്ക് സി. എസ്സ്. ഐ. എഴുതിയതായ Castes and Tribes of Southern India, Francis Day, F. L. S. എഴുതിയതായ The Land of the Perumals, കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റുമനുവൽ, പ്രസിദ്ധകേരളചരിത്രകാരനായ മി. കെ. പി. പത്മനാഭനോൻ എഴുതിയതായ കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം, കേരള ചരിത്രപട്ടവയ കണ്ണതിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ എഴുതിയ ഒരു ചരിത്രകനാടകകൃതിയായ വിക്രമവിജയം മുതലായി പതിനാറു ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു ഞാൻ രേഖകൾ ഉദ്ധരിച്ചിരുന്നു. (മാർ മെയ്സ്—പാഞ്ചകല്യാണി. പും 47, 48, 49, 50, 51.)

എന്നാൽ മി. പത്മനാഭപിള്ളയോടൊത്ത്, സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആയോധനസാമന്ത്രി—അഥവാ ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിന്റെ അയ്യായാഭ്യാസപരിശീലനം—സ്വസമുദായമേന്മയ്ക്ക് ഒരു വലുതായ കുറച്ചിലോ അഥവാ ഹാനികരമോ ആണെന്ന ഭ്രമിച്ച് ഇതരസമുദായസംഹിത്തയോടുകൂടി മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതായ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം അസംബന്ധങ്ങളും അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളുമാണെന്നു യാതൊരു ലക്ഷ്യപ്രസ്താവനയും കൂടാതെ ഒരൊറ്റ വെട്ടിത്തിരിച്ചിലിനു നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ മറ്റു വാദമുഖങ്ങളേക്കാൾ അത്യന്തം പ്രബലതരമായ ഒരു വാദമുഖമാക്കി കല്പിച്ച് ഈ ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി സ്വന്തം നിരൂപണകൃതിയിൽ

ഏഴു പേരിൽ പതിനാലു മുട്ടങ്ങളിലായി തഴെ വരുന്നവു
കാരം പൂസ്സാവിച്ചിരിക്കുന്നു.

1. "ഏതാനും നസ്രാണികളെ രാജാവിന്റെ പട്ടാളത്തിൽ ചേർത്തു മാമ്മേലിന്നു മുക്കിയില്ലെങ്കിൽ, പരസമത്വവാദത്തിനും അത്മാഭിമാനത്തിനും തടസ്സം കെട്ടിയല്ലെന്നു മി. വറഗീസു ഭയപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടാകാൻ തീർക്കണം രാജാവിന്റെ പട്ടാളത്തിലും കറച്ചു നസ്രാണികളെ ചേർക്കുവാൻ തുനിഞ്ഞത്." (നിരൂപണം, പാഠം 44.)

2. "പരസമത്വവ്യവസ്ഥയേറേ വറഗീസിന്റെ വംശക്കാർക്കും പട്ടാളത്തിൽ പ്രവേശനം കിട്ടിയശേഷം ഉണ്ടാവുന്ന ഒരു യുദ്ധവരിത്രത്തിൽ..... വറഗീസിന്റെ ജാതിക്കാർക്കുള്ള യുദ്ധതന്ത്രമറിമകളെ വാഴ്ത്താമെന്നല്ലാതെ നാളെത്തന്നെയുള്ള കേരളചരിത്രത്തിൽ നസ്രാണിക്കും രാജ്യഭരണത്തിനും രമ്മിൽ യാതൊരു സംബന്ധവുമുണ്ടാക്കാൻ നാശ്യമല്ലെന്നു മി. വറഗീസു ധരിക്കേണ്ടതാണ്." (പാഠം 45.)

3. "കൊച്ചിരാജ്യത്തെ മണ്ണു മുഴുവൻ ഭരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളാണെന്നു മി. വറഗീസ് പറയുന്നതെങ്കിലും അതു ചരിത്രത്തിന്റെയും കാണുന്നില്ല." (പാഠം 22.)

4. "ക്രിസ്ത്യണിക്സ് ആവശ്യമായ തുസ്സ, വെട്ടുകത്തി, കുപ്പ മുഴലായ ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചു അവർ അന്നും നടക്കുവെങ്കിൽ..... എന്നാൽ ആ പരമാർത്ഥത്തെ മറച്ചു മി. വറഗീസ് അവരുടെ കൈയിൽ ഒരു വാളും പരിചയം കൊടുത്തു. അതു കൂടാതെ അവരെ പുറത്തു കാണുകയില്ലെന്നും വാദിക്കുന്നു. മോരും മുതിരയുമ്പോലുള്ള സംബന്ധംപോലും വാളും പരിചയും നസ്രാണിയുമായി ഇല്ലെന്ന് അവരുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ളവർതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്." (പാഠം 49.)

5. "ഇങ്ങനെ പുരാതനകാലം മുതൽക്കേ പാരമ്പര്യക്രമത്തിനു യുദ്ധവീരന്മാരും ഭരണനിപുണന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നെ

കിൽ കൊച്ചിയിലേയും കോമിക്കോട്ടിലേയും തിരുവിതാംകൂറി-
ലേയും രാജ്യചരിത്രത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽനിന്ന് ഒരു സേ-
നാനായകനോ, മന്ത്രിയോ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനോ,
ഏതുകാലത്തെങ്കിലും ഉണ്ടാകേണ്ടതല്ലായിരുന്നോ? അങ്ങനെ ഒ-
രു ചരിത്രത്തിന്റെ വല്ല ഭാഗത്തും കാണിച്ചുതന്നാൽ ഞാൻ
വിശ്വസിക്കാം.” (പുറം 54.)

6. “കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലും ഇന്ന് പട്ടാള-
ത്തിൽ ഒരൊറ്റ ക്രിസ്ത്യൻഭടനേയും കാണുന്നില്ല. അവരെ
ചേർക്കത്തക്ക പൗരസമത്വവ്യായത്തിന് ചേരാത്തതാണെന്ന്
ഇന്നും ബഹുമാർദ്ദത്തിലൊഴുകിയിരിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂ.” (പുറം 54.)

7. “ജനിച്ചതുതന്നെ പട്ടാളമായിട്ടുള്ള ക്രിസ്ത്യൻജാതി-
ക്കുണ്ടെന്ന ഏതു കാലത്തു പട്ടാളത്തിൽനിന്ന് പുറത്തുപോയി എ-
ന്ന തെളിയിക്കേണ്ട ഭാരം മി. വറഗീസിനാണ്. നശിച്ചുപോ-
കുന്ന ഒരു ജാതിക്കുണ്ടെന്നിൽ അങ്ങനെ വരാം.....ക്രി-
സ്ത്യാനി ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലും അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു-
ചരുന്ന ജാതിക്കാരാണെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമാകുന്നു. അങ്ങനെയു-
ള്ള ഒരു ജാതിയെയാണ് ഇന്ന് പട്ടാളത്തിൽ ഒരു ശിപായി-
യായിട്ടുപോലും കാണാൻ സ്ഥലിക്കാതെ ചെന്നിരിക്കുന്നത്.”
(പുറം 54)

8. “സി. അച്ചുതമ്മേനചൻ, കെ. പി. പത്മനാഭമേന-
വൻ, അപ്പൻതമ്പുരാൻ, ശങ്കുണ്ണിമേനവൻ മുതലായ സാക്ഷി-
കളേയും നമ്മുടെ മുമ്പാകെ ധാരാളമാക്കുന്നു. ചില വഴിയത്ര-
ക്കാർ പറഞ്ഞതിനെ അവർ സ്റ്റേറ്റ്മെന്റിലും കൊച്ചി
രാജ്യചരിത്രത്തിലും പകർത്തിവെച്ചുവെന്നല്ലാതെ അതിൽ കുറി-
ഞ്ഞൊരു ഉത്തരവാദിത്വവും ഈ കാര്യത്തിൽ അവർക്കില്ല. എ-
ന്നാൽ അവർ സ്വന്തനിലയിൽ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നാണു
വായനക്കാരെ ധരിപ്പിക്കാൻ മി. വറഗീസ് ശ്രമിക്കുന്നത്.”
(പുറം 54.)

9. “മാപ്പുളിയും വെമ്പളയുംകൂടി വളഞ്ഞ കൊയ്ത്തുവാളായീ (റാളല്ലെന്നത്) പാടത്തേക്കു പോകുന്നതായിരിക്കും ആ മടാമ്മ കണ്ടത്” (പുറം 66)

10. “മി. വറഗീസിന്റെ ജാതിക്കർ പരിച കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു നായരുടെ കൈയിൽവെച്ചായിരിക്കുമെന്നും വാൾ ഏടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു മരമറക്കാനായിരിക്കണമെന്നും കമ്പസാരത്തിലെങ്കിലും സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല.” (പുറം 49)

11. “ഏതെങ്കിലും രാജ്യത്തു ജനങ്ങളിൽ ഹൃദയ കൂട്ടരുടെ സാമുദായികജീവിതത്തിന് അവർ പ്രത്യേകപട്ടാളം ഉണ്ടാക്കുകയും, ഗവണ്മെന്റ സ്വന്തം പട്ടാളമുണ്ടാക്കി അതേ അതിർത്തിക്കകത്തു ഭരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതായി വല്ല ചരിത്രവും മി. വറഗീസിനു കാണിച്ചുതരാൻ കഴിയുമോ.” (പുറം 43)

12. “കേരളത്തിൽ യുദ്ധവൃത്തിയും രാജ്യരക്ഷാപുരുഷത്വവും സൈന്യസേവനവും ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗക്കാർക്കുമാത്രമുള്ളതാണെന്നു വകതിരിവില്ലാത്ത ചിലർ...വെരുമ്പറ മുഴക്കുന്ന അമ്പങ്ങുകൊണ്ടാണെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നു—ഈ പ്രത്യേകവർഗ്ഗം ആരാണെന്നു തുറന്നുപറവാൻ മി. വറഗീസിനു ധൈര്യമില്ലാതെപോയതു ഏതുകൊണ്ടോ. അങ്ങനെ പറയുന്നതെങ്കിൽ അതു നായന്മാരായിരിക്കണം. അവർ പറവാൻ അവകാശമുള്ളതുകൊണ്ടും അതു ചരിത്രസാക്ഷ്യമുള്ള പരമാർത്ഥമായതുകൊണ്ടും അതു കണ്ടു കയർത്തിട്ടു ഫലമില്ല.” (പുറം 44-45)

13. “മുത്തുക്കുറുപ്പൻ—“മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മറെറാരും വെള്ളിവില്ലാക്കാരനായ വെട്ടുകുഴി മാന്യനോടായിരുന്നു അടവുകൾ മഴുവൻ പഠിച്ചതെന്നു വറഗീസ് പറയുന്നു. അതു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഒരു കലവിദ്യയോ കലാവിദ്യയോ അല്ലെന്നുകൂടി മി. വറഗീസിന് അഭിപ്രായമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.” (പുറം 35.)

14. “അതുകൊണ്ടു വറഗീസിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാതിക്കർക്കും പട്ടാളവന്ധം ഇവിടേ ചേലാലുണ്ടാകേണ്ടതാണ്.” (പുറം 55)

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പുരാതനയുദ്ധപ്രവൃത്തിയെ സംബന്ധിച്ചു മേൽ ചേർത്തതായ ആക്ഷേപങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതായ നന്ദത്തിൽ, തന്റെ പ്രതിപക്ഷിക്ക് ഇതിനെ എതിർക്കുന്നതിനു യാതൊരുവക ന്യായങ്ങളും ചരിത്രരേഖകളും ഉദ്ധരിപ്പാനുണ്ടാവുകയില്ലെന്ന വിചാരിച്ച് ഏന്റെ മാനുസ്ക്രിപ്റ്റിനായ മി. പത്മനാഭപിള്ള വിജയലാരിയോടുകൂടി ഉള്ള കൂട്ടുകെ അതിഭംഗിയായ ഒരു ആഫ്ഓട്ടച്ചിരി ചിരിച്ചിരിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ബുദ്ധിമാനായ അദ്ദേഹം എത്ര നിമിഷനേരം ഈ മിഥ്യാവിശ്വാസത്തിന് അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്ന നമുക്കു വഴിയെ അറിയാറാവും.

ഒരു പ്രസിദ്ധ വാഗ്മിയും, നല്ലൊരു സമുദായസേവകനുമായ ഏന്റെ മാനുസ്ക്രിപ്റ്റിനാൽ ഇവിടെ, അബദ്ധജടിലവും ബാലിശവുമായ നല്ല മിഥ്യാവാദശൃംഗങ്ങളിലത്രേ തന്റെ പ്രത്യാഖ്യാനപിണ്ഡം ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവയാവട്ടെ:—

I. കലവുത്തി—അഥവാ കുലവിദ്യ. ഇതരമായിട്ടുള്ള ഒരു സമുദായത്തിനു യുദ്ധവൃത്തിക്ക് അവകാശമില്ലാത്തതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ആയുധധാരണത്തിനോ യുദ്ധവൃത്തിക്കോ അവകാശമില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ യുദ്ധം കുലവിദ്യയായിട്ടുള്ള നായന്മാർമാത്രമേ അതിന് അവകാശമുള്ളൂ.

II. തിരുവിതാംകൂറിലേയും കൊച്ചിയിലേയും സൈന്യ സമൂഹത്തിൽ ഇക്കാലത്തു ക്രിസ്ത്യാൻപട്ടാളശിപായികൾപോലും ഇല്ലാത്തതിനാൽ മുൻകാലത്തു അവരിൽ ഭടന്മാരോ സേനാനായകന്മാരോ മന്ത്രിമാരോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

III. നാളതുവരെയുള്ള രാഷ്ട്രീയഗതിയിൽ നസ്രാണിക്കും രാജ്യഭരണത്തിനും തമ്മിൽ യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ല.

IV. വിദേശചരിത്രകാരന്മാർ പഴിയാത്രക്കാരാകയാൽ അവരെയും, നാട്ടുചരിത്രകാരന്മാരേയും വിശ്വസിക്കാൻ പാടില്ല. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സൈനികസേവനത്തെ സംബന്ധി

പൂർണ്ണമായും അധികാരമാക്കി യാതൊരു അധികാരവുമില്ല. അതിനാൽ അവരുടെ രേഖകൾ അധികാരസന്നിയങ്ങളത്രെ. എന്താൽ നായന്മാരുടെ യുദ്ധസേവനത്തെ സംബന്ധിച്ചാവട്ടെ അതു ചരിത്രസാക്ഷ്യമുള്ള പരമാർത്ഥമാണെന്നും.

കുതിരയടമം ഒഴിച്ചാൽ യുദ്ധം ഒരു രാഷ്ട്രീയവൃത്തിയായിട്ടല്ലാതെ കേരളത്തിൽ യാതൊരു കലവുതും യാതൊരു ജാതിക്കും കലവുത്തിയായി വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതിന് എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും മൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്നതാണ്. അഥവാ അതൊരു കലവുത്തിയായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ പുലയൻ മുതൽ വേദംകൊണ്ടു കലവുത്തിയായിട്ടുള്ള അധ്യസ്തനസ്വരീചരേണ്ണുള്ള സർവ്വസമുദായങ്ങളുടെയും കലവുത്തിരുന്നെ അയിരുന്നവെന്നു പറയാം. കേരളത്തിലെ ജാതിനിഷ്ഠപ്രകാരമാവട്ടെ, ആചാരപരമ്പരകൊണ്ടാവട്ടെ, നായർസമുദായത്തിലെ അധാന്തരവിഭാഗങ്ങളായുന്ന പതിനെട്ടു തരക്കാക്കാവട്ടെ, ഉൾപ്പിരിവുകളായുന്ന നൂററീറ്റുപ്പത്തെട്ടു വിഭാഗങ്ങൾകാവട്ടെ, യുദ്ധം കലവുത്തിയായി കല്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു നായന്മാരെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ചരിത്രത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. നായന്മാരുടെ യുദ്ധപീഠം വർണ്ണിക്കുന്ന പ്രാചീനമലയാളകർത്താവായ ഇരമശ്രീ കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾതന്നെ മദ്രാസ് സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിനെ അസ്പദമാക്കി ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

“നായന്മാർ ഒരു ഭാവിധവർഗ്ഗമാണ്. അവരിൽ പലഭിന്നങ്ങൾ ആയ പിരിവുകളും ഒരോ പിരിവുകൾക്കു പ്രത്യേകമായ തൊഴിലുകളും കാണുന്നു. പുരാതനനായന്മാർ നിസ്സംശയമായും യുദ്ധോദ്യമമായ ഒരു സംഘമായിട്ടു വിരുത്തികൃത്തിൽ പണ്യ അനുഭവിക്കുകയും വേണ്ടപ്പോൾ യുദ്ധമെന്തെന്നും ചെയ്തിരുന്നിരിക്കണം.” (പ്രാചീനമലയാളം).

അതെ, യുദ്ധം നായന്മാരുടെ ഒരു രാഷ്ട്രീയവൃത്തിമത്രമായിരുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടം. യുദ്ധം ഒരു രാഷ്ട്രീയ വൃത്തിയായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ സർവ്വ സമുദായങ്ങളും ആ ഒരു വൃത്തിയിൽ പങ്കുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നുള്ളത് അനുഭവസിദ്ധമത്രെ. മി. പത്മനാഭപിള്ള മുതലായവർ അഭിമാനിക്കുന്നതുപോലെ മലയക്ഷത്രിയർ എന്ന നിലയിൽ കേരളത്തിലെ ഏക സൈനികചക്രം നായന്മാർമാത്രമായിരിപ്പാൻ വിധിക്കപ്പെടുകയും യുദ്ധവൃത്തിക്കുള്ള സർപ്പാപകാശങ്ങളും പോർട്ടുഗീസുകാർ കേരളത്തിൽ പ്രാവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പും പിമ്പും ആ ഒരു സമുദായത്തിനുമാത്രം കീഴവൃത്തിയായി സ്ഥിരപ്പെട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ നായന്മാരുടെ ആയുധവിദ്യാഗുരുസ്ഥാനം മലയക്ഷത്രിയരായി സങ്കല്പിക്കപ്പെടേണ്ട നായന്മാർക്കുതന്നെ ആയിരിക്കേണ്ടതിനു പകരം കേവലം അധഃകൃതവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവരും മുണ്ടലക്ക കീഴവൃത്തിയായി ആചരിച്ചുപോന്നവരും “തീണ്ടൽ ജാതി”യിൽപെട്ടവരുമായ വേലന്മാരായ മണ്ണാമ്പാരിൽ സമർപ്പിക്കേണ്ട (*) ആവശ്യവും ഒരുചിത്രവുമെന്താണെന്നു മി. മനുജു

(*) 1 കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം 1. പുറം 162: മി. കെ. പി. പത്മനാഭമനോധൻ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—“മണ്ണാൻ അല്ലെങ്കിൽ വേലൻ എന്നു പറയുന്ന തീണ്ടലുള്ള ജാതിക്കാരും മലയാളത്തിലെ നായന്മാർ ആയുർവ്വേദവിദ്യയിൽ ഗുരുക്കളാകുന്നു. ഇതിന്റെ ലക്ഷണം ഇന്നും ഉൾനാടുകളിൽ നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ഇവരുടെ കല്യാണം മുതലായ അഭിയാനങ്ങളിൽ കരക്കാരായ നായന്മാർ കീഴികളിൽ ചെന്നു സ്വജാതീയന്മാരെപ്പോലെ വേണ്ടുന്നതിനൊക്കെ ശ്രമിച്ചുവരുന്ന പരിവ് ഇന്നും നടന്നുവരുന്നു.”

2. കിഴക്കിടത്തുതമ്പുരാന്റെ കേരളം സക്തം: 2. ഫ്ലോറം 30-31-37.

പത്തനാപിള്ള ദയോപുഷ്പം പറഞ്ഞു തരേണ്ടതാണ്. യുദ്ധം നായന്മാരുടെ കലവുത്തിമാത്രമാണെങ്കിൽ അവരുടെ കലഗുരുക്കന്മാർ തീണ്ടൽജാതിയിൽപ്പെട്ട മണ്ണാമ്പാരു കണ്ണാടകഭേരികളായ്ക്കൊമ്പനാരമാണെന്ന് പറയുമ്പോൾ മി. പത്തനാപിള്ളയുടെ നെറ്റി വീയക്കുണെങ്കിൽ അത് എനിക്കു സങ്കടമാണ്. എന്നെന്നാൽ ഉച്ച നീചത്വങ്ങളെ പരിഗണിക്കാതെ ഏതു കാലത്തും എവിടെയും കലയെ വൃജിക്കുന്നതിനുള്ള നായർസമുദായത്തിന്റെ ഹൃദയസംസ്കാരത്തെമാത്രം അതു ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നേ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. പക്ഷേ അവിടെയുമുണ്ടു കഴിപ്പം. എന്നെന്നാൽ ഞങ്ങളെന്നൊക്കുമ്പോൾ യുദ്ധം കലവുത്തിയായിട്ടുള്ള രണ്ടു സമുദായം - അതുതന്നെയും ഒന്നു തീണ്ടൽജാതിയിൽ = ഇവിടെയുണ്ടെന്നും സൈനികപട്ടം നായന്മാർമാത്രമല്ലെന്നും വന്നുകൂടുന്നു. അധികം വീശുവാനുണ്ടെന്നില്ല. യുദ്ധം നായർസമുദായത്തിന്റെ കലവുത്തിമാത്രം ആണെങ്കിൽ, അധഃകൃതരായ മണ്ണാമ്പാർ അവരുടെ യുദ്ധഗുരുക്കന്മാരായതിനും, നായരേതരന്മാരായ നമ്പൂരിമാർ, അമ്പലവാസികൾ, നസ്രാണികൾ എന്നിവർ നായന്മാരോടൊപ്പം തന്നെ നായന്മാരുടെ ആയോധനഗുരുക്കന്മാരും സേനാനായകന്മാരുമായി പരിണമിക്കുന്നതിനും, നായർസമുദായത്തിൽപ്പെട്ട പല അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യുദ്ധം നിർബന്ധവിഷയമല്ലാതാവുന്നതിനും, അധഃകൃതരായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടവൻ ദുർഭാഗ്യനായിത്തീർന്നു. ഇവർ, മറുപർ, മുക്കുവർ, പറയർ, പൂവയർ മുതലായവരും ഇതരമതസ്ഥരായ നസ്രാണികൾ, മഹമ്മദീയർ, മുതലായവരും ആയുധാഭ്യോസം ചെയ്യുന്നതിനും നായന്മാരോട് ഒന്നു

പ്രൊ. വി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. എ., ബി. എൽ., മലയാളമനോരമവിശേഷാൽപ്രതി ൧-ാം പുറപ്പാടുകളിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള "രണശിക്ഷണം" എന്ന ലേഖനം നോക്കുക.

ചേർന്നു പടപൊരുതുന്നതിനും കേരളരാജാക്കന്മാരും, മാതൃമാരും, നായർസമുദായംതന്നെയുമോ, അനുവദിക്കുകയോ സമ്മതിക്കുകയോ ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്കെങ്കിലും അതു സാധിക്കുകയോ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ലെന്നു നിർമ്മുഖരബുദ്ധികളായ ഏവർക്കും നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്.

വാദമുഖം 2.

അതിശക്തിയായി മുമ്പോട്ടു പാഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച സൈന്യവൃദ്ധത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ പ്രതിരോധിച്ചാൽ കൈയിൽ ഒരു ചെറുക്കുളം പലകക്കുളംസുമായി നിൽക്കുന്ന പല്ലവഗ്രാഹിയായ ഒരു ചെറുബാലന്റെ പ്രതിഫലമായ ഒരു പ്രതിഫലിച്ചിരുന്ന ഒരു മായാദീപപ്രകാശനാളമാണ് എന്റെ മാനുഷസ്ഥിതിന്റെ ദ്വിതീയവാദമുഖം. തിരുവിതാംകൂറിലേയും കൊച്ചിയിലേയും ഇന്നത്തെ പട്ടാളത്തിൽ ഒരൊരംക്രിസ്ത്യാനിയേയും കാൺമാനില്ലാത്തതിനാൽ മുൻകാലത്തു സുവിചാരികൃഷ്ണാനികൾ ഭടന്മാരായോ സേനാനായകന്മാരായോ മന്ത്രിമാരായോ ഇരുന്നിട്ടില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം.

ഒന്നാമത്തെ വാദമുഖത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ മേൽ ചേർന്ന നിരൂപണംകൊണ്ടുതന്നെ ഈ രണ്ടാമത്തെ വാദമുഖത്തിന്റെ അന്തസ്സാരമീനത വേണ്ടതിലധികം പ്രസ്താവ്യമായിട്ടുള്ളതിനാൽ ഒരു പ്രത്യേകമുദാപതിക്ക് ഇവിടെ ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും പൗരതന്നെസ്രാണികളുടെ വൃത്തി, സേനാനായകത്വം എന്നിവയേപ്പറ്റി കൂടുതലായി ചിലതു ഗ്രഹിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് അഭിവാഞ്ഛിക്കുന്ന നിർമ്മുഖരബുദ്ധികൾക്കുവേണ്ടി ഈ രണ്ടാമത്തെ പോയന്റിനെ സംക്ഷിപ്തമായിട്ടെങ്കിലും നിരൂപണം ചെയ്യാൻകൊള്ളാമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

മി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ നിരൂപണകൃതി വായിച്ചാൽ എന്റെ പ്രതിപാദനങ്ങൾ ഓരോന്നിനും ഏതുവിധേനയും ഓരോ "മിസ്റ്റേക്കു" പറഞ്ഞു അവയെ പുച്ഛരസത്തിൽ വേൾപ്പിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു എന്നുള്ളതിൽ കൂടുതലായി അദ്ദേഹം യാതൊന്നും ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കാണാം. ഇതിന്നനുസരിച്ച ന്യായനിർമ്മാണരീതികൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഓരോ പേജുകളെ അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി:- പണ്ടുപണ്ടേ കാലംതൊട്ടു സവണ്ണഹിതക്കുളം നസ്രാണികളും മഹമ്മദീയരും ഒന്നുപോലെ ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നതും ചെമ്മീൻ അങ്ങാടിക്കൽനിന്നു പടിഞ്ഞാറോട്ടു പുറപ്പെട്ടു ശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെ കിഴക്കും വടക്കും വശങ്ങളിലൂടെ, പുത്തൻ തെരുവു്, വന്ദശി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു നീണ്ടുപോകുന്ന തുറമുഖ രാജപാതയിൽ, അറുവതിച്ചിലാനും വയ്പും മുമ്പു നടന്നതായ ഒരു ഏതാനും ഉൽസവദിവസം വേലകളിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, മതിൽക്കെട്ടിനു പുറത്തുള്ളതായ ആ പമ്പ് ലിങ്കു രാജവീഥിയിലൂടെ ചാർ മസ്ജിദ് അത്താനാസ്മോസുമെത്രാപ്പോലീത്താ സവാരിചെയ്യുമ്പോഴായ ഒരു കഥയെ അസ്പദമാക്കി ഞാൻ എഴുതിയിരുന്നതു മുഴുവൻ അവസ്യവമാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചാൽ മി. പത്മനാഭപിള്ള കൊണ്ടുവരുന്ന അതിപ്രബലതരമായ ഒരു യുക്തി, ആ സംഭവം കഴിഞ്ഞശേഷവും മെത്രാപ്പോലീത്താ ജീവിച്ചിരുന്നതിനാൽ അങ്ങനെ ഒരു സംഭവമേ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ്. (നിരൂപണം. പৃ. 17.) ഉത്സവദിവസം അവിവേകവും കേവലം കലാപരവുമായ വേലകളിൽ നടക്കുമ്പോൾ കൂടിയും മെത്രാപ്പോലീത്തായോ ക്രിസ്ത്യാനികളോ, ആ വിശാലമായ രാജപാതയിൽ കൂടി കടന്നുപോകുന്നവർക്കും അവരെ തൽക്ഷണം കൊന്നുകളയുന്നതാണെന്ന് അഖ്യസസന്നുഷ്ഠവും ചരിത്രവിരുദ്ധവുമായ ഒരു സിദ്ധവൽക്കരണം ആദ്യമേ ചെയ്തുവെച്ചുകൊണ്ടാണു മെത്രാപ്പോലീത്താ അ

തിലെ കടന്നുപോയിട്ടേ ഇല്ലെന്ന് എന്റെ മാനുഷസ്തേമിതൻ വാദിക്കുന്നത്. അഞ്ചാംതരക്കാരെമാത്രം രസിപ്പിക്കാൻ പോരുന്ന കേവലം ബാലിശമായ ഇത്തരം വാദത്തിന്റെ നിരർത്ഥകതയെ സംബന്ധിച്ച ഞാൻ എന്തിനു പറയുന്നു! പണ്ഡിതോചിതമല്ലാത്ത ഇത്തരം യുക്തിയെ ആസ്പദമാക്കി അർക്ക് എത്ര തന്നെയാണു വാദിച്ചുകൂടാത്തത്! മേല്പറഞ്ഞ സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ച പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ മാനുഷനായ മി. പത്മനാഭപിള്ള മഹനീയവും അതിശ്ശാഘനീയവുമായ ഒരു സംഗതി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അന്നത്തെ യാത്രയിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു കളിയാക്കിവിടണമെന്നു കരുതി അവിടെ കളിത്തട്ടിലിരുന്നിരുന്ന ഒരു കൂട്ടം നായർപ്രമാണികൾ ചിലതു കാട്ടിക്കൂട്ടിയ കഥയേ സംബന്ധിച്ച പ്രസ്താവിച്ച ശേഷം അതിന്റെ നേരെ ചുവട്ടിലായി അതോടുതൊട്ടു മേന്ന് അതേ വണ്ഡികയിൽതന്നെ “ഒടുവിൽ അവിടെ വന്നുചേർന്ന യോഗ്യന്മാരായ ചില നായർപ്രമാണികൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അധികേഷപിപ്പാൻ മുതിർന്നവരെ കഠിനമായി ശാസിക്കുകയും അധികേഷപിടുകയും ചെയ്തു എന്നു ഞാൻ അതിന്റെ അവസാനഭാഗമായി എഴുതിയിരുന്ന വരികൾ മുഴുവൻ എന്റെ മാനുഷസ്തേമിതൻ മനഃപൂർവ്വം അടർത്തി മാറ്റി മറച്ചു വെച്ചിട്ട് അതിനു മുകളിലുള്ള വരികൾ മാത്രം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ചെങ്ങന്നൂരുള്ള നാലന്മാരെ ഒന്നൊഴിയാതെ ഞാൻ അവരാനിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന്, എന്റെ ചരിത്രാഖ്യായിക വായിക്കാൻ സൗകര്യം ലഭിക്കാത്തവരായ വരേണക്കാർ ഒരു മായാപാശത്തിൽ തികച്ചും കുടുങ്ങിപ്പോകുമോ, പ്രസ്താവിച്ച ബഹളം കൂട്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ ചരിത്രാഖ്യായികയും, നിരൂപണവും ഒരുമിച്ചു വായിപ്പാൻ സൗകര്യം ലഭിക്കുന്ന അന്തഃകരണശുദ്ധിയുള്ള സമാഗ്ഗ്നിതന്മാരായ നായർമാന്യന്മാരുടെ സന്നിധിയിൽപ്പാലും തന്റെ നിലയെയും സ്ഥിതിയേയും ഉത്തരവാ

(46)

ദിതപത്തേയും തീരെ വിസ്മരിച്ച് ഇത്തരം അനഭിപ്രായങ്ങൾ നയങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു യോഗ്യൻ ആയ മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദത്തിനും സ്വീകരിക്കുന്ന സഭാഭംഗം, മേന്മ, വിജയം, എന്തെന്നെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ല. എന്റെ മാനുഷികതും ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ച നയം മാനവീയവും അതിശ്ലാഘനീയവും ആണെന്നു ഞാൻ മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതു തെറ്റാണെങ്കിൽ മാനുവായനക്കാർ ക്ഷമിക്കണമെന്ന് എനിക്ക് അപേക്ഷയുണ്ട്.

പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പുള്ള പത്തുപതിനഞ്ചു ശതാബ്ദകാലങ്ങളിലെ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാമുദായിക നിജസ്ഥിതിയെ നിഷ്പ്രഭമാക്കുന്നതിലേക്കു നാനുമുഖങ്ങളായ മാറ്റങ്ങൾക്കും, ഭരണപരിവർത്തനങ്ങൾക്കും അധീനമായിരിക്കുന്നതായ ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയനിലയെ ഒരു മാനദണ്ഡമാക്കുന്നതിൽ പ്രതിപക്ഷിയായ മി. പത്മനാഭപിള്ള പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വാസ്തവ്യപ്രാദേവത്തെ ഞാൻ ബഹുമാനിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുന്നു.

പുസ്തകാലസ്ഥിതിയെ അപേക്ഷിച്ച് മതവിശ്വാസം, ആരാധന തൊഴിൽ, സങ്കല്പങ്ങൾ മുതലായവയ്ക്ക് ആധുനിക കാലത്തുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഇവിടെ പ്രത്യേകം ഏതെങ്കിലും പഠനത്തേ തീരു എന്നില്ല. ഒരു ഭരണരീതിയോ ആചാരമോ, തൊഴിലോ, അവകാശമോ, വിശ്വാസമോ ഇന്നു നടപ്പിലിരിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള ഏകകാരണത്താൽ, അവയൊന്നും മുൻകാലത്തു നടപ്പിലിരുന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ള വാദത്തിന്റെ നിരർത്ഥകതയെ സംബന്ധിച്ച് എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതു തന്നെ കഷ്ടമാണ്. കേരളത്തിലെ രാജ്യഭരണരീതി, ക്ഷേത്ര ഭരണരീതി, യുദ്ധരീതി, ധർമ്മോധം, വിവാഹസമ്പ്രദായം കടംബവൃത്തി, ദായക്രമം, മതവിശ്വാസം, ആരാധന, സാമുദായികചാരം, ഇടപാടുകൾ, വ്യവസ്ഥകൾ, സങ്കല്പങ്ങൾ എ

നിത്യാദികളെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു നൂറും നൂററുപതേം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു നടപ്പിലിരുന്നവയും ഇക്കാലത്തു തീരെ അജ്ഞാതങ്ങളായി പരിണമിച്ചിട്ടുള്ളവയുമായ ഒരു മുന്തൂക്കം, നാ നൂറും പുരാതനനടപടികളെ ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങളോടുകൂടി ഉദ്ധരിച്ചു മി, പത്മനാഭപിള്ളയുടെ വാദഗതിക്കു പറ്റിപ്പോയിട്ടുള്ള ആ ഒരു നഗ്നമായ ശൈലിയെ വിശദമായി പ്രകാശിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ഏനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും അല്പമെങ്കിലും പൂർവ്വചരിത്രജ്ഞാനമുള്ള ചിന്താശീലനായ വായനക്കാർക്കു സ്വയം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതായ അത്തരം സംഗതികൾ വിവരിച്ചു ഈ പ്രബന്ധത്തിനു ദൈച്ഛ്യം വരുത്തണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

തിരുവിതാംകൂറിലെയും കൊച്ചിയിലെയും ഇന്നത്തെ നായർപട്ടാളത്തിൽ നാട്ടുതിന്യാനികൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ മുൻകാലത്തു് അവർക്കു് സൈനികസേവനം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ലെന്നും വളരെ സാമന്ത്രിപ്പുവും വാദിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും മാനുഷേന്ദ്രിതൻ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുരാതന യുദ്ധവൃത്തിയെ മേൽപറഞ്ഞ ന്യായംകൊണ്ടുതന്നെ സാധൂകരിക്കുന്നതിലേക്കു് രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളിലേയും നായർപട്ടാളത്തിൽ ഒരൊറ്റ നമ്പൂതിരിഭടനെക്കുറിച്ചും ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പാൻ തയ്യാറുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സവിനയം ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. മുൻകാലത്തു് കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരുടെ സേനാനായകന്മാർ മിക്കവരും നമ്പൂതിരിമാർ ആയിരുന്നു. (*) ഇന്നുവെട്ടെ നമ്പൂതിരിമാർ സേനാനായകന്മാരായിട്ടാവട്ടെ, ഭടന്മാരായിട്ടാവട്ടെ പട്ടാളത്തിൽ ഇല്ലാത്തതിനാൽ പണ്ടേക്കാലത്തു് നമ്പൂതിരികൾ ഭടവൃത്തിക്കും തമ്മിൽ “മോരും മുതിരയും പോലെയുള്ള സംബന്ധം മാത്രമേ

(*) കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം 1-ാം ഭാഗം പാ. 57.

ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നു പറയാൻ മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കു
യൊയ്യുമുണ്ടോ?

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കാര്യം കിടക്കട്ടെ; തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന് ഈശ്വരം മഹമ്മദീയരും പട്ടാണികളും മറുപടിയും മുഖവരും ഭേദമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ള വാസ്തവത്തെ നിഷേധിച്ചാൽ എന്റെ മാനുസ്ക്രിപ്റ്റിന് വേറൊരു ജനം എടുത്താൽക്കൂടി സാധിക്കാത്തവിധം അത് അത്രമാത്രം ചരിത്രസാക്ഷ്യമുള്ള ഒരു പരമാർത്ഥമാണെന്നു മാത്രമല്ല, മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കു വളരെ വിശ്വാസമുള്ള രാജശ്രീ സി. വി. രാമൻപിള്ള അവർകൾ തന്റെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മുതലായ ആഖ്യാനങ്ങളിൽപ്പോലും പ്രസ്തുതിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. വാസ്തവസ്ഥിതി ഈ വിധമിരിക്കെ ഇന്നത്തെ നായർപട്ടാളത്തിൽ മഹമ്മദീയർ, മറവർ, ചന്നാമ്പാർ മുതലായവർക്കു പ്രവേശനം നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ മുൻകാലത്തു് ഇവർക്കു് ആകാശത്തെ സൈന്യസേവനം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും യുദ്ധകാലത്തു് അവർ എപ്പോഴും കൈയുകെട്ടി ഉറങ്ങുകയായിരുന്നുവെന്നും പറയാൻ എന്റെ മാനുസ്ക്രിപ്റ്റിന് മുമ്പോട്ടു വരുമോ? ഇന്ന് അലങ്കാരത്തിനായി ഒരു കൂട്ടം നായർപട്ടാളമുണ്ടെങ്കിലും പുഷ്പകാലത്തെ സൈന്യസമൃദ്ധത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന മൂവാറ്റുപുഴ ഇന്നുണ്ടോ? കാവൽച്ചെങ്ങാടം ഇന്നുണ്ടോ? അമോച്ചികളുണ്ടോ? പണ്ടാരപ്പട്ടികളുണ്ടോ? ഇന്നു പറക്കലിയില്ല. ആയോധനവൃത്തിയെ സംബന്ധിക്കുന്നതായ കപ്പികയീറ്റ. അങ്കം പൊരുതലില്ല, പുലിയങ്കമില്ല. പാടിച്ചകളിയില്ല. യാതൊന്നുമില്ല. ഇവയെല്ലാംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രം മുകളുകണ്ഠം വീളിച്ചുപറയുന്നുമുണ്ട്. പുഷ്പകാലത്തു വേണാട്ടരചനം ഭേദംഗനാട്ടു രാജാവിനും അയ്യപ്പാഭ്യാസപരിശീലനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഓരോ സംഘം സ്രീസൈന്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതായി, നായന്മാരുടെ ആയോധനപാടവത്തേപ്പറ്റി അതി.

യായി പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ള ഖാർബോസോതനെ സ്പഷ്ടമായി നേ
ഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. (*) ഈ സ്രീസൈന്യസംഘാതിൽപെട്ട
നസ്രാണികൾ മുതലായവരുടെ കഥ പോകട്ടെ. ഒരൊറ്റ നാ
യർയോദ്ധ്യന്റെയെങ്കിലും ഇന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ സൈ
ന്യത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചാൻ മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കു ദയവു
ണ്ടാവുമോ? ഇന്ന് ഈ വക ഒന്നും ഇല്ലെന്ന് വെച്ചു മുമ്പ് ഒരിക്കലും
ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു വീരവാദം ചെയ്യുന്ന പണ്ഡിതവർണ്ണം ആയ
എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ തർക്കശാസ്ത്രപാടവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ
ഞാൻ നിശ്ശേഷം തോറ്റിരിക്കുന്നുവെന്നു സന്തോഷപൂർവ്വം സമ്മ
തിച്ചുകൊള്ളുന്നു. “ഇന്നു പട്ടാളത്തിൽ ഒരു ശിവാധിപതിയായിട്ടു
പോലും ഒരു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനി ഇല്ലെന്നു പറയാൻ പറ്റാത്ത
മറുപടി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കു, വാഴ്ത്തു ഭഗി
ത്ത കൊച്ചി രാജാവിന്റെ ഭരണകാലത്തും ഇപ്പോഴത്തെ മ
ഹാരാജാവിന്റെ ഭരണരംഭവേളയിലും കൊച്ചിയിലെ നാ
യർപട്ടാളത്തിന്റെ അധിപൻ ആയിരുന്നതു കൊച്ചി പോലീ
സുസൂപ്രണ്ടും, പട്ടാളം കമാൻഡറും ആയിരുന്ന മി. എം. ഏ.
ചക്കോ ആയിരുന്നുവെന്നും ഇപ്പോഴും അരോഗദൃഢഗാത്രനായി
വർത്തിക്കുന്ന അദ്ദേഹം അധികത്തെ നിയമനിർമ്മാണസഭാ മെ
മ്പർ ആണെന്നുള്ള കഥ അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു വരുന്നതല്ലല്ലോ.

പുരാതന നസ്രാണികൾ പതിമൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിൽ
വളഞ്ഞ വാളം, നായന്മാർ നീണ്ട വാളമാണ് ഉപയോഗിച്ചു
പോന്നതെന്ന് ഒരു പോർട്ടുഗീസ് ഗ്രന്ഥകർത്രി രേഖപ്പെടു
ത്തിയിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ സന്ദർശനം ചെയ്തപ്പോഴായിരുന്നുതിനെ
സംബന്ധിച്ചു മി. പത്മനാഭപിള്ള തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒ

(*) The Coast of East Africa and Malabar.
Dwarte Barbosa p. p. 157—163. കേരളം കഞ്ഞിക്കുട്ടൻ
തമ്പുരാൻ. സ. 2. ശ്ലോകം 28. കേരള പഴമ പുറം 44.

രു വേള മുഴുവൻ പരിവ്വാസചരണംകൊണ്ടു നിറച്ചിരിക്കുന്നു. (നിരൂപണം പുറം 65-66) നേരെ മറിച്ച് എന്റെ പ്രസ്തുതന അസംബന്ധമാണെന്നു തെളിയിപ്പാൻ ഏതെങ്കിലും ഒരു ചരിത്രത്തിൽനിന്നു ഒരു രണ്ടു പരിഭവെങ്കിലും ഉദ്ധരിച്ചിരുന്ന് വെങ്കിൽ അതു അദ്ദേഹത്തിനും എനിക്കും വായനക്കാർക്കും ഒന്നുപോലെ ഉപകാരപ്രദമായിത്തീരുമായിരുന്നു.

ജാതികൾ തമ്മിലും, അതതു ജാതികളിലെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലും ആചാരങ്ങളിലും ജീവിതരീതികളിലും വൈവിധ്യം പാലിച്ചുപോന്ന പണ്ടത്തെ കാലത്തു—13-ാം നൂറ്റാണ്ടു സമീപിച്ച്—നായന്മാരും നസ്രാണികളും രണ്ടു വരും ആയുധങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ഒരു ചാരിത്രികാഭിപ്രായം കണ്ടാൽ എതിർ തെളിവില്ലാത്ത കാലത്തോളം അതു അപ്പാടെ അബദ്ധമാണെന്നു തട്ടിക്കളയത്തക്ക ചരിത്രവാസ്തവ്യം എനിക്കില്ല. നേരേമറിച്ചു യാഥാസ്ഥിതികമതം മുഖസ്തംഭമായിരുന്നതിനാലും പഴയ കാലത്തു ഗൃഹനിർമ്മാണം, വസ്യധാരണം, ആഭരണധാരണം മുതലായ അനേക വിഷയങ്ങളിൽ വൈവിധ്യം പാലിച്ചിരുന്നതിനൊപ്പം ആയുധവിഷയത്തിലും വ്യത്യസ്താകൃതി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുമെന്നേ ഞാൻ ധരിക്കുകയുള്ളൂ. ലോഹനിർമ്മിതമായ ആഭരണങ്ങളുടെ കഥ പഠകയാണെങ്കിൽ പഴയ കാലത്തു നമ്പൂരിന്മാരുടെയും അമ്പലവാസികളുടെയും നായന്മാരുടെയും ആഭരണങ്ങൾ വ്യത്യസ്താകൃതിയോടു കൂടിയവയായിരുന്നു. (*) മൂക്കത്തി ഒരു സ്വർണ്ണാഭരണമാണെങ്കിലും അതു നാർദ്ദ്രികൾക്കുമാത്രമേ ധരിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. (1) നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾ ധരിച്ചുവന്നിരുന്ന ഓട്ടുവളകൾ ആ സമുദായത്തിന്റെ പ്രത്യേകവ്യക്തിത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു. ഒരേ കുറുത്തിനുള്ള

(*) (1) കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ-പു. 356

ശിക്ഷതന്നെയും ജാതീകൃമം അനുസരിച്ചു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരുന്നു. (2) മാടമ്പിക്കടുംബാംഗങ്ങളായ നായർക്കുത്തമ്മമാരുടെ മുഖക്കുപ്പയും അമ്മസ്ഥാനവും മറ്റു നായർസ്ത്രീകൾക്കു ധരിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നായർസമുദായത്തിലെ അവാന്ത രാജാതികളെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നതായാൽ, അവരിൽ ഓരോ വർഗ്ഗക്കാരുടെയും വൈദികകർമ്മങ്ങളും ആചാരമയ്യാദകളും വ്യത്യസ്തരീതിയെ അവലംബിച്ചിരുന്നു. പുലവാലായ് മരുടെ സംഖ്യപോലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരുന്നു. പീശ്ശാങ്കത്തി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നവർക്കെന്നും നാടുവാഴികളുടെ കല്പന അനുസരിച്ചു മാത്രമെ വെള്ളിപീശ്ശാങ്കത്തി ധരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷെ മേൽ പ്രസ്താവിച്ചവയൊന്നും ഖഡ്ഗംഗാകൃതിയെ സംബന്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നു പറയുമായിരിക്കാം. "മാപ്പിളയും പെമ്പിളയും കൂടി വളഞ്ഞ കൈയ്ത്തരിവാളുമായി പാടത്തേക്കു പോകുന്നതായിരിക്കും ആ മദാമ്മ കണ്ടത്.....അല്ലാതെ..... ആയുധങ്ങളുടെ ഇനം തിരിച്ച് ഓരോ ജാതിക്കാരെ ഏല്പിച്ചതായ ഒരേപ്പാട ലോകത്തിൽ ഒരേടത്തും ഉണ്ടായിരുന്നതായി അറിയുന്നില്ല" എന്നു മി. പത്മനാഭപിള്ള പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ ഇത്തരം ഏല്പാടുകൾ ഇല്ലായിരുന്നേക്കാമെങ്കിലും ആയുധങ്ങൾ ഇന്നുതീർച്ചപ്പെടുത്തിയ ഒരു കാലം ഭാരതത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ പറയുന്നത്. ഇന്നിന്ന വസ്തുക്കൾക്ക് ഇന്നിന്ന ആയുധങ്ങൾ മാത്രമെ ഉപയോഗിപ്പാൻ പാടുള്ളവെന്നു വൈദികകാലത്തുതന്നെയും വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നു.

“ബ്രാഹ്മണായ ധനുർഭ്യേം ഖഡ്ഗം

ക്ഷത്രീയായ ച

വൈശ്യായ ഭാവയെൽക്കുന്തം ഗദാം

ശൂദ്രായ ഭാവയേൽ”

എന്നുള്ള ധനുർവ്വേദസംഹിതയെ ഇതിനു പ്രമാണം. ബ്രാഹ്മണ ധനുസ്സും, ക്ഷത്രിയനു വധഗദ്യം വൈദ്യനു കുന്തവും, ശൂദ്രനു ഗദയും കൊടുക്കണമെന്ന ധനുർവേദം ഇവിടെ സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നു.

ഗുർകാഭടന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നതായ കുതി എന്ന ആയുധം ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു യാതൊരു സമുദായങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെന്നും, അത് ഗുർകാഭടന്മാർക്കായിട്ടുമാത്രം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നും അറിയാത്തവരായി അധികം ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സൈനികവൃത്തിയെ സംബന്ധിച്ച ചില പാശ്ചാത്യചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ.

കേരളീയ നസ്രാണികളുടെ ആയുധാഭ്യോസപരിശീലനത്തെയും യുദ്ധസേവനത്തേയും സംബന്ധിച്ച് പാശ്ചാത്യചരിത്രകാരന്മാരുടേയും നാട്ടുചരിത്രകാരന്മാരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിപ്പാൻ ശ്രമിക്കാം.

തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി-ബ്രിട്ടീഷ് റെസിഡണ്ടായിരുന്ന മീ. മെക്കൻസി തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവലിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

“The Portuguese respected the Syrian Christians as allies and goodsoldiers. Gouvea (P28) says:— Because the Christians of St. Thomas are the best warriors, more courageous and handy with the musket in the whole of Malabar” (Travancore State Manual II P-154)

തജ്ജമ.

പോർട്ടുഗീസുകാർ സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യാനുകളെ സ്വപക്ഷകാരം നല്ല യോദ്ധാക്കളെന്നനിലയിൽ ബഹുമാനിച്ചുവന്നു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച ഗോവയെ 28-ാം പുറത്ത് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:—“മലബാറിൽ എല്ലായെടത്തുമുള്ള സെന്റോസ്സ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ അതിവിശിഷ്ടന്മാരായ യോദ്ധാക്കളും വളരെ ധീരന്മാരും നളികപ്രയോഗത്തിൽ അതിസമർത്ഥന്മാരും മാവുന്നു.”

ലത്തക്കമ്പിനിയിലെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ എന്ന നിലയിൽ തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും വളരെക്കാലം താമസിച്ചു നായന്മാരുടേയും നസ്രാണികളുടേയും ജീവിതവൃത്തിമേയും ചന്ദ്രാക്രമങ്ങളേയും ശരിയ്ക്ക കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആളും നായന്മാരെ സംബന്ധിച്ച് അവർക്കു് അത്യന്തം അഭിമാനകരമായ നിലയിൽ പലതും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ദേഹവുമായ ഡച്ചുകാരനായ കാൻറർവിഷർ താഴെക്കാണുന്നപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

“Keep very strict genealogical records and they will neither marry nor in any way intermingle with the new lower caste Christians being themselves mostly castade Naiross, that is, nobility of the Nayar caste, in token of which they generally carry a sword in the hand as a mark of dignity.”

(Letter from Malabar P—103. 1743)

തജ്ജമ

പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്തു്, വിശുദ്ധ തോമസ്സിന്റെ പിൻഗാമികളായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ വംശാവലി രിക്കാർട്ടുകൾ ശരിയായി സൂക്ഷിച്ചുപോന്നു. അവർ യാതൊരുവിധത്തിലും താണജാതി

യിൽനിന്നു ക്രിസ്തമതം അവലംബിച്ച അളകുളമായി വിവാഹംചെയ്തതോ സമ്മിശ്രപ്പെടുകയോ ചെയ്തയില്ല. കാരണം അവർ നായന്മാരുടെ വസ്ത്രത്തിൽ പ്രാമുഖ്യമുള്ള ജനങ്ങളുടെ പിൻഗാമികളാകുന്നു. അതിന്റെ അടയാളമായിട്ട് അവർ സംധാരണയായി പദവികളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിലേക്ക് കൈയിൽ വാളുമായി നടക്കുന്നു.”

സദാ ആയുധം ധരിച്ചു നടക്കുന്നതിന് നസ്രാണികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ഈ ഒരു അവകാശമാത്രമെന്ന നമ്പൂതിരിയോടുകൂടും ഉയന്നജാതി നായന്മാർക്കുമുള്ളതായിരുന്നു. യുദ്ധകാലത്തും സമാധാനകാലത്തും ഒന്നുപോലെ ആയുധധാരണത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഈ ഒരു അവകാശം അവരുടെ രാജ്യരക്ഷാപുരുഷരൂപത്തേയും ജാതിമേന്മയേയും ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതായ ഒന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവരിൽ താഴെയുള്ള അധഃകൃതരെ സംബന്ധിച്ചാവട്ടെ അവരിൽ ആയുധാഭ്യോസപരിശീലനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവർക്കു യുദ്ധകാലങ്ങളിൽ മാത്രം ആയുധം ധരിച്ചു പടയോട്ടം പോകാമെന്നല്ലാതെ ഒരു സാമുദായികചിഹ്നമായി ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചു പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കുന്നതിന് ഒരിക്കലും അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അധഃകൃതസമുദായത്തിന്റെ നേതൃക്കന്മാരായ ചിലർ ആയുധങ്ങൾ ധരിക്കുന്നതിന് രാജസ്ഥാനത്തുനിന്ന് നീട്ടുമുലം അനുവാദം നൽകിയിരുന്നുവെങ്കിലും അത് അപേക്ഷാമന്ത്രമുള്ള ഒരു അവകാശമായിട്ടേ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. മി. കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ഇതിന്നു സംബന്ധിച്ച്, ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—

“നായന്മാരിൽ താഴെ ഈഴവൻ മുതൽ പറമ്പൻവരെ പല ജാതികൾ ഉള്ളവരുടെ ആചാരത്തിലും മറ്റും ഈ കാലത്ത് (ഡച്ചുവടത്ത്) യാതൊരു ഭേദഗതിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. തൊടുകുളി തീണ്ടിക്കുളി ഇതുകൾ മുന്പിലത്തെപ്പോലെതന്നെ നടന്നുവരുന്നു. ആയുധം ധരിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം കീഴ്

ജാതികൾക്കില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് നായന്മാർ അവരെ നിർദ്ദയമായി ഉപദ്രവിപ്പാൻ ഒട്ടും മടിച്ചിരുന്നില്ല." (*)

"നായന്മാർ പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ കൈയിൽ ഒരു ഉറയില്ലാത്ത വാൾ ഉണ്ടായിരിക്കും" എന്നും, "വീട്ടിനകത്തിരിക്കുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ അവസ്ഥയുടെ ലക്ഷണമായി വാൾ അടുക്കൽ വച്ചിരിക്കും" എന്നും എഴുതിയിട്ടുള്ള കാൻറർ വിഷ്ണുർ (1) തന്നെയും, നസ്രാണികൾ പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ രാജ്യരക്ഷാപരമായ അവരുടെ അധികാരാവകാശങ്ങളെ ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുവാൻ വാളും പരിചയും ധരിച്ചിരുന്നതായി സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടുതന്നെ കണ്ടു ബോധിക്കത്തക്കവണ്ണം സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സമുദായമായ രാജ്യരക്ഷാപുരുഷത്വവും സാമുദായികമേന്മയും കേരളമൊട്ടു നിർവ്വിവാദം സമ്മതിക്കപ്പെട്ട ഒന്നായിരുന്നു.

ചരിത്രകാരനായ ഫൗച്ചാർഡ് ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു പറയുമ്പോൾ, "അവർ (സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക്) ഉയർന്ന ജാതിക്കാരോടു സമനില പാലിക്കുന്നതിന് അവകാശമുള്ളതായി മറ്റുള്ളവർ ഗണിച്ചുപോന്നിരുന്നു"വെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. (The Christians of St. Thomas and their Liturgies P—17—1865)

പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ മതസംബന്ധമായ ആക്രമണങ്ങളാൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവുമായ ശക്തി നീശേഷം നശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഡച്ചുകാരുടെ കാലത്തെ അവരുടെ സാമുദായികസ്ഥിതി എന്തായിരുന്നുവെന്നു മോയൻസ് എന്ന ചരിത്രകാരൻ നമ്മെ പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു:-

(*) കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം II, പ. 651. (1) കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രം II, പ. 651.

"They do not mix or intermarry with newly converted Christians of lower castes or classes. The majority of them belong to the Nair caste or class of nobles, and for this reason, they, like the Nairs, carry a sword in the hand as a token of their dignity"

(Moen's Memorandum of 1781 the Dutch in Malabar P. 178.)

തർജ്ജമ.

"അവർ (നസ്രാണികൾ) പുതുതായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളോട്, എന്നതനെയല്ല, അവരിൽ താണജാതിക്കാരമായിത്തന്നെ സമ്പർക്കം ചെയ്യുകയോ അന്യോന്യം വിവാഹം നടത്തുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളും * പ്രഭുവർഗ്ഗത്തിൽ അഥവാ നായന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ്. ഇതുന്നിമിത്തം, നായന്മാരെപ്പോലെതന്നെ ഇവരും ഖുഹ്റാണമായി ഒരു വാൾ ധരിച്ചാണു നടക്കുന്നത്.,,

"സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ നാട്ടുരാജാക്കന്മാർക്ക് അത്യന്തം ഉപകാരികളും അനുക്രമവും അയയ്ക്കുന്നതിനാൽ രാജാക്കന്മാർ അവരോടു നന്നായി പെരുമാറിയിരുന്നു. തന്മൂലം അവർ പഠയത്തക്കതായ ഒരു രാജ്ഭീയസ്വാധീനം ലഭിക്കുന്നതിനിടയായി. കൂടാതെ അവർക്ക് അയ്യയങ്ങൾ ധരിച്ചു നടക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരിക്കയും, അവരെ ജാതിയിൽ നായന്മാരോടു തുല്യന്മാരായി കരുതിപ്പോരുകയും ചെയ്തു."

* പ്രഭുവർഗ്ഗമെന്ന് ഇവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് അവന്തരവർഗ്ഗത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. നായർജാതിയെ പൊതുവേ ഖുഹ്റാണമായിട്ടല്ല.

K. M. V.

(The Land of Charity P. 238 London 1871.)

“കൊച്ചിയിലെ ജാതികളും വർണ്ണങ്ങളും” മുതലായ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിർമ്മാതാവായ എൽ. കെ. അനന്തകൃഷ്ണൻ എം. എ. അവർകൾ “Political and Social condition of the Syrian Christians in former times” എന്ന ഒരു ചരിത്രോപന്യാസത്തിൽ താഴെ വരുന്ന പ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു:—

“തെക്കെ ഇന്ത്യയുടെ പശ്ചിമഭാഗത്തു ദൈനംദിനം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടവനെ സമുദായങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ. അവർ മലബാറിലെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനായ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ (Nobler races in Malabar) പെട്ടവരായിരുന്നു. മാത്രമല്ല അവർ നായന്മാരെക്കാൾ ഉയർന്ന സ്ഥിതി (They were preferred to the Nayers) യിലുള്ളവരുമായിരുന്നു. കൂടാതെ രാജപുത്രന്മാർ എന്നല്ലാതെ വേറൊരു പേരിനാലും അചർ വിളിക്കപ്പെടരുതെന്നുള്ള ഒരു പ്രത്യേക പദവി കൂടി അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു.” (Christian College Magazine 1918. Vol. XXXV No 11. P. 583)

പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ മതസംബന്ധമായ ആക്രമണങ്ങൾ മൂലം നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്കു സാരതരമായ ഇടിവു തട്ടിയെങ്കിലും അവർ ഏല്പാക്കാലത്തും നായർസമുദായത്താൽ അത്യന്തം ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. റവ: ഫാ: വി. ജോ: ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—

“അവർ (സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ) രാജ്യത്തെ പ്രഭുസ്ഥാനിക്ളായ നായന്മാരോടു സമുദായത്തിലും തുല്യനില അനുഭവിച്ചു പോന്നുവെന്നും ആ ജാതിക്കാരോടു സമന്മാരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു പോന്നുവെന്നും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, പുറജാതിമേലധികാരത്തിൽനിന്നു വലുതായ പ്രകാരത്തിൽ സ്വതന്ത്രരാക്കപ്പെട്ടുക പോലും ചെയ്തിരുന്നു. എങ്ങനെയെ

ന്നാൽ അവരുടെ സിവിളം വൈദികവുമായ കാര്യാദികൾ അവരുടെ സ്വന്ത മെത്രാന്മാരുടെ ഭരണത്തിന് വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു.”

(James Hough. P. 102.)

തേച്ചൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:—

“We have already referred to the privileges granted to the Syrians by the Hindu King in early times. They not only occupied a very high position in the social scale, but also enjoyed at different times the rare distinction of forming a section of the body-guard of the King and the militia of the country.” (Castes and Tribes of Southern India Vol. VI. P. 447.)

(തജ്ജമ)

“പുരാതനകാലത്തെ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള പദവികളെക്കുറിച്ച് നാം പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞല്ലോ. സാമൂഹികാവസ്ഥയിൽ ഒരു ഉന്നതസ്ഥാനമാത്രമല്ല അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. രാജാക്കന്മാരുടെ അംഗരക്ഷകന്മാരിൽ ഒരു വിഭാഗമെന്ന അസാമാന്യപദവിയും രാജ്യത്തെ യുദ്ധവിരന്മാർ എന്ന നിലയും അവർ പലപ്പോഴും വഹിച്ചുപോന്നു.”

പ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരനായ സർ വില്യം ഫണ്ടർ, കെ. സി. ഏസ്റ്റ. ക്വേ; എം. എ; എൽ. എൽ. ഡി. അവർകൾ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—

“The St. Thomas Christians enjoyed a rank equal in name at any rate to the Nairs and are said to have like them supplied soldiers to Coast Rajas.”

(History of British India. Vol. 1. P. 100.)

തർജ്ജമ.

“സെന്തോമസ്സ് ക്രിസ്താനികൾക്ക് സ്ഥാനവലിപ്പത്തിൽ നായന്മാരോടു തുല്യനിലയാണുണ്ടായിരുന്നത്. നായന്മാർ ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ തീരപ്രദേശങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാർ അവരും സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു.”

കേരളത്തിലെ സാക്ഷാൽ നായന്മാർ മലയാളക്ഷത്രിയരാണെന്നു അഭിപ്രായമുള്ള പ്രൊഫസ്സർ റേയ്, എം. എ. ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

“തെക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ ഇന്നുള്ള ഹിന്ദുക്കളെ ബ്രാഹ്മണരെന്നും ശൂദ്രരെന്നും രണ്ടു ക്ലാസ്സായി വിഭജിക്കാം. ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരുമുള്ള സ്ഥലത്തു് അവർ എണ്ണത്തിൽ വളരെ കുറവാണ്. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണർ നായന്മാരെ തത്വത്തിൽ ശൂദ്രരായിട്ടാണു കരുതിയിരുന്നതെങ്കിലും ക്ഷത്രിയരുടെ വൃന്ദയിലും ചുമതലയുമാണ് അവർ കല്പിച്ചിരുന്നത്. സെന്തോമസ്സ് ക്രിസ്താനികളെ സംബന്ധിച്ച് ബ്രാഹ്മണർ ഇതേവിധത്തിൽ തന്നെ കരുതിയിരുന്നു. (The Syrian Church in India, P. 182.)

പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ അധോഗതിയെ മുൻനിറുത്തി ജേയിംസ് റാഗ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:—

“രാജ്യത്തെ പ്രഭുക്കന്മാരായി നായന്മാർ തങ്ങളെത്തന്നെ ഗണിച്ചുപോന്നു. ഇതെഴുതുന്ന കാലത്തു് മലബാറിലെ പ്രധാന സൈന്യബലവും അവരായിരുന്നു. എന്നുവരികിലും അവർ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ വളരെ ബഹുമാനിക്കുകയും അവരുടെ സഹോദരങ്ങളായി തങ്ങൾ ഗണിക്കപ്പെടുന്നത് ഒരു വലിയ ബഹുമതിയായി കരുതിപ്പോരുകയും ചെയ്തു. സുറിയാനിക്രിസ്താനികൾക്ക് പുരസ്കാരകാലത്തു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പദവികൾ എല്ലാം ഇവിടെ വിശുദ്ധിച്ചിട്ടു് അവശ്യമില്ല. അഥ

യിൽ പലതും പിന്നീട് പ്രസ്താവിക്കപ്പെടേണ്ടവയുമാണ്. എന്നാൽ ഏറക്കുറ തങ്ങളുടെ രാജാക്കന്മാരോടു സമനില അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിലേക്ക് ഒന്നുണ്ടു ഏറ്റവും മാത്രം പ്രസ്താവിക്കാം. അവരുടെ വക്തയായി ഒരു സൈന്യത്തെ സംരക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന് അവർക്കു അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സൈന്യത്തിലധികഭാഗവും തെങ്ങുമെത്തുന്ന ചാണാമ്പാലായിരുന്നു." (History of Christianity in India. P. 328)

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ പ്രേഷകവൃത്തിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവയും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുപോരുന്നവയുമായ അനുസ്മരണയും അവരുടെ ആഭിജാത്യചിന്തയേയും മുൻനിർത്തി ചരിത്രകാരനായ പ്രൊഫസ്സർ റേയ് ഇപ്രകാരം അധികേഷവിജ്ഞാപനം:-

"ഈ ചെപ്പേടുകൾപ്രകാരം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പദവികളും ജോലികളും എന്തൊക്കെയായിരുന്നുവെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ ഒരു പ്രത്യേകജാതിയായി ഗണിച്ചിരുന്നു. ആരംഭകാലത്തിലല്ലെങ്കിലും പിന്നീട് അവരും തങ്ങളെപ്പറ്റി അങ്ങനെയൊന്നെ കരുതിയിരുന്നു. പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലത്ത് അവർ രക്ഷാപുരുഷന്മാരും മേധാവികളും (Protectors and Supervisors) മല്ലായിരുന്നവോ? താണവർത്തിയിൽപെട്ട ചില പുറജാതിക്കാരെ അവർ തങ്ങളുടെ അധീനതയിൽ വെച്ചിരുന്നില്ലയോ? കൂടാതെ ഇവർ എല്ലാകൊണ്ടും ഒരു ശ്രേഷ്ഠവർഗ്ഗവുമല്ലായിരുന്നവോ? ഈ വിധത്തിൽ കീഴ്ജാതിക്കാരെ നിന്ദാപൂർവ്വം വീക്ഷിച്ചാൽ അവർ വെറുപ്പിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നവോ? തങ്ങളെ ഉയർന്നവരായി കരുതുവാൻ കീഴ്ജാതിക്കാരെ അവർ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നില്ലയോ? ഭക്ഷണവിഷയത്തിലും തീണ്ടൽവിഷയത്തിലും സമത്വമില്ലാത്തതോടു സമമായ ഒരു നിലയിലല്ലയോ ഇവർ ഇരിക്കുന്നത്? മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെപ്പറ്റി മേൽപറഞ്ഞവിധത്തിലുള്ള വി

ചാരഗതിയോടുകൂടിയ ഈ സഭയ്ക്ക് പുറജാതികളെ സ്വമതത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനു തീരെ വൈമനസ്യം ഉണ്ടായതിൽ അധികം അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല.”

(Syrian Church in India. P. 183. 184.)

തങ്ങളുടെ സഭ വിശുദ്ധ മത്തോമ്മാശ്ലീഹായാൽതന്നെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു കേരളീയനസ്രാണികൾക്കു പണ്ടു മുതൽക്കുള്ള വിശ്വാസത്തിനും തജ്ജന്യമായ അഭിമാനത്തിനും എതിരായി ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിന്നൊരുവെട്ടിട്ടുള്ള ചരിത്രകാരനായ ലാക്രോസ് 1723-ൽ ലാഹോയിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ “Christianity in India” എന്ന പ്രസിദ്ധചരിത്രത്തിൽ താഴെ വരുന്നപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു:—

“സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ രാജ്ദ്രീയഭരണകർത്താക്കന്മാർ (prince) കൊടുത്തുവരുന്ന ഒരു ക്ലിപ്തമായ കപ്പം കൂടാതെ യുദ്ധാവശ്യം പ്രമാണിച്ചു കിര സൈന്യങ്ങളേയും അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഈ യുദ്ധങ്ങൾ സാധാരണയായി ഉണ്ടാവുന്നതോ ദീർഘകാലത്തേക്കു നീണ്ടനിൽക്കുന്നതോ അല്ല.....പുരുഷന്മാർ എല്ലായ്പ്പോഴും ആയുധപാണികളായിട്ടാണ് നടക്കുന്നത്. വളരെ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി പ്രയോഗിക്കത്തക്കവണ്ണം ചിലരുടെ കൈയിൽ കൈത്തോക്കുകൾ ഉണ്ട്. മറ്റു ചിലരുടെ കൈയിൽ കുന്തങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷം അളകളുടെയും വലത്തുകൈയിൽ ഒരു വാളും ഇടത്തുകൈയിൽ ഒരു വാറിമയും ഉണ്ട്. ഏതു വയസ്സു മുതൽ ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സു വരെ അവർ നല്ലതുപോലെ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നു. ആയുധപ്രയോഗത്തിൽ അവർ വളരെ സമർത്ഥന്മാരാകുന്നു. അവർ വളരെ നല്ല (Excellent) നായാട്ടുകാരും യോദ്ധാക്കളുമാണ്. രാജ്യത്തെ പ്രഭുക്കന്മാരും യോദ്ധാക്കളുമാവുന്ന നായന്മാർ ക്രിസ്ത്യാനികളെ വളരെയധികം ബഹുമാനിക്കുന്നു.....തെങ്ങു കൃഷിചെയ്യുന്ന

പുറജാതികൾ ഇവരുടെ കീഴിൽ ഒരു സൈന്യസംഘമായി
വർത്തിക്കുന്നു.....”

സുപ്രസിദ്ധചരിത്രകാരനായ ഗിബ്ബൺ **PL**
ഗീസുകാർ കേരളത്തിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പുള്ള സുറിയാനി
ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ജീവിതവൃത്തിയെ സംബന്ധിച്ചു 16-ൽ
താഴെക്കാണുന്നവണ്ണം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

In arms, in arts, and possibly in virtue, they
excelled the natives of Hindustan. The husbandmen
cultivated the palm-tree, the merchants were en-
riched by the pepper-trade. The soldiers preceded
the Nairs or nobles of Malabar, and their heredi-
tary privileges were respected by the gratitude or
the fear of the King of Cochin and the Zamorin
himself.”

(History of the Decline and Fall of the Roman
Empire. 1787-ലെ പതിപ്പ് page 836.)

രജ്ജമ.

“അയ്യോധ്യസുരയിലും കലാവിദ്യകളിലും വക്ഷേ സന്മാ
ഗ്ഗനികളായിലും അവർ (സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ) ഹിന്ദു
സ്ഥാനത്തിലെ സ്വദേശികളെക്കാൾ ഉൽക്കർഷ്ഠ പ്രാപിച്ചവ
രായിരുന്നു. അവരിലെ കൃഷിക്കാർ വെള്ളക്കുഴി ചെയ്തുവന്നു.
കച്ചവടക്കാർ കരമുളകുപോലെയായവയെത്തിയതിനാലായിത്തീ
ന്നു. പടയാളികൾ കലീനന്മാരായ നായന്മാരെക്കാൾ മുന്പ
ന്മാരായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജാവും സാമൂതിരിപ്പാടും യോധക
ളോ ഉപകാരസ്മരണയ്ക്കോ അവരുടെ വാരമ്പര്യപദവി
കളെ ബഹുമാനിച്ചുപോന്നു.”

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ പറ്റുകാർ കീഴടക്കിയതി
നെ സംബന്ധിച്ച് ഈ കാലത്ത് ഇവിടെ താമസിച്ചിരുന്ന ഫാ

ഒർ നിക്ഷാലാസ്യ വിമൻറാ എസ്. ജെ. എന്നൊരു ജസപീട്ടു
വാതിരി 1599 ഡിസംബർ 21-ാംനാ- ഗോവയിലെ ജസപീട്ടു
സംഘാദ്ധ്യക്ഷനായ ഫാദർ ക്ലൈഡ് അകപാ വീവായിക്കു്
അയച്ച ഒരു കത്തു തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ്മാനുവൽ രണ്ടാം
വാല്യം 177-ാം പുറത്തു് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു് ഒരു ഭാ-
ഗം താഴെപ്പേർന്നു:—“സെന്തോമസ് അപ്പൊസ്തോലന്റെ കാ-
ലം മുതൽക്കു ക്രിസ്തുവിശ്വാസത്തിൽ അനിതരസാധാരണമാം
വണ്ണം സ്ഥിരമായി നില്ക്കുന്നവരും മുപ്പതിനായിരം ഭേദമാരെ
വ്യക്തമായി നിറുത്തുന്നതിന്നു ത്രാണിയുള്ളവരുമായ ഈ പട്ടു-
ത്തെ(സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ) പോർട്ടുഗീസിന്റെ രാജ്ദ്രീ-
യക്ഷേമത്തിന്നു വേണ്ടി അവരോടുകൂടെ ബന്ധിക്കയും ദോഷാ-
സഭയുടെ വിധേയത്വത്തിൽ അടക്കിവസ്സുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ
പ്രയോജനത്തെപ്പറ്റി അറിയാവുന്ന ആർക്കും തന്നെ, ഈ മാർഗ്ഗം
(നസ്രാണികളെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ പ്രയോഗിച്ച വിവിധമാർഗ്ഗ-
ങ്ങൾ) എത്ര പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഒന്നായിരുന്നുവെന്നും, ഭാവിയിൽ
പോർട്ടുഗീസ് ഉൽക്കഷ്ഠത്തിന്നു് അതു് എത്രമാത്രം സഹായക-
മാണെന്നും ഉള്ളതിനെപ്പറ്റി എതിർപ്പാൻ സാധിക്കുകയില്ല.”

v.

പ്രാൻസിസ് ഡെയ് ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:-
“The Syrians were much esteemed. The greater
the number of them, a native Prince had in his
dominions, the more he was feared by his neigh-
bours as they were said to be very faithful and
trust-worthy. The men always went about armed,
and were well trained in the use of weapons, their
education being carried on in this science, from
their 8th to their 25th year.” (Land of the Perum-
als. P. 219.)

തർജ്ജമ.

“സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ വളരെയധികം വിചലതിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു നാട്ടുരാജാവിന്റെ രാജ്യത്ത് എത്രയധികം നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നവോ അത്രയധികം ചുറ്റുമുള്ള രാജാക്കന്മാർ, ആ രാജാവിനെ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർ അത്രയും വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരായിരുന്നു. പുരുഷന്മാർ ആയുധധാരികളായിട്ടാണു വെളിയിൽ സഞ്ചരിച്ചവനത്ത്. 8 വയസ്സുമുതൽ 25 വയസ്സുവരെ ഈ അഭ്യേസനം ചെയ്തവനതിനാൽ ആയുധപ്രയോഗത്തിൽ അവർ സുശിക്ഷിതരായിരുന്നു.”

vi.

ബാരേത്തോ എന്നയാൾ 1645-ൽ താഴെ വരുന്നപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

“These Christians are highly esteemed by the gentile Kings in whose country they live, and they engage themselves in respectable occupation such as commerce and military service” (Barretto-Relatione Delle Missioni, P. 20. See 1nd. Ant. 1924, 259)

തർജ്ജമ.

പുറജാതികാരായ രാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു നിവസിക്കുന്നവരായ ഈ ക്രിസ്ത്യാനികളെ വളരെ മേന്മയായി കരുതിപ്പോരുന്നു. അവർ അന്യരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള കച്ചവടം, നാട്ടിൽ സൈന്യസേവനം, മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടജീവിതവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു.

പ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരനായ ഹൗ താഴെക്കാണുന്ന പ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:-

“സുറിയാനിക്കാർ ചെറുപ്പകാലം മുതൽക്കു ഏണ്ണ ധാരാളം ഉപയോഗിക്കുന്നവരും സന്ധിബന്ധങ്ങളിലെല്ലാം ഏണ്ണ

തേച്ചു തിരുമുനുവരുമാകയാൽ അവർ വളരെ മെയ് വഴക്കു മുളുവരും നല്ല ചുനക്കുട്ടികളുമാണ്. മുൻകാലങ്ങളിൽ അയ്യയധാരികളായിട്ടല്ലാതെ ഭൂരിയെങ്ങും അവർ സാധാരണ സഞ്ചരിക്കാറില്ലായിരുന്നു. Poniard എന്ന മുൻവീവുവീച്ച അയ്യയം കൂടാതെ ചിലർ തോക്കും മറ്റു ചിലർ അററത്തു് ഇരുമ്പു വളയങ്ങൾ തൂക്കിട്ടുള്ള കുന്തങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുമായിരുന്നു. കുന്തം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ഈ വളയങ്ങൾ ഹൃദയമായ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അപ്പരിൽ അധികം പേരും വലത്തുകൈയിൽ ഊരിയ വാളുകളും ഇടത്തുകയ്യിൽ പരിവകളുമാണ് എപ്പോഴും ധരിച്ചുവന്നിരുന്നത്. എട്ടു വയസ്സുമുതൽക്കുതന്നെ ഈ അയ്യയങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാൻ അവർ അത്യസിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഇത്ര ചാതുര്യത്തോടെ അയ്യയം ഉപയോഗിച്ചാൻ അവർ പ്രാപ്തരാകുന്നത് ഈ അഭ്യസനവിശേഷംകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. മൃഗമായിനോദത്തിൽ ഇവർ ഖഹുസമർത്ഥന്മാരും ഒന്നാന്നരം യോദ്ധാക്കളും (Excellent Soldiers) അറുപുന്നു. ഇപ്രകാരമെല്ലാമിരുന്നതിനാൽ മുൻകാലങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാർ ഇവരെ ഇത്രയധികം വിഖ്യാതപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെട്ടുവാനില്ല. ഒരു രാജവിനെ അയാളുടെ നാട്ടിലുള്ള സുറിയാനിക്കാരുടെ സംഖ്യാബലം അനുസരിച്ചു ഇതരനാട്ടുരാജാക്കന്മാർ ഖഹുമാനിക്കുകയോ ഭയപ്പെടുകയോ ചെയ്തുപോന്നു. സുറിയാനിക്കാരുടെ വിശ്വസ്തതയേയും സത്യസന്ധതയേയുംപോലെതന്നെ അവരുടെ സാമർത്ഥ്യത്തേയും സൈനികപ്രാഗത്ഭ്യത്തേയും (Military prowess) ഭരണകർത്താക്കൾ വിഖ്യാതപ്പെടുത്തുകയും, സമാശ്രയിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. അയ്യയനവെടുക്കുകയായിരുന്നെങ്കിലും അവർ എപ്പോഴും ശാന്തശീലന്മാരുമായിരുന്നു. ഈ കാലത്തും അവരുടെ പ്രകൃതം അങ്ങനെയെന്നതാണ്. അവരുടെ ഇടയിൽ ശബ്ദം വളരെ കുറവും. കൊലപാതകങ്ങൾ മുൻപ്രദോയിട്ടെ കൈർക്കാറുള്ള ദേ

വാലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, ആയുധങ്ങളെല്ലാം പുറമെത്തു വയ്ക്കുക പതിവാണ്. ഈ സമയത്തു പുരുഷൻ ആയുധശാലയായി തോന്നിപ്പോവും. ദിവ്യാരാധന കഴിഞ്ഞാൽ ഓരോരുത്തനും യാതൊരു കഷ്ടപ്പാടും കൂടാതെ അവനവന്റെ ആയുധങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടു പ്രശാന്തമായി വീട്ടിലേക്കു പോകുകയും ചെയ്യും.”

(History of Christianity in India. P. 324-325.)

“The strength of a pagan rajah was estimated by the number of Christians he could reckon among his warriors.”

(The Christians of St. Thomas and Their Liturgies: P. 21; 1864.)

(തർജ്ജമ)

“ഒരു നാട്ടുരാജാവിന്റെ ശക്തി തന്റെ സൈന്യത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഖ്യയെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു” *

Rev. J. Monteiro D'aguilar എന്നൊരു പോർട്ടുഗീസ് ചരിത്രകാരൻ പോർട്ടുഗീസുകാര്യത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള “The Magna Charta of St. Thomas Christians” എന്ന ഉപന്യാസകൃതിയിൽ നിന്നു Rev: H. Hosten ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു പരിഭാഷ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ചരിത്രലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു:--

“On the arrival of the Portuguese, these Christians had been during many centuries reduced to misery and abandonment.....although a numerous community the warlike qualities of

(*) ഇതു നസ്രാണീസൈന്യങ്ങളുടെ വിശ്വസ്തതയേയും നിഷ്ഠുരകരാജഭക്തിയേയും മുൻനിർത്തി പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണ്.

which the Malabar Kings availed themselves of in difficult junctures.”

(Kerala Society Papers. Book 1. No. 4. P. 171, 172.)

(തർജ്ജമ)

“പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ആഗമനവേളയിൽ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒരു വലിയ ജനസമുദായമായിരുന്നിട്ടും, അവരുടെ ആയോധനവാദവും ഏറ്റവും ഓർത്തുനിൽക്കുന്നതിൽ കൂടിയും മലബാർ രാജാക്കന്മാർക്ക് സഹായമായി ഭവിച്ചിരുന്നിട്ടും അനവധി നൂറ്റാണ്ടുകളായി, അനാഥരും പിഡിതരുമായിട്ടാണ് അവർ കാണപ്പെട്ടത്.”

ക്രിസ്തുവർഷം 1662-ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ പിടിക്കുന്നതിനായി ഡച്ചുകാർ നടത്തിയ ഒരു ചോരയുദ്ധത്തെ സംബന്ധിച്ച, ദിക്സാക്ഷിയും, ഡച്ച ചാപ്പെയ്യിനുമായിരുന്ന ബാൾഡിയസ്സ് (Baldius) എന്ന ചരിത്രകാരൻ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ, പ്രസ്തുത യുദ്ധത്തിൽ 2000 നസ്രാണികളുമാരും അനവധിനും യുദ്ധരും മരണം പ്രാപിച്ചതായും, അവരുടെ മൃതശരീരങ്ങൾ കായലിൽ ഏറിറിക്കുത്തിന് അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഒഴുകി നടന്നിരുന്നതായും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

നാട്ടുചരിത്രകാരന്മാരുടെ

അഭിപ്രായങ്ങൾ.

“ആയുധവിദ്യയും സുറിയാനിക്കാരിൽ ഒട്ടും കുറവിലായിരുന്നു. എട്ടു വയസ്സു മുതൽ ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സുവരെ ആയുധവിദ്യ അഭ്യസിക്കാത്ത വാലിഭക്ഷാര സുറിയാനിക്കാരിൽ കാണാൻ ഒർല്ലഭം തന്നെ ആയിരുന്നു. അതിനാൽ രാജാക്കന്മാരും എടവളക്കന്മാരും സന്തോഷപ്പെട്ടു. രാജാക്കന്മാരുടെ എഴുന്ന

ജന്മത്തിനും എടവുകാരാരുടെ നീക്കത്തിനും സുറിയാനിക്കാരിൽ ഏതാനുംപേർ ആയുധം എടുത്ത് എഴുന്നള്ളത്തിന്റെ അകമ്പടിക്കാരായിട്ടും നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സുറിയാനിക്കാരിൽ മുഖ്യപ്പെട്ടവർ രാജാക്കന്മാരുടെ അടുക്കൽ ഇരിപ്പിടവും കല്പിച്ചുകൊടുത്തു വന്നിരുന്നു" (ഇട്ടപ്പ് റൈട്ടർ എഴുതിയ മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഭാചരിത്രം പുറം 97=1044-ാംകാണ്ട്.)

"ഈ പട്ടയങ്ങൾപ്രകാരം കിട്ടിയിട്ടുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഈ രീതിയ്ക്കു ഒരു വലിയ സ്ഥാനത്തേക്കുയർത്തി. എന്നെന്നാൽ അപരം ഉടൻതന്നെ പട്ടാളത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയും അവരിൽ നിന്നു സ്വദേശരാജാക്കന്മാർ് അത്യാവശ്യസന്ദർഭങ്ങളിൽ സഹായം ലഭിക്കുകയുണ്ടായത്" (Church History of Travancore Part I. P. 34)

ബ്രിട്ടീഷ് റെസിഡണ്ടായതന്നെ ബല്ലാർഡ് സായ്പു നിശ്ചയിച്ച സമ്മാനസംഖ്യയെ ആസ്പദമാക്കി, കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, മാർ മത്ത്യസ് അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, ഫെൻറി, ബേക്കർ എന്നിവർ അടങ്ങിയ കമ്മിറ്റിക്കാരുടെ പരിശോധനയിൽ 1872-ൽ പ്രസിദ്ധീകരണാർഹമെന്നു വിധിക്കപ്പെട്ട റവ: കരൂൺ പാറ്റിയുടെ "ചിത്രതുല്യകരണം" സഭാചരിത്രം പുറം 77:—

"രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ യുദ്ധം ഉണ്ടായ അവസരങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തുള്ള ക്രിസ്ത്യൻ സൈന്യങ്ങളുടെ സഹായം കൂടി ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ യുദ്ധസാമന്ത്രിയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ധാരാളം സൗകര്യം ലഭിച്ചു. ഈ സൗകര്യങ്ങളെ ക്രിസ്ത്യൻസേനകൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിരുന്നതിനാൽ യുദ്ധവിജയമാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഹായം രാജാക്കന്മാർ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായിരുന്നു. പാറൂർ സഭാംഗങ്ങൾ പാറൂർ രാജാവിന്റെ സൈന്യങ്ങളെ

ഉൾ പ്രമുഖമാനത്തെ അർഹിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു രാജ്യഭരണവിഷയത്തിലും ഇവർ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുവാൻ സംഗതിയായി.”

സഭാചരിത്രകാരനായ മി. ആൽബർ നസ്രാണിസമുദായത്തിനു 15-ാം ശതാബ്ദത്തിലുണ്ടായ അധഃപതനത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ താഴെക്കാണുന്നതിന്വണ്ണം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:—

“ഒരിക്കൽ തങ്ങളുടെ ബഹുമാനപദവികൾക്കും, സത്യസന്ധതയ്ക്കും, ഉത്സാഹത്തിനും, യുദ്ധസാമർത്ഥ്യത്തിനും കീർത്തിപ്പെട്ടിരുന്നവരും, അടക്കമുള്ളവരുമായ സുറിയാനിക്കാർ ഡംഭരായ പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ കരുണയ്ക്കായി കീഴടങ്ങിക്കൊടുത്തു.” (Church History of Travancore. P. 41.)

“പോർട്ടുഗീസുകാർ വന്ന സമയം ആയുധാഭ്യോസം ശീലിച്ചിട്ടുള്ള 30000 വിശ്വസ്തഭടന്മാരെ തത്സമയം ശേഖരിപ്പാൻ തക്കതായ ജനക്കൂട്ടം തോമ്മാനസ്രാണികളുടേതായിരുന്നു” (നിധിയിരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ അമ്പർകളുടെ നേട്ടകളെ അസ്സഭാക്കി പള്ളിവീട്ടിൽ കുര്യൻ 1908-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള “മാതോമ്മാനസ്രാണികളുടെ സത്യവിശ്വാസം” പുറം 13)

കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രകർത്താവായ മി. പത്മനാഭമേനവൻ താഴെവരുന്നപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:—

“സുറിയാനികൾ എട്ടു വർഷം മുതൽ ആയുധാഭ്യോസം ചെയ്യുന്നു. ഇതിനായി അവരുടെ ദേഹം എണ്ണ തേച്ചുശിശ്നു ചെയ്തെടുത്തു. ഇങ്ങനെ 25 വർഷാവരെ അഭ്യസിക്കാറുണ്ട്. സംധാരണ പുറത്തു സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ വലത്തുകൈയിൽ ഒരയില്ലാത്ത വാളും ഇടത്തുകൈയിൽ പരിചയും ഉണ്ടായിരിക്കും. ചിലർ തോക്കുകളുംകൊണ്ടു നടക്കാറുണ്ട്. എല്ലാ ജ്യോഴും ആയുധം ധരിച്ചു നടക്കുന്നുവെങ്കിലും അവർ ശാന്തരീപന്മാരാണ്.” (കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം 1. പുറം 472, 473.)

യുദ്ധകുളത്തിലേക്കു പോകുന്ന നസ്രാണിഭടന്മാരും കപ്പൽകച്ചവടത്തിനായി വിദേശീയതുറമുഖങ്ങളിലേക്കു പോകുന്ന നസ്രാണിപ്പണികളും യാത്രയ്ക്കു മുമ്പായി മതകർമ്മം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കണം. എന്ന് 1599-ൽ ഉദയമ്പേരൂർ ധർമ്മമാസഭയിൽ രീപ്പ്ചെയ്ത ഒരു നിശ്ചയം യഥാസ്ഥിതിയിൽ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

“പേറ്ററിൽനിന്നു ചിലർ മരിച്ചുപോകും എന്നതിനെക്കൊണ്ടു ഗർഭമുള്ള സ്ത്രീകൾ തങ്ങളുടെ പേറ്റു അണഞ്ഞു എന്നറിഞ്ഞാൽ കമ്പസാരിച്ചു കുറുവാൻ കൊള്ളണം എന്ന് ഈ ശുദ്ധമാന സൂനഹദോസ് പ്രമാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈററനോവു തുടങ്ങുമുമ്പെ ഈ പ്രമാണത്തിന്നൊത്തവണ്ണം ഇരിക്കുകയും വേണം. ദൂരെക്കുറവഴിയുള്ള കടലോട്ടത്തിനും സങ്കടമുണ്ടാകും എന്നു തോന്നുന്ന വടക്കു പോകുന്നവരും ഈ പ്രമാണത്തിന്നൊത്തവണ്ണം ഇരിക്കണം.”

(ഉദയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോൻ: മൂന്നാം യോഗവീചാരം രണ്ടാംപൊതുൾ; അഞ്ചാം കാനോനം.)

“അവരും (നസ്രാണികൾ) ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കച്ചവടമായിരുന്നു പ്രധാനതൊഴിൽ.”

(ദാഷാസാഹിത്യചരിത്രം പുറം 258. ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ ബി. എ.)

പെരുമ്പടപ്പു ഭേദനാർ.

കേരളത്തിലെ പ്രധാന രാജസ്വരൂപങ്ങളായിട്ടു നെ
 ടിയിരിപ്പു സ്വരൂപം, പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപം, വേണാട്ടു സ്വ
 രൂപം എന്നിവയിൽ മലകര നസ്രാണികൾ അധികവും
 പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിലെ പ്രജകളായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു
 പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. (*) തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് ഇട
 വാഴ്ത്തു വടക്കുള്ള രാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കുന്നതിനു മുമ്പു സുറിയാ
 നിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രധാന ദേവാലയസ്ഥാപനങ്ങളും നി
 വാസകേന്ദ്രങ്ങളും ആ രാജ്യത്തായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജാവിനെ
 അവർ ഉള്ളഴിഞ്ഞു സ്ലേഹിച്ചു; കേരിപ്പുവും സേവിച്ചു. കൊച്ചി
 രാജാവിന്റെ കീഴിൽ ഉടച്ചുതൂക്കുന്നതായിരുന്ന പലരും കൈ
 കൂടി വാങ്ങിക്കൊണ്ടും മറ്റും, അകമേ സാമൂതിരി വടക്കു
 രാജ്യം, പുറമേ ഭേരികുപേണ്ടി പെരുമ്പടപ്പു പക്ഷക്കാരായും വ
 ള്ത്തിച്ച മാടത്തിൻകീഴെ സ്വരൂപത്തെ പലപ്രകാരത്തിൽ ഉ
 പദവിച്ച കാലത്തും (*) സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ പെരുമ്പ
 റപ്പു രാജകുടുംബത്തോടു് അതൃധികം വിശ്വസ്യരായിരുന്നു.
 പൂർവകാലത്തു കേരളരാജാക്കന്മാരുടെ സൈന്യങ്ങളെ
 പൊതുവെ “നായർ” ശബ്ദംകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിച്ചു പോ
 ന്നതിനാൽ അഹിന്ദുക്കൾ തനിച്ചു നടത്തിട്ടുള്ള ഏതാനും ചില
 യുദ്ധങ്ങൾ ഒഴിച്ച് അതതു രാജ്യത്തെ സൈന്യസമൂഹം ഒട്ട
 കു ചെമ്പിട്ടുള്ള യുദ്ധരേഖകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ക്രി
 സ്ത്യാനികളുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകമായി ഒരിടത്തും എടുത്തുവ
 ര്ത്തുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു കാണാം.

1 *) കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റ്മാനുവൽ പുറം 57.

2 *) കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം 1. പുറം 255; 266, 268.
 കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റ്മാനുവൽപുറം 198.

എന്തെന്നാൽ നായർശബ്ദം മലയാളശബ്ദങ്ങളുടെ നമുക്കറിയാത്ത ഒരു സ്ഥാനസംജ്ഞ (1) മാത്രമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പഴയകാലത്തു, യുദ്ധത്തിൽ ഏല്പെട്ടിരുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സമസ്തപരമായി ഒരു ശബ്ദം കൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കേണ്ട ആവശ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പറ്റി പറയുന്നതായാൽ ജ്ഞാനസ്താനം, ക്ഷാന്ത എന്നിങ്ങനെ ചുരുക്കം ചില കർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റിച്ചു നായന്മാരെയും നസ്രാണികളെയും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിവാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം ആചാരപരമ്പരകൾ, (2) വേഷം, (3) തീണ്ടൽ തൊടീൽ, (4) എന്നുവേണ്ടാ കേവലം മതവിശ്വാസത്തിൽ (5) പോലും അവർ പണ്ടത്തെക്കാലത്തു പച്ചസവണ്ണമിനിക്കുള്ളായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതിനാൽ പൊതുവേയുള്ള യുദ്ധസേവനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരെ ഒരു പ്രത്യേക സമുദായവ്യക്തിയായി കരുതിപ്പോരേണ്ട ആവശ്യമേ ഇല്ലായിരുന്നു.

സ്ഥാനവാചിയായോ, സമരവൃത്തിവാചിയായോ, പുഷ്പകാലത്തു നസ്രാണികൾക്കും നായർസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നതായി ലക്ഷ്യമുണ്ട്. നസ്രാണികൾക്കു മാത്രമല്ല, പോർട്ടുഗീസുകാർക്കു കൂടിയും രാജാക്കന്മാർ നായർസ്ഥാനം നൽകിയിരുന്നതായി

1. Duarte Barbosa-ക. കണ്ണൻനായരുടെ കേരളീയ ചരിത്രം-കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം 1. പാറം 56—57. Thurston Vol. V. p. 288.

2. The Acts and Decree of the Synod of Diamper Section VIII. Decree XIII. S. IX D. I-II-III. V. VII. VIII.

3. Ibid S. IX. D. 18.

4. Ibid S. IX, D. 3—S. VIII D. XIII.

5. Ibid S. III. D. IV.

ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. റോളിൻ എന്ന ചരിത്രകാരൻ 1745-ൽ
 ഖത്തീൻഭാഷയിൽ ഏഴുതി റോമിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മലങ്ക
 രതിവൃന്തസഭാചരിത്രത്തിൽ, കുലീനന്മാരായ മലയാളരും,
 (ഈപദം നായന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണ്.)
 നസ്രാണികളും, പദങ്കികളും നായന്മാരെന്ന് വിളിക്കപ്പെടും
 ഗണിക്കപ്പെടും പോന്നിരുന്നുവെന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.
 (*) പദങ്കിയോദ്ധാക്കളിൽ ചിലർ “പല വിരളരും നായ് മ
 സ്ഥാനവും കല്പിച്ചുകൊടുത്തതായി കേരളപഴമയിൽ പ്രസ്താ
 വിച്ചിരിക്കുന്നു. (*)”

കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സൈന്യസമൂഹത്തിൽ ഒരു വലി
 യ വിഭാഗം സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു. പോർട്ടുഗീസു
 കാരുടെ കാലത്തു് അവരുടെ സംഖ്യ അൻപതിനായിരത്തോള
 മുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. പെരുമ്പടപ്പിലെ ഈ ന
 സ്രാണിസൈന്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ചരിത്രകാരന്മാർ താ
 മെക്കാനുന്നപിധം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:-

“കാലക്രമംകൊണ്ടു യുദ്ധത്തിന്നു കൊച്ചിരാജാവു നായന്മാ
 രെ മാത്രമല്ല സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെയും ഉപയോഗിച്ചിരു
 ന്നു. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാന്മാർക്കും കളരികളും പണിക്കരന്മാരും
 കച്ചകെട്ടും ആയുധാഭ്യോസവും മറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നു.....
കൊച്ചിരാജാവിന്റെ കല്പനയ്ക്കു് ഉദ്ദേശം 50000
 സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളോളം യുദ്ധസന്നദ്ധരായി ആയുധങ്ങ
 ളോടു കൂടി പുറപ്പെട്ടുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നു എന്നു റെചറണ്ട
 ഹാഫ് എന്നയാൾ പറയുന്നു (P. 222)” (കൊച്ചി രാജ്യചരി
 ത്രം. 1-ാം ഭാഗം പുറം 85.)

(*) Rawlin. മി. ടി. കെ. ജോസഫ് 1104-3-10-ലെ
 മനോരമ. * 1868-ൽ അച്ചടിച്ച് 1-ാം പതിപ്പ് പുറം 95.
 Lives of Missionaries in India 3rd Series. P. 55. 1816

“വലിയ തറവാട്ടുകാരായ നാട്ടുകിന്യാനികൾക്കും ആ യുധം ധരിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ നായന്മാരെ അറിഞ്ഞു നിന്നു പൊതുതുകയും ചെയ്തിരുന്നു.” (കൊച്ചി സ്റ്റോറുമനുവൽ പും 84)

മലയാളം, തമിഴ്, സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച്, ഏബ്രായ, സുറിയാനി, യവന എന്നീ ഭാഷകളിൽ അതിയായ വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്ന ചരിത്രകാരനും സുപ്രസിദ്ധനുമായിരുന്ന പൗലിനോസു പാതിരി എഴുതിട്ടുള്ള India Christiana എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ 214-ാം പാശ്ചാത്യ നിസ് ഒരഭാഗം 1872-ൽ ക്രിസ്തുമ്മാസിൽ അച്ചടിച്ച കേരളത്തിലെ സത്യവേദചരിത്രം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ താഴെക്കുറഞ്ഞവണ്ണം രർജ്ജമ ചെയ്തു ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു:-

“സമുതിരി കൊച്ചിരാജാവിനോടു ചെയ്തവന്ന ഇടവിടാതെ എന്നപോലെയുള്ള യുദ്ധങ്ങളിൽ കോഴിക്കോട്ടിലെ മഹമ്മദ് വേദക്കാര പടയാളികളായിട്ടു കൂടി സാമുതിരി രാജാവിന്റെ സഹായക്കാരായിരുന്നതുപോലെ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ പടയാളികളായിട്ടു മാത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ നസ്രാണികൾ കൂടി സേനയെ പടക്കുകൊണ്ടുപോകുന്ന ഉദ്യോഗം നടത്തിവന്നിരുന്ന ഇളയരാജാവിന്റെ കീഴായിട്ടു പടചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു” (പും 25).

കേരളത്തിലെ സുറിയാനിസഭയേപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചു നോക്കി ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ടിനാൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ട അളം ക്രിസ്തുമ്മാസം 1804-ൽ ഇവിടെ എത്തി വേണ്ട അന്വേഷണം നടത്തി മടങ്ങിപ്പോയ ദേഹവുമായ ബിഷപ്പ് മിഡിൽറണ്ട് അചർകൾ താഴെചേരുന്നപ്രകാരം എഴുതുന്നു:-

“മലബാറിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പുരാതനചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഏതെല്ലാം സംശയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും 9-ാം ശതകത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ (കേരളത്തിലെ) ഹി.

ഭൂരാജാക്കന്മാരിൽനിന്നും, അവർക്കു് അനേകം പദവികൾ ലഭിച്ചുവെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. ഇങ്ങനെ കാലാന്തരത്തിൽ തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും, തങ്ങളുടെ സ്വന്തമായി ഒരു രാജാവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും വേണ്ട ശക്തി അവർക്കുണ്ടായി. അവരുടെ ഒട്ടാകെത്തര രാജാവു സന്താനമില്ലാതെ മരിച്ചുപോകയാൽ അവർ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ആധിപത്യത്തിലായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് അവർ കപ്പം കൊടുക്കുകയും സൈന്യവിഭാഗത്തെ അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.”

സുറിയാനിപ്പാർ തങ്ങളുടെ ആൺകുട്ടികളെ എട്ടുവയസ്സു മുതൽ ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സുവരെ കളരിയിൽ അയച്ചുപോന്നു. ഏകദേശം ഇരുനൂറ്റിൽവിധപാനം വെക്കുകയും ചെയ്തു. പെരുമ്പടപ്പിന് 50,000 സുറിയാനിയോദ്ധാക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.”

(Hough's reply to the letters of the able Dubois, P. 196)

കൊല്ലവർഷം 926-ാ മാണ്ട കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിയും പെരുമ്പടപ്പുമായി നടത്തിയ ഒരു വലിയ യുദ്ധത്തിൽ, രണ്ടു കണത്തിൽ വരുന്നിട്ടുള്ള രണ്ടു ഭാഗത്തെയും സൈന്യങ്ങൾ പരസ്പരം എതിർക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചു കേരളചരിത്രപണ്ഡിതനും ഭൂതകവിയുമായ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തന്റെ ശ്രീമാനവിക്രമചിജയം എന്ന ചാരിത്രികനാടകകൃതിയിൽ താഴെക്കാണുന്നപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

“കൊച്ചിക്കാരായ ജിതകുടയ പടവെറും

മാപ്പിളക്കുട്ടരോടും

യുദ്ധിച്ചിന്നും വീര്യമോടേറുകമിരുപുറം

കാരുമാണത്താൽത്തീടുന്നു.

മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള പദ്ധതികൾ
 ഉന്നത നിലവാരത്തിൽ.
 കയ്യിൽ വെക്കുന്ന വെട്ടുപുറത്തുള്ള പാവുകൾ
 കാര്യം നോക്കൂ.”

(പുറം 73.)

“ഉണ്ണിനമ്പി:—പിന്നെ, മാപ്പിളമാർ ജന്മനാലെയും
 തീയ്യർ നസ്രാണികളേയും തീരെ നോക്കിയിട്ടു. വെട്ടുപുറകാർ
 പാവുകൾക്കു പാവുപിടിച്ചു; കാപ്പിരികൾ ഗ്രാമീണികളെ ജ
 ങ്ക വെട്ടുന്നതിനായിട്ടായിട്ട് ഗോപാലൻതത്ത്വനോർ വെട്ട
 കാപ്പിരികളെ പാവുപിടിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവരോടാവുമായി
 തന്നെ. ആ നമ്പിയിരിക്കാം—” (പുറം 73; 1899)

ഇതിൽ ജന്മനാലും, നസ്രാണികളും, പാവുകൾക്കും ഗ്രാ
 മീണികളും (നമ്പിയിരിക്കാം) കൊച്ചിരാജാവിന്റെ പടയാളി
 കളാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

പോർട്ടുഗീസുകാർ കേരളീയനസ്രാണികളെയും അവരു
 കളെ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളേയും പാവുകൾക്കു പാവുപിടിച്ചു വെട്ട
 ത്താൻ സാക്ഷാദനുഭവിക്കാൻ അവരുടെ സർവ്വകർമ്മീയോ
 ങ്കളെ പ്രയോഗിച്ചുവെന്നുള്ളതു ചരിത്ര പ്രസിദ്ധമായ ഒരു
 സംഗതിയല്ലോ. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ എടുത്തുവെട്ട
 പോർട്ടുഗീസുകാർക്കു കീഴ്പെടുത്താൻ താൻ അടുത്തു
 കയ്യില്ലെന്നുള്ള ഉഗ്രശപഥത്തോടുകൂടി പാവുപിടിച്ച ഗോവാഞ്ചി
 ഷോപ്പും പോർട്ടുഗീസുകാർക്കു പാവുപിടിച്ച ഗോവാഞ്ചി
 മത്തേൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ദോം അലക്സിസ് മേനേസിസ്
 അവർകൾ സേവാദേശസാധ്യതയിനായി പ്രവർത്തിച്ച പൈശാ
 ചികകർമ്മങ്ങൾ എത്രയെടുത്തു നിഷ്കർഷയായിരുന്നുവെന്നു ച
 രിത്രം വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു കൈ അറിവുള്ളതത്രെ. സുറിയാനി
 ക്രിസ്ത്യാനികളും അവരുടെ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരും എത്രയെന്നായി
 ങ്കും തങ്ങൾക്കു കീഴ്പെടുന്നില്ലെന്നായതോടെ കവടപട്ടവായ

മേനേസിസ് ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യനിവൃത്തിക്കായി പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ഉറപ്പുവരുത്തലായ കൊച്ചിരാജാവിനെ പലപ്രകാരത്തിൽ ഹേമിച്ചുതുടങ്ങി. കൊച്ചിരാജാവോടുകൂടി, തന്റെ ബന്ധുവൈരിയായ സാമൂതിരിയുടെ നിരന്തരാക്രമണത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമല്ല, രാജകീരീടം തന്നെയും സ്വന്തം ശിരസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന്നു പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ സൈനികവും, വാണിജ്യപരവുമായ സഹായസഹകരണങ്ങൾ അവരിൽ പ്രാജ്ഞാധികാരം അവരുടെ അതൃപ്തി സമ്പാദിക്കുന്ന വിധത്തിൽ അത്യന്തം വൈമുഖ്യമുള്ള ഒരാളായിരുന്നു, എന്നിരിക്കിലും, അതിവിശ്വസ്തന്മാരും രണ്ടായിരത്തോളമായ തന്റെ നസ്രാണിപ്രജകൾ പറ്റുകിൾക്കു കീഴ്പെട്ടുക എന്നുള്ള സംഗതി അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു നിമിഷംപോലും സഹ്യമായിരുന്നില്ല. പ്രസിദ്ധചരിത്രകാരനായ ഗെഡ്മീസ് ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച താഴെ കാണുന്നപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

“The King tho’ he did not love to hear of the Christians of St. Thomas, submitting themselves to the ArchBishop, being very sensible, if they were once brought under Portuguese Bishop, it would not be long before they would be entirely under the Crown of Portugal too, by which means he should lose 50000 of the best soldiers in his Kingdom.” *

(History of the Church of Malabar P. 87.)

(തജ്ജമ)

“സെന്റോമസ്സു ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒരിക്കൽ പറ്റുകി ബി

* 1694—ൽ (239 വർഷം മുമ്പ്) ലണ്ടനിൽ അച്ചടിച്ച പ്രസ്താവചരിത്രഗ്രന്ഥം ഇപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും കൈവശമുണ്ട്.

യോപ്പിന്റെ അധീനതയിൽ വെട്ടുപോകുന്നവക്കും അവർ കാലതാമസമെന്നു പോർട്ടുഗീസുരാജാവിന്റെ പ്രജകളായി അറിയുകയും തന്മൂലം തന്റെ രാജ്യത്തുള്ള രണ്ടധീരന്മാരായ അൻപതിനായിരം പടയാളികൾ തനിക്കു നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുമെന്നു കൊച്ചിരാജാവിന് അറിയാമായിരുന്നതിനാൽ സെന്തോമസ്സു ക്രിസ്ത്യാനികൾ അർച്ചുബിഷോപ്പിനു കീഴടങ്ങുക എന്നുള്ള വാഗ്ദാനം ശ്രവിച്ച മാത്രയിൽ രാജാവ് അത്യന്തം അസന്തുഷ്ടനായിച്ചമഞ്ഞു.

കേരളീയനസ്രാണികൾ പറങ്കികൾക്കു കീഴ്പ്പെടുപോകുന്നവക്കും തന്റെ ശക്തിക്കു സാരതരമായ ഉടവു തട്ടിപ്പോവുമെന്നു കൊച്ചിരാജാവിനു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ രാജാവിന്റെ ഭയത്തിനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു പറങ്കികൾക്കും അറിയാമായിരുന്നു. മെനേസിസ്സിന്റെ സെക്രട്ടറിയായ ഗോവയായെ അവലംബിച്ച്, ഈ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു.

"He was well aware, says Gouvea, that the reduction of the Malabar Christians would distress the rajah, who, by that means in case of a rupture with the Portuguese would be deprived of the service of at least fifty thousand of his best musketeers. Under this apprehension, it could not fail greatly to alarm him to see the measures now taking to bring this brave and numerous body of men under the jurisdiction of the Portuguese relates, who would always combine with the viceroys of Goa, to promote their temporal interests, expecting thereby to secure their services, even against their native prince."

(Christianity in India. P. 424.)

(തർജ്ജമ)

“മലബാർ ക്രിസ്ത്യാനികളെ കീഴടക്കുന്നതിൽ രാജാവിനു കണ്ഠിതമുണ്ടായിരിക്കുകയും രാന്നിമിത്തം പോർട്ടുഗീസുകാരുമായി ഒരു ഏറ്റുമുട്ടലിൽ ഉണ്ടാവുന്നതായാൽ നളികപ്രയോഗത്തിൽ സമസ്തന്മാരായ ഏകദേശം അൻപതിനായിരത്തോളം ആളുകളുടെ സഹായം രാജാവിനു നഷ്ടിഭവിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു മനേസിസിനു നല്ല തീർച്ചയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ഗോവയാ പറയുന്നു. ഈ ഭയം രാജാവിന് ഉണ്ടായിരുന്നെടത്തോളം പോർട്ടുഗീസുകാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകളിൽ ഉത്തമന്മാരായ അനേകം പേരെ ഇങ്ങനെ അവരുടെ അധീനതയിൽ ആക്കുന്നതിനു ചെയ്ത പ്രയത്നങ്ങളെല്ലാം രാജാവിന് അസഹ്യമായിരുന്നു.”

പക്ഷെ കൊച്ചി രാജാവിന്റെ അനിയ്യത്തെ ശങ്കിച്ച പോർട്ടുഗീസുകാർ അടങ്ങിയിരുന്നില്ല. ഗെഡിസ് ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.-

“The Christians of St. Thomas being, by much, both the stoutest and best Firemen in the Portuguese know very well which made them be the more zealous to reduce them to the Roman Church, in order to make them subjects to the King of Rortaa.”

(History of the Church of Malabar. 1. 58.)

(തർജ്ജമ)

“സെന്റോമസ്സ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇൻഡ്യയിലെ ഏറ്റവും ബലിഷ്ഠന്മാരായ നളികയോദ്ധാക്കളാകുന്നു എന്നു പോർട്ടുഗീസുകാർ അറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ പോർട്ടുഗൽ രാജാവിന്റെ പ്രജകളാക്കിത്തീർക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടി അവരെ ദോമ്മാസയുടെ അംഗങ്ങളാക്കിത്തീർക്കാൻ രീപ്രയത്നം ചെയ്തപോന്നു.”

മലങ്കര നസ്രാണികളെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം എന്താണെന്ന് അന്നത്തെ നസ്രാണി സമുദായാദ്ധ്യക്ഷനായ ഗീവറഗീസ് അക്വീയാക്കോൻ കൊച്ചിരാജാവിനെ വ്യക്തമായി ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. രാജാവായാകട്ടെ, പാർക്കുകളുടെ ഏതൽസംബന്ധമായ ശ്രമങ്ങളെ തടയുന്നതിന്നു ഗുരുമായി ചിലതെല്ലാം ചെയ്തവെന്ന് മാത്രമല്ല, പാർക്കുകളോട് അനുകൂലവും ഭാവിച്ച ഏതാനും നസ്രാണികളെ അഭ്യുകാലത്തു് അതികഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ കീഴിലതന്ത്രജ്ഞനായ മെനേസിസിന്റെ നയോപായങ്ങളിൽ പിന്നീട് തികച്ചും കുടുങ്ങിപ്പോയ മാട്രൂപതി ഖിഷോപ്പ മെനേസിസ്സിൽനിന്നു തിരുമുൽക്കാശ്യം എന്ന ഭംഗിയായ പേരിൽ ഒൻപതിനായിരത്തഞ്ഞൂറു പവൻ (Twenty thousand ducats) അട്ടിയട്ടി ആയി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് * വിശ്വസ്തന്മാരും തങ്ങളുടെ അന്നദാതാവിനുവേ

* The Christianity in India. P. 340--21. കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—“ഉദ്ദേശ്യേന്താ ഒരു വലിയ സഭ ചേർത്തു് അവിടെ വെച്ചു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ എല്ലാവരേയും ദോമിന്റെ കീഴിൽ ആക്കി. ഇതു ന്യായമായ ദാധത്തിൽ സാധിച്ചവെന്ന് പറയാൻ പാടില്ല. കൊച്ചിത്തമ്പുരാനെ സ്വാധീനത്തിൽ വെച്ചു, അവിടേക്കും മറ്റു രാജാക്കന്മാർക്കും വലിയ സംഖ്യകൾ കാശ്യയായി കൊടുത്തും, ദാദരോ സ്ഥലത്തെ അധികാരികളെ കൊണ്ടു നിർബന്ധിപ്പിച്ചും ബലം പ്രയോഗിച്ചും ജനസമ്മതമുണ്ടെന്നു വരുത്തിക്കൂട്ടിയതാണ്....ഇങ്ങനെ ഒരു വിധം ദോഹബോധന, ബലബന്ധം, കൈക്കൂലി, ഭയപ്പെടുത്തൽ മുതലായ അനീതിയായ പ്രവൃത്തികളെക്കൊണ്ടു മെനേസിസ്സിന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിച്ചു.” (കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം. 1. പ. 434.)

ണ്ടി അടർക്കുത്തിൽ ധീരധീരം ചോരാടിയവരുമായ സ്വന്തം നസ്രാണിപ്രജകളെ പഠകികളുടെ കൈകളിലേക്കു ദയാലേ ശം ഇല്ലാതെ എറിഞ്ഞു കൊടുക്കുക ആണു ചെയ്തത്.

കൊച്ചിരാജാവിന്റെ അൻപതിനായിരം നസ്രാണിയോ ഭാഷകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചരിത്രപ്രചുഛാവനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, കൊച്ചിയിലെ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സൈനികസേവനത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതായ എന്റെ പ്രസ്താവനകൾ എല്ലാവരെയും, പൂജമാണെന്നു വരുത്താൻ മി. പത്മനാഭപിള്ള ജനസംഖ്യാനിരൂപണമാഗ്നേയ്ക്കു അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അത്യന്തം രസകരമായ ഒരു യുക്തിവാദത്തിനുകൂടി ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു മറുപടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. മി. പത്മനാഭപിള്ള ഇങ്ങനെ വാദിക്കുന്നു:—“200-ൽ ചിലപാനം വർഷം മുമ്പു വെരുമ്പടപ്പിന് അൻപതിനായിരം സുറിയാനിയോദ്ധാക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു. എന്നാൽ അന്നു കൊച്ചിരാജ്യത്തു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഖ്യ ആമ്പാലപ്പുലം കണക്കാക്കിയാൽ തന്നെയും അൻപതിനായിരം ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. കൊച്ചിയിലെ കഴിഞ്ഞ കാണേക്കുമാരി കണക്കുപ്രകാരം 262595 ക്രിസ്ത്യാനികളാണുള്ളത്. അതിനു മുമ്പുള്ള കണക്കിൻപ്രകാരം 233082 ആണ്. പത്തുകൊല്ലം കൊണ്ടു പത്തുണ്ടര ശതമാനം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു കാണാം. ഈ ന്യായപ്രകാരം 20 ദശകത്തിനു മുമ്പിൽ 21000 ക്രിസ്ത്യാനികളേ ആകെ കൊച്ചിയിൽ ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ ഇടയുള്ളു.” (നിരൂപണം. പുറം. 53.)

200-ൽ ചിലപാനം വർഷങ്ങൾക്കു (16-ാം ശതാബ്ദത്തിനു) മുമ്പുള്ള കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ക്രിസ്ത്യൻജനസംഖ്യ നിണ്ണയിക്കുന്നതിലേക്കു കൊല്ലവർഷം 932-നു ശേഷം 1417 മുതലുൾക്കൊള്ളാൻ മാത്രമായി ചുരുങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ക്രിസ്ത്യൻ ജനസംഖ്യയെ മാത്രമായി

നത്തിൽ മി. പത്മനാഭപിള്ള പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധിശക്തിയേയും യുക്തിപാടവത്തേയും ആർ തന്നെ അഭിനന്ദിക്കില്ല? ആധുനിക തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമായ ആഖണ്ഡം, പറവൂരും, നായർമാടമ്പിമാരോടൊപ്പം ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ മാടമ്പിയാൽ കൂടി ഭരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന (*) ചിന്താരമേയ കരപ്പുറംഭേദവും, പണ്ടു കൊച്ചിവകയാധിപതിയെന്നും, കൊച്ചിരാജ്യവും ചാത്താണിയവർമ്മാഭാരാജ്യവും തമ്മിൽ 937 ധനു 12-ാംനാ- ചെയ്യ ഉടമ്പടിയിലെ രണ്ടും മൂന്നും വകുപ്പുകൾ അനുസരിച്ച് ആ വക രാജ്യങ്ങളും, 932-ൽ ചെയ്തതായ വേറൊരു ഉടമ്പടിയിലെ 3-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു കൊച്ചിക്കു വടക്കു് - എറണാകുളം ഇടപ്രളകുന്മാർ ഭരിച്ചുപോന്നതായ കൊച്ചി വക മറ്റു പ്രദേശങ്ങളും പണ്ടത്തെ മാടമ്പിരാജ്യത്തിൽ നിന്ന് വേർപെടുത്തി തിരുവിതാംകൂറിനോടു ചേർത്തിട്ടു വെക്കുന്ന ഹൈന്ദവത്തിൽ കൂടുതലായിട്ടില്ലെന്നുള്ള കഥ ഇന്നത്തെ മലയാളം നാലാംക്ലാസ്സു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുപോലും അറിവുള്ളതായിരിക്കെ, മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം തിരുവിതാംകൂർ വകയാണെന്നുള്ള മിഥ്യാഭൂമത്തോടുകൂടി അവയെ ഒന്നടങ്കം കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ നിന്ന് അടർത്തി ഏറിഞ്ഞിട്ട് ആ കാലത്തെ ക്രിസ്ത്യൻ ജനസംഖ്യ തപ്പിപ്പിടിക്കുന്നതിലേക്ക് ഇന്നത്തെ സങ്കീർണ്ണമായ കൊച്ചിരാജ്യത്തെ കാനേഷുമാരി കണക്കിനെ കണ്ണടച്ചു സമാശ്രയിക്കുന്ന ഏതൊ മാനുഷികത്തിന്റെ ചുറ്റിത്തൂങ്ങുന്നവെ പദഗദ്യത്തെപ്പറ്റി അയ്യയ്യോ എന്നിക്ക് അനല്പമായ സഹതാപം തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഈ വിദ്വേഷരോമണിയായല്ലോ എന്നോടു ചുറ്റിത്തൂങ്ങുന്നവെ കോപ്പിട്ടിരിക്കുന്നത്? ഇന്നത്തെപ്പോലെ തന്നെ പുറം കാലത്തെ ക്രൈസ്തവനിവാസ കേന്ദ്രങ്ങളായ മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങൾക്കു പുറമെ, വട

(*) കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റുമാനുവൽ. പാ. 163.

കുടുംബ സമ്പന്നരും, ചെമ്പകശ്ശേരി സമ്പന്നരും വെറുവെട്ടു സമ്പന്നരിലെ രണ്ടു കീഴ്ക്കൂറ്റുകൾക്ക് മുകളിലുള്ളവരാണ് (കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം 1. പാ. 276.) മേൽക്കൂറ്റ് മണ്ണുവേണ്ടിയമാകാലം യുദ്ധം ചെയ്യാൻ മുതൽപ്പെട്ടിരുന്നതനുസരിച്ച് (*) അവർ രാജ്യങ്ങളിലെ സുവിശ്വാസികളായിത്തീർന്നു. കൊച്ചിരാജാവിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യം കൂടിയിരുന്ന യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ബാല്യസ്മരണയുണ്ടായിരുന്നു. (൪)

കൊച്ചിയിൽ ആ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന നാട്ടുകാരായ ച
ത്തിൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ജനസംഖ്യ ഒഴിച്ചു കേവലം സുറി
യാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഖ്യയായും പരിശോധിക്കുന്നത
യ്ക്കു തന്നെയും 16-ാം ശതാബ്ദത്തിനുമുമ്പ് അപരരുടെ സംഖ്യ
അനപരിചിതമായിരുന്നതിൽ കവിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടമാക്കി
ക്കാണുന്നതാണ്. ഇന്നേക്കു സുമാർ ഇരുനൂറ്റിമുപ്പത്തിയൊമ്പതു
വർഷം മുമ്പ് (1694) മലങ്കര നസ്രാണികളെ സംബന്ധിച്ചു 440
പേജുകളുള്ള ഒരു മേൽത്തരം ചരിത്രഗ്രന്ഥം എഴുതിയ ലൂ
സിഡനായ ഗെഡ്ഡസ് (Geddes) എന്ന ദേഹം 1599-നാ
മുമ്പുള്ള പെരുമ്പടപ്പു നസ്രാണി ഭടന്മാരുടെ സംഖ്യ 50000
ആണെന്നു യാതൊരു കപടോദ്ദേശങ്ങളും കൂടാതെ ഉചിതവ
ട്ടത്തിൽ അമൃതീമസാഹചര്യത്തോടുകൂടി രേഖപ്പെടുത്തിയി
രിക്കുന്നു. (*) 1745-ൽ ഉദയമ്പേരൂർ സുനഹദോസിനെ ചി
യ്ക്കുകൊണ്ടു മലങ്കര സഭാചരിത്രമെഴുതിയ റോളിൻ
(Raulin) ഇങ്ങനെ തന്നെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. (f) 1502 നവംബർ
മാസത്തിൽ പോർട്ടുഗീസു കപ്പിത്താനായ വാസ്കോ ഹമാ

(*) കെ.പി. രാജമണി 1. ചുവ. 54.

g. sī sī sī sī

(*) The Church of Malabar. P. 87.

(f) Raulin p. 34.

കൊച്ചിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന നസ്രാണികൾ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം രാജകുടുംബം വക ചെങ്കോലും കിരീടവുമായി അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചു. സംഭാഷണം ചെയ്ത ഘട്ടത്തിൽ “മുപ്പതിനായിരം പേരോളം ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒത്തിരിക്കുന്നു. ഇനി പോത്തുഗൽ രാജാവീന്നു ഞങ്ങളിൽ മേൽക്കോയ്മ ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ” എന്ന പ്രസ്താവിച്ചതായി കാണുന്നു. (*) പോത്തുഗീസുകാർ അദ്ദേഹത്തിൽ കേരളത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ സംഖ്യയെന്ന രണ്ടുകുറിയായിരുന്നുവെന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തതായി കാണുന്നു. (1) 1504-ലെ ഒരു സമകാലികരേഖയിൽ, മലങ്കര നസ്രാണികളെ സംബന്ധിച്ച്, അവർ 30000 കുടുംബങ്ങൾ ഉള്ളതായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. (2) നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ നസ്രാണിസൈന്യങ്ങൾക്കു പുറമെ; പ്രസ്തുത സമുദായത്തിൽനിന്ന് ഒരേസമയം 30000 ഭടന്മാരെ പോർട്ടുഗീസു സൈന്യവർഷപ്പിൽ ചേർത്തുകൊണ്ടു വേണ്ടിയിരുന്നതെന്നു 1599-ലെ വേണ്ടുന്ന സമകാലിക ലേഖനത്തിൽ സൂചിക്കുമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. (3) മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവു വേണാടിനു വടക്കുള്ള സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെ രാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു 80 വർഷം മുമ്പ് അതാവിതു 1653-ൽ മേലിൽ പോർട്ടുഗീസുകാരുമായി തങ്ങൾ യോജിക്കുകയല്ലെന്നു

* Asia Portuguesa-Fariay Sousa Vol. I. P. 67.

കേരളപാത്രം പുറം 33.

(1) History of the Decline and Fall of the Roman Empire. P. 836.

(2) തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ്മാനുവൽ. വാല്യം 2. പ. 149.

(3) ടി ടി ടി 177.

കൊച്ചി മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ കൂടി ക്രിസ്താൻകാരികൾ ആലോചന നടത്തി പിടിച്ചു സന്ധ്യ ചെയ്തു നസ്രാണികൾ തന്നെ രണ്ടു കക്ഷമായിരുന്നു. (*) ഈ കണക്കിൽ കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലുമുള്ള നാട്ടുകാരായ ലത്തീൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഖ്യ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്ന വായനക്കാർ ചുരുക്കം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നിട്ടു തന്നെയും ആ കാലത്തു കൊച്ചിയിൽ ഉള്ള സുറിയാനിക്കാരും നാട്ടുകാരായ റോമൻകത്തോലിക്കരും ഉൾപ്പെടുത്തി അപരരെ ആകെ ജനസംഖ്യ ആഞ്ചലവും 21000 മാത്രമായി കാണുന്നതിന്നേ മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കു കണ്ണുങ്കു. എന്താ, കഥ ഭേദമായില്ലേ?

മലങ്കരനസ്രാണികൾ അധികവും പണ്ടു പെരുമ്പട്ടപ്പുരാജ്യത്തിലാണ് അധിവസിച്ചിരുന്നതെന്നും കേരളത്തിൽ അവരുടെ ജാതിസംരക്ഷകൻ കൊച്ചിരാജാവായിരുന്നവെന്നും പ്രസിദ്ധമത്രെ. ഓരോരോ കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള യുദ്ധങ്ങൾ, മതവിധർമ്മം, സമരാക്രമണം മൂലം ക്രിസ്ത്യാനവാണിജ്യകേന്ദ്രങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള നാശം, പ്രാണസംരക്ഷണാർത്ഥമുള്ള ഓടിപ്പോക്ക്, കച്ചവടത്തിനായി നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരവും അല്ലാതെയും തെക്കൻദിക്കുകളിലേക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കുടിയേറ്റം, ആലങ്ങാട്, പറവൂർ, കരപ്പൂർ മുതലായ പെരുമ്പട്ടപ്പു ഭേശങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വിഘടനം, മുതലായ വിവിധകാരണങ്ങളാൽ പുറംകാലത്തെ അപേക്ഷിച്ചു കൊച്ചിരാജ്യത്ത് ഇന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഖ്യ കേവലം അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു ചരിത്രഗന്ധമുള്ളവർക്കുകൈ അറിയാവുന്നതാണ്.

1790-ഏപ്രിൽമാസത്തിൽ ഖഡ്ഗം അല്ലെങ്കിൽ മേല-രണ്ടിലൊന്ന്—എന്നുള്ള ദ്രവ്യപ്രതത്തോടുകൂടി മലബാറിൽ

പ്രവേശിച്ച ടിപ്പുസുൽത്താൻ കോഴിക്കോടും കൊച്ചിയിലുമുണ്ടായിരുന്ന സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളോടു ചെയ്ത ശ്രമകൃത്യങ്ങൾ മനുഷ്യഹൃദയമുള്ള യാചനോന്മത്തനും സുരികാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അത്ര കഠോരതരമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയാവും. കൊച്ചിയിൽ കടന്നുകൂടിയ സുൽത്താനെന്തെന്നു സന്ദർശിച്ച് ആ രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്ന അനവധി ക്രിസ്ത്യൻദേവാലയങ്ങൾ ഇടിച്ചു നിരത്തിയും തീവച്ചു ചുട്ടും നശിപ്പിച്ചതിനും പുറമെ അതതു സ്ഥലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെ നിർദ്വയമായി കൊന്നൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. “കൈയിൽ വെട്ടിടുള്ളവരിൽ 20 വയസ്സിനു മേലെ ഉള്ളവരെ എല്ലാം വൃക്ഷങ്ങളിൽ കെട്ടിത്തൂക്കണം, അവർ മരിക്കും മൂലയിലും കാട്ടിലും മലയിലും ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ അവരെ എല്ലാം തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിന്നു.....ചട്ടംകെട്ടണം, (+) എന്നുള്ള സുൽത്താന്റെ കല്പന അക്ഷരംപ്രതി അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു.

“മലബാർ രാജ്യത്തു....4 ലക്ഷത്തിൽ വരും ജനങ്ങളെ ഇസ്ലാമിൽ ചേർത്തു” * കൊച്ചിയെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ ആ “രാജ്യത്തിന്റെ അരിഞ്ഞിയിൽ മാത്രം കുറെ പേർ മരം മാരാതെ കിടപ്പുണ്ട്. അവരെ ഉടൻതന്നെ മഹമ്മദീയരാക്കണമെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു” * എന്ന ടിപ്പു മുൻപുതന്നെ കാര്യപരിപാടി സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. നിർദ്വയനായ സുൽത്താൻ, കൊച്ചിയിൽ കടന്ന് അവിട്

(+) 1788 ഡിസംബർ 12-ാംനാ- ഞ്ചയിക്കു കൂട്ടുമ്പോൾ അയച്ച ടിപ്പുവിന്റെ കത്തു്.

* 1790 ജനുവരി 19-ാംനാ- ബദുസസമാനുഖാണിനയച്ച ടിപ്പുവിന്റെ കത്തു്.

* 1790 ജനു. 18-ാം നാ- സയിദ് അബ്ദുൾദുഖായിക്കു് അയച്ച ടിപ്പുവിന്റെ കത്തു്.

ഞെ ജനങ്ങളോടു പ്രവർത്തിച്ചതെങ്ങനെയെന്നു ദുഷ്ടാക്ഷിയായ ഫാദർ ബർത്തോമ്യോ തന്നെ പ്രസ്താവിക്കട്ടെ. “ടിപ്പു സുൽത്താൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ, ഹിന്ദുക്കൾ മുതലായവരെ നഗ്നനാക്കി തന്റെ മുമ്പിൽ വരുത്തിപ്പ് അവരുടെ കൈകൾകളെ ആനക്കൾക്കുളോടു കൂട്ടിക്കൊട്ടി അവരുടെ അധരവങ്ങൾ ചീന്തിപ്പോകമാറ് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും വലിപ്പിച്ചു പള്ളികളേയും ക്ഷേത്രങ്ങളേയും എല്ലാം തീവശ്ചോപൊളിച്ചു നിരത്തിയൊ ഏതുമിധമെങ്കിലും നശിപ്പിച്ചുകളവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനിസ്ത്രികളേയും ഹിന്ദുസ്ത്രീകളേയും മുസൽമാന്മാരെ കല്യാണം കഴിപ്പാൻ നിർബന്ധിച്ച് അപകാരം നടത്തിച്ചു. പുരുഷന്മാരെക്കൊണ്ടു മുസൽമാൻസ്ത്രീകളെ നിർബന്ധിച്ചു കല്യാണം കഴിപ്പിച്ചു. വഴിയിൽ കാണുന്ന ഏല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനിയേയും തൽക്ഷണം ചേല സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ കണ്ടെടത്തു വച്ചു തൂക്കിക്കൊല്ലുവാൻ കല്പിച്ചു.” (കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം 11 പৃ. 507, 508.)

ടിപ്പുവിന്റെ ഈ മനുഷ്യവേദ ഇതരസമുദായങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കൂടുതൽ നാശകരമായിരുന്നു. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ അധികവും വാണിജ്യവൃത്തിയെ മുൻനിറുത്തി അങ്ങാടികളിൽ കൂട്ടമായി താമസിച്ചു പോന്നിരുന്നതിനാൽ സുൽത്താന്റെ സൈന്യങ്ങൾക്ക് അവരെ ഒന്നോടെ കൊന്നെടുക്കുന്നതിനും ചേലയിൽ ചേർക്കുന്നതിനും പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. (1) ഇതിനും പുറമെ അക്കാലത്തു

1. ടിപ്പുസുൽത്താൻ ഹിന്ദുക്കളോടും വളരെ ബഹുമാനമുള്ള ആൾ ആയിരുന്നു. സ്വപ്രജകൾ ആയ ഹിന്ദുക്കൾക്ക് അദ്ദേഹം വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നതിനും പുറമെ അവരുടെ ദേവാലയങ്ങൾക്കു വിലയേറിയ വഴിവാടകൾ നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം കേരളത്തെ സം

ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് എങ്ങനെ ഒരു യഥാർത്ഥ ലഭിക്കുവാനായില്ലെന്നുള്ളതു വേറൊരു കാരണമായിരുന്നു. മലബാറിൽ നിന്നും കൊച്ചിയിൽ നിന്നും തെക്കോട്ടു തിരിച്ച ഫിസിക്കൽസ് അങ്ങനെയൊരു നിരവധിതരായില്ല. അതിനാൽ കാടകളിലേക്കു ജീവരക്ഷാർത്ഥം ഓടിപ്പോയവർ ഒഴിച്ചുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഒരു വലിയഭാഗം സുൽത്താന്റെ ചാലിനും വേലയ്ക്കും ഇരയായി. കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ക്രിസ്ത്യൻ ജനസംഖ്യയ്ക്കു സാധാരണയായ കറവു വരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈ രീതിയിൽ ഓർമ്മപ്പെടുത്തണമെന്നാണ്. ഏകദേശം ഇതുപോലുള്ള ഒരു അപമാനമായിരുന്നു 1868-ലെ കലാപകാലത്തും കൊച്ചിയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നേരിട്ടത്. ഇന്ത്യയിൽ ശക്തിയെ നാട്ടിൽനിന്നു നശിപ്പിക്കുന്നതിനായി ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഒന്നോടെ കൊന്നൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി, തിരുവിതാംകൂറിൽ ചേലുത്തമ്പി ഒളവായും, കൊച്ചിയിൽ ദിവാൻ പാലിയത്തലൂക്കും വമ്പിച്ച സംഹാരം നടത്തുകയുണ്ടായി. ചരിത്രകാരനായ ആഗ്നർ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച താഴെക്കാണുന്നവണ്ണം എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

“തിരുവിതാംകൂർ വർഷം ചേന്നിരുന്ന പാലിയത്തലൂക്കിന്റെ ഭാഗം കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നേരെ പെട്ടെന്നു. അദ്ദേഹം അവരുടെ കൈയ്ക്കുംകാലും കൂട്ടിക്കെട്ടി അവരെ തുണ്ടുതുണ്ടുമാക്കി കടലിൽ ഏറിത്തുടങ്ങി..... കർണ്ണാട് മക്കാളി എങ്ങനെയെങ്കിലും കടലിൽ പോയി രക്ഷപ്പെട്ടു.... അനേകായിരം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശവങ്ങൾ കൈകാലുകൾ കെട്ടപ്പെട്ട് അഴിമുഖത്തും കായലിലും ഒഴുകി നടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു തനിക്കുണ്ടായ മനസ്സുരക്കത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം പ്ര

ബന്ധിച്ചിട്ടത്തോളം അനുഷ്ഠിച്ച രാഷ്ട്രീയനയം മറ്റൊരു തരത്തിലായിരുന്നു.

സ്വാധീനത്തിൽ. അവയെക്കൊണ്ടു കൊച്ചിയിലേയും തിരുവിതാംകൂറിലേയും ദിവാൻജിമാരുടെ പ്രത്യേക ഉത്തരവുകൾ അനുസരിച്ച് അതിവേഗമെടുത്തു കൊണ്ടു കായലിൽ എറിയപ്പെട്ട ആ പാവപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശവശരീരങ്ങളായിരുന്നു.” (A)

മൂന്നാം, നാലാം ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള കൊച്ചിയിലെ ജനസംഖ്യ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലേക്ക് ഇന്നത്തെ ജനസംഖ്യ ഒരു ശരിയായ മാനദണ്ഡമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിന്റെ അനുബന്ധത മേൽപ്പേർ ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്നു ധാരാളം വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. ഒരു രാജ്യത്തെ ജനസംഖ്യ അതീതകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു വർദ്ധനവുണ്ടായിട്ടുള്ളതായി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം എവിടെയും എത്രകാലത്തും സ്വീകാര്യമായാണോ അതുപോലെത്തന്നെ അതിരുകൾക്കുള്ളിൽനിന്നു കൊച്ചിയിലെ യൂദന്മാരുടെ കഥയെക്കുറിച്ചുമാണ്. മി. അച്ചുതമേനോൻ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—“ഇവിടെ പഠകികൾ വന്നെത്തുന്നതുവരെ അർദ്ധം ഉന്നതാവസ്ഥയെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു പോന്നിരുന്നു. പഠകികൾ അവരെ മറികൊണ്ടു ഉപദ്രവിച്ചുണ്ടായി. എന്നാൽ, ക്രൈസ്തവർ 1565-ൽ അവരുടെ പഴയ സ്ഥാനമായിത്തന്നെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വിട്ടുപോകുന്നതിനും നിബന്ധിച്ചു. അതിനാൽ അവരുടെ ശ്മശാനം ചിന്നിച്ചിതറി വന്നു. മട്ടാഞ്ചേരി, എറണാകുളം, ചേന്നമംഗലം, പറവൂർ

(A) Church History of Travancore. Part 1. P. 58.

കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം 11. പാ. 755. കൊച്ചിയിലെ ഈ ക്രിസ്ത്യാന സാഹചര്യം “വെളിപ്പെടുത്തലുണ്ടായ” എന്നുപേരിൽ ഇന്നും അറിയപ്പെട്ടുവരുന്നു.

എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലാണ് അവർ പിന്നെ ചെന്നു കടിച്ചാൽത്തുടർന്ന്. “പാകികളുടെ കൊച്ചിക്കുള്ള വരവിനുമുമ്പ് അന്നുവധി ശതവർഷക്കാലം ജൂതന്മാർ ആൾപ്പെരുപ്പംകൊണ്ടും ധനവൃദ്ധിക്കൊണ്ടും വളരെ പ്രബലന്മാരായിട്ടു തന്നെയിരുന്നിരുന്നു. പക്ഷേ പാകികളുടെ ആചിന്താമുതൽക്കിങ്ങോട്ട് അരണ്ടു സംഗതികളിലും അവർ ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചു തുടങ്ങി. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദിയിൽ ഡാക്ടർ ബുക്കാനൻ എന്ന ആൾ കണക്കെടുത്തുനോക്കിയതിൽ ഏകദേശം 16000 ജൂതന്മാരുണ്ടെന്നു കണ്ടു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഈ രാജ്യത്തു (കൊച്ചിയിൽ) എല്ലാം കൂടി 1176 ജൂതന്മാരേയുള്ളു. പിന്നെപ്പിന്നെ എടുത്തിട്ടുള്ള സെൻസസ് കണക്കിൻപ്രകാരം അവരുടെ സംഖ്യ ഇന്ത്യയിൽ ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവരികയാണെന്നുള്ള സംഗതികൂടി വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.” (കൊച്ചീസ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ, പാ. 399-401) കൊച്ചീരാജ്യത്തെ ഒരു വരാതനജനസമുദായമായ ജൂതന്മാരുടെ ജനസംഖ്യ പൂർവ്വകാലത്തെ അപേക്ഷിച്ചു കുറഞ്ഞുപോകുന്നതിനു കൊച്ചീസ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ കൽപ്പിച്ച പ്രസ്താവിക്കുന്നതായ അതേ കാരണങ്ങൾ തന്നെ, കൊച്ചിയിലെ നസ്രാണികളുടെ ജനസംഖ്യ വൈരദ്യത്തിനും ഹേതുഭൂതമാണെന്നു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഭാചരിത്രം ഒരു ആവർത്തി വായിച്ചിട്ടുള്ള ആർക്കും ബോധപ്പെടുന്നതാണ്. 16-ാം ശതാബ്ദത്തിലെ ജനസംഖ്യ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്താൻ 1921-ലെയും 1911-ലെയും ജനസംഖ്യക്കണക്കിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നിഗമനം ചെയ്യുന്ന രീതിക്കുതന്നെ അവിടെയുള്ള ഇതരസമുദായങ്ങളുടെ സംഖ്യാനിർണ്ണയത്തിനു കൂടി മി. പത്മനാഭപിള്ള തയ്യാറായിരുന്നെങ്കിൽ, കൊച്ചീരാജ്യവാസികളായ നമ്പൂതിരിമാരുടെയും നായന്മാരുടെയും സംഖ്യ അക്കാലത്തു കേവലം അത്യാലോചനയെന്നു ചരിത്രവിരുദ്ധമായ നിലയിൽ സമ്മതിക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്നു.

എന്നാൽ കൊച്ചിയിലെ ഈ കാലത്തെ ക്രിസ്ത്യൻ ജനസംഖ്യ നീങ്ങിക്കുന്നതിലേക്കു പൂർവ്വം കൊച്ചി വകയായിരുന്ന തിരുവിതാംകൂറിലെ ഇന്നത്തെ വടക്കൻ നാലുക്കകളെ അധിവസിക്കുന്നവരും, ഏറുമാറൂർ വൈക്കം മുതലായ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ കുടിയേറീട്ടുള്ളവരുമായ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെയോ, അല്ലെങ്കിൽ വിവിധവകുപ്പുകാരായി അവിടെ ആകെ കൂടിയിട്ടുള്ള ക്രിസ്ത്യൻ ജനസമൂഹത്തിന്റെയോ സംഖ്യകൂടി ഇന്നത്തെ കൊച്ചിയിലെ കാനേഷുമാരിക്കണക്കിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി ഒരു പരിഗണനം ചെയ്താൽ അവശ്യമായ സാമാന്യദേശചരിത്രജ്ഞാനമെങ്കിലും മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇത്ര ഭീമമായ ഒരു അജ്ഞതപം അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുമായിരുന്നില്ലെന്നേ നമുക്കു സമാധാനിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. പക്ഷെ മി. പിള്ളയുടെ അവശ്യവും ആഗ്രഹവും അദ്ദേഹത്തെ ഒരു വല്ലാത്ത പട്ടകുഴിയിൽത്തന്നെ തള്ളിവിട്ടിട്ടുണ്ട്.

തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ ക്രിസ്ത്യൻ സൈന്യങ്ങൾ.

ദേശിംഗനാട്ടരാജ്യത്തിന്റെ തെക്കേ അതിർത്തിയായ ഇടവായിക്കു തെക്കുള്ള പണ്ടത്തെ വേണാട്ടരാജ്യവുമായി മലബാറിലെ പൂരാനന്തസുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കാര്യമായ യാതൊരു രാഷ്ട്രീയബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആയകാലം ജാക്കനാട് പൂരാനന്തകാലത്തു ദേശിംഗനാട്ടുണ്ടായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയബന്ധം മിക്കവാറും അവസാനിച്ചതോടുകൂടി സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ പ്രായേണ വേണാടിനു പുറത്തുള്ള ഒരു ഇതരരാജ്യപ്രജാവർഗ്ഗമായിട്ടാണു ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ ചേന്ന് തിരുവാങ്കോട്ട തരിസാസ്തുത്തെരുവിൽ കുടിപാർത്തുവരുന്ന സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾതന്നെ

യും, ദക്ഷിണദിഗ്വിതാംകൂറിനെ ഓരോകാലത്തു വാങ്ങുന്നതും ചോളനാഭം, നാഞ്ചിക്കുറവനും മറ്റി മറ്റി പിടിച്ചടക്കിയിരുന്നതനുസരിച്ച് അതതു രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിൽ അനന്തിദിർഘകാലം ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ, അവർ തിരുവിതാംകൂർരാജാക്കന്മാരുടെ സ്ഥിരം പ്രജകളായിത്തീർന്നു 15-ാം ശതാബ്ദമദ്ധ്യത്തിൽ ദക്ഷിണകേരളം ധർമ്മരാജ കുടുംബത്തിനു പൂർണ്ണമായി കൈവശപ്പെട്ട ശേഷം മാത്രമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ തിരുവിതാംകൂർമാധാരാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ രാജ്യാതിർത്തിക്കുള്ളിൽ കേവലം പേരിനുപേണ്ടി മാത്രം ഒരു ചെറിയ സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻചിന്താഗമം ഉണ്ടായിരുന്നവെന്നല്ലാതെ അവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും പണ്ടത്തെ പേണാടിനു പുറത്തുള്ള ഒരു വന്ധിച്ച ജനസമുദായം ആയിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നത്.

അമിതദ്വുതിമാനായ അനിശ്ചിതനാൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മഹാരാജാവ് ഇടവായ്ക്കു വടക്കുള്ള ചെറിയ ചെറിയ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ രാജ്യങ്ങൾ ഓരോന്നായി കൈയടക്കി പേണാടിന്റെ വിസ്താരം പരവൂർ വരെക്കുറിച്ചുവെച്ചശേഷം മാത്രം അതിരുന്ന കൊച്ചിക്ക് തെക്കുള്ള സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ തിരുവിതാംകൂർരാജാക്കന്മാരുടെ സ്ഥിരം പ്രജകളായിത്തീർന്നു. അതിനു മുമ്പാവട്ടെ അവർ കേവലം ശത്രുരാജപ്രജകൾ മാത്രം ആയിരുന്നു.

ഏ. ഡി 1503-നോടടുത്തു പുണ്യാത്മാവായ ഫാദർ സിസ് ശവരിയാർ, അനന്തരകാലത്തു വന്ന ചേന്റ ലണ്ടൻ മിഷ്യൻ സമൂഹം, ചർച്ചുമിഷ്യൻ സൊസൈറ്റി, രക്ഷാസൈന്യസംഘം, എന്നിവർ ചാണാമ്പാർ, പരവമ്പാർ, മുക്കുവർ, മറവർ തുടങ്ങിയുള്ള ഒട്ടുവളരെ പേരെ മതപരിവർത്തനം ചെയ്ത്, ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന പൊതുപേരിനോടു സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ, മേല്പറഞ്ഞവരെ കേവലം അധഃകൃതരായി

പരിഗണിച്ചാൽ അദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറിലെ സവർണ്ണഹിതുകൾ മിക്കവാറും കൊല്ലത്തിനു വടക്കുള്ള പഴയ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉത്ഭവചരിത്രത്തേയും സാമൂഹികസ്ഥിതിയേയും സംബന്ധിച്ച് ഇന്നും ശരിയായ പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തതിൽ അത്ഭുതപ്പെടവാനില്ല. പണ്ടത്തെ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ പ്രധാന ഘടകങ്ങളായ പത്മനാഭപുരം, നെയ്യാറ്റുങ്കര, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ വ്യക്തമായ നായന്മാർക്കും, ചെങ്കോള കുളങ്ങളായിരുന്ന സ്ഥാനവും സാമൂഹികശക്തിയും എന്തായിരുന്നുവോ, കൊല്ലത്തിനു വടക്കോട്ടുള്ള സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെ പ്രജകളായി വർത്തിച്ചിരുന്ന സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും അതേ സ്ഥാനവും ശക്തിയുംതന്നെയാണുണ്ടായിരുന്നത്.

പഴയ വേണാടിനു പുറത്തു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനു് അദ്ദേഹമായി അധീനത ലഭിച്ചതു മാടത്തിൻകൂർ (മാവേലിക്കര) രാജ്യവും, കൊട്ടാരക്കര മുതലായ പ്രദേശങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടതായ ഇളയിടത്തു സ്വരൂപവുമായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു വൃണ്ണമായി കൈവശപ്പെട്ടതോടെ ആ രാജസ്വരൂപങ്ങളെ സേവിച്ചുപോന്ന ആയുധവിദ്യാഭ്യസനായ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളും മാത്താസ്സവർമ്മാജാവിന്റെ സൈന്യസമൂഹത്തിൽ ചേർന്നു യുദ്ധസേവനം ചെയ്തുപോന്നു. കാലക്രമേണ ഒരേരേ സ്വതന്ത്ര രാജ്യങ്ങളും മാത്താസ്സവർമ്മാജാവിനു കീഴ്പ്പെടുകയും അതോടുകൂടി തദ്ദേശീയരായ നസ്രാണികൾക്കും നായർക്കും നോക്കോപ്പം തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യസമൂഹത്തിൽ ഭേദത്തില്ലാത്ത സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അവരിൽ ചിലർ ആയുധവിദ്യാഗുരുക്കന്മാരായിരുന്ന നസ്രാണി പണിക്കരന്മാരായിരുന്നു.

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റെ ക്രിസ്ത്യാൻഭവനം ഒരു സംബന്ധിച്ചു വ്യക്തമായ ഒരു അറിവു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു.

ഇ കൊല്ലം 928—നും 930--നും മദ്ധ്യേ നടന്നതായ പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടു യുദ്ധങ്ങളുടെ സംബന്ധിച്ചതെ. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ യുദ്ധം 929--ൽ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവുമായി നടത്തിയ തോട്ടപ്പള്ളിയുദ്ധം ആയിരുന്നു. ഈ യുദ്ധത്തെ സംബന്ധിച്ച തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രകർത്താവായ മി. പി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:-

(തർജ്ജമ)

“അമ്പലപ്പുഴരാജാവിന്നെതിരായി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിലേക്കു ചേണ്ടെ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്താൻ മഹാരാജാവു രാമയ്യൻ ദളവായോടു് ആജ്ഞാപിച്ചു. അമ്പു്, വില്ല്യ, ചെറുതോക്കുകൾ എന്നീ ആയുധങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു നല്ല സൈന്യം സ്വാധീനമായിത്തീർന്ന ഒരു നാടുവഴിയായ മേല്പടി രാജാവിന്നെതിരായി ഒരു വലിയ സൈന്യം പുറപ്പെട്ടു. ആസന്നമായ ആ പ്രമേയത്തെപ്പറ്റി അറിവു കിട്ടിയതോടുകൂടി ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവു മാതൂർപണിക്കരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സൈന്യസമൂഹത്തോടു് തെക്കെ അതിർത്തിയായ തോട്ടപ്പള്ളിൽ സേനാനിവേശംചെയ്താൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. രണ്ടു സൈന്യങ്ങളും അവിടെവെച്ചു കൂട്ടിമുട്ടി വലുതായ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. അമ്പലപ്പുഴരാജാവു സമർത്ഥനായ ഒരു നായകനായിരുന്നു. അഗ്രത്തിൽ വിഷം മുക്കിയ ചില പുതിയ തരം അമ്പുകൾ അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചിരുന്നു. ആ ചെറുതരം മുറിവായിരുന്നാലും വിഷം രക്തംവഴി കയറി രണ്ടുമണിക്കൂറിനകം മരണം സംഭവിച്ചുമായിരുന്നു. വിഷലിപ്തങ്ങളായ ഈ അമ്പുക്കൾ തിരുവിതാംകൂർസൈന്യനിരകളിൽ വലിയ കലാപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിനാൽ രാമയ്യൻ ദളവായുടെ സൈന്യങ്ങൾ പിന്മാറുന്നതിനിടയായി. കൂടാതെ അമ്പലപ്പുഴ രാജാവിന്റെ ഭരണവതമായ ഭവനാരാധനസ്വാമിതന്നെയാണു യുദ്ധം നടത്തിയതെന്നു പിറേറടിവസം തിരുവിതാംകൂർ

സൈന്യങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു സംശയവും കടന്നുകൂടി. ഹിന്ദുക്കൾ ആരുതന്നെ അവരെ എത്രയധികം പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടും മുന്നോട്ടു കടന്നു. യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു ഇനിയാരുമ്പോൾ തന്റെ കീഴിലുള്ള വീരങ്കിപ്പട്ടാളം, മഹമ്മദീയസൈന്യം, ക്രിസ്ത്യൻസൈന്യം (With his artillery and the Mussulman and Christian corps) എന്നീ സൈന്യസംഘത്തോടു കൂടി ഡിലനാബിയുടെ വരവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചു രാമയ്യൻ ഇരിപ്പായി. ഇവരുടെ ആഗമനശേഷം ദളവാ വീണ്ടും യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. ഡിലനാബി പീരങ്കിപ്രയോഗംകൊണ്ടു സമർത്ഥനായ ശത്രുവിന്റെ സൈന്യത്തെ ശിഥിലമാക്കിത്തീർത്തു. അല്പം ചില മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ ശത്രുസൈന്യത്തിനു വലുതായ നഷ്ടം നേരിട്ടു. (History of Travancore P. 151.)

ഈ യുദ്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചു തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ കത്താവായ മി. നാഗമയ്യ വിവരിക്കുമ്പോൾ താഴെ കാണാവുന്ന പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

“ഉഗ്രവിഷത്തിൽ മുക്കിയിരുന്ന ശത്രുക്കളെ ധരിച്ചിരുന്ന അമ്പലപ്പുഴ പട്ടാളക്കാർ തോട്ടപ്പള്ളിൽ വെച്ചു തിരുവിതാംകൂറുടെ സൈന്യത്തെ എതിർത്തു. വീക്ഷിപ്പുകളായ അശ്വങ്ങൾ ഏറ്റു തിരുവിതാംകൂറുടെ സൈന്യം ആറു ദിവസം യുദ്ധം ചെയ്യതിൽ പിന്നീടു മടങ്ങിപ്പോന്നു. അതുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനികളും ജോനകന്മാരും ചേർന്നു പട്ടാളവും വീരങ്കികളും കൊണ്ടു ഡിലനാബി സഹായത്തിനായി വന്നെത്തുന്നതുവരെ യുദ്ധം നിറുത്തിവെക്കാം എന്നു രാമയ്യൻ നിശ്ചയിച്ചു.”

(ഗവർണ്മെണ്ടു വകയായി പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള കെ. ചിതംബരചാമുണ്ഡരുടെ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ തർജ്ജമ=തിരുവിതാംകൂടുസംസ്ഥാനത്തിന്റെ വിവരണം പുറം 88. സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ i. 347)

ക്രിസ്ത്യൻസൈന്യങ്ങൾ നടത്തിയതായി പ്രസ്താവിക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ യുദ്ധം 930-ൽ ഉണ്ടായ അറന്മുളയുദ്ധമായിരുന്നു. മാന്താബ്ബചർരാജാവിനെ അയ്യം പ്രാവിച്ചിരുന്ന സ്വന്തം സഹോദരനെ തെക്കുംകൂർരാജാവു ചതിച്ചായി വധിച്ചുവെന്നതായിരുന്നു ഈ യുദ്ധത്തിന്റെ കാരണം. ടി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച താഴെ വരുന്നപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:-

“ഈ അറവു രാജാവിനു കിട്ടിയപ്പോൾ തെക്കുംകൂറായി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിലേക്കു വേണ്ട സഹായം ചെയ്യാൻ രാമയ്യനെ നിയോഗിച്ചു. സ്ഥിരസൈന്യത്തിനു പുറമെ കല്ലും, ഇരണിയൽ, വിളവംകോട്ട്, കായംകുളം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്ന് ഏതാനും നായർസൈന്യങ്ങളെ ചേർത്തുകൊണ്ടു രാമയ്യൻ അറന്മുളയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെവെച്ചു തെക്കുംകൂർരാജാവിന്റെ അഗ്രിതന്മാരായ ഏതാനും തെരുങ്കുളാമണർ, തിരുവിതാംകൂറിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ ജീവൻ അതിവാചനമായി കരുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ തങ്ങളെ വധിക്കുന്നതിന് അതേതന്നെ ഉണ്ടാവുന്നതല്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടി, തിരുവിതാംകൂർസൈന്യങ്ങളുടെ നേരെ യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറായി നിന്നു. എന്നാൽ രാമയ്യൻ സ്വകൃത്യനിർപ്പാർത്തിനു സന്നദ്ധനായി. അ ബ്രാഹ്മണരോട് അവർ രാജ്യഭരണസംബന്ധമായി യാതൊന്നിലും ഇടവെടേണ്ട അവശ്യമില്ലെന്നും, സ്വജീവനെ അനുവശ്യമായി അവകുടപ്പെടുത്താതെ തങ്ങളുടെ വൈദികകർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനായി പൊയ്ക്കൊള്ളുതാണു നന്നെന്നും വേണ്ടവിധം ഉപദേശിച്ചുവെങ്കിലും അവർ ഇതൊന്നും കേൾക്കാതെ അർപ്പിച്ചിളിയോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യങ്ങളുടെ നേരെ കല്ലും മണ്ണും വാരി ഏറിത്തു തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെയും

ന്റെ സൈന്യങ്ങളുടെയും മേൽ ശാപവചനങ്ങൾ വർഷിച്ചു തുടങ്ങി. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ രാമയൻ ക്യാപ്റ്റൻ ഡിലനായി യോടു സങ്കോചംകൂടാതെ സ്വകൃതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന് അപേക്ഷിച്ചു. ധീരനായ ഡിലനായി ക്രിസ്ത്യാനികൾ, മഠമ്മടീയർ, മുക്കവർ (Christians, Mauplays and fishermen) എന്നിവർ ഉൾപ്പെട്ടതായ ചില സൈന്യങ്ങളെ വിളിച്ചു ഖണ്ഡകാരായ ബ്രാഹ്മണരെ പലായനം ചെയ്യിച്ചു സൈന്യത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കു പരിശരിതാക്കുന്നതിന് ആജ്ഞാപിച്ചു. ഈ ഖണ്ഡത്തിനിടയിൽ ആറൻമുളയ്ക്കു സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഭീരുവും അശക്തനുമായിരുന്ന തെക്കുംകൂർരാജാവിനു തന്റെ ദേശത്തു നിന്നു വടക്കോട്ട് ഓടി അഭയം പ്രാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ട സൗകര്യവും സമയവും ലഭിച്ചു.”

(History of Travancore. P. 154) മതവിശ്വാസപരമായ ചില പ്രത്യേക സംഗതികൾനിമിത്തം നാമർ യോദ്ധാക്കൾ ഗതവീഴ്ചയാലായി പിന്തിരിഞ്ഞ ഘട്ടത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മഠമ്മടീയർ മുതലായ അനായർസൈന്യങ്ങൾ അവരുടെ പ്രധാന ചുമതലയിൽ നടത്തിയതായ ഒരു യുദ്ധമായ തുടങ്ങാത്തതാണു ക്രിസ്ത്യാൻസൈന്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചരിത്രകാരൻ ഇവിടെ വ്യക്തിപരമായ നിലയിൽ വിശേഷാൽ ഏതുപറവാൻ ഇടയായതെന്നുള്ള കഥ വായനക്കാർ ഇവിടെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചാറുതാണു്. നേരെമറിച്ചു ഫിനിക്കളും അഫിനിക്കളും ഒന്നുമേന്മ നടത്തിട്ടുള്ള മറ്റു നിരവധി യുദ്ധങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളവിധം പൊതുസൈന്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു നായർസൈന്യങ്ങൾ എന്ന സമസ്തപരസംജ്ഞാമാത്രമാണു സാധാരണ പ്രയോഗിച്ചുപോന്നിരുന്നതെന്നു സ്തബ്ധമായി കാണാം. തിരുവിതാംകൂർസൈന്യത്തിൽ ചോചന്മാർ (Chegos) (ഈഴവർ) ഒരു വലിയ വിഭാ

അയിരുന്നിട്ടും (q) സൈന്യസമുഹത്തെ നായർസൈന്യം ആണെന്നു പറയുന്ന ചൊതുപ്പേരകൊണ്ടുമാത്രമാണു വ്യവഹരിച്ചുപോന്നിരുന്നു എന്നുള്ളതുതന്നെ ഇതിനു മതിയായ ലക്ഷണമാകുന്നു.

തിരുവിതാംകൂറുടെ നായർപട്ടാളം ഇന്നു കാണുന്നവിധം പണ്ടും കേവലം നായന്മാരെ മാത്രം ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ഒരു സൈന്യസഞ്ചയമായിരുന്നുവെന്നും ഇക്കാലത്തെ സൈന്യത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇല്ലായ്ക്കൊണ്ടു പണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുതലായ അഹിന്ദുക്കൾ സൈന്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നുള്ള വാദമുഖത്തെ പ്രത്യക്ഷരും ഖണ്ഡിച്ചിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും “നായർപട്ടാളം” എന്നു പറയുന്നതു ഹിന്ദുക്കളും അഹിന്ദുക്കളും അവർണ്ണഹിന്ദുക്കളും ചേർന്നതായ ഒരു സങ്കലിതസൈന്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു കാണിപ്പാൻ ഈസ്റ്റിൻഡ്യ കമ്പനിയും തിരുവിതാംകൂർസർക്കാറും തമ്മിൽ 1795 നവംബർ 17-ാം-നു ചെയ്ത ഉടമ്പടിയിലെ ഏഴാം വകുപ്പുകൂടി താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു ഉപയുക്തമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

“കമ്പനിക്കാർ യുദ്ധത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറുടെ പട്ടാളങ്ങളുടെ സഹായത്തെ അപേക്ഷിച്ചാൽ അപ്പോൾ രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്ന രാജാവു തന്റെ നാട്ടുകാരായ നായന്മാരെ ഒഴിച്ചു തന്റെ പദാതി സൈന്യങ്ങളിൽനിന്നും അശ്വസൈന്യങ്ങളിൽനിന്നും തന്നാൽ കഴിയുന്നെടത്തോളം ആളുകളെ അയച്ചു സഹായിക്കേണ്ടതാകുന്നു.”

(ചിതംബരവാദ്ധ്യായുടെ സ്റ്റോറുമാനുവാൽ തജ്ജമ. പുറം 129)

തിരുവിതാംകൂർസൈന്യസഞ്ചയത്തിൽ നായന്മാരോടൊപ്പം ഇതരവർണ്ണങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അക്കൂട്ടത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും ചരിത്രം എത്രതന്നെ അ

(q.) An account of Travancore. (Fra Bartolomeos Travels in that country. Letters from Malabar.)

തൃപ്പൂത്തിൽ ഘോഷിച്ചാലും, ക്രിസ്ത്യാനി ആയുധം ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു മരമറക്കാനാണെന്നും, അവൻ രണാങ്കണത്തിൽ ഊങ്ങിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു നെൽവയലിൽ കൊയ്ത്തിനായി മേത്രമാണെന്നും, അസംബന്ധം പൂലമ്പി സൈന്യസേവനം ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗത്തിന്റെ കത്തകച്ചരക്കാക്കിത്തീർപ്പാൻ യത്നിക്കുന്നവരുടെ കഥയില്ലായ്ക്കയെ സംബന്ധിച്ച യാതൊന്നും പറയാതിരിക്കുകതന്നെ ഭംഗി.

പെമ്പകുഴ്ശ്ശരിരാജാവിന്റെ നസ്രാണിഭടന്മാർ.

കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിരാജാവു വിവിചയച്ച മുന്നറ നായർഭടന്മാരുടെ സഹായത്താൽ ഒരു രാജാവായിത്തീർന്ന പെമ്പകുഴ്ശ്ശരി നമ്പൂരിക്ക് — അഥവാ പുറക്കാട്ടുരാജാവിനു — പ്രാരംഭകാലത്തു പറയത്തക്ക ഒരു സൈന്യസമൃദ്ധം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വെട്ടിപ്പിടിച്ച് പ്രദേശങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ആയുധാഭ്യോസമതുരന്മാരായ വിവിധവർഗ്ഗക്കാരെ മേത്തു വലവത്തരമായ ഒരു സൈന്യശക്തി സജ്ജീകരിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് അല്പാകാലമേ വേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു നല്ലഭാഗം സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ ആയിരുന്നു. ഇതിനും പുറമേ കച്ചവടം, യുദ്ധസേവനം, രാജ്യഭരണം എന്നിവ സംബന്ധിച്ച് അതതു വിഷയങ്ങളിൽ പാടവവും ശക്തിയുമുള്ള അനേകം നസ്രാണികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വടക്കൻദേശങ്ങളിൽനിന്നു കടുംബസംഹിതം സ്വരാജ്യത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചവരായിരുന്നുവെന്നുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ കൈനകരീ, പുളിങ്കുന്ന്, ചമ്പക്കുളം, പുറക്കാട്ടു മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള പല പുരാതനനസ്രാണികളും ഇവ വിധത്തിൽ അവിടെ വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള

താൻ. ഈ സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ച സുറിയാനിസഭാചരിത്രകാരനായ റവ. ഈപ്പൻവാതിരി അപർകൾ താഴെ വരുന്ന പ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

“ഈ രാജാവിനു (ചെമ്പകശ്ശേരിക്ക്) സുറിയാനിമാപ്പി ഉമാരോടു ബഹു തിരുമുദ്രമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു നിശ്ചയംതന്നെ. എന്തെന്നാൽ അവരിൽ ചിലരെ മറ്റു ദിക്കുകളിൽനിന്നും തന്റെ രാജ്യത്തു വരുത്തിപ്പാർപ്പിക്കുകയും അനുഭവം, തിരുവടയോളം, എന്നിവ മുതലായ നിലംപുരയിടങ്ങളെ തുടങ്ങി പ്രാంతായിട്ട് അവർക്കു ദത്തംചെയ്യയും പണിക്കരത്വം, തരകത്വം, കരസ്ഥാനം എന്നീ ബഹുമാനകരമായ അവസ്ഥകളെ അവർക്കു കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സ്ഥാനമാനികളെ നായന്മാർ മുതലായവർ അപ്രകാരത്തിൽ അംഗീകരിച്ച് അവരെ ബഹുമാനിച്ചുവരാറുമുണ്ടായിരുന്നു. രാജാവിങ്കൽനിന്ന് ഈ വക ഉപകാരങ്ങളും മാന്യതകളും പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള കുടുംബക്കാരുടെ തായ്ചഴിക്കാർ ഇപ്പോഴുമുണ്ട്.” *

മേൽ ചേർത്ത ചരിത്രപ്രസ്താവനയെ ഡച്ചുഗവൺമെന്റിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന ക്യാപ്റ്റൻ സ്റ്റാഫ്മ് താഴെ കാണുന്നവിധം ഉറപ്പിക്കുന്നു.

“പുറക്കുട്ടാരാജാവിന്റെ കോവിലകം ഞങ്ങൾ തോണി വഴിക്കു വന്ന പുഴയുടെ വലത്തെ കരയിലാണ്. അതു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു സെൻറ് തോമസ് ക്രിസ്ത്യാനിപ്രഭുക്കന്മാർ വസിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രാമത്തിനടുക്കിലാണ്. അവർ ഇവിടെ ഉപരിയായ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുവരുന്നു.” x

* “വിരുതു പ്രകരണം” എന്ന മലങ്കാസുറിയാനി സഭാചരിത്രം, പുറം 48.

x Nieuhoff P. P. 221. കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം ii. പുറം 95.

തെക്കേകൂർരാജാവിന്റെ കീഴിൽ ഇടപുളക്കുന്മാരും ആയോധനഗുരുകുന്മാരുമായിരുന്ന അയ്മനത്തിൽ മാളിയക്കൽ കുറുപ്പുംകൈമ്മൾമാരുടെ ശിഷ്യത്വം പ്രാപിച്ചിരുന്ന അനവധി നസ്രാണികൾ ചെമ്പകശ്ശേരിസൈന്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ച മാളിയക്കൽതറവാട്ടിലെ ഇപ്പോഴത്തെ കാരണവരായ മ. രാ. രാ. രായിരൻ പരമേശ്വരക്കൈയ്മളോടു ചോദിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം താഴെ പറയുന്നപ്രകാരം മറുപടി തന്നിരിക്കുന്നു.

“കുറുപ്പുംകൈയ്മളന്മാർ നസ്രാണിമാപ്പിളമാരായ ശിഷ്യന്മാരെ ആയുധാത്മാസം പരിഷ്കരിച്ചിരുന്നത് അയ്മനത്തു വല്ലാട്ടിൽ കൊടുവനെ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തം കളരിയിൽ വച്ചായിരുന്നു. നായർശിഷ്യന്മാരെ മാളിയേക്കൽ വടക്കെ കളരിയിൽ വച്ചും ആയിരുന്നു.”

എന്നു മാളിയക്കൽ
രായിരൻ പരമേശ്വരക്കൈയ്മൾ (ഒപ്പ്)
104 മീനം 28 | കൈപ്പട, മേല്പടി അനന്തരവൻ
അയ്മനം. | ദാമോദരക്കൈമ്മൾ (ഒപ്പ്)

ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ ക്രിസ്ത്യൻസൈന്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിസ്തൃതമായ അറിവുകൾ കിട്ടുവാൻ ഇക്കാലത്തു മാറ്റിലില്ലെങ്കിലും അവരിൽ സിംഹപരാക്രമിയായ ഒരു ഭടന്റെ കഥ ഈ അവസരത്തിൽ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. 1662 ഡിസംബറിൽ പോർട്ടുഗീസുകാരും ഡച്ചുകാരും തമ്മിലുണ്ടായ കറോരതരമായ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ പോർട്ടുഗീസ് പക്ഷം ചേർന്നിരുന്ന സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ സൈന്യത്തിലെ ഒരു പ്രധാന ഭടനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കൊച്ചിരാജ്യചരിത്ര

കത്താവാൻ മി. കെ. പി. പത്മനാഭമേനവൻ ഈ യുദ്ധത്തെ കുറിച്ച് വിവരിക്കുമ്പോൾ താഴെ വരുന്നപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:—

“ഈ പടയിൽ വെട്ടുവട്ടുപോയവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതിശൂരനായ ഒരു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വമതക്കാരായ പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ രക്ഷയ്ക്കായി എത്രയും ധൈര്യത്തോടെ പൊരുതി പ്രാണത്യാഗം ചെയ്ത ഈ ആളുടെ ഉത്തരവ് വന്നപ്പോൾ പുറംകാഴ്ചയോടുകൂടി കല്ലനപ്രകാരം കൊടമാളൂർ കൊണ്ടുപന്ന രാജാവിന്റെ ആജ്ഞാനുസരണം അവിടുത്തെ വികാരി വളരെ ആഘോഷത്തോടെ പള്ളിയിൽ സംസ്കാരം ചെയ്തു.” (1) കൊച്ചിയിൽ പട്ടണമായ യുദ്ധത്തിൽ പീരമുട്ടു വരിച്ച ഈ പരാക്രമശാലിയുടെ ഉത്തരവ് വന്നപ്പോൾ രാജാവിന്റെ ആസ്ഥാനമായ കൊടമാളൂർ കൊണ്ടുപന്ന പാപപരിഹാരാർത്ഥം രാജാവുതന്നെ വഴിപാടായി പണിയിച്ചുകൊടുത്ത കൊടമാളൂർപള്ളിയിൽ (2) രാജകല്ലനപ്രകാരം ആഘോഷപൂർവ്വം സംസ്കരിക്കണമെന്നു വന്നാൽ ആ നസ്രാണിവിന്റെ നിലയും വിലയും ആയോധനവൈദഗ്ദ്ധ്യവും എത്ര മേന്മയേറിയതായിരുന്നുവെന്നു നിതരാം വിശദമല്ലാം. അദ്ദേഹം ഒരു സംധാരണഭടൻ മാത്രമായിരുന്നുവോ? ഡച്ചുകാരുമായി യുദ്ധത്തിൽ എളുപ്പ്തിരുന്ന അനർത്ഥം ചെയ്തപ്പോൾ സൈന്യങ്ങളുടെ നായകനോ ഉപനായകനോ ആയിക്കൂടയോ? എന്തോ! ഒന്നും നിശ്ചയം പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്തുതന്നെ ആയാലും കേരളരാജാക്ക

(1) Bishop Sebastian, Chapter 19 P. 124 Bk. ii. കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം ii പുറം. 55. 56.

(2) മത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാൻ കൾ. 13-ാം അദ്ധ്യായം (പുരാതനദേവാലയങ്ങളുടെ ചരിത്രം) പുറം 318.

ന്മാർ അവരുടെ ഭേദമാരുടെയോ സേനാനായകന്മാരുടെയോ മൃതശരീരങ്ങളെ രണ്ടാകണത്തിൽനിന്ന്---അതും അതിദൂരത്തു നിന്ന്- ആസ്ഥാനനഗരിയിൽ വരുത്തി അവരെ രാജകീയശവസംസ്കാരത്താൽ ബഹുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഇതല്ലാതെ മറ്റു ലക്ഷ്യം കേരളചരിത്രത്തിൽ ഉള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. ഈ ഭേദൻ എതു കുടുംബത്തിൽ വെട്ട ആളാണെന്നു പഴമപരിചയമുള്ളവർ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും.

മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകളുടെ മറ്റുചില അപദാനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ഒരിക്കൽ മനോരമയിൽ എഴുതിയിരുന്ന ഒരു ലേഖനത്തിൽ അമ്പലപ്പുഴ രാജ്യം തിരുവിതാംകൂറിനു കൈവശപ്പെട്ടു മുപ്പത്തിരണ്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞശേഷം ആ രാജ്യത്തു ചേന്ന് ചമ്പക്കുളംപള്ളി അററുകാരും പോക്കിയതിനെ സംബന്ധിച്ച് അന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർസർക്കാർ അനർഹമായി ചോദ്യം ചെയ്തതും അനന്തരം ചോദ്യം പിൻവലിക്കുകയും ചെയ്തതായ ഒരു കഥകൂടി സന്ദർഭശാൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. പ്രസ്തുത ഉപന്യാസത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായ പുറക്കാട്ടുപള്ളി * ചമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്റെ നസ്രാണിഭേദാക്കായി സ്ഥാപിതമായതാണെന്നു ഞാൻ പുരോത്തരസംബന്ധമായി എഴുതിയിരുന്ന ഒരു ലഘുസൂചനയെ ഖണ്ഡിച്ചാൻ എന്ന ഭാവേന മി. പത്മനാഭപിള്ള സഹജമായ മേന്മയും ഭാഷാരീതിയിൽ ഒന്നര പേജു മുഴുവൻ ശകാരവർഷം കൊണ്ടു നിറച്ചിരിക്കുന്നു. (നിരൂപണം, പുറം 123, 124, 125.) ന്യായവാദത്തിന്റെ നട്ടെല്ല് ഒടിക്കത്തക്ക ശകാരഭാഷണപ്രവീണതാകൊണ്ടു വിജയം കവ

* ചമ്പക്കുളംപള്ളി എന്നു ഞാൻ എഴുതിയിരുന്നതു പിശകാണ്.

നെടുത്തുകൊള്ളാമെന്നു ധരിക്കാൻമാത്രം വിരുതു കാട്ടിത്തു
തായ ഈ ഒരു വാദമുഖത്തിൽ ആകെക്കൂടി ആണ്ടുകിട്ടേണ്ട
ഏകകാലം ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവ് അങ്ങനെയൊരു പള്ളി
പണിയിച്ചുകൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നുമാത്രമാണ്.

പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ അത്യുഗ്രവീര്യ നിമിത്തം യോ
ഗപ്പെട്ട ചിന്നിച്ചിതറി ശക്തിമുഴുവൻ വാൻ കേവലം ചണ്ടി
യായി പരിണമിച്ച ഒരു അശക്തസമുദായം എന്ന നിലയി
ലായിരുന്നു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ അനന്തെ തിരുവി
താംകൂർസർക്കാരിനു പരിചയപ്പെടുവാൻ ഇടയായത്. സുറി
യാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കീഴ്ന്നട
പ്പെന്തെന്ന് അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യാതെ
അദ്യകാലത്തു നമ്മുടെ സർക്കാർ ചിലതൊക്കെ പ്രവർത്തിക്കുകയും
ഒടുവിൽ കീഴ്ന്നടപ്പും അവകാശവും ബോധപ്പെട്ട ശേഷം നീ
ട്ടെഴുതി മോദും ഒഴിയുകയും ചെയ്തതായി സ്പഷ്ടമായ ചരി
ത്രലക്ഷ്യങ്ങളുള്ളതാണ്. (1) 961-1208-ന്റെ വമ്പക്കുളംപള്ളി
അറകുറം പോക്കിയതിനെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ ചോദ്യവും
ഇക്കൂട്ടത്തിൽപെട്ട ഒന്നത്രെ. എന്നാൽ മി. പത്മനാഭപിള്ളയോ
വളെ ചമ്പക്കുളം പള്ളിക്കായ്ക്കത്തിൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനി
കളുടെ അവകാശാധികാരങ്ങൾ സമ്മതിച്ച സർക്കാർ ചോ
ദ്യം ഒഴിഞ്ഞതായി കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ച കഥ കണ്ട ഭാവം
പോലും നടിക്കാതെ-അതിനെ തൊടുകപോലും ചെയ്യാതെ--
“സ്വന്തം ദേവാലയങ്ങളുടെ അറകുറം തീർക്കാൻപോലും അ
ന്നത്തെ നസ്രാണികൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യവും ശക്തിയും ഇല്ലായി
രുന്നു”വെന്നു ‘തോക്കിറുള്ളിൽ കയറി വെടി’ വച്ചിരിക്കുന്നു.

(1) പതിനേഴാംശതാബ്ദത്തിൽ പാറേമ്മാക്കൽ തോമ്മാ
ക്കത്തനാർ എഴുതിയതായ “കരിയാറിൽ മല്ലാന്റെ പരദേശ
യാത്ര (റോമ്മായാത്ര)” പത്താംപദം, പ്രാരംഭഭാഗം.

പുരാതനകേരളീയ നസ്രാണികളുടെ മതപരവും സമുദായപരവുമായ അധികാരാവകാശങ്ങളെ വ്യവഹരിക്കുന്നതിനു പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യഘട്ടം മുതൽക്കുമാത്രം അവരുടെമേൽ ഭരണാധികാരം ചെലുത്തി തുടങ്ങിയ തിരുവിതാംകൂർസർക്കാരിന്റെ സാമാന്യനടപടികളെ മാനദണ്ഡമാക്കുന്നതിന്റെ അസംബന്ധതയെ സംബന്ധിച്ച ഞാൻ എന്തിനു വിശേഷിച്ചു പറയുന്നു?

പുറംകാഴ്ചയുള്ള ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവ് പണിയിച്ച കൊടുത്തതാണോ? പള്ളി സ്ഥാപനത്തിനു നസ്രാണികളുടെ യുദ്ധവൃത്തിയുമായി ഏതെങ്കിലും സംബന്ധമുണ്ടോ? വാദവിഷയം ഇതാണ്. കേരളത്തിലുള്ള പുരാതനക്രിസ്ത്യൻദേവാലയങ്ങൾ മിക്കതും ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങൾതന്നെ പള്ളികളായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തപ്പെട്ടുള്ളവയോ അതതു സ്ഥലത്തെ രാജാക്കന്മാരുടെയും ചുരുക്കം വില പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി പണി കഴിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവയോ അവരുടെ വഴിപാടുകൊണ്ടു കൂടിയും പുഷ്പിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയോ ആണ്. പിൽക്കാലത്തു വിദ്യാലയസ്ഥാപനം, വിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരം എന്നിവയെ മുൻനിറുത്തിയും ചില രാജാക്കന്മാർ വ്യവസായം ചെയ്തുകൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. “ഈ നാട്ടിലെ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും അന്യമതത്തെയും അഭിമതത്തെയും സ്വമതബോധം കൊണ്ട്, വസ്തുഭാവം ചെയ്തും പണം കൊടുത്തും സഹായിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇന്നു കാണുന്നതിൽ സമാന്യം പള്ളി ഈ രാജ്യത്തു കാണുന്നതല്ലായിരുന്നു”വെന്നു മി. പത്മനാഭപിള്ള പറയുന്നതിനോടു ഞാൻ ഒരർത്ഥത്തിൽ യോജിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതു രാജാക്കന്മാരുടെയോ, പ്രഭുക്കന്മാരുടെയോ നിഷ്ഠാമദ്ധ്യമായ അഭിമതത്തെയും അന്യമതത്തെയും അഭിമതത്തെയും നിസ്വാർത്ഥമായ സ്വമതബോധം കൊണ്ടോ അല്ലെന്നാണ് എന്റെ താല്പര്യമായ ബോധം.

ക്രിസ്തുമതം കേരളത്തിൽ നിർദ്ദേശമായി ചരക്കുന്നതിനും ക്രിസ്തീയദേവാലയങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതിനും കാരണം ഇവിടത്തെ ഹിന്ദുക്കളുടെ മഹാമനസ്സുതയും ത്രാഗശിലവും മതബോധവുമുള്ള കൊണ്ടുണ്ടെന്ന് എഴുതുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശ്രദ്ധാർത്ഥകളായ പലരെയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങുതർ ഈ ഹിന്ദുക്കളിൽ ഹിന്ദുക്കളായി ജനിച്ച വളർന്ന അനേകായിരം അധഃകൃതഹിന്ദുക്കളെ സംബന്ധിച്ചതേതാളും ഇവിടത്തെ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും മഹാമനസ്സുതയും സ്വമതബോധവുമൊക്കെ എന്തുകൊണ്ടു കൊടുക്കാട്ടിൽ പോയി മറഞ്ഞുചെന്ന് ആലോചിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരേ ദൈവത്തെ, ഒരേ അപന്തരത്തെ, ഒരേ ദേവനെ, ഒരേ വിഗ്രഹത്തെ, ഒരേ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ആരാധിക്കുന്ന അധഃകൃതഹിന്ദുവിനെ മൃഗത്തെക്കാൾ കയ്യുതരമായ നിലയിൽ ഗണിച്ച് അവനെ ദേവസന്നിധിയിൽനിന്നും സ്വസ്ഥീകരണത്തിനും ആട്ടി പാഴിക്കുവാൻ അഭ്യസിച്ച് “സ്വമതബോധ”മുള്ള ഹിന്ദുക്കൾ ആണ് പൗരസ്ത്യമെങ്കിലും വിദേശീയവും ജാതിബോധനാശകവും ആയ ഒരു ഇതരമതത്തോടു നിസ്വാർത്ഥപൂർവ്വമായ മഹാമനസ്സുതയും ദയയും കാണിപ്പാൻ!

അധഃകൃതഹിന്ദുക്കളുടെ കഥ കിടക്കട്ടെ. നായർസമുദായത്തിലെ അവാന്തരജാതികളിൽപെട്ട ചക്കാലനായന്മാർ കൂട്ടണാനായന്മാർ തുടങ്ങിയുള്ളവർ ക്ഷേത്രപ്രവേശം നൽകുന്നതിന്നും, -നായർസമുദായത്തിലെ ഉയർന്നതരക്കാരെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്നവർ ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ മണിരൂട്ടിച്ച തൊഴുന്നതിന് — അനുവദിക്കാത്തവർ ഒരു ഇതരമതത്തിന് മഹാമനസ്സുതയോടും നിഷ്കാമബുദ്ധിയോടുകൂടി ഭൂമിദാനവും ദ്രവ്യദാനവും ചെയ്യുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു വിശ്വസിച്ചാൻ തലച്ചോറുള്ളവർ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ലെന്ന് എന്റെ മാന്യ

സ്ലേഫിതൻ ഗ്രാമിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ കാര്യം അതെന്തെന്നുവരികിലും, പിൽക്കാലത്തെ കഥ പറയുകയാണെങ്കിൽ മലബാറിലെ രാജാക്കന്മാർക്കും പ്രഭുക്കന്മാർക്കും ഒക്കെ പണ്ടത്തെ നസ്രാണിയുടെ സേവനവും സാഹായ്യവും സംസ്കാരവും സഹകരണവും എന്നിവയുടെയും ആവശ്യം ആയിരുന്നു. ഗതാഗതസൗകര്യവും വ്യാപാരസൗകര്യവും ഇല്ലാതിരുന്ന പഴയകാലത്ത്--വാണിജ്യം ഒരു തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന മറ്റു വസ്തുക്കൾ ഇന്നാട്ടിൽ ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്ത്--രാജഭരണാധാരം നിറയുന്നതിനും മുതലെടുപ്പു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും നസ്രാണിയുടെ കപ്പലോട്ടവും വ്യാപാരസഹകരണവും മുതലും ഒരുതരത്തിലും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായിരുന്നു. പടക്കോപ്പുകൾക്ക് ആവശ്യമായ ഉരുക്കു മുതലായ ലോഹങ്ങളും, കസ്തുരി, കൊട്ടം, മാഞ്ചി, കായം മുതലായ അങ്ങാടി അറുപത്തിനാലും മറ്റു ഔഷധധാതുക്കളും, അവൻ വിദേശങ്ങളിൽനിന്നു വിലയ്ക്കു വാങ്ങി കപ്പലിൽ കയറ്റിക്കൊണ്ടു വരേണ്ടിയിരുന്നു. രാജകൊട്ടാരങ്ങളിലെങ്കിലും പ്രഭുഗൃഹങ്ങളിലെയും ഉപയോഗത്തിനായി പട്ടം, പകലാസും, പരവതാനിയും കൊണ്ടുവരേണ്ടിയിരുന്നതും അവൻ ആയിരുന്നു. കൃഷി സാധനങ്ങൾക്കു നാണയരൂപത്തിൽ വിലകിട്ടുന്നതിന് അവന്റെ വെള്ളിക്കോലും മടിയ്ക്കിലും സമീപത്തു വേണ്ടിയിരുന്നു. ചതിക്കുമെന്നുള്ള ഭയംകൂടാതെ കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതിന് അവരുടെ വിശ്വസ്ത അവാലംബയോഗ്യരായിരുന്നു. യുദ്ധങ്ങളിൽനിന്നും മുതലുണ്ടായതോടുകൂടിയ അവന്റെ സേവനം അനുപേക്ഷണീയമായിരുന്നു. അവരുടെ രാജഭരണ നിഷ്ഠയ്ക്കു കാര്യമായിരുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ വാണിജ്യാധിഷ്ഠിതമായ ഉയർച്ചയ്ക്കും ഉണർച്ചയ്ക്കും അവരുടെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം വിലയേറിയതായിരുന്നു. ആദിമകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ദേവാലയസ്ഥാപനങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നതായിരുന്നാൽ ഇന്നാട്ടിലെ അഭിജാതനാരായണൻ നമ്പൂതിരിമാരും നായർപ്രഭുക്കന്മാരും ശുഭദ്രം കൂടി

സ്തമതം സ്വീകരിച്ചു ദേവാരാധനയ്ക്കായി സ്വന്തം കാവുകളും ക്ഷേത്രങ്ങളും വള്ളികളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടതുകയും (*) മിലവ ക്ഷേത്രമാതൃകയിൽതന്നെ പുതുതായി വണികഴിപ്പിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ ഇവിടത്തെ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർക്കും ഹിന്ദു സഹോദരങ്ങൾക്കും നവീനമതത്തെയാ നവീനമതസ്ഥാവനത്തെയോ എതിർക്കേണ്ട ആവശ്യം ലേശവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം കുടുംബാംഗങ്ങളായ അവർ മാനസികമായി വേറൊരു അഭിപ്രായം കൈക്കൊണ്ടുവെ

(*) ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു കേരളചരിത്രകാരനായ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ നമ്പ്യാൻ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:— “ജൂതന്മാർ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ, മഹമ്മദീയർ എന്നിവരുടെ വള്ളികളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പല സ്ഥലങ്ങളും മുൻകാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ മതക്കാരുടെ പ്രസിദ്ധദേവാലയങ്ങളായിരുന്നു വെന്നുള്ളതിന്നു പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ സർവ്വപ്രധാനമായി (വിചാരിച്ചു) കല്പിച്ചുവരുന്ന മലയാറ്റൂർ കുരിശുമുടി, ഔപ്പറമ്പിൽപ്പള്ളി എന്നിവയും, മഹമ്മദീയരുടെ ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധ മാഹാത്മ്യമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്ന മമ്പാത്തുപള്ളി, പഴവങ്ങാടിപ്പള്ളി എന്നിവയും മറ്റും ഇന്ത്യൻമതക്കാരുടെ ദേവാലയങ്ങളായിരുന്നു എന്നുള്ളതു ക്രിസ്ത്യാനികളും മഹമ്മദീയരും കൂടി സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു വീഴ്ചയാണല്ലോ. എന്നുമാത്രമല്ല ഈ വക സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇന്നും ഹിന്ദുക്കൾ പോയി ദർശനം കഴിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിലനിന്നുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും ഇതിലേക്ക് ഒരു ലക്ഷ്യമാണ്. അവയുടെ നിർമ്മാണരീതിയും നമ്മുടെ ദേവാലയസമ്പ്രദായത്തിനെ അനുകരിച്ചു കാണുന്നതു വേറൊരു ഒരു ലക്ഷ്യമാണ്”.

1087 ചുവ്വികം “ഭംഗഭോജ്യ”ത്തിലുള്ള “മലയാളത്തിലെ ദേവാലയങ്ങൾ” എന്ന ലേഖനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം.

നല്ലൊരു സവണ്ണതപം തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു ഹിന്ദുജനതയ്ക്കു ദൃഢനിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ കേരളീയ ഹിന്ദുക്കൾതന്നെയും ഭിന്നമതാവലംബികളായിരുന്നു. കേരളീയരെ അപേക്ഷിച്ചിടത്തോളം ക്രിസ്തുമതത്തോടൊപ്പം വിദേശീയവും പൗരസ്ത്യവുമായ ബുദ്ധമതവും ജൈനമതവും അന്ന് ഇവിടെ വളരെ പ്രാബല്യത്തിലിരുന്നിരുന്നു. ഇതിനും പുറമെ, നാഗത്താമ്രൻ, യക്ഷികൾ, മാടൻ, ശാസ്താവു, ഭദ്രകാളി, വരണൻ, ഉലകടയവരമാൾതമ്പുരാൻ, ഈശ്വരകാലഭൂതത്താൻ, അയ്യനിക്കോട്ടുതമ്പുരാൻ, പിതൃക്കൾ, വിഷ്ണു, ശിവൻ എന്നിവരെയും കേരളീയർ ഓരോ പ്രത്യേക വ്യക്തികളായും അല്ലാതെയും ആരാധിച്ചുപോന്നു. ഭിന്നമതങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ക്രിസ്തുമതവും ഒരു മതമായി ഒന്നത്തെ കേരളീയരിൽ ഒരു കൂട്ടർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ മതത്തെ ആസ്പദമാക്കി അഭ്യകാലത്തു് ഒരു സാമുദായിക വ്യക്തിത്വം കല്പിക്കേണ്ട അവശ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിൽക്കാലത്തു സിറിയായിൽനിന്ന് ഒരു കൂട്ടം ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇവിടെ എത്തി വാണിജ്യം നസ്രാണികളുടെ ഒരു പൊതുവൃത്തിയാക്കിത്തീർത്ത നിലയിൽ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞശേഷവും മലങ്കര നസ്രാണികൾ തങ്ങളുടെ ഈ സവണ്ണതപം പാലിച്ചുപോന്നു. (1) ഈ ഒരു നിലയിൽ കേവലം നാമമാത്രമായ അന്നത്തെ ക്രിസ്തുമതത്തെയും സവണ്ണഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അതിന്റെ പ്രചാരത്തെയും സംബന്ധിച്ച് ചുവടത്തെ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ മഹാമനസ്സുതയും ഇതരമതബാഹുദാനവും പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ സാക്ഷാത്തായ ക്രിസ്തുമതം എന്താണെന്നറിവുള്ള യാതൊരാൾക്കും അതിൽ അരുഭൂതത്തിനവകാശമില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമല്ലോ. അനന്തരകാലത്താകട്ടെ മേൽ പ്രസ്താവിച്ചവിധം

രാജ്യോൽക്കർഷകമായ അവരുടെ സഹകരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ, സമീപ
വാസപൂർവ്വമായ വാണിജ്യവൃത്തി, വിദേശവണിക്കുകളും അതു
ള്ള വ്യാപാരബന്ധം, യുദ്ധസേവനം, സ്വാധീനശക്തി, എ
ന്നിവയെ മുൻനിറുത്തി പല സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരും വമ്പി
ച്ച തിരുമുൽക്കുടുംബങ്ങൾ—പട്ടം വെണം—സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു
ദേവാലയങ്ങൾക്കായി ഭൂദാനവും ഭൂവ്യദാനവും ചെയ്തതുകൊണ്ടി
ട്ടുണ്ട്. മുരുകം ചിലർ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യനിവൃത്തിയിലുള്ള സന്തോ
ഷാധിക്യം മൂലം ചില ഭൂമികൾ വഴിപാടായി നൽകിയിട്ടു
ണ്ട്. ഇങ്ങനെ വഴിപാടുകൾ നൽകിയിട്ടുള്ള ചില നായർപ്രഭു
ക്കന്മാരുടെ കടംബങ്ങളെ ഏനിക്കുതന്നെ പരിചയമുള്ളതാണ്.
വഴിപാടുകളുടെ കഥ പറയുന്നവർക്കും പഴയകാലത്തു നസ്രാ
ണികൾ ഹിന്ദുക്കേന്ദ്രങ്ങളിലും വഴിപാടുകളും ബലികളും
നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നു. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ ഹിന്ദുക്കേ
ന്ദ്രങ്ങളിൽ വഴിപാട് കഴിക്കരുതെന്നു 1599-ൽ ഉദയമ്പേരൂർ
മതമഹാസഭയിൽ പറുകിൽ തീർച്ചയായിട്ടുണ്ടിതും (A)
വളരെക്കാലത്തേക്ക് ഈ നടപടി തുടർന്നു പോന്നിരുന്നതായി
അറിയാം. ഈശ്വരപ്രണയമായി ചെയ്യുന്ന വഴിപാടുകൾ അതും
തന്നെ ഔദാര്യപരമായി പരിഗണിക്കാൻ പറ്റില്ല.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധത്തിലല്ലാതെ ക്രിസ്തുമതം അതിന്റെ
സ്വാഭാവികമായ സ്വതന്ത്രഗതിയിൽ മുന്നോട്ടു വളർന്നു വെ
ണ്ണുള്ളതിനായി സഹിഷ്ണുതാപൂർവ്വമായ സംരൂപീകരണോ
പമാമനസ്സുതകൊണ്ടോ, “അന്യമതത്തേയും ആദരിച്ചാനുള്ള
സ്വമതബോധം” കൊണ്ടോ ഏതെങ്കിലും ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ
പ്രതിഫലേച്ഛാശരണമായ—പരമസാത്വികമായ—ഒരു ധ
ർമ്മകൃത്യമെന്ന നിലയിൽ ക്രിസ്ത്യൻദേവാലയങ്ങൾക്ക് ഏതെങ്കി

ലും കാലത്തു ഭൂമിദാനമോ ദ്രവ്യദാനമോ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി ഒരൊരാൾ ലക്ഷ്യമെങ്കിലും പറയാൻ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

ഇതു യഥാർത്ഥമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നവരോടു മാനുഷ്ലേഹിതനായ മി. പത്മനാഭപിള്ളതന്നെ ശരിയായ സമാധാനം പറയുന്നതുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തിലുള്ള എന്റെ ഭാരത്തെ അദ്ദേഹം വളരെയധികം ലഘൂകരിച്ചിരിക്കുന്നു. മി. പത്മനാഭപിള്ള ഇയിടത്തു സർവ്വീസ് സൊസൈറ്റിയിലേങ്ങി ദ്രവ്യശേഖരം ചെയ്യുന്നതിനായി മലയാരാജ്യത്തേക്കു പോയിരുന്നു. മലയാ (F. M. S.) ഒരു മഹമ്മദീയരാജ്യമാണ്. യൂറോപ്യന്മാരായ ധ്വരമാഷ് അവിടെ വലിയവലിയ തോട്ടങ്ങളുണ്ട്. തോട്ടങ്ങളിൽ താങ്ങിക്കുന്ന കൂലിക്കാർ അധികവും ഇന്ത്യക്കാരായ ഹിന്ദുക്കളാണ്. ഈ ഹിന്ദുക്കൂലിക്കാരുടെ ഉപയോഗത്തിനായി തോട്ടങ്ങളിൽ അത്ര ധാരാളം ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഉള്ളതായി മി. പത്മനാഭപിള്ള സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടു ബോധിച്ചു. എഫ്. എം. എസ്സ്. ഒരു ഹിന്ദുരാജ്യമാണെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം അത്രയധികം ക്ഷേത്രങ്ങളാണ് ആ രാജ്യത്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആർ സ്ഥാപിച്ചു? സായ്. “ഹിന്ദുമതം വിശ്വസിക്കാത്തവെളുത്ത ധ്വര. എന്തിനു സ്ഥാപിച്ചു? ഹിന്ദുക്കളായ കൂലിക്കാർ ഹിന്ദുമതപ്രകാരം ഈശ്വരാരാധന ചെയ്യുവാൻ.

ധ്വരയ്ക്ക് അതിനുള്ള ആവശ്യം? കൂലിക്കാരൻഹിന്ദുവിനെക്കൊണ്ടു സാത്തിന്റെ തോട്ടം ശരിക്കു നടത്തിപ്പോകാൻ. അവന്റെ നട്ടെല്ലു പൊട്ടിയെങ്കിലേ ആ കാര്യം ഭംഗിയായി നടക്കൂ. അതിനുവേണ്ടി ക്ഷേത്രമല്ല ഈശ്വരനെത്തന്നെയും വിലയ്ക്കു വാങ്ങിക്കൊടുപ്പാൻ ധ്വര തയ്യാർ. അവിടെയാണു ധ്വരയുടെ മഹാമനസ്സുതയും അസൂയമൊദരവും അങ്ങനെ പരന്നുകിടക്കുന്നത്! മി. പത്മനാഭപിള്ള താൻ കണ്ട കാര്യത്തെ പറ്റി ഇങ്ങനെ ഏഴുതിയിരിക്കുന്നു:-

“എഫ്. എം. എസ്സ്. ഒരു ഹിന്ദുരാജ്യമാണെന്നു പറയാം. അത്രയധികം ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ആ രാജ്യത്തുണ്ട്. ഈ മഹമ്മദൻരാജ്യത്തു് ഇത്രയധികം ക്ഷേത്രങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടാണി എന്ന് ആരും ശങ്കിക്കേണ്ട. തോട്ടക്കാരായ ധ്വരമാരുടെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടുണ്ടായതാണ്. ധ്വരമാർ ഹിന്ദുമതം വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ടായ ക്ഷേത്രങ്ങളല്ല. സായ്പിന്റെ തോട്ടം ശരിയായി നടക്കണമെങ്കിൽ അവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രം കൂടാതെ കഴികയില്ല.”

(“ഞങ്ങളുടെ എഫ്. എം. എസ്സ്. ചാത്ര” പുറം 147: ഗ്രന്ഥകർത്താവ് മനസ്സുവെച്ചുപറഞ്ഞു.)

ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവു സ്വപ്രജകളായ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഒരു പള്ളി വച്ചുകൊടുവാൻ അനുവാദം നൽകിയിരിക്കുമെന്നല്ലാതെ നസ്രാണികൾക്കു—പ്രത്യേകം നസ്രാണി ഭടന്മാർ—ഒരു പള്ളി പണിയിച്ചു കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നാണ് ഡി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ വാദം. നാട്ടുകാരനായ ഒരു നമ്പൂരിരാജാവു മലേഷ്യയിലെ തോട്ടക്കാരൻ ധ്വരയെക്കുറിച്ചുതന്നതാണത്രെ. മി. പിള്ള പറയുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവു ശത്രുക്കളുമായി നടത്തിയ ഒരു വലിയ യുദ്ധത്തിൽ സ്വന്തം നസ്രാണിഭടന്മാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായ പടക്കൊടിയിൽ അവർ കുരിശടയാളം വേർതിരുന്നതു രാജാവിനു കാണമാൻ സംഗതിയായെന്നും, കുരിശിന്റെ ശക്തിമൂലം യുദ്ധം ജയിക്കുന്നപക്ഷം അവക്കായി കുരിശിന്റെ നാമത്തിൽ ഒരു ദേവാലയം പണികഴിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുമെന്ന രാജാവു വാഗ്ദാനം ചെയ്തതനുസരിച്ചു വിജയി ആയ രാജാവു നസ്രാണിഭടന്മാർക്കായി ക്രിസ്തവബ്ദം 1607—ൽ പുറകാട്ടു പള്ളി പണിയിച്ചു ദാനംചെയ്തുവെന്നുള്ള കഥ, പണ്ടുതന്നെക്കേ വിശ്വസിച്ചും കീർത്തിച്ചും പോരുന്ന ഒരു വാസ്തവമാണ്. ഈ കഥ ഞാൻ

കരുതികൂട്ടി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വ്യാജമാണെന്നു മി. പത്മനാഭപിള്ള പറയുന്നത് എങ്ങനെയും ഇരിക്കട്ടെ. ചരിത്രകാരന്മാർ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് എന്തു പറയുന്നുവെന്നു കാണുക.

I

“പുറക്കാട്ട്, കുടമാളൂർ മുതലായ പള്ളികളെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കായി സ്ഥാപിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതു ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാക്കന്മാർ ആണ്.....പുറക്കാട്ടുപള്ളി പണിയിച്ചതു ചെമ്പകശ്ശേരി എന്നു പ്രസിദ്ധമായ അമ്പലപ്പുഴ രാജാവാണ്. രാജസൈന്യത്തിലെ ക്രിസ്തീയഭടന്മാർ ഒരിക്കൽ കുരിശടയാളമുള്ള കൊടികളെ ചാർച്ചകൊണ്ടു യുദ്ധം ചെയ്തതും ആശ്ചര്യജനകമായ വിജയം പ്രാപിക്കുമുണ്ടായി. ആ വിജയത്തിന്റെ സദാസ്മരണയ്ക്കായിട്ടാണു മാർ സ്റ്റീബാ (കുരിശ്) യുടെ ബഹുമാനാർത്ഥം അദ്ദേഹം പുറക്കാട്ടുദേവാലയം പണി കഴിപ്പിച്ചത്.....ഈ പള്ളിയേയും, പുറക്കാട്ടു രാജാവു് അതിനെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ളതായ കാരണത്തേയും പററി പോർട്ടുഗീസ് ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.”

(ഫാദർ ബർണ്ണാർഡിന്റെ മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ. അദ്ധ്യായം 13, പുറം 313-315)

ii

“ഇവിടത്തെ (പുറക്കാട്ടെ) പള്ളി ഒരു രാജാവായിട്ടു പണിയിച്ചുകൊടുത്തതാകും പ്രകാരത്തിനു വാചകമുണ്ടു്. സുറിയാനിക്കാരുടെ കൊടികൾ ചായമിട്ടിരുന്ന കുരിശുമൂലം രാജാവിനു ജയമുണ്ടാവാൻ ഇടയായി എന്നുള്ള ഭാവനയിൻപേരിലത്രെ അദ്ദേഹം ഇതു പണിയിച്ചുകൊടുത്തതു്.”

(Lees History P. 515. ഈപ്പൻ പാളിയുടെ വിരുതുപ്രകരണം, പുറം 48.)

iii

“ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവു സ്വന്തം ചെലവിനേൽ വഴി

പാടായി തന്റെ രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉപയോഗത്തിന് ഒരു പള്ളി പണിയിച്ചുകൊടുത്തു.”

(കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ, കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം i, പാഠം 430.)

അമ്പലപ്പുഴ നസ്രാണിഭടന്മാർ തങ്ങളുടെ പടക്കൊടിയിലുണ്ടായിരുന്ന വിശുദ്ധ കുരിശിന്റെ ശക്തിയാൽ വിജയം കൈവരുത്തിയതിനെ പുരസ്കരിച്ചു കൃതജ്ഞനായ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവ് അവരുടെ ഉപയോഗത്തിനായിട്ടുണ്ടു പുറക്കാട്ടുപള്ളി സ്ഥാപിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞാൽ തർക്കശാസ്ത്രപട്ടവായ മൗറുഷ്യാനിഗന്റെ ഉദ്ദവും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ മറുപടി എന്ന രേഖേജ്ജ ശങ്കരമാണ്, പോരേ.

പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ നസ്രാണിനെ സമ്പ്രദർശനം

ക്രിസ്തവബ്ദം പതിനഞ്ചാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ വാണിജ്യാർക്കം കേരളത്തിൽ എത്തിക്കൂടിയ പോർട്ടുഗീസുകാരായ പാങ്കികർ തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയനയകൗശലങ്ങളാൽ ഇവിടത്തെ സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ അത്യധികമായ സ്വാധീനബലവും മേകൈയും കരസ്ഥമാക്കിയ കഥ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ യുദ്ധതന്ത്രങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചിരുന്ന ഒരു നല്ല സംഘം സൈന്യം പാങ്കികർക്കുണ്ടെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഇതിന്റെ ഫലവും. കാലം കൂറു കഴിഞ്ഞതോടെ തങ്ങളുടെ മുന്നേറ്റത്തെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം സ്വസൈന്യബലം വർദ്ധിച്ചാൻ പാങ്കികർ നിബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. ഇതിലേക്കു മലബാറിലെ യുദ്ധശാഖികളായ നായന്മാരെയും നസ്രാണികളെയും പാങ്കിസൈന്യത്തിൽ ഭടന്മാരായും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായും ചേർത്തു.

കുന്നതു നന്നെന്നു പ്രസിദ്ധ പോർട്ടുഗീസുജ്ജ്വലവീരനായ പച്ചിക്കോതിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു പൂർവ്വം തു ചരിത്രകാരനായ സർ ഡബ്ബ്ളിയു. ഡബ്ബ്ളിയു. വില്യം ഹണ്ടർ താഴെ വരുന്നപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:-

“ക്രിസ്തുവു 1503 മുതൽ 1504 വരെയുള്ള കാലാവസ്ഥയിൽ പരസ്പരമത്സരികളായ ധാരാളം ഏതദ്ദേശീയരും ജാക്കനാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതാനും യൂറോപ്യന്മാരും, യൂറോപ്യന്മാരുടെ മേധാവിത്വത്തിൽ യുദ്ധപരിശീലനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ധാരാളം നാട്ടുപട്ടാളക്കാരും അടങ്ങിയ ഒരു സൈന്യ സമുദായത്തോടുകൂടി അവരിൽ ഒരാളുടെ പക്ഷത്തു ചേർന്നു സഹായം യുദ്ധം ചെയ്തവരെന്നെങ്കിൽ പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ നില നില്പുതാസം സുരക്ഷിതമാക്കാമെന്നു പച്ചിക്കോതി പെട്ടെന്നു വാഗ്ദാനം ഈജിപ്തിൽനിന്നും അറേബ്യയിൽനിന്നും അടുത്തുകാലത്തു ചെന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള മതഭ്രാന്തന്മാരായ വാദികൾക്കു മുമ്പേ അനുകമ്പയില്ലാത്തവരും സൈനികവക്രവുമായ നായന്മാർ, മലബാർക്രിസ്ത്യാനികൾ, പുരാണകുടിപാർപ്പുവരായ മുസ്തഫാജാർ എന്നിവരിൽനിന്ന് ഒന്നാത്തരക്കാരായ ധാരാളം ആളുകളെ ശേഖരിക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടു.”

(History of British India P. 111)

1504-നോടുകൂടി പാർസികൾക്കു ഒരു ഭാഗം നായന്മാരും, ഒരു നല്ലഭാഗം നസ്രാണികളും ഉൾപ്പെട്ടതായ ഒരു സംഘം നാട്ടുപട്ടാളമുണ്ടായിത്തീർന്നു. പോർട്ടുഗീസുമേധാവികളായവരുടെ തങ്ങളുടെ ഈ മലബാർസൈന്യത്തെ, കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല, തങ്ങൾക്കു യുദ്ധം ചെയ്തേണ്ടിയിരുന്ന ഇൻഡ്യയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലുള്ള രണാങ്കണങ്ങളിലേക്കും നയ്യിച്ചിരുന്നു. വില്യം ഹണ്ടർ വീണ്ടും ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:-

ഇൻഡ്യയിൽ പോർട്ടുഗീസുകാർക്കു പ്രവേശം ലഭിച്ചു. നോട്ടുകൂടിത്തന്നെ അവർ നാട്ടുപട്ടാളക്കാരെ സൈന്യത്തിൽ

ചേർത്തുടങ്ങി. 1504-ൽ പാപ്പീക്കോ മൂന്നു മലബാർയോ
 ഖാഷ്ജോട്ടം നൂറു മുതൽ നൂററുപതുവരെ പറങ്കികളോടും,
 നാട്ടുരാജാവിന്റെ സേനകളോടുംകൂടി കൊച്ചിരാജാവിന്റെ
 ശത്രുക്കളോടെതിർത്തു. 1510-ൽ ഗോധാ പിടിച്ചടക്കുന്നതിന്
 അൽബുക്കർക്ക് 200 നാട്ടുപട്ടാളക്കാർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി
 യതായും, വീണ്ടും ഉണ്ടായ ശത്രുനിരോധനത്തിൽ, 1000 നാ
 ട്ടുപട്ടാളക്കാർ ചെമ്പുപോർ ചുമർത്തതായും കാണുന്നുണ്ട്.
 ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട്ടുപട്ടാളത്തിൽ ഒരു ഭാഗം നാമ്പന്മാരും
 ശേഷം മലബാറിലെ പുരാതന (The Ancient Native
 Christians of Malabar) നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളും ആയിരുന്നു.
 (History of British India, P. 160)

പോർട്ടുഗീസുസൈന്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നസ്രാണികളെ
 നാരുടെ സാമന്ത്രിത്തേയും ധീരനത്തേയും കുറിച്ചു; പതിനഞ്ചാം
 ശതാബ്ദത്തിലെ പരിഷ്കൃതയുദ്ധതന്ത്രങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചിരുന്ന
 ആയോധനനിപുണന്മാരായ പറങ്കികൾക്കു മതിപ്പും വിശ്വാ
 സവും വർദ്ധിച്ചുവരായതോടെ, കേരളത്തിലുള്ള സുറിയാനി
 ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഒട്ടക്കൂലത്തിൻഭരണത്തിനു കീഴ് പെടുത്തു
 നപക്ഷം ആരു കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യ ഒട്ടകൂതന്നെ
 യും, പോർട്ടുഗീസുകാർക്കു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ സമ്പാദിപ്പാൻ
 പല പ്രകാരത്തിൽ സഹായിക്കുന്നതാണെന്ന് അവർ ഉറപ്പു
 ണ്ടായി. പക്ഷേ നസ്രാണികളെ ചത്തീൻ ഭരണത്തിനു കീഴ്
 പടുന്നതിനുള്ളതിൽ മേൽ പ്രസ്താവിച്ചവീധം ഒരു രാഷ്ട്രീ
 യാനന്തരം ഒളിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ള കഥ കൊച്ചിരാജാവി
 നു ലേശവും മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. കേവലം മൗപരമായ ഒ
 രു കാര്യമായിട്ടേ അദ്ദേഹം അതിനെ അഭ്യഭാഷത്തു ഗണിച്ചി
 രുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ സുറിയാനികളെ പഠിക്കുകയും
 കിഴക്കുകൊടുക്കുന്നതിലേക്കു വാശനം അനുസരിച്ചു വേണ്ട
 തു പ്രവർത്തിപ്പാൻ, പോർട്ടുഗീസുഗവർണ്ണത്തിന്റെ ഉദ്യോഗ

സ്ഥനായ ബിഷോപ്പു മേനോസിനു കൊച്ചിരാജാവിനെ ഒഴി
വില്ലാതെ മേമിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾമാത്രമാണു രാജാവിനു
സംഗതികളുടെ ഗൗരവം വേണ്ടവിധം മനസ്സിലായത്. ഇ
തിനെ സംബന്ധിച്ച ചരിത്രകാരനായ ഹൗ ത്രാശെവരനമ്പ
കാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—“അ രാജാവുകളെ, സുറിയാനിക്രി
സ്ത്യാനികളെ റോമൻകത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു കീഴ്പ്പെടുത്താൻ
സഹായിക്കുമെന്നുള്ള തന്റെ വാഗ്ദാനം നിവർത്തിപ്പാൻ നി
ബന്ധിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, തന്റെ വിചാസ്യപ്രജകളിൽ ഇത്രവള
രെപ്പേരെ, വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനുള്ള വൈമനസ്യം നിമിത്തം
ഇതികത്തു പൃതാമ്യധനമായി ചമയുകയാണു ചെയ്തത്. കൂടാ
തെയും ഇപ്പോഴത്തെ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരോട് ഏതിപ്പാൻ പ്രാ
പ്തിയുള്ള ഒരു സൈന്യം പാറകിൾക്കുണ്ടായിരിക്കെ സുറിയാ
നിക്കാരെ കീഴ്പ്പെടുത്തണമെന്നു കരുതുന്നതു പാറകിളുകളുടെ
സൈന്യബലം ഇനിയും വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ലക്ഷ്യം കൂ
ടിയായെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു സംഗ്രഹിക്കാതിരിപ്പാൻ തരമു
ണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അർച്ചുബിഷോപ്പു ചെയ്യതാ
യ പ്രയത്നങ്ങൾ നിഷ്പ്രലമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു ചില്ലറ പ്രയാസ
ങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂട്ടണമെന്നു രാജാവു നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ
അതിസമർത്ഥനായ അർച്ചുബിഷോപ്പിനു ഇതെല്ലാം മുൻകൂട്ടി
അറിവാൻ സാധിച്ചു.” (History of Christianity in
India, P 339.)

ചരിത്രകാരനായ ഗെഡീസ് 1694-ൽ ഈ വിഷയത്തെ
സംബന്ധിച്ച താഴെക്കുറഞ്ഞവിധം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:-

“The Christians of St. Thomas being by
much, both the stoutest and best firemen in the
Indies, as the Portuguese knew very well, which
made them be the more zealous to reduce them to
the Roman Church, in order to make them subjects

to the King of Portugal." (History of the Church of Malabar, P. 58)

(തജ്ജമ)

“സെൻറ തോമ്മസ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ നളികപ്രയോഗം അതിൽ ഉൻഡ്യരുകാരിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ശക്തനാകും നിവൃണനാകുമെന്നു പോർട്ടുഗീസുകാർ അറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, അവരെ റോമ്മാസഭയിൽ ചേർത്തു പോർട്ടുഗൽ രാജാവിന്റെ പ്രജകളാക്കിത്തീർക്കുവാൻ അതിയായ ജാഗ്രത പ്രദർശിപ്പിച്ചു.”

പോർട്ടുഗീസ് സൈന്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പല നസ്രാണികളുമാരും അതൃപ്തരായിരുന്നവരായിരുന്നുവെന്നു ചരിത്രം സൂചനയായി തെളിയിക്കുന്നു. 1510-ൽ അൽബുക്കർക്കു ഗോവാ കീഴടക്കിയ നഗരത്തിൽ യുദ്ധത്തിൽ പോർട്ടുഗീസുകാർക്ക് അനവധി സൈന്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും യുദ്ധമുഖ്യ ധീരനായോട്ടുകുടി പ്രവേശനദൂതനായ ഭേദിച്ച കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ കടന്നു പട്ടണം പിടിച്ചടക്കിയതു പരാക്രമശാലിയായ ഒരു സൈന്യാമുഖ്യ ക്രിസ്ത്യാനിനാണ് അയിരുന്നുവെന്നുള്ളതു നസ്രാണിസമുദായത്തിന് എക്കാലവും അഭിമാനകരമായിട്ടുള്ളതത്രെ *

വിരട്ടാരനാകും രണധീരനാകുമായ പല മഹാരഥന്മാർ മുൻകാലത്തു കേരളഭൂമിയെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കേരളത്തിനു വെളിയിൽ പോയി ഒരു കോട്ടയും പട്ടണവും പിടിച്ചടക്കി കേരളത്തിന്റെ അഭിമാനം വലർത്തുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായ ഉ് ഒരു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനിക്കാണെന്നുള്ള കഥ ഇവിടെ സവിശേഷം സ്മരണീയമത്രെ.

* History of British India, by Sir William Nilson Hunter P. 160.

ഡച്ചുകാരുടെ നസ്രാണിസൈന്യങ്ങൾ.

പോർട്ടുഗീസുകാരെ തുടൻ കച്ചവടത്തിനായി കേരളത്തിൽ എത്തിക്കൂടിയ ഡച്ചുകാർ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാമുദായികശക്തിയെപ്പറ്റിയും യുദ്ധസാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റിയും അതിയായ മതിപ്പും വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരുന്നു. പോർട്ടുഗീസുകാരിലെ മലബാർതീരത്തുനിന്നു ഇല്ലായ്മ ചെയ്ത ഒരു വാണിജ്യപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ തങ്ങളുടെ പുരോഗമനത്തിനു വിജയം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നു ഡച്ചുഗവണ്ണർമാർ ദൃഢബോധമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ തങ്ങളുടെ കഠിന ശ്രമങ്ങളായ പര്യടനങ്ങളെ തങ്ങളോടൊപ്പം വെറുക്കുന്ന കേരളത്തിലെ വമ്പിച്ച റാണിക്സമുദായമാകുന്ന സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളായി ബന്ധം പുലർത്തിപ്പോരുന്നതിൽ ഡച്ചുകാർ ബദ്ധ്യതയരായി വർത്തിച്ചു. ഡച്ചുകമ്പനികളിലെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായ കാൻറർ വിഷ്ണുർ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച മോളണ്ടിപ്പേക്കു താഴെ കാണുംവിധം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

“ഈ പറഞ്ഞ വിധത്തിൽ ഇവരെ (സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ) നയിക്കുവാനെങ്കിൽ (ഡച്ചു) കമ്പനിക്കും ചില ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നെന്നാൽ ഇവർ വലിയൊരു ജനസമുദായമാണെന്നുള്ളതിനും പുറമെ സാധാരണ ആയോധനാഭിരുചി (Martial turn) ഉള്ളവരും ആണ്. കമ്പനിക്കു കരുമുള്ള ഒരു തരുന്ന പല നാട്ടുപ്രധാനവ്യാപാരികൾ അവരുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടല്ലോ.” (Letters from Malabar P. 105)

ഡച്ചുകമ്പനിക്കുരുടെ ഈ പ്രതീക്ഷ യഥാർത്ഥമായി പരിണമിച്ചു. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ ഡച്ചുസൈന്യസമൂഹത്തിൽ ധാരാളം പേർ ഭേദമായി ചേർന്നു. അവരുടെ വിശ്വാസം, ധീരത, സൈനിക കാര്യക്ഷമത, ഭരണശക്തി

എന്നിവയിൽ ഡച്ചുകാർക്ക് അതിയായ വിശ്വാസമുണ്ടായി. തൽഫലമായി ഡച്ചുഗവണ്ണർമാർ തങ്ങളുടെ സൈന്യത്തിൽ അവർക്ക് അത്യന്തം ബഹുമാനാർഹങ്ങളായ ഉദ്യോഗങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും നൽകി. കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രകർത്താവും ചരിത്രപണ്ഡിതനും ആയ ടി. കെ. പി. പത്മനാഭഭട്ടനവർ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച താഴെ വരുന്നപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:-

“കൊച്ചിരാജ്യവാസികളിൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒട്ടും അപ്രധാനികളല്ലെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആയുധം ഭൃംശം മുതലായതു നായന്മാരെപ്പോലെതന്നെ അവരും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. അവരെ പോർട്ടുഗീസുകാരും ഡച്ചുകാരും അവരവരുടെ സൈന്യത്തിൽ ചേർക്കുവാൻ മടിച്ചിരുന്നില്ല. അവരിൽ പലർക്കും കപ്പിത്താൻ, ആൾപ്പേരീസു, ഓത്താനേത്ത, അറാളു, ആരുർ എന്ന സ്ഥാനങ്ങളെ ഡച്ചുകാർ കൊടുത്തിരുന്നു. അവരുടെ സാധാരണ തൊഴിൽ കൃഷിയും കച്ചവടവും ആയിരുന്നു.” (കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം II. പാഠം. 673)

ഡച്ചുകാരുടെ ആഗമനം സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് അത്യന്തം സന്തോഷകരവും ആശ്വാസപ്രദവുമായിരുന്നു. പരുകിൾ തങ്ങളോടു ചെയ്ത അപമാനമായ ദോഷകൃത്യങ്ങൾക്ക് നിത്യശിക്ഷയായി ജഗദീശൻ ഡച്ചുകാരെ മലബാർനിരന്തരം അയച്ചുവെന്നു അവർ ഗാഢമായി വിശ്വസിച്ചു. രണ്ടു കൂട്ടരും വേഗത്തിൽ ഇണങ്ങി. പരുകികളുടെ ശനിദശയും അതോടെ ആരംഭിച്ചു. കേരളത്തിലെ അവരുടെ പ്രധാനകേന്ദ്രങ്ങളായ കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെയും കൊച്ചിയുടെയും നേരെ ഡച്ചുകാർ പിരങ്കികൾ നിരത്തി; യുദ്ധവും ആരംഭിച്ചു. രണ്ടായിരം സൈന്യങ്ങൾമാത്രമേ ഡച്ചുപക്ഷത്ത് അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ആകെക്കൂടി

ഇക്ക ജനസംഖ്യയാവട്ടെ 2320-ം ആയിരുന്നു.* പരകിൾ
 ു സുറിതാനിക്രിസ്ത്യാനികളിൽനിന്നു യാതൊരു സഹായവും
 സിദ്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നു ഡച്ചുകാർ ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. യുദ്ധം
 വളരെ ദീർഘനേരക്കു നീണ്ടുനിന്നു. ഒടുവിൽ ഡച്ചുകാർ
 കോട്ടകൾ രണ്ടും പിടിച്ചുടക്കി. കൊച്ചിയിലെ പ്രസിദ്ധ
 പെട്ട എമ്മാനുവൽകോട്ട നിഖത്തോളം ഇടിച്ചു നിരത്ത
 പെട്ടു. മലബാറിലെ പരകിളുടെ വിജയസംഭവം എന്ന
 നേക്കുമായി വീണ്ടതകൻ, തീരെ മുതക്കം ചില പരകി
 പാതിരിമാരെ ചില പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥകൾ അനുസരി
 ച്ച് ഒഴിവാക്കിയതു നീക്കി പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ സമുദായത്തെ ഒ
 ന്നായി കേരളത്തിൽനിന്നു തുരത്തി; ഡച്ചുകൊടി ഉയരത്തിൽ
 പറന്നു.

ഡച്ചുകാർ സിദ്ധിച്ച ഈ വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യം
 എന്തായിരുന്നുവെന്നു ചരിത്രകാരനായ ഹൗ പൂക്കുമായി
 രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു യഥാസ്ഥിതിയിൽ താമെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:-

“From the arguments used by Francesso de
 Mella in support of his proposal, it is easy to pe-
 rceive to whom the Portuguese nation should at-
 tribute the loss of Cochin, Cranganore, and their
 other establishments on the Coast of Malabar.* If
 the Jesuits had not so totally alienated the Syrian
 Christians from their order, and from all who patro-
 nised it. The Dutch would most probably, have
 failed in their attempts upon those places, in de-
 fence of which the Syrians could, at the shortest

* The Dutch in Malabar.

notice, have furnished forty thousand of the best soldiers in India, well equipped and accustomed to the use of arms." (The History of Christianity in India Vol. ii. P. 319)

(തർജ്ജമ)

“ഫാൻസിസ് ഡി മെല്ലോയുടെ അഭിപ്രായത്തെ സംഗ്രഹിപ്പാൻ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ന്യായവാദങ്ങളിൽ നിന്നു കൊച്ചി, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, മലബാർ തീരത്തുള്ള അവരുടെ മറ്റു ആസ്ഥാനങ്ങൾ എന്നിവ പരക്കുകൾക്കു നഷ്ടപ്പെടുപോയതു് അരു മുഖാന്തരമാണെന്നു ഗ്രഹിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല. ജസ്യൂട്ട പാതിരിമാർ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ ജസ്യൂട്ടസഭയിൽ നിന്നു്, ഈ സഭയോടു് അനുക്രമം പ്രദർശിപ്പിച്ചു; ഫ്രാഡരിൽ നിന്നു്, ഇത്ര പരിച്ഛേദം പേർപ്പെടുത്താതിരുന്നെങ്കിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഡച്ചുകാരുടെ പരിശ്രമം ഏറെക്കുറെ നിഷ്ഫലമായിട്ടേ പരിണമിക്കുമായിരുന്നുള്ളു. എന്നെന്നാൽ ഈ സ്ഥലങ്ങളുടെ സംരക്ഷണാർത്ഥം നിമേഷനേരത്തെ മുന്നറിവു കൊടുത്താൽ ആയുധപാണികളും ആയുധാഭ്യോസികളുമായ ഇൻഡ്യയിലെ നാല്പതിനായിരം ഒന്നാന്തരം ഭടന്മാരെ ശേഖരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല.”

ഡച്ചസേനാനായകനായ ‘ഫെൻടി വാൻ റീഡ്’ 1677-ൽ എഴുതിയതായ ഒരു കത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

“ഇവരെ (ക്രിസ്ത്യാനികളെ) രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. ഒരു കൂട്ടർ മത്സ്യം പിടിക്കുന്നവ (ചത്തീൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ) യും, മററവർ യോദ്ധാക്കളുമായിരുന്നു..... കമ്പനിയെ ഇവർ ഉത്തമമായി സേവിച്ചു. നായന്മാരെപ്പോലെതന്നെ ഇവരും പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സാധാരണ

ണതൊഴിലിൽ ഏല്പുകയും ചെയ്തുവെന്നു.....കൂടാതെ ഇവർ ഭേദമായിരുന്നതുകൊണ്ടു കൊച്ചിക്ക് ഒരു പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചു. എങ്ങനെയെന്നാൽ അവരുടെ വിശ്വസ്തതയോടുകൂടിയുള്ള കാവൽകൊണ്ടു അവർ കടൽക്കള്ളന്മാരെയും കള്ളന്മാരെയും നിരോധിക്കയും അഭരിനിറത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. രാജ്യത്തു വല്ല അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളുമുണ്ടായി ഉപബാർക്കരുടെ നേരെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ എതിർക്കേണ്ടിവന്നാൽ ഈ ഭേദമാരുടെ സഹായം വളരെ ഉപകാരപ്രദമായിരുന്നു. പട്ടണം യൂറോപ്യന്മാരാൽ ആക്രമിക്കപ്പെടുന്ന സമയങ്ങളിൽ ഇവരെ യഥാഭോഗ്യം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിപ്പോന്നു. അവർ വിശ്വസ്തന്മാരും ധീരന്മാരുമായിരുന്നു.....യുദ്ധകാലത്തു് ഒരു ഭേദന രണ്ടു രൂപയും ഒരു മുട അരിയും ലഭിച്ചിരുന്നു.

(Based on The Memoir of Hendrik Van Rheede. 1677.)

Union Christian College Magazine Vol. V.
No. ii. P. 122.

കേരളനസ്രാണികളുടെ ആയോധനവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തേയും വിശ്വസ്തതയേയുംപറ്റി ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന ഡച്ചുകാർ അവരെ സ്വന്തം സൈന്യത്തിൽ ഭേദമായി ചേർത്തതിനും പുറമെ അവർ സൈന്യകൂപ്പിൽ ഉയർന്നതും ഉദ്യോഗങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും നൽകിയതിൽ ഒട്ടേറെന്നെ ആശ്ചര്യത്തിനു വകയില്ല.

നസ്രാണി സേനാനായകന്മാർ.

ആയുധാഭ്യസേവകശീലനം, യുദ്ധസേവനം എന്നിവയ്ക്കൊപ്പം സേനാനായകത്വത്തിനും ഉപനായകത്വത്തിനും പുറകാലത്തു യാതൊരു പണവും ജാതിയും മതവും ബാധക

മായിരുന്നു. ആയവിദ്യാഗുരുക്കന്മാരായിരുന്ന പണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും സേനാനായകന്മാരും ഉപനായകന്മാരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ പടക്കുളത്തിൽ പലപ്പോഴും അന്തിമയുദ്ധങ്ങളിൽ ആകാശനായകത്വം വഹിച്ചുപോന്നത്, രാജാക്കന്മാരോ, കായ്കാരന്മാർ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരായ മന്ത്രിമാരോ ആയിരിക്കുക സംധാരണമായിരുന്നു.

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ എല്ലാത്തന്നെ പൂർവ്വകാലത്തു കൊല്ലം തുടങ്ങി വടക്കോട്ടു സാമൂതിരി വരയ്ക്കുള്ള സ്വതന്ത്ര രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രജകളായിരുന്നുവെന്നും അവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ഇന്നു കാഞ്ഞിരപ്പിള്ളി തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ പ്രജകളായിത്തീർന്നു വിക്രമശാലിയായ മാർത്താണ്ഡവർമ്മഭൂപതി ഇടവാമുതൽ വടക്കോട്ടുള്ള ചെറിയ ചെറിയ സ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കിയശേഷംമാത്രമാണെന്നും മുപ്പതു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു വായനക്കാർ ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെ രാജ്യത്തു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രാബല്യത്തിന്നും സ്വാധീനശക്തിക്കും അനുസരണമായി ചുമതലയേറിയ പല ഉദ്യോഗങ്ങളും അവർ വഹിച്ചുപോന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ആ വക ഉദ്യോഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അത്ര സുസ്സഷ്ടമായും വ്യക്തിഗതമായും പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലേക്ക് ആവശ്യമായ ചരിത്രരേഖകൾ എല്ലാത്തന്നെ പ്രസ്തുത രാജസ്വരൂപങ്ങളുടെ തിരോധാനത്തോടുകൂടി നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നതിനാൽ അവയെപ്പറ്റി ഏറിയകൂറും സമാഷ്ടിഗതമായിട്ടല്ലാതെ പ്രതിപാദിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നായിരിക്കുന്നതു കേരളഭൂമിയുടെ ദൗർഗ്ഗഭവനേ സമാധാനിക്കേണ്ടതുളളു. വേണാട്ടുസ്വരൂപം, വെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപം എന്നിവ ഒഴിച്ചുള്ള ഇതര രാജസ്വരൂപങ്ങൾ എല്ലാത്തന്നെ കേരളഭൂമിയിൽനിന്ന് അന്തർലാനം ചെയ്തതായ 17-ാം ശതാബ്ദംവരെണ്ണം എട്ടു പത്തു നൂറ്റാണ്ടു.

കാലങ്ങളിൽ അതു രാജസ്ഥാനിലുണ്ടായിരുന്നു— അഥവാ അതു ഗവർണ്മെന്റുകളുടെ— അധികാരനടത്തിച്ച്, പക്ഷേയ്ക്കുണ്ടാകുന്നിവ സംബന്ധിച്ച തദ്ദേശീയരായ പ്രജകൾ ഓരോ തരമായ ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിച്ചു പോന്നിരുന്നുവെന്നുള്ളത് അവിതർക്കമല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ നാപുതിരിയോ, നായരോ, നസ്രാണിയോ, മഹമ്മദീയനോ, ആരുതന്നെ ആയിരുന്നാലും, അവരിൽ അയ്യായിരത്തിൽ അഞ്ചോ പത്തോ പേരുകൾ ഒഴിച്ചാൽ മറ്റുള്ള നാമധേയങ്ങളെല്ലാംതന്നെ രേഖാലക്ഷ്യനാശനത്താൽ കേവലം അജ്ഞാതമായി പരിണമിച്ചിരിക്കയാണെന്നു പറയുമ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞ രാജസ്ഥാനിലുള്ള ശരിയ്ക്കു സേവിച്ച ക്രിസ്ത്യൻസേനാനായകന്മാരുടെ ഒരു പട്ടിക ചരിത്രാനുയോജ്യമായ നിലയിൽ പ്രസ്താവിപ്പാൻ കഴിയാതെ വരുന്നതിന്നു ഒട്ടുംതന്നെ അതുതപ്പെടേണ്ടതായിട്ടില്ല.

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച പഠനയെന്നിരുന്നാൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളേയും അവരുടെ രാജ്യഭരണബന്ധത്തേയും ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതായ നിവധി റിക്കാർട്ടുകൾ കൊച്ചിയിലെ ഈടുവയറ്റിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു പരസ്യമായ ഒരു രഹസ്യമാണ്. പെരുമ്പടപ്പുനസ്രാണികളെ വിവിധ തരത്തിൽ ബന്ധിക്കുന്നതും അയ്യം അത്യന്തം ബഹുമാനകരമായിട്ടുള്ളതുമായ അനവധി പ്രാചീന റിക്കാർട്ടുകൾ മേല്പട്ടി ഈടുവയറ്റിൽ തന്നെ കാണാൻ ഇടയായി എന്നു കൊച്ചിയിലെ ഒരു ദാരിയ നായർ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സന്ദർശനം തന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി പരേതനായ മി. ജോൺ ചാണ്ടി ഒരു വസരത്തിൽ ഈ ഏഴത്തുകാരനോടു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള കഥ കൂടി ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. എന്നാൽ ഇനാകളെ ആ പകുതിക്കാലങ്ങളിലെ ഒരു അക്ഷരമെങ്കിലും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയെ കണിക്കാണാൻപോലും നീവൃത്തിയില്ലാതിരിക്കുകയാണെന്നു ഞാൻ വിശേഷിച്ചു പറഞ്ഞേ തീരൂ എന്നി

ല്ലല്ലോ. ഈ നിലയിൽ ക്രിസ്തുൻസേനാനായകന്മാരെ സഹനശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോളം ഐതിഹ്യങ്ങൾ, മറ്റുതരത്തിൽ കിട്ടിയെന്ന ചരിത്രരേഖകൾ എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാലും ഏതെങ്കിലും പറയേണ്ടിവരുന്ന വകയും അതു പലതുകൊണ്ടും ക്ഷന്തവ്യമായിരിപ്പാനേ തരമുള്ളൂ.

പതിനാറാം പതിനേഴാം ശതാബ്ദങ്ങളിലെ പരിഷ്കൃത യുദ്ധതന്ത്രങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചിരുന്ന പാശ്ചാത്യന്മാരായ പോർട്ടുഗീസുകാരും ഡച്ചുകാരും സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ അവരവരുടെ സൈന്യവക്രൂപ്പിൽ നായകന്മാരും ഉപനായകന്മാരായി നിയമിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു നിസ്തർക്കമായ ചരിത്രരേഖകൾ ഉള്ളതിനാൽ കൊച്ചി തുടങ്ങിയുള്ള കേരളത്തിലെ രാജസ്വരൂപങ്ങൾമാത്രം ജാതിമതബാധകമല്ലാത്തതായ ഈ കാര്യത്തിൽ, തങ്ങളുടെ വിശ്വസ്യപ്രജകളും യുദ്ധതന്ത്രജ്ഞന്മാരായ നസ്രാണികളെ ഒഴിച്ചു നിറുത്തിയിരുന്നുവെന്നു മേധാശക്തിയുള്ളവർക്കും ഒരു നിമിഷംപോലും വിശ്വസിച്ചാൻ കഴിയാത്തല്ലല്ലോ. പോർട്ടുഗീസുകാർ തുടങ്ങിയുള്ള വിദേശികളെ ഉള്ളുകൊണ്ടു കണക്കിലധികം വെറുത്തിരുന്ന ഒരു തീക്ഷ്ണ യാഥാസ്ഥിതികനായ വേണാട്ടു മാത്താപ്പാർമമഹാരാജാവുതന്നെയും, സ്വപ്രജാസഞ്ചയത്തിൽ ശത്രുപീഠപരാക്രമികളായ പല നാഞ്ചിനാട്ടു വെള്ളാളരും നായന്മാരും പ്രധാന സേനാനായകന്മാരായിരിപ്പാൻ തക്കവർണ്ണനായിരിക്കട്ടെ. ഒരു ഡച്ചക്രിസ്ത്യാനിയായ ഡിമനായിയെ വലിയകപ്പിത്താൻ അഥവാ ആകമാനസേനാനായകനായും വേറൊരു ഡച്ചുകാരനായ ഡൊനാഡിയെ ഉപനായകനായും നിയമിച്ചതിൽനിന്നു ജാതിമതബാധകമല്ലാത്തതായ അ ഒരു ഉദ്യോഗത്തിന്നു മാത്രമായി ചിലരെ കേരളരാജാക്കന്മാർ പ്രത്യേകം തരംതിരിച്ചു നിറുത്തിയിരുന്നില്ലെന്ന് അർക്കം ക്ഷണേന ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. കൊച്ചിരാജാവുവാസികളായ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാ

നികളെ ഡച്ചുകാർ അവരുടെ സ്വന്തം സൈന്യത്തിൽ ചേർത്തു അവരിൽ പലർക്കും “കപ്പിത്താൻ, അർപ്പേരീസ്, ഒത്തേനെന്തൊ, അറാതു, അത്രർ” എന്നീ സ്ഥാനങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നതായി ചരിത്രപണ്ഡിതനായ മി. കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം രണ്ടാംഭാഗം 673-ാം പാഠത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള കഥ മുൻപ് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. സേനാനായകത്വപദവിയും ഉപനായകത്വപദവിയുമായ ഇത്തരം ഉദ്യോഗപ്പേരുകളെ സംബന്ധിച്ച പ്രസ്താവിക്കുന്നതായ ഡച്ചുകാർക്കുകൾ മി. മേനവന്റെ കൈപശത്തുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം അതുകൾ വിശദമായി ഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു തീർച്ചയെന്നെ. എന്നാൽ മി. പത്മനാഭമേനവൻ ഇതിലേക്ക് ആശ്രയിക്കുന്നതായ ഡച്ചുരേഖകൾ കാൺമാൻ എന്നിക്ക് ഇതേവരെയും സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നെങ്കിലും അപ്പു ചിലതു കാൺമാൻ എന്നിങ്ങനെ സൗകര്യം ലഭിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, നസ്രാണിസേനാനായകന്മാരെപ്പറ്റി കൂടുതലായ പലതും പ്രസ്താവിപ്പാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. മിസ്റ്റർ പത്മനാഭമേനവൻ പുരുഷമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നതേതോളംകൊണ്ട് ഔദ്യോഗികനിലയിൽ വേണാട്ടുസേനാനായകന്മാരായ ഡിലനായി, ഡൊനാഡി എന്നിവർക്കുപോലും കപ്പിത്താൻസ്ഥാനികളായ നസ്രാണിസേനാനായകന്മാർ ഡച്ചുസൈന്യസഞ്ചയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കു നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ നസ്രാണിക്കപ്പിത്താന്മാരുടെ കീഴിൽ ഡച്ചുകമ്പനിയുടെ ശമ്പളം പറ്റി വടച്ചേപകം കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന അനേകം നായർയോദ്ധാക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മുകളിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. വേണാട്ടുസൈന്യങ്ങളുടെ നായകത്വം വിദേശിയായ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു നൽകാൻ പ്രബലനായ മാത്താപ്പാലാർമ്മാദാരാജാവിനു വൈമുഖ്യം ഇല്ലാതിരിക്കുകയും, ഡച്ചുകമ്പനിയുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന നായർക്കേന്മാക്കു ന

സ്രാണിക്കുപ്പിത്താന്മാരുടെ നായകത്വം സന്തോഷകരമായിരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കവെ, മറ്റുള്ള സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെ സൈന്യവക്രമംമാത്രം ഈ രീതിക്കു വ്യതിയാനം സംഭവിച്ചിരുന്നുവെന്നു ചരുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. സേനാനായകത്വം, ഉപനായകത്വം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ചു കേരളരാജാക്കന്മാരെല്ലാവരും ഇന്ത്യയിലെ മഹമ്മദീയചക്രവർത്തികൾപോലും ജാതിയും മതവും ബാധകമായി പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതിന് അക്ബർ മുതലായവരുടെ ഹിന്ദുസേനാനായകന്മാർതന്നെ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതാണ്. ടിപ്പുവും തിരുവിതാംകൂറുമായി നടത്തിയ യുദ്ധത്തിൽ ടിപ്പുവിന്റെ പ്രധാന സേനാനായകത്വം വഹിച്ചിരുന്നതു ലലെ എന്ന യൂറോപ്യനായിരുന്നുവല്ലോ.

സുറിയാനിസമുദായാദ്ധ്യക്ഷനായ അക്ബരാക്കോന്റെ അംഗരക്ഷഭടനായകന്മാരായ രണ്ടു നസ്രാണിപ്പണിക്കരന്മാരുടെ കഥ പ്രസിദ്ധമത്രെ. പരുകിഞ്ചിഷൊപ്പായ മേനേസിസ് ഇവരെ പാട്ടിൽ ആക്കുൻ പല തന്ത്രങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുമ്പോഴായി. പണിക്കരന്മാർ ഇരുവരെയും തങ്കക്കൊട്ടു മൂടാമെന്നു കൗശലശാലിയായ മേനേസിസ് വാശാൻ ചെയ്തിട്ടുകൂടി ഈ സേനാനായകന്മാർ വഴിപ്പെടുകയുണ്ടായില്ല. ഇവരെ സംബന്ധിച്ച ചരിത്രകാരനായ ജെയിംസ് ഫെർ താഴെവരുന്നപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:-

“ഈ സേനാനായകന്മാരായ പണിക്കരന്മാർ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരെ (Feudal Lords) പോലെയുള്ളവർ ആയിരുന്നു. അവരുടെ കീഴിൽ അവർ തന്നെ അഭ്യസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരായി 4000 മുതൽ 6000 വരെ ഭടന്മാരുണ്ടായിരിക്കും. ധീരശൂരന്മാരായ ഇവരെ നാട്ടുകാർ എപ്പോഴും ഭയമായിരുന്നു. അതിനാൽ അവരിൽ ചിലരെ പാർപ്പത്തിൽ ആക്കുൻ, സ്ലേഫ്കന്മാർ എന്ന നിലയിൽ തന്നെ വന്നു സന്ദർശിക്കണമെന്നു മേ

നെസിസ് അവരെ കൊച്ചിയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം മുമ്പുകൂട്ടി മനസ്സിലാവുകയാൽ അവർ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കാതെ നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ചു തങ്ങളുടെ അർക്കദയാക്കോനോ, കത്തനാരന്മാരിൽ ആക്കെങ്കിലുമോ എരിരായി അദ്ദേഹം എത്തേണ്ടിയില്ല പ്രവർത്തിക്കുന്ന പക്ഷം തങ്ങളുടെ സ്വർഗ്ഗശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ എരിയ്ക്കുന്നതാണെന്നു പ്രസിദ്ധത ചെയ്തയാണു ചെയ്തത്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധത ചെയ്തശേഷം അതു ഹിറവേറ്റസ് തിന്നു എതു ശക്തിയോടും ഏതിയ്ക്കു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ അവർ ബലശ്രദ്ധയായിരുന്നു. ശത്രുസൈന്യബലം എത്രയെങ്കിലും വിപുലമായിരുന്നാലും വേണ്ടിവന്നാൽ രണ്ടുപേർ അന്ധരും പേരോട് എതിർക്കുന്നതിനും, അവരോ വൈരികളോ ആക്കെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടർ നശിക്കുന്നതുവരെ പടവെട്ടുന്നതിനും അവർ സന്നദ്ധരായിരുന്നു. (History of Christianity in India P. 341)

യുദ്ധാന്തരജ്ഞാനമായ പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ നാട്ടുപട്ടാളത്തിൽ ഒരുഭാഗം നാഷണലും ശേഷം മലബാറിലെ പുരാതന നാട്ടുകിസ്താനികളായവരും (The ancient native Christians of Malabar) നസ്രാണികളായിരുന്നുവെന്ന് അവിരക്തിയായ പല ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾകൊണ്ടും മുമ്പു തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. പരമികളുടെ ഈ നാട്ടുപട്ടാളത്തിൽ നസ്രാണിഭടന്മാർ വളരെ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിച്ചിരുന്നുവെന്നുമാത്രമല്ല ചിലർ സേനാനായകന്മാരുമായിരുന്നു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ശത്രുവിരുദ്ധരാക്രമങ്ങളാൽ പോർട്ടുഗൽരാജസാമന്തന്മാർക്ക് അക്ഷയമായിരും സമ്പാദിച്ച ഒരു വീരവൃദ്ധനെപ്പറ്റി സുലഭസിദ്ധ ചരിത്രകാരനായ സർ വില്യം വിൽസൺ ഹണ്ടർ, കെ. സി. എസ്. കെ., എം. എ., എൽ. എൽ. ഡി. ഞാർകൾ History of British India എന്ന

രണ്ടാം ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചുവടെ ചേർന്നവിധം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:-

"The native infantry were disciplined and directed by Portuguese officers, but sometimes led by their own. Antonio Fernandes Chali for example, a Malabar native Christian, held important command under Portuguese generals, and was raised to the dignity of a Knight of the Military Order of The Christ. Slain in action in 1571, he received a state funeral at Goa" (Page 163.)

(തള്ളമ)

നാട്ടുസൈന്യത്തെ യുദ്ധാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചതും നയിച്ചതുമെല്ലാം പാദുകിമേധാവികൾതന്നെ ആയിരുന്നുവെങ്കിലും ചിലപ്പോഴെല്ലാം നാട്ടുപട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഏതദ്ദേശിയ സൈന്യങ്ങളെ നയിക്കുകയും പതീവായിരുന്നു. ദ്രാജാണമായി അൻറോണിയോ ഫർണാണ്ടസ് ചാലി എന്ന മലബാർക്കാരനായ ഒരു നാട്ടുകുത്സാരി പോർട്ടുഗീസ് ജനറൽമാരുടെ കീഴിൽ വളരെ ചുമതലയേറിയ ഉദ്യോഗഭാരം വഹിച്ചിരുന്നതായും, 'നെനറു' ഓഫ് മിഖിറററി ഓർഡർ ഓഫ് മി ക്രൈസ്റ്റ് എന്ന ഉന്നതസ്ഥാനം വരെ ഉയർത്തപ്പെട്ടതായും കാണുന്നു. 1571-ൽ യുദ്ധമദ്ധ്യേ മരിക്കുകയാൽ ഗോവായിൽ വച്ചു രാജകീയശവസംസ്കാരം അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി."

ഈ സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ച കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റുമാനുവൽകർത്താവു താഴെ പറയുന്ന പ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:-

"പാശ്ചാത്യ, അറബുക്കൾ മുതലായ ജനത്തെ പാദുകി കപ്പിത്താൻമാരുടെ നാട്ടുപട്ടാളം ഏതാനും നായന്മാരും ഏതാനും നാട്ടുകുത്സാരികളും കൂടിചേർന്നതായിരുന്നു. പട്ടാളത്തിൽ അവർ വലിയ ഉദ്യോഗനിലയിലേക്കു കയറുന്നതിലേക്കു തങ്ങൾ നാട്ടുകാരാണെന്ന സംഗതി ഒരു തടസ്സമായിരും

ന്നില്ല. ഇതിലേക്ക് ഒരു ഉദാഹരണം എടുത്തു കാണിക്കാം. അ
നോണി പൂണാണ്ടിസ് ചാലി എന്ന പേരായ ഒരു കൊച്ചി
ക്കാരൻക്രിസ്ത്യാനി പഠുകി സേനാധിപന്മാരുടെ കീഴിൽ
ഒരു പ്രധാന ഉദ്യോഗം വഹിച്ചിരുന്നു. അയാൾക്കു “ക്രൈ
സ്തവയുദ്ധസംഘത്തിലെ ഒരു വീരപുരുഷൻ” എന്ന അർത്ഥം
ത്തിൽ ഓരോമാനപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥാനവും കൊടുക്കുകയുണ്ടായി.
1571-ാമാണ്ടിൽ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചപ്പോൾ ഗോവായിൽ
പച്ച രാജപടവിയോടുകൂടിയാണ് അന്ത്യമെടുത്ത ശവം മറു
വെയ്ക്കുന്നത്. * (കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റുമാനുവൽ പുറം 108.)

* Antonio Fernandes Chali എന്ന പേരിലെ
‘ഫർണാണ്ടിസ്’ പദം ഒരു അപരാധിധാനം മാത്രമാണ്.
പോർട്ടുഗീസുകർ അവരെ സേവിച്ചിരുന്ന സുറിയാനിക്രി
സ്ത്യാനികൾക്കു പോർട്ടുഗീസ് അപരാധിധാനം നൽകുക
സാധാരണമായിരുന്നു. 1541-ൽ വയ്തിക്കോട്ട സെമ്മിനാരിയിൽ
പഠിച്ചിരുന്ന (Travancore State Manual II, 156) പ
റവൂർ ഇടവകയിലെ ഉൽകൃഷ്ടകലാജ്ഞാനമായ രണ്ടു നസ്രാ
ണിയുവാക്കന്മാർ പഠുകികളുടെ ഒത്താശയോടുകൂടി ഉപരി
പഠനത്തിനായി റോമിൽ പോയി മടങ്ങി വന്നാറെ ഡോൺ
ജോൺഡിക്രൂസ് (Don Jhon D'Cruz) ഡോൺ ജോർജ്ജ്
ഡിക്രൂസ് (Don George D'Cruz) എന്നിങ്ങനെ പേർ
കൂട്ടിസുകർ അവർക്കു നൽകിയിരുന്നതായ പാശ്ചാത്യനാമ
കുലത്തിലാണ് പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. (Whitehouse.
P. 34; History of Church of Malabar. P. 64; ക
രൂൻ പാതിരിയുടെ വിജയപ്രകരണം പുറം 32.) വാസ്തോഡി
ഗാമായേയും കൊച്ചിരാജാവിനേയും പരസ്പരം പരിചയപ്പെ
ടുത്തുകയും ഒരു സന്ധി ഉണ്ടാകുന്നതിലേക്കു വേണ്ടതു പ്രവർത്തി
ക്കുകയും ചെയ്തു നെടുവിരിച്ച രാജവംശിയായ ഒരു സുറിയാ

പദ്മിസൈന്യത്തിൽ നസ്രാണികളും നായനാരും ധാരാളം ഉണ്ടായിരിക്കെ രാജസ്ഥാനത്തുനിന്നു ഉന്നതവിരുദവും രാജകീയ ശവസംസ്കാരവും ലഭിച്ചാൻ രാജവാദ് ഒരു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സേനാനായകത്വവും ശൗര്യപ്രകടനവും ആയോധനവിദഗ്ദ്ധനുമായ പാശ്ചാത്യനായ പോലും അത്യാദരവിചരണത്തിന്റേതുവെങ്കിൽ, നസ്രാണി സമുദായത്തിനു സേനാനായകത്വത്തിനുള്ളായിരിക്കേണ്ട യോഗ്യതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിലധികമായ ലക്ഷ്യം പേരെ ആവശ്യമില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമത്രെ.

പതിനാറാം ശതാബ്ദാന്ത്യത്തിലെ ഒരു വലിയ മഹാരഥനും ഭൂജവിക്രമശാലിയുമായിരുന്ന മെച്ചരു തരകൻ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ പ്രധാന സേനാനായകന്മാരിൽ ഒരുവനായിരുന്നു. മൂവാറ്റുപുഴത്താലൂക്കിൽ രാമമംഗലംപക്ഷത്തിൽ ചോളോത്തി എന്ന പ്രസിദ്ധ നസ്രാണി കുടുംബത്തിലെ ഒരു അംഗമായിരുന്നു തരകൻ. കൊടുപ്പത്തിലേ പേർ മാത്തുവെന്നായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാധാരണ സാമർത്ഥ്യവും യുദ്ധവൈ

നിക്രിസ്ത്യാനിക്കു പോർട്ടുഗീസുകാർ നൽകിയതായ പേർ മൈക്കൽ ജോഗ് (Michail Jogue) എന്നായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധനായ പരമ്പിൽ ചാണ്ടിമെത്രാൻ പോർട്ടുഗീസുകാർ നൽകീട്ടുള്ള പേർ അലക്സാണ്ടർ ഡി കാമ്പോ (Alexander De Campo) എന്നായിരുന്നുള്ളൂ. അന്റോനിയോസ്, അൻറണി, അന്റോണി എന്നീ രൂപങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒന്നുപോലെ ഈ പേർ ഇന്നും ഉപയോഗിച്ചു പോരുന്നു. “അന്റോണിയൊ ഫ്ലാണ്ടീസ് ചാലി” കൊച്ചി മുളത്തുരുത്തിയിലെ പ്രസിദ്ധമായ ചാലിൽ കുടുംബത്തിലെ ഒരു അംഗമായിരുന്നുവെന്നാണ് ഐതിഹ്യം. K. M. V.)

ദഗ്ദ്ധവും നിമിത്തം കൊച്ചിരാജാവ് അദ്ദേഹത്തിനു കല്പിച്ചു നൽകിയിരുന്ന മെച്ചത്തരകൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരിലാണ് അദ്ദേഹം പിന്നീട് പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നത്. തരകൻ അദ്യകാലത്തു സൈന്യത്തിൽ കേവലം ഒരു ഭടൻമാത്രമായിരുന്നു. അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പായി ഒരു സേനാവിഭാഗത്തിന്റെ നായകനായി അദ്ദേഹം ഉയർത്തപ്പെട്ടു. ഇക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം പല പ്രധാന യുദ്ധങ്ങളിൽ ഏല്പെട്ടുകയും സ്വധീരതയെ അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധം ഇല്ലാത്ത കാലങ്ങളിൽ രാജാവിന്റെ ചില പ്രത്യേക യാത്രകളിലും ചില വിശേഷദിവസങ്ങളിലും തരകൻ രാജധാനിയിൽ എത്തിക്കൊള്ളണമെന്നു കല്പനയുണ്ടായിരുന്നു. രാജസ്ഥാനത്തുനിന്നു തരകൻ പുലിത്തോക്ക്, പരിമ, വെള്ളിയിൽ വിവിത്രവേലയെഴുതിയ മനോഹരമായ കൈചിടിയോടുകൂടിയ ഒരു നെടിയവാൾ, പടച്ചട്ടയിൽ തൂക്കിയിട്ടുന്നതിനുള്ള അധികാരസൂചകമായ ഒരു സ്വർണ്ണമുദ്ര എന്നിവയ്ക്കു പുറമെ പ്രതിമാസം ഒരു നല്ല സാമ്പുവും ചില ഭൂമി മുതലായതും കല്പിച്ചു നൽകിയിരുന്നു. മൂവാറ്റുപുഴത്താലുകിലുള്ള കാക്കരകര പണ്ടു കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ കിഴക്കൻ അതിർത്തിയിലായിരുന്നകാലത്തു മെച്ചത്തരകന്റെ കുടുംബക്കാർ പല അപകാരങ്ങളും അനുഭവിച്ചുപോന്നിരുന്നതായി അറിയാം. പെരുമ്പട്ടപ്പിള്ളിയിന്നു മെച്ചത്തരകനു കല്പിച്ച നാൾകീട്ടുള്ള വാൾ, പരിമ എന്നിവ പ്രസ്തുത തറവാട്ടിൽ ഇന്നും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആണ്ടിൽ രണ്ടുപ്രാവശ്യം ചില പ്രത്യേകദിവസങ്ങളിൽ തറവാട്ടുകാരണവർ ദേഹശുദ്ധിയോടുകൂടി അറയിൽ കുത്തുവാൾ എടുത്തു തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കി വാഴയിൽ വെട്ടി, ആറുമണലിൽ കുത്തിയശേഷം വീണ്ടും അറയിൽവെച്ചു പൂട്ടുകയാണു പതിവ്. ഈ അയ്യപ്പത്തിന്റെ അസാമാന്യഭാവവും നീളവും ഇതു ഉപയോഗ

ഗിച്ഛിക്കുന്ന ആൾ ഒരു അസാധാരണ പുരുഷനാണെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. സേനാനായകനായ മെച്ചുരുതരകൻ കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ ൦൦ഞ്ഞിട്ടു വർഷങ്ങൾ പലതുകഴിഞ്ഞു വെങ്കിലും വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ ഇന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴ്ത്തിക്കു താഴ്ന്ന സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല.

(1094 മിഥുനം 20-ാംനാളിലെ 49-ാംലക്കം “നസ്രാണിഭീപിക”യിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള മെച്ചുരുതരകൻ എന്ന ലേഖനം നോക്കുക.)

ദേശംഗനാട്ടുരാജ്യം സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഒരു പ്രധാന നിവാസകേന്ദ്രമായിരുന്നകാലത്തു രാജസ്വരൂപത്തിലെ പ്രധാന സേനാനായകന്മാരായിരുന്നതു മണിഗ്രാമക്രിസ്ത്യാനികളായ കൊല്ലത്തു വലിയവീട്ടിൽ പടത്തരകന്മാരായിരുന്നുവെന്നു പലക്കും ഞ്ഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ണിനയിനാർപടത്തരകൻ വീരപരാക്രമംകൊണ്ട് അതിപ്രസിദ്ധനായ ഒരു ആളായിരുന്നു. കൊല്ലത്തെ മണിഗ്രാമക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അധഃപതനത്തോടുകൂടി വലിയവീട്ടിൽ കുടുംബക്കാർ ക്രിസ്തുമതം വിട്ട് ഇന്നത്തെ നായർസമുദായത്തിൽ ലയിക്കുകയാൽ (*) ദേശംഗനാട്ടുരാജാവിന്റെ നസ്രാണിപ്പടത്തലവന്മാരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പാരമ്പര്യവൃത്താന്തത്തിന്നു വകമാറ്റം സംഭവിച്ചുപോയെന്നു ഉള്ളു. (§)

പൂർവ്വകാലത്തെ അപേക്ഷിച്ചു മലയാളകുരയിലെ സുറി.

(*) Census of India 1901-vol. XXVI P, 324.
Castes and Tribes of Southern India Vol.
V. P. 299.

(§) കൂടുതൽ ഗ്രാമീണമെന്നുള്ളവർ 1095 ഉലാം 19-ാംനാളിലെ കേരളീയാഭിമാനീപ്പത്രത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള “ഉണ്ണിനയിനാർപടത്തരകൻ” എന്ന ലേഖനം നോക്കുക.

യാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള അധഃപതനത്തേയും ഓജസ്സില്ലായ്മയേയും പറ്റി വ്യവഹരിക്കുവെ ചരിത്രകാരൻ ആയ കര്യൻപാദി അവർകൾ താഴെവരുന്നപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:-

“മുമ്പിൽ കച്ചകെട്ടഭൃംസങ്ങളും അതിനു കരുതിസ്ഥാനവും നസ്രാണിമാപ്പിളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. നായന്മാരും വന്ന് ഇവരോടു ശിഷ്യപ്പെട്ടതിനാൽ അവരുടെ ഇടയിൽ ഇവർക്കു മുഖാന്തരങ്ങളും സ്വാധീനങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. നായന്മാരിൽ വടത്തലവന്മാർ കൊടുത്തുവന്നിരുന്ന പണിക്കർ എന്ന സ്ഥാനപ്പേര് ഇവർക്കു കല്പിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. യുദ്ധകാലങ്ങളിൽ ശിഷ്യർക്കളെയുംകൊണ്ടുചെന്നു പട്ട നടുത്തരിക്കുകയും രാജാക്കൾ എഴുന്നള്ളുമ്പോൾ അകമ്പടി സേവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വിശേഷിച്ചു തരകൻ എന്ന മറ്റൊരു സ്ഥാനവും ഇവർക്കു കൊടുത്തിരുന്നു. ആ വകക്കളൊക്കെയും ചട്ട പട്ടങ്ങൾ മാറിവന്നപ്പോൾ നിലച്ചുപോയി”.

(മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനിസഭയേയും സമൂഹത്തേയും കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രകരണം. പും. 77. 1872. സി. എം. എസ്. പ്രസ്സ്, കോട്ടയം.)

പോർട്ടുഗീസുകാർ ലന്തക്കാർ തുടങ്ങിയുള്ള പാശ്ചാത്യന്മാരായതെ കേരളരാജാക്കന്മാർ അവരെ പുച്ഛകാലത്തു ഭേദവൃത്തി സേനാനായകത്വം എന്നിവസംബന്ധിച്ച യാതൊരുവന്റെയും ജാതിയും മതവും ബാധകമായി പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതിനു നിസ്തർക്കചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾ നിരവധിയുണ്ടെന്നിരിക്കെ, കേരളീയക്രിസ്ത്യാനികളുടെ യുദ്ധവൃത്തി മുഴുവൻ ഇവരായും വെട്ടുകത്തിയും കൊണ്ടാണെന്നു വാദിച്ചാൽമാത്രം ചരിത്രവാഞ്ഛിത്വം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ചിലർ ക്രൈസ്തവസമുദായത്തിൽനിന്ന് ഒരൊറ്റ സേനാനായകനെക്കൊണ്ടു ചൂണ്ടിക്കാ

ണിപ്പാൻ വെല്ലുവിളിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും, ഇന്ദ്രനീലകുണ്ഡിനാ മു
വപ്പനിറമില്ലെന്നും പത്തരാഗരത്തതിനാ നീലമയില്ലെന്നും, എ
ന്നാൽ എനിക്കാവട്ടെ ഇതു രണ്ടുമുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞു കന്നിക്കുരു
ണഹകരിച്ചു പൂജയ്ക്കുവെന്നുള്ള മേലത്തൂർഭട്ടതിരിപ്പാടിലെ
ഒരു സംസ്കൃതശ്ലോകമാണ് ഓർമ്മവരുന്നത്.

നസ്രാണിപ്പട്ടക്കാരും യുദ്ധവൃത്തിയും.

കേരളീയ നസ്രാണിമാപ്പിളമാർ മാത്രമല്ല അയോധ
നവിഭാഭ്യന്തരായ നസ്രാണിവൈദികന്മാർകൂടിയും പൂർവകാ
ലത്തു യുദ്ധസേവനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. പട്ടക്കാർ തീരെ മുരു
ക്കമായിരുന്ന പഴയകാലത്തു് ഉള്ളവർക്കുതന്നെയും വൈദികജോ
ലികൾ ധാരാളം നിർവ്വഹിപ്പാനുണ്ടായിരിക്കെ, രാജ്യത്തിനും
രാജാവിനുംവേണ്ടി ആയുധം ഏകാകമെന്നുകൂടി വച്ചതിൽ അ
വരുടെ രാജഭക്തിയും സ്വരാജ്യസ്നേഹവും എത്ര ഗാഢതരമാ
യിരുന്നുവെന്നു കാണാം. പോർട്ടുഗീസുകാരായും ഡച്ചുകാരായും
അ കാലത്തു ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന പാശ്ചാത്യക്രൈസ്തവവൈ
ദികന്മാർ എല്ലാവരുംതന്നെ അതതു സൈന്യസഞ്ചയത്തിനു്
ആവശ്യമായ വൈദികകർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്ന വിഷയത്തി
ലല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നിലും ഏർപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ നസ്രാ
ണിവൈദികന്മാരായ കത്തനാരന്മാരും കെമ്മാശ്ശനാരന്മാരുടെ,
സ്വരാജ്യരക്ഷയ്ക്കായി രണാങ്കണത്തിൽ ഇറങ്ങി പോരാടുന്നതു
വൈദികവൃത്തിയോടൊപ്പംതന്നെ മഹനീയമായ ഒരു രാഷ്ട്രീ
യധർമ്മകൃത്യമായി പരിഗണിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് അവരുടെ
സ്വരാജ്യാഭിമാനത്തിനും നാഗരികത്വത്തിനും മനോവിശാ
ലതയ്ക്കും മുർദ്ധാഭിഷിക്തോദാഹരണമാണത്രെ.

നസ്രാണിപ്പട്ടക്കാരുടെ ഈ ആയോധനവൃത്തി അവരുടെ പരമശത്രുക്കളായി പരിണമിച്ചു പോർട്ടുഗീസുകാർക്ക് ഒട്ടും തന്നെ സുഖകരമായിരുന്നില്ല. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമിനു കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള തന്റെ പ്രയത്നങ്ങൾ അധികവും അരാജകമണ്ഡലത്തിൽ വിമലീഭവിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാന കാരണം നസ്രാണികളുടെ ആയുധവിദ്യാപരിശീലനവും യുദ്ധവീര്യവുമാണെന്ന് ആർച്ചുബിഷോപ്പ് മനോഹരിസിനു ദ്രവ്യബോധമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യസാധ്യത്തിനായി ഏതെല്ലാം സുറിയാനിപ്പള്ളികളിൽ സഞ്ചരിച്ചുവെങ്കിലും അവിടെയെല്ലാം ശത്രുപക്ഷക്കാരായ നസ്രാണിയോദ്ധാക്കളുടെ എതിർപ്പ് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ഒഴിയാബാധയായിത്തീർന്നു. പറവൂർ ഇടവക കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതിനായി അദ്ദേഹം പറവൂർ പള്ളിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ പള്ളി നിറച്ച് ആയുധധാരികളായ നസ്രാണിയോദ്ധാക്കളെ കണ്ടു ബുദ്ധിമാനായ ബിഷോപ്പ് ലഹള ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാനായി സ്വന്തം അകമ്പടി സൈന്യത്തെ മടക്കി അയച്ചുകളഞ്ഞു. (I) ആലങ്ങാട്ടുപള്ളിയിൽ എത്തിയപ്പോഴും അനുഭവം ഇതുതന്നെയായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ചൊവ്വരയ്ക്കു പൊയ്ക്കുളയ്ക്കുകയാണു ചെയ്തത്. (*) തൃപ്പൂണിത്തുറപ്പള്ളിയിൽ എത്തിയപ്പോഴും അവിടെയും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു അനുഭവം. (+) അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ച സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം ഏവംവിധമായ അനുഭവങ്ങൾ തുടരെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാൽ വിട്ടുരവീക്ഷണനിവൃത്തിയായ ആ പരക്കിബിഷോപ്പ് സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒന്നടങ്കം റോ

(I) History of Church of Malabar P. 64. ഈ പന്റവാഴിയുടെ വിരതുപ്രകാരണം പുറം 30.

(*) History of Church of Malabar P. 32.

(X) ഈ പന്റവാഴിയുടെ വിരതുപ്രകാരണം പുറം 41.

മിനു കീഴ്പ്പെട്ടു പോർട്ടുഗീസുസൈന്യങ്ങളാൽ സ്ഥിരമായി ലയിക്കത്തക്കവര തന്റെ കൈകീഴ് അമരത്തുവെച്ചു അവരെ തൽക്കാലം നിരായുധരാക്കിക്കിട്ടിരിക്കുന്നു. ക്രൈസ്തവസ്വത്തിന് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ആവശ്യമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ഇതിലേക്കായി ഉദയമ്പേരൂർ നെച്ചാറാസഭയിൽ വെച്ച് “ആരും തങ്ങൾ ആയുധമായി നടക്കരുത്” (+) എന്നൊരു നിശ്ചയം തീർപ്പു ചെയ്യുന്നതിന്നു കടിലവുദ്ധിയായ മെനേസിസിന് ഒട്ടുംതന്നെ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിനെ തുടർന്നു നസ്രാണിപ്പട്ടക്കാരെയും ശെമ്മാശ്ശന്മാരെയും യുദ്ധവൃത്തിയിൽനിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കു വേറൊരു നിശ്ചയം കൂടി ഒരു ഹാസഭ വകയായി അദ്ദേഹം തീർപ്പെടുത്തിച്ചു. നസ്രാണി വൈദികന്മാരെ യുദ്ധപരമായ രാഷ്ട്രീയസേവനത്തിൽനിന്നു വിരമിപ്പിച്ചതായ് ആ തീർപ്പു നിശ്ചയം ചുവടെ ഉദ്ധരിക്കാം:-

“Where as there are several ecclesiastics, as well as Cathanars and Chamazes, who being unmindful of their obligations, to free themselves from some vexations of infidel kings; or which is yet more scandalous, to be favoured and protected by such princes against their prelates that they may not punish them for their faults, receive pay from the said kings as the Natives do, whereby they are obliged to take the field as soldiers and fight when commanded, which is expressly contrary to the Holy Canons and Ecclesiastical Laws: therefore the Synod doth command, in virtue

(+) ഉദയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസിൽ ൧൭൭൭ മാർച്ച് ൧൯ നോൺ 7-ാം മതം 19.

of obedience, and upon pain of Excommunication to be ipso facto incurred, that no Cathanar nor Chamaz do, from henceforward, presume to receive pay from any king as a soldier; and that who so ever shall transgress herein, shall be immediately declared Excommunicate, and shall not be absolved before they have renounced the said pay and all the obligations thereof, and have undergone condign punishment for their fault."

(The Acts and Decrees of the Synod of Diamper, Session vii, Decree xv)

തർജ്ജമ.

“മുമതലയോധമില്ലാത്ത ചില കത്തനാരന്മാരും കരമ്മാശ്ശന്മാരും വൈദികധർമ്മത്തിനെതിരായി സ്വദേശഭരണാധികാരികളായ ഹൈന്ദവരാജാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങളിൽ നിന്നു വിമുക്തരാവുന്നതിനോ, അഥവാ അന്യരും രാജാക്കന്മാരുടെ സഹായം മൂലം തങ്ങളുടെ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ വൈദികശിക്ഷയിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനായിട്ടോ, നാട്ടുകാർ ചെയ്യുവരുന്നതുപോലെ ആ വക രാജാക്കന്മാരിൽനിന്നു പ്രതിഫലം പറ്റിപ്പോരുന്നതുമൂലം അവർ പോക്കളത്തിൽ ഷോകാൻ മുതലപ്പെട്ടവരായി, ആജ്ഞാപിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ഒക്കെയും മറ്റു ഭേദമാരെപ്പോലെ രണ്ടാം ണ്ടത്തിൽ എത്തി ആയോധനം ചെയ്യുന്നതിന്നു നിബന്ധിതരായി കണ്ടുവരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇനിമേൽ ഒരു കത്തനാരോ കരമ്മാശ്ശനോ യോദ്ധാവായിരുന്നു ശമ്പളം പറയാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നു സുന്നഹദോസ് ആജ്ഞാപിക്കുന്നു, ഈ കല്പന ലംഘിക്കുന്നവർ ആരോ അവരെ തൽക്ഷണം മുടക്കമെന്നു മാത്രമല്ല, പ്രസ്തുത ശമ്പളം ഉപേക്ഷിച്ചു കുറ്റത്തിന് ഞ്ഞയോജ്യമായ ശിക്ഷ

കൾക്കു വശംവദരാവാതെ മുക്കീടുന്ന വിമുക്തരാക്കപ്പെടുന്നതുമല്ല.”

ചരിത്രകാരനായ ഈപ്പൻപാദി അവർകൾ ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച താഴെ വരുന്നപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:-

“ക്ഷേത്രം വക നിലമ്പൂരയിടങ്ങൾ ഉള്ളവർ ആ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ഉത്സവയടിയന്തിരങ്ങൾക്കു പോയേ കഴിയൂ എന്നും, പട്ടക്കാരിൽ അപ്പുറമായി നാട്ടരാജാക്കന്മാരുടെ ശമ്പളമുണ്ടായിരുന്നവർ യുദ്ധത്തിനുകൂടെ പോകണമെന്നും നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.” (വരിതപ്രകരണം പുറം 13)

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ പോർട്ടുഗീസുകന്മാരിൽനിന്നു വിമുക്തരായ ശേഷം നസ്രാണിവൈദികന്മാർ വീണ്ടും വളരെക്കാലത്തേക്കു യുദ്ധവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും പൗരസ്ത്യബാവാന്മാർ ഇന്നാട്ടിലെത്തി ആചാരനടപടികളിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയതോടെ സുറിയാനിപ്പട്ടക്കാർ ആ യോഗ്യനവിയ്യത്തിൽനിന്നു വിൻമുദ്രകതനെ ചെയ്തു. അക്കാലങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിലെപ്പോലെ സുറിയാനിപ്പള്ളികളിലും വൈദികയോദ്ധാക്കളുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ആയുധചാണികളായ ഭടന്മാരുടെ കാവലുണ്ടായിരുന്നു. അവർ പള്ളികളുടെ പ്രധാന പ്രവേശനഗോപുരത്തിൽ പാർത്തുകൊണ്ടു് ആനവാതിൽക്കൽ സഭാ കാവൽ നിന്നുപോന്ന (*) പള്ളികളിലെ ശ്രീഭൂമിപ്പാലം പള്ളിവക ജംഗമ സ്വത്തുക്കളും കാര്യ സൂക്ഷിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ പ്രധാന ജോലി. ഈ കാവൽഭടന്മാരുടെ ഉപയോഗത്തിന്നു് ആ കാലത്തു സുറിയാനിപ്പള്ളികളിൽ തോക്കുകൾ സൂക്ഷിച്ചു

പോന്നു. ഈ വക തോക്കുകൾ പള്ളികളിൽനിന്ന് എടുത്തു മാറ്റണമെന്ന് ആർച്ചുബിഷോപ്പു മെനേസിസ് അന്നത്തെ ന സ്രാണീസമുദായംപ്രകടനോടു പല പ്രാവശ്യം അവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും അദ്ദേഹം ആ വിധം പ്രവർത്തിക്കുവാനുമാൽ കപിതനായ ആ പാർക്കി കൊച്ചിരാജാവിനെ ഇതിലേക്കു മേമിച്ചുതുടങ്ങി. പക്ഷെ ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെ കവടതന്ത്രങ്ങൾ ശരിക്കു മ ന്നല്ലിയാക്കിയിരുന്ന പെരുമ്പടപ്പാവട്ടെ, ആ പോർത്തുഗീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ അഭീഷ്ടങ്ങൾക്ക് അതിടയ്ക്കുണ്ടും പരിപ്പെട്ട കയ്യുണ്ടായില്ല. (*)

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളും അവരുടെ വൈദികന്മാരും ആയോധനപരമായ രാജ്യസേവനത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്ന ശുഷ്കാന്തിയെ സംബന്ധിച്ചു ചിന്താലാസനത്തികൾക്കുണ്ടായ അഭിമാനവീഴ്ചയും എത്രകണ്ടാണെന്നു ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ചരിത്ര.സംഭവം പ്രൊഫസ്സർ റെയ് രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതുക്രിസ്തുവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:-

“മേജർ മാർ വഞ്ച് 1823-ൽ ഇവിടത്തെ ക്രിസ്തീയ മിഷ്യൻവേല സന്ദർശിച്ചു. അന്ന് അവർ (സെന്റോമസ്സ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ) തങ്ങളുടെ വിതാകന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന സൈനികസ്വഭാവത്തെയും സൈനികാന്തസ്ഥിനേയും (Military character and status). അദ്ദേഹത്തെ ബോധപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ശ്രമിച്ചു. പീറവത്തുവെച്ചു മല്ലാൻ, ഓറാവദിക്കുന്നെടത്തോളം പ്രതിരോധത്തോടുകൂടി, അദ്ദേഹത്തെ വന്നു കണ്ടു. മല്ലാനോടുകൂടി പാളം പരിചയും ധരിച്ചു ചുവടു ചവുട്ടിയ ഒരു സംഘം ബാലയോദ്ധാക്കൾ (a small troop of boys) ഉണ്ടായിരുന്നു.” (The Syrian Church in India, P. 290)

(*) History of Christianity in India, P. 425.

ഓണപ്പടയും നസ്രാണികളും.

പുവ്വകാലത്തു കേരളീയയോദ്ധാക്കളുടെ ശൗര്യവീര്യവികാരങ്ങൾ നിഖനിറുത്തിപ്പോരുന്നതിനാലി രണ്ടും മൂന്നും കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ ഒരിക്കൽ തിരുവോണം അടുപ്പിച്ച് അതതു രാജാക്കന്മാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ നടത്തിവന്നിരുന്ന ഒരു വക അഭ്യോസമത്സരയുദ്ധത്തിനാണ് ഓണപ്പട എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇതുകൂടാതെ പർഷ്വത്തോരും ഓണത്തല്പ്, കയ്യങ്കുളി എന്നിങ്ങനെ ചില “പയറങ്ങൾ” കൂടി ഇവിടെ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതതു സ്ഥലത്തെ പ്രധാന ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തോടു സമീപിച്ചുള്ള വിശാലമായ സമരഖണ്ഡഭാഗങ്ങളിൽ വച്ചായിരുന്നു പടക്കളികൾ അധികവും നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇക്കാലത്താവട്ടെ ഈ വക സ്ഥലങ്ങൾ പ്രായേണ കൃഷിഭൂമികളായി പരിണമിച്ചിരിക്കയാണെങ്കിലും ഇന്നും പടനിലങ്ങൾ എന്ന പേരിൽത്തന്നെ അവ പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടുപോരുന്നു. മാനാന്തുപടനിലം, കണ്ടിയൂർപടനിലം, ഓച്ചിറപ്പടനിലം, പള്ളിക്കൽപടനിലം എന്നിതൊക്കെ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവയത്രെ.

ഓണപ്പടയുടെ ശരിയായ രൂപം മനസ്സിലാക്കുന്നതിലേക്ക്, സർ തോമസ് മൺട്രോ 1817 ജൂലൈ 4-ാംനം മതിരം ശിശുവർമ്മമ്മളിലേക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള റിപ്പോർട്ടിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം താഴെ ചേർന്നു:--

“യുദ്ധങ്ങളും മറ്റു കലാപങ്ങളും ഇല്ലാത്ത നാളിൽ സമാധാനത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന കാലങ്ങളിൽ രണ്ടും മൂന്നും കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ ഒരിക്കൽ നാടുവാഴികൾ തങ്ങളുടെ ഭജനങ്ങളെ വിളിച്ചു ചേർത്തു മറ്റു നാടുവാഴികളുടെ ഭജനങ്ങളുമായി രാജാവിന്റെ മുമ്പാകെ വെച്ചു ബലം പരീക്ഷിക്കുന്നതിന് ഒരുമ്പെട്ടു പുറപ്പെടുന്നതിനും അവർ ബാല്യസ്ഥരം

യിരുന്നു. ഈ ബലംപരീക്ഷ പ്രായേണ അപകടത്തിൽ ക
ലാശിക്കുകയും അതിൽ ചേർന്നവർ പല അപജയങ്ങൾ പറ്റു
കയും പതിവാണ്. ഇതിൽ മരിക്കുന്നവരുടെ അപരക്രിയകൾ
ക്കുവേണ്ടുന്ന ചെലവിലേക്കായി ഓരോരുത്തർക്കും നാടുവാ
ഴികൾ എട്ട് ഉറപ്പിക മുതൽ പതിനാറ് ഉറപ്പിക വരെയും,
മുറിവേറ്റവർക്ക് പത്തുക്കിന്റേയും ആളുകളുടെയും അവസ്ഥ പോ
ലെ പതിനാറു മുതൽ മൂന്നുറ ഉറപ്പികവരെയും കൊടുക്കാറുണ്ട്.

ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച കൊച്ചീസ്റ്റേറ്റുമാനുവൽ
കർത്താവിന്റെ താമ്രകാണ്ഡം വിചരണവും ശ്രദ്ധേയമാണ്:-

“യുദ്ധങ്ങൾ ഇല്ലാതിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ നായന്മാരുടെ
യുദ്ധവീര്യം നിലനിൽക്കുന്നതിനായി പലപല പയററങ്ങളും
പടക്കളികളും നടത്തുക പതിവായിരുന്നു. ഈ പയററങ്ങളിൽ
അനേകരതം—ചിലപ്പോൾ ഓരായിരത്തന്നെ—ജനങ്ങൾ വാ
ളം പരിചയമായി ഒന്നിച്ചുകൂടി മറുപക്ഷത്തിൽ അത്രയും ജ
നത്തിന്റെ നേരെ എതിർത്തു കയറുകയും കളി വിട്ട് ഏറെക്ക
റെ ഗൗരവമുള്ള മുറിവുകളെ അന്യോന്യം എല്പിക്കുകയും ചെ
യ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ മരണംതന്നെയും സംഭവി
ക്കാറില്ലെന്നില്ല. ഓണക്കുലത്താണ് സാധാരണയായി ഈപക
പടക്കളികൾ നടത്തിവരുന്നത്.” (കൊച്ചീസ്റ്റേറ്റുമാനുവൽ
പുറം 88)

ഓണപ്പട നായന്മാരുടെ യുദ്ധവീര്യം നിലനിറുത്തുന്നതി
നായി മാത്രം നടത്തിപ്പോരുന്ന ഒരു അത്യാസമൽസരയുദ്ധ
മാണെന്നു കൊച്ചീസ്റ്റേറ്റുമാനുവൽകർത്താവ് എഴുതിപ്പിടി
പ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതു നായന്മാരോടൊപ്പം നസ്രാണിക
ളുടെയും യുദ്ധപര്യായം നിലനിറുത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു പൊതു
സാമുദായികവിനോദകലയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമത്രെ. ചി
ല സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇതരവർഗ്ഗക്കാരും ഇതിൽ ധാരാളമായി സം
ബന്ധിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അധ

രാനുഷാസനങ്ങൾ വേദപ്രമാണസാരം പരീക്ഷിപ്പാനെന്ന ഭാവത്തിൽ അവരുടെ സാമുദായികവും മതസംബന്ധവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ കഥയറിയാതെ കൈവച്ച പോർട്ടുഗീസുകാരാ വട്ടെ, നസ്രാണികളുടെ ഈ സാമുദായികവിനോദയുദ്ധകല ക്രൈസ്തവധർമ്മവിരുദ്ധമായ ഒരു ഏല്പാടാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഉത്സവങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ഹൈന്ദവദേവാരാധനാപരമാകയാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഓണപ്പടയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതു ശിക്ഷാർഹമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്ന് അവർ കണക്കാക്കി. 133 നസ്രാണിപ്പട്ടക്കാരും 20 ഗെമ്മാസ്റ്റന്മാരും 660 അയ്മേനികളും (അവൈദികന്മാരായ നസ്രാണികൾ) ഉൾപ്പെടെ 813 നസ്രാണിപ്പള്ളിപ്രതിനിധികൾ സന്നിഹിതരായിരുന്ന ഉദ്യമേന്ദൂർ മഹാസഭയിൽവെച്ചു മലങ്കരസുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ അനേകശതവർഷക്കാലം കൊണ്ടാടി പോന്നിരുന്നതായ ഓണപ്പടയെ സംബന്ധിച്ച് ആർച്ചുബിഷോപ്പ് മെനേസിസ് താഴെക്കാണുന്നതായ ഒരു നിശ്ചയം തീർപ്പ് ചെയ്തയുണ്ടായി:—

“Whereas in the Feast of the Heathen, called Ona, which is celebrated in August, in which they go out one against another with bows and arrows and other arms, in which conflicts some are killed, and more wounded; and some Christians, unmindful of their obligations living among them, and communicating much with them, do go forth with them, and armed as they are to the said Feasts, and are thereby liable to the same disasters. Therefore the Synod doth command all the faithful Christians of the Bishopric, in Holy Obedience, and upon pain of Excommuni-

cation, not to presume to resort to this or any other Heathen Festivity tho' there should no ceremony belonging to Pagod therein; for as much as all such Feasts are dedicated to the said Pagods, and are celebrated and observed to their honour and veneration; which is the rather to be forbear in this of the Ona by reason of danger of the death that there is probably therein, the Heathens superstitious by imagining that all that die in that occasion, go immediately to Heaven; but Christians shall only observe their own Holy Festivities among themselves, and that with a due moderation and decency, as becomes the professors of the Law of Christ; without having anything to do with the superstitious Festivals of the Heathens, which are dedicated to the Honour of the Devil and if any Christian shall die in the said Heathen Feast, he shall be denied Ecclesiastical Burial."

(The Acts and Decrees of the Synod of Diamper, Session ix; Decree iv.)

(തജ്ജമ)

“ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിൽ ഹിന്ദുക്കൾ ആഘോഷിച്ചുവരുന്ന കരണോത്സവത്തിൽ അന്യം വിദ്യം മറ്റൊരു ധർമ്മങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു നടത്തപ്പെടുന്നതായ അവരുടെ ചില നർമ്മസംരംഭങ്ങളിൽ പലർക്കും മരിച്ചുകളും അവളുത്സവം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ നിവസിക്കുകയും അവരുമായി സമ്പർക്കം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളു

കെ കെട്ടുപാടുകളെ അധിനിഷ്ഠിച്ച് ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെ തന്നെ അമ്പും വീലും മാരായുധങ്ങളും ധരിച്ച് ഉത്സവങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതു മൂലം പല ആവത്തുകളും സംഭവിച്ചുപോരുന്നു. അതിനാൽ സുനഹദോസ് ഖുർഇദുകയിലെ വിശ്വസ്യതന്ത്രന്മാരോട്, അവർ ദൈവികാനുസരണത്തെ മുൻനിർത്തിയും സഭാഭ്യർത്ഥനയോടു കൂടിയതായും ഹിന്ദുക്കളുടെ ഉത്സവങ്ങളിലോ ഭാഗ്യവശമായോ അണുപ്രയോഗം സംഭവിക്കുകയോ ചെയ്യരുത് എന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഹിന്ദുക്കൾ അവരുടെ എല്ലാ ഉത്സവങ്ങളും ഓരോ ദേവന്മാരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതിനായിട്ടും ബഹുമാനിക്കുന്നതിനായിട്ടുമാണു നടത്തിപ്പോരുന്നതു്. അങ്ങനെയൊന്നും ഇതുപോലെ ഒന്നാകയാൽ അദ്വൈതസമർത്ഥത്തിൽ മരിക്കുന്നവർ വീരസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിക്കുമെന്നത്രെ അവരുടെ മൂലവിശ്വാസം. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ പരമോത്തമമായവയുടെ ക്രമമായും യോഗ്യമായും ക്രിസ്തീയനിയമപാലകന്മാർ എന്ന പേരിൽ അനുയോജ്യമായും ആചരിക്കേണ്ടതാണ്. ദേവതാമൂർത്തികളുടെ ബഹുമാനത്തിനായി നടത്തപ്പെടുന്ന അന്ധവിശ്വാസപരങ്ങളായ ഉത്സവങ്ങളിൽ യാതൊരുത്തരെയെങ്കിലും ഇടപെടുത്തിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള അങ്ങനെയുള്ളവർക്ക് വൈദികശാസ്ത്രം സാക്ഷാൽ നൽകപ്പെടുന്നതല്ല.”

പ്രസിദ്ധ കേരളചരിത്രപണ്ഡിതനായ മി. കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ നായനാരുടെ യുദ്ധവൃത്തിയെ സംബന്ധിച്ച വിവരിക്കുമ്പോൾ “The Martial Spirit of the Naryars” എന്ന തലക്കെട്ടിൽ പ്രസ്തുത വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച താഴെ കാണുന്നപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:—

“The Christians also joined these Sham fights held during Onam, and one of the Decrees of the

Synod of Diamper expressly prohibited them from joining their Heathen neighbours, during the Hindu feast of Onam."

(History of Kerala. P. 470.)
(തർജ്ജമ)

“ഓണക്കാലങ്ങളിൽ നടന്നുവന്നിരുന്ന പടക്കളികളിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളും ചേർന്നിരുന്നു. തങ്ങളുടെ അനുകൂലമായ പൂജാതികളുടെ ഓണോത്സവത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതായ ഈ ചരിവിലെ ഉദയമ്പേരൂർ സിന്ധവർക്കിന്റെ ഒരു ഡിക്രിമുലം ശക്തിയായി നിരോധിച്ചു.”

മിസ്റ്റർ പത്മനാഭമേനോൻ തന്നെ കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രത്തിൽ ഈ കഥ ചേരാനുരൂപത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു കൂടി ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:—

“ക്രി. അ. 1599—ൽ ഉദയമ്പേരൂർ വെച്ചുണ്ടായ സിന്ധവർക്കി എന്ന വലിയ സഭയിലെ നിബന്ധനയാൽ വിരോധിച്ചു തുവരെ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ ഓണക്കാലങ്ങളിൽ ചേർന്നിരുന്നു.” (കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം i പৃ. 85)

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ “ഓണക്കാലത്തു നാലുനാളുകളുടെ പടക്കളികളിൽ പങ്കുകൊള്ളണം; എന്നാൽ അവരുടെ പകർന്നുവന്നിരുന്നതുകളിൽ പൊയ്ക്കൂടാ.” (ആർ. നാരായണപ്പിള്ളിയിൽ ബി. എ. യുടെ ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം, പാ. 258.)

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ രാജ്യസേവനത്തിനായ നാലുനാളുകളിൽ പടക്കളികളും പടക്കളി നടത്തുകയും മാത്രമല്ല, നായന്മാരുടെ എല്ലാ ഉത്സവങ്ങളിലും നായന്മാരുടെപ്പോലും പങ്കുകൊള്ളുകയും ചെയ്തുവന്നതു 150 വർഷക്കാലം ഈ പശ്ചിമതീരത്തു പാൽക്കുളം മേൽത്തീർപ്പുകാർ സ്വന്തം

കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടുവോധിക്കത്തക്കവണ്ണം അവർ ഒരേ അസ്ഥിയിൽനിന്നുള്ള അസ്ഥിയും ഒരേ മാംസത്തിൽനിന്നുള്ള മാംസവും എന്ന നിലയിൽ മതസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽകൂടിയും പരസ്പരം സമ്പർക്കം ചെയ്യുപോന്നിരുന്ന ഏകാദരപരോദരങ്ങളാണെന്നുകൂടി ഇതിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ.

നസ്രാണി വൈദികാഭ്യക്ഷന്മാരുടെ അംഗരക്ഷകസെന്റ്രങ്ങൾ.

പ്രാചീനകാലത്തു സുറിയാനിസഭാനേതൃത്വം കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന അർക്കിയാക്കോനാഥം (Arch deacons) അവരെ തുടൻ സമുദായാഭ്യക്ഷപദം വഹിച്ചുപോന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താമാരും ദരമർത്തിൽ നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ പുരോഹിതരാജാക്കന്മാരായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു ചരിത്രികമായി ഒരു ശരിയായ വിവരണമായിരിക്കും. ഏതെന്നാൽ സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിന്റെ വൈദികവും സിവിലും സാമൂഹികവും ആയ ഭരണവും തത്സംബന്ധമായ ശിക്ഷാരക്ഷകളും നടത്തിപ്പോരുക മാത്രമല്ല, സമുദായത്തെ പൊതുവെ ബന്ധിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയവും മതസംബന്ധവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ സമുദായത്തിനുവേണ്ടി രാജാക്കന്മാരുമായി ഇടപെട്ടു സമുദായയന്ത്രത്തെ നയിച്ചുപോന്നതും അവർതന്നൊയിരുന്നു. അവർ കേവലം ആഭ്യന്തരിക ഗുരുക്കന്മാരായിരുന്നതിനൊപ്പം സ്വന്തം സമുദായത്തിന്റെ നായകന്മാരുമായിരുന്നു. അതിനാൽ അവരുടെ സമുദായാഭ്യക്ഷപദവിയിലെ മുൻനിർത്തി സമുദായവും രാജാക്കന്മാരും അവരിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരുന്ന അധികാരത്തിനും പ്രതാപത്തിനും അവർക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന രാജകീയപദവികൾക്കും അനുയോജ്യമായ നിലയിൽ

രണ്ടു നാട്ടുവാഴ്ചകളിലും ഒരു സംഘം അംഗരക്ഷകസൈന്യത്തെ പരിരക്ഷിച്ചു പോരേണ്ട മുതലായും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടം വരെക്കൂടി അവർ ഈ അംഗരക്ഷകസൈന്യത്തെ സംരക്ഷിച്ചുപോന്നതായി ചരിത്രം സ്വപക്ഷമായി തെളിയിക്കുന്നു.

പൂർവ്വകാലങ്ങളിലെ ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷന്മാരെല്ലാം ആത്മീയമേധാവിത്വത്തോടൊപ്പം സാമൂഹികനേതൃത്വംകൂടി വഹിച്ചുപോന്നതായി ചരിത്രം വിശദമാക്കുന്നു. അവരിൽ ചിലർ സാംസ്കാരികപരമായോ മറ്റോ, ചിലർ സാമൂഹ്യപരമായോ മറ്റോ ആസ്വദമാക്കി രാജ്യാധിപതയായ അധികാരങ്ങൾ ഭീമകാലം നടത്തിപ്പോന്നതായി കാണാം. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ റോമൻകത്തോലിക്കാപള്ളിയധികൃതന്മാർക്ക് ഇപ്പോഴും ഏതാണ്ടു ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളതായ ഒരു അധികാരശക്തിയെ ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, എല്ലാ ഒരു സ്ഥലത്തു പള്ളി അറകൾ പോക്കുന്നതിനു മുതലപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾ എന്ന ആർക്കും അതിനു വീഴ്ചവരുത്തുകയാൽ വൈദികാധികൃതന്മാർ അയാൾക്കു തടവുശിക്ഷ നൽകിയതായും ഹോർഡ് ചാൻസലർ പള്ളിയധികൃതന്മാരുടെ ഈ അധികാരത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുവാൻ ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിച്ചതായുള്ള കഥകൾ ഈയിടെ വൃത്താന്തപത്രപ്രകാരം പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. അന്ത്യോപ്യാപാത്രിയർക്കീസന്മാർ തുടങ്ങി അധികാരികളിൽനിന്നു ചെർമാൻ എന്ന അധികാരപദം വഴിക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന സിവിൽസംബന്ധമായ അധികാരങ്ങൾ അവർ ഇന്നും അവരുടെ സാംസ്കാരിക ഇടവകകളിൽ നടത്തിപ്പോരുന്ന കഥയും ഏവർക്കും അറിവുള്ളതത്രെ. ഭൂലോക ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനായ മാർപ്പാപ്പയുടെ പുരോഹിതരാജത്വം സാമൂഹ്യചക്രവർത്തിത്വത്തെക്കാൾ എത്രയുണ്ടു മികച്ചതായിരുന്നുവെന്ന് ഐ

റോഡ് രാജ്യവരികളുടെ എത്ര ഘട്ടങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. ജമ്നസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയും അതിലുപജനമായിരുന്ന റെൻസി നാലാമൻ എഴും ഗ്രിഗറി പാപ്പായുടെ കൊട്ടാരവാരിൽക്കൽ മുഖകോണിപ്പാൻ സൗകര്യം കരുത്തു മുന്നഭിവസം മുഴുവൻ ഉറങ്ങും ഉറക്കവും ഇല്ലാതെ നിന്ന കഥ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ച പറയുന്നപക്ഷം ഇവിടത്തെ പ്രധാന വിറ്റഴിവുസ്വഭാവം എല്ലാംതന്നെ ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിനുള്ളിൽ അധികാരങ്ങൾ നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നതായി കാണാം. * നായർകുലയോഗങ്ങളാണെങ്കിൽ അവയും ഇതേ വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ അധികാരങ്ങൾ മുറുപ്പു നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നു. ഏകദേശം അര ശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പുവരെ നായർകുലയോഗങ്ങൾ വസ്തുസംബന്ധമായ തക്കം രീതികളും ക്രിമിനൽക്കേസുകൾ വിട്ടിച്ചുകെട്ടി അടിക്കുക മുതലായി പലതും ചെയ്തുവന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. കേരളീയനസ്രാണി സമുദായാഭ്യർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ച പറയുന്നപക്ഷം അവർ സമുദായനേതൃത്വം കൈയേറ്റിരുന്ന പുരോഹിതപ്രഭുക്കന്മാരായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അവർ ഖരകികമായി വലിച്ചെടുത്ത സ്ഥിതിയും ചുമതലയും ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ട് അതുതപ്പെടുവാനില്ല. മാപ്പാപ്പാമാക്കു മുൻകാലത്തുണ്ടായിരുന്നതും എഴുത്തു ഇറാലിയൻഗവണ്മെന്റു കവർന്നെടുത്തശേഷം ഇയിടത്തു നാഷണലിസം വളർന്നു മടക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായ രാജ്യവും, രാജ്യത്വവും, രാജ്യവതാകയും, വണ്ടും ഇപ്പോഴുമുള്ള തായ അംഗരക്ഷകസൈന്യങ്ങളും പുരോഹിതരാജ്യത്വപരമായ ഇത്തരം ഖരകികാധികാരത്തിനു മകുടോദാഹരണങ്ങളത്രെ. മാപ്പാപ്പാക്കുളളതുപോലെല്ലെങ്കിലും മലബാറിന്റെ മാനേജറായ

* കൊച്ചി: സ്റ്റാൻഡർഡ് പേപ്പർ 75.

നസ്രാണിസമുദായനേതാവിന്റെ പുരോഹിതരാജസ്ഥാനത്തെ കേരളചക്രവർത്തികൾക്കെന്നെയും സമ്മതിച്ചിരുന്നതിന്റെ ഫലമായി അവർക്കു നാമുശാസനങ്ങൾ മൂലം സ്വസമുദായഭരണാധികാരം മാത്രമല്ല, കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റ്ഭരണാവൽക്കത്താവു രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതുപോലെ “നാട്ടുവാഴിപ്രഭുക്കന്മാർക്കുള്ള വിശേഷാധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും സിദ്ധിച്ചു” എന്നു ചരിത്രം സ്പഷ്ടമായി സമ്മതിക്കുന്നു. (x) രാജാക്കന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നാട്ടുവാഴികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ചുമതലകൾ ഏറെക്കുറെ നസ്രാണിസമുദായാധ്യക്ഷന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ അവർ നാട്ടുവാഴികൾക്കൊപ്പം രാജാക്കന്മാർക്ക് ഒരു വക കപ്പം കൊടുക്കയും യുദ്ധം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ സഹായാർത്ഥം സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചുകൊടുക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ചാത്താപ്പയവർമ്മഹാരാജാവ് ഇടവാസ്തു വടക്കുള്ള രാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കി സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ തിരുവിതാംകൂർപ്രജകളാക്കിത്തീർക്കുന്നതുവരെ നസ്രാണിസമുദായാധ്യക്ഷന്മാർ രാജാക്കന്മാരുമായി നേരിട്ട കാര്യങ്ങൾ നടത്തുകയല്ലാതെ ദേശവാഴികളുമായി അവർ യാതൊരു ഇടപാടുകളുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. (*) സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻസമുദായാധ്യക്ഷന്മാരുടെ ലൗകികഭരണാധികാരവും സൈനികമേധാവിത്വവും അവരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലായിരുന്നു. അശേഷം അനുയോജ്യമായിട്ടുള്ളവയെല്ലാം അവർ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ സർവ്വസംഗവരിത്വംഗികളായി ജീവിക്കേണ്ടവരാണെന്നും, അതിനാൽ സാത്വികഗുണപ്രധാനനായി ജീവിക്കേണ്ട മാർ മത്യസ് അത്തനാസ്യോസുമെത്രാപ്പോലീത്താ രക്ഷാഗുണപ്രധാനമായ വിധം പ്രതാപത്തോടുകൂടി ഒരു മോക്ഷയാത്ര നട

(x) കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റ്ഭരണാവൽ പുറം 60, 61.

(*) History of Christianity in India P. 327.

ത്തിയിരിപ്പാൻ ഇടയില്ലെന്നും 2000 മി. 20000 പത്മനാഭ
പിള്ള തന്റെ നിരൂപണകൃതിയിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലായി
ഉച്ചൈസ്കരം ചോഷിച്ചിട്ടുള്ളത് (പുറം 7-11-12-13-43
44-49) കേവലം മതാഭിപ്രായമായ ഒരു താത്വികവാദമെന്ന
ല്ലാതെ ഒരു ചാരിത്രികവ്യവഹാരമല്ലാത്തതിനാൽ പണ്ഡി
തോചിതമല്ലാത്ത അത്തരം വാദങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഇവി
ടെ ഭീഷ്മമായി എന്തെങ്കിലും പറയണമെന്നു ഞാൻ വിചാരി
ക്കുന്നില്ല. അദിമശങ്കരാചാര്യർ പരിപൂർണ്ണശ്രാഗിയും വിരം
ഗിയും അന്തിരുന്നെങ്കിലും പിൻഗാമികളായ ഇന്നത്തെ ശ്രംഗേ
രിമഠശങ്കരാചാര്യന്മാർ രാജകീയപദവികളും വട്ടാളവും
തുറപ്പും, അന കീഴ് തുടങ്ങിയുള്ള രാജാംഗങ്ങളും ഉള്ളതാ
യി ഇന്നാട്ടിലെ മിക്ക ജനങ്ങളും കണ്ടു ചോഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണു
ല്ലൊ. ദേവസ്വംഭരണത്തിനു ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സന്യാ
സിയാൾ തച്ചടയകൈമ്മൾക്കുതന്നെയും അയ്യയപാണികളാ
യ അകമ്പടിസൈന്യങ്ങൾ ഉള്ള കഥ (1) പ്രസിദ്ധമല്ലൊ.
മതാചാര്യന്മാർ ദിവ്യന്മാരും, രാജാക്കന്മാരെക്കാൾ അരീതന്മാ
രും, ഊശപാനം മനുഷ്യനും മാഖ്യസ്ഥം വഹിക്കുന്ന അമ്പൽ
കൃഷ്ണജീവികളുമാണെന്നുള്ള വിശ്വാസവും, ജനസമുദായത്തിൽ
അവർക്കുള്ള ഏഴിരില്ലാത്ത സ്വാധീനശക്തിയും, പുരോഹിത
പരമായ അവരുടെ കർമ്മാധികാരവും മൂലം ജനസമുദായവും
രാജാക്കന്മാരും ഓരോ കാലത്തു അവരുടെ ലൗകികസ്ഥിതി
യെ അത്യാദരണീയവും രാജോചിതവുമാക്കിത്തീർത്തുവെന്നുള്ള
താണ് ഈ ഔന്നത്യത്തിനു കാരണമായി പറയപ്പെടുന്നത്.
കേരളീയഹിന്ദുസമുദായത്തിന്റെ വൈദികഗുരുവായ അ
ഴ്വാഞ്ചേരിത്തമ്പ്രാക്കളുടെ പണിയിയിൽ തിരുവിതാംകൂർ
ഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരംചെയ്യുന്ന

ഇം അദ്ദേഹത്തിന് രാജകീയപദവികൾ നൽകിത്തന്നതും ഇതേ കാരണമെന്തെന്നതാണ്.

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള രാജകീയപദവികളെ സംബന്ധിച്ച വിവരിക്കുമ്പോൾ ചരിത്രകാരനായ ഹെ നസ്രാണീസമുദായാധ്യക്ഷന്മാരുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

"All these immunities and honours rendered the dignity of their Bishop so considerable, that as the Italian Missionary, Vincent Marie, has testified, he was as highly esteemed as a king. We cannot be surprised, therefore, at the Jesuit's anxiety to possess themselves of an office invested with such authority, and so calculated to exalt their order in the estimation of the native princes."

(History of Christianity in India, page 329)

(തർജ്ജമ)

"ഇറ്റാലിയൻമിഷണറിയായ വിൻസൻറ് മോറി പറയുന്നതുപോലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഈ പദവികളെല്ലാം അവരുടെ മെത്രാന്റെ അധികാരത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തോടു ഒരു രാജാവിനോടെന്നതുപോലെതന്നെ ബഹുമാനം കാണിക്കുന്നതിന് ഇടയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് എത്രയും ശക്തിയേറിയതും, നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ പ്രീതിയും ബഹുമാനവും ലഭിക്കുന്നതിന് അർഹതയുള്ളതുമായ ഈ സ്ഥാനം ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്നു ജസ്യൂട്ട് മിഷണറിമാർ കരുതിയതിൽ നാം ഒട്ടേറെന്നു അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല."

സുറിയാൻക്രിസ്ത്യാനസമുദായത്തെ പോർട്ടുഗീസ് ശക്തിക്കു കീഴ്പ്പെടുത്താൻ അർജ്ജുനദരിശ്രമം ചെയ്തപ്പോൾ പാക്കിബിഷോപ്പായ മെനേസിസ്, 15-ാം ശതാബ്ദത്തിലെ സ

മുദായാലുക്തിനായ ഗീവദഗീസ് അർക്കദയാക്കോനെ നിശ്ശേഷം ചരിത്രജീകുന്നതിലേക്ക് അന്നത്തെ സുറിയാനിക്ക് ഒരു ഹേമിച്ചപ്പോൾ അവർ താഴെക്കാണുന്നവിധം മറുപടി പറഞ്ഞതിൽനിന്നും സമുദായത്തിൽ അർക്കദയാക്കോനുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനവും ശക്തിയും എന്താണെന്നു നമുക്കു വിശദമായി മനസ്സിലാക്കാം.

“അർക്കദയാക്കോൻ ഞങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികനേതാവാണ്. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ ഞങ്ങൾക്കു സമ്മതമില്ല. ആർച്ചുഡീക്കന്റെ അഭാവം ഞങ്ങളുടെ സഭയുടെ അപൂർണ്ണതയ്ക്കു ഹേതുവും അദ്ദേഹതാകലഹങ്ങൾക്കു കാരണവുമായിത്തീരും. സ്നേഹത്തോടുകൂടി, ഭീതിയോടുകൂടി ഞങ്ങളെ ചവച്ചിരിക്കുന്ന ഫൈനോപരാജാക്കന്മാർക്കു ഞങ്ങളുടെ നാശം സന്തോഷപ്രദമായിത്തീരുന്നതാണ്. അർക്കദയാക്കോന്റെ ശക്തികൊണ്ടാണു ഞങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുവേണ്ടതെന്ന്.”

(History of Christianity in India Vol. ii P. 341.)

പൂർവകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന നസ്രാണിസമുദായാലുക്തിന്മാരുടെ അംഗരക്ഷകസൈന്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു ഞാൻ എന്റെ ചരിത്രാഖ്യായികയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു മുഴുവൻ അസംബന്ധമാണെന്നു കാണിച്ചാൽ, ഒരു രാജ്യത്തിനുള്ളിൽ ജനങ്ങളും ഗവർണ്മെന്റും രണ്ടുതരം പട്ടാളമുണ്ടാക്കി ഭരണം നടത്തുക സാധ്യമല്ലെന്നു മറ്റൊരു വാദം ശരിയ്ക്കു മനസ്സിലാക്കുതെയും വാദമുഖത്തോടു ലേശവും സംബന്ധമില്ലാത്ത നിലയിലും, മി. പത്മനാഭപിള്ള പലതരം ഏഴതി ചരിത്രപാണ്ഡിത്യം കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരളരാജ്യഭരണവിഷയമായി പൂരാതനകാലത്തെ സൈന്യശേഖരണസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയായ ഒരു, ഇന്നു കാണുന്നവിധം രാജ്യത്തിനു പൊതുവായി ഒരു ഗവർണ്മെന്റ് ഏർപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ്--അതായത്, ഇന്നത്തെ മട്ടിൽ ഭരണകൂടം നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ഭരണരീതി.

യെ സംബന്ധിച്ചുവെട്ടെ, യാതൊരു വിവരവും ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മി. ചന്തനാഥപിള്ള, നസ്രാണിസമുദായാദ്ധ്യക്ഷനായ ഒരു അംഗരക്ഷകനെ സന്യസ്തന്റെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവ ഒരു സങ്കേതത്തിനുള്ളിൽ വേർതിരിഞ്ഞ അധികാരത്തോടു കൂടിയ ഒരു എതിർഭാവസന്യമാണെന്ന് അനുമാനിച്ചുകൊണ്ടു താഴെക്കുറുന്നവണ്ണം അധികേഷിച്ചിരിക്കുന്നു:—“എന്തെങ്കിലും രാജ്യത്തു ജനങ്ങളിൽ ഒരു കൂട്ടരുടെ സാമുദായികജീവിതത്തിന് അധർ പ്രത്യേക പട്ടാളം ഉണ്ടാക്കുകയും ഗവർണ്മെന്റ് സ്വന്തപട്ടാളമുണ്ടാക്കി അതേ അതിർത്തികളുള്ള ഭരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുകയായി വല്ല ചരിത്രവും മി. വറഗീസിനു കാണിച്ചുതരാൻ സാധിക്കുമോ? ഒരു സങ്കേതത്തിൽ വേർപിരിഞ്ഞ അധികാരത്തോടു കൂടിയ രണ്ടു പട്ടാളവും ഭരണവും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നവെന്ന് മലങ്കരയിലുള്ള മൺതലയന്മാരോടല്ലാതെ മറ്റാരോടുകിലും പറയാൻ കഴിയുമോ? അതു വിശ്വസിക്കാൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സന്തതിപരമ്പരകളല്ലാതെ മറ്റാരെങ്കിലും കാണുമോ? നസ്രാണിമാർക്കു പട്ടാളത്തോടു കൂടിയുണ്ടായിരുന്ന വൈദികഭരണം സ്വന്ത മനസ്സാലെ വെച്ചൊഴിഞ്ഞോ? ശക്തനായ വല്ല രാജാക്കന്മാരും താഴെ വയ്യിച്ചോ? അങ്ങനെ സംഭവിച്ചത് എന്തു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയോ രാജാവിന്റെയോ കാലത്താണെന്നു പറയുവാൻ കഴിയുമോ? കാലക്രമേണ വെള്ളിവില്ലായിൽ കലാശിച്ചു. ഇപ്പോൾ അതു മില്ലാതെയി എന്നു വറഗീസ് കരഞ്ഞാൽ അതു ചരിത്രമാവുമോ? യാതൊരു ഭേദവും യുക്തിയുമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെ അത്ഥം മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം നീട്ടി എഴുതിക്കൊണ്ടു പോകാൻ മി. വറഗീസിനു കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയാണ് അദ്ദേഹം ഒരു പേരെടുത്ത ചിത്രകാരനെന്നവണ്ണം ഗദ്യകാരനായത്. മി. വറഗീസിന്റെ ചരിത്രംകൊണ്ടു നമുക്കു ഗ്രഹിച്ചാൽ ക

ഹിയുന്നതു രാജകുലത്തിൽ രണ്ടു ഗവണ്മെന്റുണ്ടായിരുന്നു എന്നാ
 ണ്. അതിൽ ഒന്നു പൈദികലുപകീകാധികാരത്തോടുകൂടിയ
 നസ്രാണിഗവണ്മെന്റും, മറ്റൊന്ന് എന്തധികാരത്തോടുകൂടി
 യതായാലും വേണ്ടില്ല ഒരു അനസ്രാണിഗവണ്മെന്റും ആകു
 ന്നു. അനസ്രാണിഗവണ്മെന്റ് ആവശ്യം വരുമ്പോൾ നസ്രാ
 ണിഗവണ്മെന്റിന്റെ പട്ടാളത്തിന്റെ സഹായം അപേക്ഷി
 ച്ചു വാങ്ങാറുണ്ടുപോലും! എന്നാൽ നസ്രാണികൾ മുഴുവൻ അ
 വരുടെ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നുകൊള്ളട്ടെ, അതും ഭയമായി
 ള്ല. എന്താനും നസ്രാണികളെ രാജാവിന്റെ പട്ടാളത്തിൽ
 കൂടി ചേർത്ത് അതിനെ മാജോദീസാ മുകിയില്ലെങ്കിൽ പൗ
 രസമത്വവാദത്തിനും ആത്മാഭിമാനത്തിനും മതിയാകയില്ലെ
 ന്നു മി. വറഗീസു യേപ്പെട്ടനതുകൊണ്ടായിരിക്കണം രാജാ
 വിന്റെ പട്ടാളത്തിലും കിടന്ന നസ്രാണിയെ ചേർക്കാൻ തുനി
 ണ്തതു. “കേരളത്തിൽ യുദ്ധപ്പണിയും രാജ്യരക്ഷാവുമായത്വ
 ധും സൈന്യസേവനവും ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗക്കാർ മാത്രമുള്ള
 താണെന്നു വകതിരിവില്ലാത്ത ചിലർ സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാന
 ത്തും പെരുമ്പറ മുഴക്കുന്ന അസാധ്യതകൊണ്ടാണെന്നു അദ്ദേഹം
 സമ്മതിക്കുന്നു. ഈ പ്രത്യേകവർഗ്ഗം ആരാണെന്നു തുറന്നു പാ
 യാൻ മി. വറഗീസിനു ധൈര്യമില്ലാതെപോയതെന്നുകൊ
 ണ്ടോ! അങ്ങനെ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു നായരായിരിക്കും.
 അപേക്ഷ പറയാൻ അവകാശമുള്ളതുകൊണ്ടും അതു ചരിത്രസാ
 ക്ഷ്യമുള്ള പരമാർത്ഥമായതുകൊണ്ടും അതുകണ്ടു കയ്തിട്ടു
 പ്രയോജനമില്ല. പൗരസമത്വന്യായേന വറഗീസിന്റെ വാർ
 ഷാക്കും പട്ടാളത്തിൽ പ്രവേശനം കിട്ടിയശേഷം ഉണ്ടാവുന്ന
 ഒരു യുദ്ധചരിത്രത്തിൽ അന്നത്തെ സേനാനായകനായ പൗ
 ലോസിനെപ്പറ്റിപ്പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ വറഗീസിന്റെ ജാതി
 ക്കുള്ള യുദ്ധതന്ത്രമഹിമകളെ വാഗ്ദാനമെന്നല്ലാതെ നാളതുവരെ
 യുള്ള കേരളചരിത്രത്തിൽ നസ്രാണിക്കും രാജ്യഭരണത്തിനും.

രമ്മിൽ യാതൊരു സംബന്ധവും ഉണ്ടാക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു മി. വറഗീസ് ധരിക്കേണ്ടതാണ് (നിരൂപണം പുറം 43, 44.)

അജ്ഞതയുടെ വിഭവസ്രോതസ്സും അഥോഭാഷാവിജ്ഞാനവും, അല്പജ്ഞതയുടെയും നഗ്നനത്തനവും ഈ വിധത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താൻ മറ്റൊക്കെക്കിടയിലും സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു രോണന്നില്ല. താൻ അറിയുകയോ അന്വേഷിക്കുകയോ പഠിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പുച്ഛമരമായി സംസാരിക്കുന്നതിനും അവയുടെമേൽ കോട്ട പണിയുന്നതിനും ലേശം സങ്കോചമില്ലാത്ത എന്റെ മാനുഷമിത്രത്തിന്റെ ചരിത്രവാസായിത്യുപദ്രാവത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ ആത്മ എങ്ങനെ തല കുനിക്കാതിരിക്കു! കേരളരാജാക്കന്മാർ പുച്ഛകാലത്തു സ്വന്തമായി ഒരു സ്ഥിരസൈന്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഭരണസൗകര്യത്തേയും യുദ്ധത്തിന്നു ഭേദനങ്ങളെ ശേഖരിച്ചു പറപ്പെടേണ്ട ആവശ്യത്തേയും മുൻനിർത്തി രാജ്യം മുഴുവൻ നാടകളായും ദേശങ്ങളായും തിരിച്ചു നാടുവാഴികളെന്നും ദേശവാഴികളെന്നും വിളിക്കപ്പെടുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരെ ഇറക്കിയിടുന്നതായും അനുസരിച്ച് ഏല്പിച്ചിരുന്നുവെന്നും, * രാജാക്കന്മാർ ഈ രണ്ടു കൂട്ടരേയും അടുത്ത കാലത്തു് അമർത്തി അവരുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ഭൂമി മുഴുവൻ കൈയേറിയ ശേഷമാണു സ്ഥിരസൈന്യങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചോന്നതെന്നും, (1) അതിന്നു മുമ്പു സൈന്യസംരക്ഷണം നാടുവാഴികൾ ദേശവാഴികൾ ജാതിത്തലവന്മാർ എന്നിവരുടെ ചുമതലയിൽപ്പെട്ട ഒന്നായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും, കൊട്ടാരത്തിലെ നിത്യനിദാനം അഞ്ചുതീയത്തിനും യുദ്ധം എന്നിവയ്ക്കുമാകിലും നടത്തുക എന്നുള്ളതൊഴിച്ചു മാടമ്പിമാരായ ദേശ

* കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം I പുറം 5.

(1) കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം ii പുറം 621.

ശാശികൾക്കും ജനസമുദായത്തിനും അതു സ്ഥലത്തെ രാജാക്കന്മാരുമായി കാര്യമായ യാതൊരു ബന്ധവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ള കഥകൾ ഇന്നത്തെ മലയാളം മൂന്നാംക്ലാസ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പോലും അറുവുള്ളതായിരിക്കെ, ഇക്കാലത്തെ ഗവർണ്മെന്റുകളുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങളേയും ഭരണരീതിയേയും മുൻ നിറുത്തി പഴയകാലത്തെ ഏകം പരത്തും നാഴിക നീളംവീര്യുള്ള ഇവിടത്തെ ചെറിയചെറിയ സ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങളിലെ ഇരയിടിഭരണസമ്പ്രദായത്തെ “ഗവണ്മെന്റ്”ന്നും, “പട്ടാള”മെന്നും, “ഭരണ”മെന്നും 2000-യ്ക്കു മുമ്പുള്ള പദങ്ങൾ കൊണ്ടു പൂർവ്വവിളിപ്പിച്ചു ധടപിടൽ കാട്ടി വിജയകാമളും മുഴക്കുന്ന എന്റെ പണ്ഡിതനായ സ്റ്റേഫിതനോട് എനിക്ക് എങ്ങനെ സാധനമാവം തോന്നാതിരിക്കും? അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തോടു ഞാൻ എങ്ങനെ തോറുവെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിക്കും. നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ പുരോഹിതനാഥന്മാരാവുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തമാർക്കു സൈന്യങ്ങൾ എന്നല്ല അംഗരക്ഷകസൈന്യങ്ങൾ പോലും ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ ന്യായമില്ലെന്ന് അഗാധചരിത്രജ്ഞാനമുള്ള അളകൾ വിധി എഴുതിത്തട്ടിയാൽ പിന്നീട് ഞയുള്ളവർ വല്ലതുമൊരു നീർപ്പാർമുണ്ടോ? ശിവ! ശിവ!

• അവളെ, മീസ്സർ പത്മനാഭപിള്ളയുടെ ആക്ഷേപങ്ങളും പരിഹാസങ്ങളും എങ്ങനെയുമിരിക്കട്ടെ. ചരിത്രകാരന്മാർ ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഏതു പാഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്ന് ആരാജകതന്നെ.

തിരുവിതാംകൂർരാജാക്കന്മാർ നായന്മാരാണെന്നുപോലും എഴുതി നായർസമുദായത്തിന്റേ എന്തെന്നില്ലാത്ത അഭിമാനം കൈവരുത്തിയിരിക്കുന്ന ചരിത്രകാരനായ ഫ്രാൻസിസ്ഡേ അമ്പർകൾ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:—

"Though governed in temporal cases by the prince of Diamper, under the control of the Cochin Rajah, they were subjects in civil, spiritual and moral matters to their Bishop of Angamale, Metropolitan of India. They paid a certain tribute and had, on some specified occasions, to bring a number of troops, armed and properly equipped into the field." (Land of Perumals P. 218.)

(തളിശ്ശമ)

"കൊച്ചിരാജാവിന്റെ കീഴിലുള്ള ഉദയമ്പേരൂർ രാജാവു ഖരികികാര്യങ്ങളിൽ അവരെ ഭരിച്ചുവോണിരുന്നു. എങ്കിലും, സിവിൽ സംബന്ധമായും ആത്മികമായും സാമ്പത്തികമായുള്ള സംഗതികളിൽ ഇന്ത്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായ അങ്കമാലിബിഷോപ്പിന് അവർ കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്നു. രാജാക്കന്മാർ അവർ ഒരുവക കപ്പം കൊടുത്തിരുന്നതിനാലും പരമമായ സജ്ജീകരണത്തോടുകൂടിയ ആയുധപാണികളായ ഒരു ചെറിയ സംഘം സൈന്യത്തെ മിഷൻ പ്രത്യേക സന്ദർഭങ്ങളിൽ പടകളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരാൻ മുതലാപ്പെട്ടിരുന്നു."

ചരിത്രകാരനായ ഹൗ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:—

"മെത്രാപ്പോലീത്താ വൈദികമുതലുകളെന്നുവേണ്ടതെന്തെങ്കിലും മുതലുകളും നിർവ്വഹിച്ചുവോണായിരുന്നു.... അവരുടെ പുറജാതിരാജാക്കന്മാർ അവർ കപ്പം കൊടുത്തിരുന്നതിനാലും യുദ്ധം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവരുടെ ഭാഗം സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നതും, എന്നാൽ യുദ്ധം വളരെ ദൂർല്ലഭവും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ തന്നെ ഹിന്ദുവകാശസ്ഥിതവുമായിരുന്നതിനാൽ അവർക്ക് അസൗകര്യമായിരുന്നില്ല."

(History of Christianity in India P. 284.)

ചരിത്രകാരനായ ലാക്രോസ് ഇതുതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:-

“സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ രാഷ്ട്രീയ ഭരണകർത്താക്കൾക്കു കൊടുത്തുവരുന്ന ഒരു കൃത്യമായ കപ്പലുകാരനെ യുദ്ധാവശ്യം പ്രമാണിച്ചു കരെ സൈന്യങ്ങളേയും അയച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്.”

17-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടം വരെപ്പോലും കേരളീയനസ്രാണിവൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ തങ്ങളുടെ അംഗരക്ഷകസൈന്യത്തെ സംരക്ഷിച്ചു പോന്നതായി ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നു. ഡച്ചുകാരുടെ കാലത്തു മലങ്കരയെപ്പോലീത്തന്മാരുടെ സ്ഥിരീ എങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്നു ജേക്കബ് കാൻറർവിഷർ (Jacob Canter Visseher) തന്നെ നമ്മോടു പറയുന്നതാണ്. ഡച്ചുകമ്പനിയിലെ ഒരു വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന കാൻറർവിഷറാവട്ടെ, കേരളത്തിൽ വളരെക്കാലം താമസിച്ചു കേരളീയജനസമുദായങ്ങളുടെ മതം, ആചാരം, രീതി എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച വിപുലമായ പരിജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ച ഒരു എഴുത്തുകാരനും, തെക്കുകൂർ രാജാവിൽനിന്നു രണ്ടുകൈയ്യും വീരശ്രാവല വാങ്ങിയ ദേഹവുമാണെന്നുള്ള കഥ വായനക്കാർ ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മരിപ്പാനുള്ളതാണ്. ദിക്സാക്ഷിയായ വിഷർ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:-

“Mar Thomas, the other Bishop, is a native of Malabar. He is a black man, dull and slow of understanding. He lives in great state; and when he came into the city to visit the Commandant, he was attended by a number of soldiers bearing swords and shields, in imitation of the Princes of Malabar.”

(Letters from Malabar P. 103.)

(തജ്ജമ)

“മറ്റൊരു ബീഷോപ്പായ മാർ ഗോമ്മസ് (മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്ത) ഒരു മലബാർകാരൻ ആണ്. അദ്ദേഹം ഒരു കറുത്ത മനുഷ്യനും മനുഷ്യഭിയും വിദ്യാബഗ്രാഹിയും ആഡംബരത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവനുമത്രെ. (ഡച്ച്) സേനാനായകനെ കാണുന്നതിനായി അദ്ദേഹം പട്ടണത്തിൽ വന്നപ്പോൾ മലബാറിലെ രാജാക്കന്മാർക്കുള്ളപ്പോലെ വാളും പരിവയും വിട്ടിട്ടു ഒരു സംഘം യോദ്ധാക്കൾ അദ്ദേഹത്തെ അകമ്പടി സേവിച്ചിരുന്നു.”

നസ്രാണിസമുദായാധ്യക്ഷന്മാരായ മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരെ കേരളരാജാക്കന്മാർ ഏതുവിധം പരിഗണിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു ചൈദികപരമായ അവരുടെ പരസ്യയാത്രയിൽ വഴിക്ക് അവശ്യപ്പെട്ടതായ കോപ്പുകളിടിക്കൊടുപ്പിക്കുക മുതലായ ചട്ടചട്ടങ്ങൾ ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിലേക്കു രാജസ്ഥാനത്തുനിന്ന് അധികാരികൾക്ക് അപ്പമപ്പോൾ കല്പന അയച്ചു പോന്നിരുന്നതുതന്നെ മതിയായ ലക്ഷ്യമാണ്. നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ ആഭ്യന്തരബാഹ്യശക്തിയേയും അവരുടെ സമുദായാധ്യക്ഷന്റെ രാജകീയപ്രതാപത്തേയും അതു സ്പഷ്ടമായി തെളിയിക്കുന്നു. പാകിഗവണ്ണരും ആർച്ചബീഷോപ്പുമായ മെനേസിസ് സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെയും അവരുടെ പുരോഹിതനേതാവിനേയും പോർട്ടുഗീസു ഭരണത്തിനു കീഴടക്കിക്കൊടുക്കുന്ന ചിന്തയത്തിൽ കൊച്ചിരാജാവു ചേണ്ടുവിധം അനുകൂലവും കാണിക്കാത്തതിനെ സംബന്ധിച്ച രാജാവിനോടു് അതികർന്നമായി സംസാരിക്കുവെ താഴെക്കാണുംവിധം പരിവേപ്പെട്ടതായി കാണുന്നു:—

“പോർട്ടുഗീസുകാർ ആദ്യം കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ

കൊച്ചിത്തമ്പുരാൻ മലയാളരാജാക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വെച്ച് അത്യന്തം ദരിദ്രനായിരുന്നു. കുറച്ച ചില പ്രജകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പോർട്ടുഗീസുകാർ തമ്പുരാനെ ശേഷം രാജാക്കന്മാരേക്കാൾ ധനവാനും ബലവാനും ആക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ ചെയ്തതന്നതിനു തിരുമേനി അവരോടു കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നില്ല, എന്നുതന്നെയല്ല, തിരുമനസ്സിലെയും പൂർവ്വന്മാരെയും രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള രക്തത്തെപ്പോലും ചിന്തിക്കാതെ ഇതെല്ലാം ചെയ്ത പോർട്ടുഗീസുരാജസ്ഥാനത്തേക്കുള്ളും, അവിടുത്തെ ആളായ എണ്ണക്കുളം ഉപരിയായി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വിചാരിക്കുന്നതു തിരുമനസ്സിലെ അക്ഷയാക്കോനെ (നസ്രാണി സമുദായാദ്ധ്യക്ഷൻ) ആയിരിക്കുന്നു....."ദുരന്ധകാരസമ്മിശ്രമായ ഈ വാക്കുകളെ കേട്ടിട്ട് ഇതിന്റെ സാരമെന്താണെന്നും തന്റെ രാജ്യത്തു വെച്ച് എന്ത് അപമാനങ്ങളാണു നേരിട്ടതെന്നും പറയണമെന്നും ഈ വിധമുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു യാതൊരു കാരണവുമില്ലെന്നും തമ്പുരാൻ അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ തനിക്കു നേരിട്ടിട്ടുള്ള അപമാനങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഒന്നും പറയുന്നില്ല; ഏറിയാൽ തന്റെ പ്രാണമാനി വരുത്തുമായിരിക്കും. അതിനാണു തമ്പുരാന്റെ പ്രജകൾ ഇടവിടാതെ ഉൽസാഹിക്കുന്നതെന്നു മെനേസിസ് മറുപടി പറഞ്ഞു. ചീന്ന മുളത്തുരുത്തിയിലും ഉദയമ്പേരൂരും വെച്ചുണ്ടായ സംഗതികളെ പറഞ്ഞിട്ടു തമ്പുരാന്റെ പ്രേരണയിന്മേലാണ് അക്ഷയാക്കോൻ രണ്ടോടു തീരെ എതിർത്തു നില്ക്കുന്നതെന്നും പറഞ്ഞു. ഇതിനു ലക്ഷ്യമായി തമ്പുരാൻ അക്ഷയാക്കോനു വധിയാത്രയിൽ കോപ്പകൾ കൂട്ടിക്കൊടുപ്പാൻ അനവധി ഭാലകൾ (കല്ലുകൾ) അയച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, എന്നാൽ താൻ പലപ്രാവശ്യം ആഗ്രഹിച്ചിട്ടും ഒരു ഭാല തനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, എന്നുതന്നെയല്ല സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ എല്ലാവരും തന്നെ വഴ-

അണമെന്ന് ഒരു ചിലനയ്ക്കു പ്രത്യേകം ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഇതേ വരെ കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നും അർത്ഥമുണ്ടാകാൻ പറ്റാത്തതും.

(History of Christianity in India PP. 452, 453.

കെ. പി. പത്മനാഭമേനവൻ കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രം i പുറം 394, 395)

നസ്രാണിസമുദായം പ്രാചീനമായ മലങ്കരയെത്താലോലീ
ത്തന്മാരുടെ സ്ഥിതി വളരെ നിസ്സാരമാണെന്ന ഭാവത്തിൽ
“ഒരു പെമ്പിള പ്രസവിച്ച മാപ്പിളക്കൊച്ചൻ വളന്നുവ
ന്ന് ഉടച്ചിട്ടുന്നതാണ് ഒരു തെരുവോലീത്തം എന്ന് അറിവുള്ള
വരാണ് ഈ രാജ്യത്തെ ഹിന്ദുക്കൾ എന്നു നിങ്ങൾക്കറിവാൻ
പാടില്ലാതെ പോയല്ലോ” എന്നു മി. പത്മനാഭപിള്ള അ
ത്ഭുതഗ്രന്ഥനായി എന്നോടു ചോദ്യം ചെയ്തു വാദിച്ചിരിക്കുന്നു എ
ന്റെ മാനുഷമിത്രം ഉൾപ്പെട്ട സമുദായത്തിലും ഭൂലോകത്തിൽ
എവിടെയും പെൺപിള്ളകൾതന്നെയാണ് ആണുക്കളെ പ്ര
സവിക്കാറുള്ളതെന്ന സംഗതി മി. പത്മനാഭപിള്ള ഇനി പ
ത്തരിയായിട്ടാണല്ലോ മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതെന്നു ചു
ടയുപർവ്വം വ്യസനിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. ആഫ്രിക്കയിലെ
ചില ജാതിക്കാരെ ഇടയിൽ പുരുഷന്മാർ പ്രസവിച്ചു
കിടക്കുമെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മി. പത്മനാഭപിള്ള ഉൾപ്പെട്ട സമു
ദായത്തിലും നടപ്പുള്ള പതിവ് ഇതു തന്നെ ആയിരിക്കാമോ എ
ന്ന സംശയം കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിപ്പെൺ
പിള്ളമാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ “ജ്ഞാ”യും “ജ
”യും ഒന്നോടെ വിഴങ്ങുന്നതിന്നു മി. മന്ദത്തിനുള്ള അഭിരുചി
അത്യധികമാണെങ്കിലും എനിക്കും ക്രൈസ്തവസമുദായത്തിനും
ആ ഒരു രീതി ലേശവും പരിചയമില്ലായ്കയാൽ മി. പത്മ
നാഭപിള്ളയുടെ “ജ്ഞാ” മുഴുവൻ നിർബാധമായി അവിടെത്ത
ന്നെ കിട്ടിപ്പണ്ടല്ലോ എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു ധാരാളം സന്തോ
ഷിക്കാവുന്നതാണ്. ഒരു വലിയ സമുദായത്തിന്റെ സംവൃദ്ധി

നായ നേതാവിനു പറ്റിപ്പോയ അയോഗ്യത ഒരു നസ്രാണി പെൺപിള്ള പ്രസവിക്കും ഒരു വൃദ്ധനായി ജനിക്കാതെ ഒരു കൊച്ചനായി വളരുകയും വെണ്ണവെണ്ണത്താ”ണെങ്കിൽ, അങ്ങനെയൊരു സർട്ടിഫിക്കറ്റു നൽകിയ ആൾ “ഒരു അച്ചി ഉപരി ശുഭശ്ലോകൻ,, വളർന്നുവന്നു കർട്ടിട്ട ഒരുവനാണല്ലോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി വലിയ സാമർത്ഥ്യം ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും മാന്യന്മാരെ എവിടെയും മാനിക്കേണ്ട രീതിക്ക്, മനോഹരിയെ വിവരീതമാക്കി, മി. പത്മനാഭപിള്ളയായ സംബന്ധിച്ച കേവലം സംവിൽകാണിപ്പാനായി മാത്രം ഹാസ്യരൂപത്തിൽ ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ച പട്ടങ്ങൾതന്നെയും കടമെ പണവുപുറം പിൻപലിക്കുന്നത് ഉചിതമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നായാലും മി. പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കു വീളുസ്ഥാനം നൽകിയ സ്വന്തം മാതാവു് ഒരു പെമ്പിളയാണെന്നും അറ്റു അർജ്ജുനവൃന്ദാദിമാർ പട്ടം കച്ചയും വസ്ത്രാൻ ഇന്നും “പുറപ്പാട്ടു്” നടത്തുന്നത് ഒരു “മാപ്പിള”യാണെന്നും ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം വിഴുങ്ങിക്കഴിച്ചുരേണം ഒറ്റ ഒരു “ഉ”യെങ്കിലും ഒരു നസ്രാണിപെൺപിള്ളയ്ക്കു ബാക്കിവെച്ചതിൽ ശൈശവസമുദായത്തിനു മി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ പേരിൽ കൃഷ്ണതത്ത്വമുണ്ടാതെ അവകാശമില്ലെന്നു സ്പഷ്ടം.

നസ്രാണിമെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരെ സംബന്ധിച്ച മി. പത്മനാഭപിള്ള എത്രതന്നെ ഹാസ്യരൂപത്തിൽ സംസാരിച്ചിരുന്നാലും, കൊച്ചിരാജാവും രാജകുടുംബവും പലതുകൊണ്ടും യേശുക്രൈസ്തവ മതത്തിനും വകവെക്കുന്ന ചെറിയ പേരുന്ന ഭേദവും, കൊച്ചിരാജകീരീടത്തിന് അവകാശം നിശ്ചയിപ്പാൻപോലും ശക്തി പ്രാപിച്ചിരുന്ന ഇൻഡ്യയിലെ പോർത്തുഗീസുഗവൺമെന്റിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥനും, 1607-ൽ പോർട്ടുഗീസ് വൈസ്രോയീപദം സിദ്ധിച്ച ആദ്യമായ ആർച്ചുബിഷോപ്പു മെനേസിസുസെന്നെയും സ്വപ്രകാരം

വർണ്ണനയിനായി കൊച്ചിരാജാവിനോടു പലപ്രാവശ്യം ആ
വശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ലഭിക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്രയും കച്ചേ
രമായ ഒരു മഹനീയപദവി സുറിയാനിസമുദായാധ്യക്ഷന്മാ
ർക്കുതരയി പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപംകൂടിയും സമ്മതിച്ചിരുന്നുവെ
ന്നുള്ളതിൽ കൂടുതലായി മേന്മ അവർക്ക് ആവശ്യമില്ല.

നസ്രാണിസമുദായാധ്യക്ഷന്മാർക്ക് പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന അം
ഗരക്ഷകസൈന്യങ്ങളുടെ ഒരു ശരിയായ സ്വഭാവം ഗ്രഹി
ക്കുന്നതിന് ആർച്ചുബിഷോപ്പ് മെനോഡിസും അന്നത്തെ അ
ർക്കിയാപ്പോസും തമ്മിൽ 1599 ജനുവരിമാസത്തിൽ കൊച്ചി
യിൽവെച്ചു നടത്തിയതായ ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച നല്ലൊരു ലക്ഷ്യ
മാണ്. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ പത്തീൻകാർ കീഴ്പ്പെടു
ത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ അർക്കിയാപ്പോസെ തന്ത്രത്തിൽ വഴി
പ്പെടുത്തണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയിരുന്ന ആർച്ചു
ബിഷോപ്പ് ഇങ്ങനെയൊരു കൂടിക്കാഴ്ച നിശ്ചയിച്ചത്. ആർച്ചു
ഡീക്കനാപട്ടെ തന്റെ അംഗരക്ഷകഭേദനാരായ മൂവായിരം
നസ്രാണിചീരന്മാരോടും അവരുടെ നായകന്മാരായ രണ്ടു പ
ണിക്കരന്മാരോടുംകൂടി കൊച്ചിയിലെത്തി. അർക്കിയാപ്പോ
ന്റെ ശക്തിയും രാജകീയപ്രതാപവും കണ്ടു പോർട്ടുഗീസു
ഗവണ്ണർതന്നെ പടിവാതിൽവരെ ഇറങ്ങിച്ചെന്ന് അദ്ദേഹ
ത്തെ സഞ്ചാരിമാരും സ്വീകരിച്ച് ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെ അര
മനയിലേക്ക് ആനയിച്ചു. ബിഷോപ്പ് അദ്ദേഹത്തെ അത്യന്തം
ആദരവുപൂർവ്വം ചുംബിച്ചു സ്വസ്ഥീവത്തു മനോഹരമായ ഒരു ആ
സനത്തിലിരുത്തി. അംഗരക്ഷകഭേദനായകന്മാരായ പണിക്
രന്മാരോടുംകൂടി തങ്ങളുടെ സമുദായനാഥനാവുന്ന അർക്കിയാ
പ്പോസിന്റെ രക്ഷയെ കരുതി, ഉറ്റുപിടിച്ചു വാളുകളുമായി
ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലും നിലകൊണ്ടു. പര
ങ്കികൾ തങ്ങളുടെ സമുദായനേതാവിനോടു ഏതെങ്കിലും
ബലാൽക്കാരം ചെയ്യുന്നപക്ഷം ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെ തല

ഒരൊര വെട്ടിനു തറയിൽ തെറിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാകുന്നു പണിക്കരന്മാർ രണ്ടുപേരും ആ വിധം കരുതിക്കൂട്ടി സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചത്. വഴിരാഹിതശ്രേഷ്ഠന്മാർ ഇരുവരും പരസ്പരം കീഴലപ്രസംഗം ചെയ്തു കാര്യഭൃഗുത്തേക്കു പ്രവേശിച്ച മാത്രയിൽ, പുറത്തു നിന്നിരുന്ന ജനാവലിയുടെ തിക്ഷമൂലം ആരോ മുറിയുടെ വാതിൽ സാവധാനം അടയ്ക്കുവാനായി. രക്ഷക്കുണം പുറത്തു നിന്നിരുന്ന അംഗാക്ഷകസൈന്യം മുഴുവൻ പാറുകിടർ തങ്ങളുടെ സമുദായാദ്ധ്യക്ഷനെ കൈയോരം ചെയ്യുവാൻ ഭാവിക്ഷമനെന്നു വിചാരിച്ചു “നമ്മുടെ അർക്കദത്തക്കോണേയും തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ സഭയേയുംപ്രതി നമുക്കെല്ലാവർക്കും അമൃതക്കോസ്സായി (x) മരിക്കുവാനുള്ള സന്ദർഭമായിരിക്കുന്നു” എന്നു ആക്രോശിച്ചുകൊണ്ടു മുന്നോട്ടു വാങ്ങു വാതിൽ തള്ളിപ്പെട്ടപ്പോൾ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അകത്തു വാതിൽക്കൽ നിന്നിരുന്ന ഒരു കത്തനാർ വെട്ടുന്ന കരുക്കു തുറന്നു വെക്കുമെന്നും-ശങ്കിച്ചു നില്ക്കുന്ന റീകവു പറഞ്ഞു “അംഗരക്ഷകസമൂഹത്തെ സമാധാനപ്പെടുത്തിയശേഷമേ ബഹളം ശമിച്ചുള്ളൂ. (*)

നസ്രാണിസമുദായാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ ഒരു കാര്യവൽക്കരണങ്ങളുടെ ശക്തി എത്രകണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വോളിൻ എന്ന പ്രസിദ്ധ

(x) (Amucos) തങ്ങളുടെ യജമാനന്മാരുടെ ജീവനേയും മാനേത്തേയും രക്ഷിക്കേണ്ടതിനായി അവർക്കു വേണ്ടി മരിച്ചാൻ ശവധി ചെയ്തു പുറപ്പെട്ടു നാവാവർ-അഥവാ മാവപ്പട്ട. നസ്രാണിപ്പണിക്കരന്മാരിൽ ചിലർ മാവേറു വിരുത്തിയുണ്ടായിരുന്നു.

(*) 1. History of the Church of Malabar P. 54.
2. The Christians of St. Thomas and their Liturgies by Howard, P. 31.

ചരിത്രകാരന്റെ പ്രസ്താവനയിൽനിന്നു വേണ്ടുപോളും വിശദമാവുന്നതാണ്. മലബാറിലെ പുരാതന ക്രിസ്തീയസഭയിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു റോമിനു കീഴ്പ്പെട്ടതായ ഒരു സംഘം സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചൈദികനേതാവായിരുന്ന പരമ്പിൽ ചാണ്ടിമെത്രാൻ എന്ന ഭേദത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായി ഭരമുള്ള തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു ചത്തീർക്കത്തോലിക്കരായ കമ്മലീത്താപ്പാതിരിമാർ ലഭിച്ചതായ ഒരു അധികാരപത്രം അവർ 1669-ൽ കൊച്ചിയിലെ ഡച്ചുഗവണ്ണരായിരുന്ന വാൻ റീഡിനെ കാണിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ചാണ്ടിമെത്രാനുപദേശന്റെ അനന്തരഗാമിയായി സ്വകൃതംബാഗമായ മത്തായിയെ നിയമിക്കുന്നവർക്കും സ്വന്തം സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചു യുദ്ധത്തിൽ ഡച്ചുകാരെ സഹായിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന ഗവണ്ണരുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്യുകയാൽ വാൻ റീഡ് കമ്മലീത്താക്കാർക്ക് എതിരായി വത്തിച്ചുവെന്നാണു റോളിൻ പറയുന്നതിന്റെ ചുരുക്കം. (Raulin P. 442. 5.)

ഡച്ചുകാരും പോർട്ടുഗീസുകാരും തമ്മിൽ യുദ്ധം ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി, കൊച്ചീക്കോട്ട പിടിക്കുന്നതിലേക്കു ഡച്ചുകാർ വേണ്ട സഹായം ചെയ്തുകൊടുക്കാമെന്ന് അന്നത്തെ നസ്രാണീസമുദായത്തിന്റെ ആകമാനതലവനായിരുന്ന അക്ബരയാക്കോൻ ഡച്ചുനൈന്യാധിപനായ റിക്കുലോമിന് എഴുതി അയച്ചതായും കാണുന്നുണ്ട്. *

ഡച്ചുകാർ കൊച്ചീക്കോട്ട പിടിച്ചു കൊച്ചീരാജ്യത്തു അവരുടെ ശക്തി ഉറപ്പിച്ചശേഷം, മെത്രാന്മാർ അവരുടെ സ്ഥാനാധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതു ഡച്ചുഗവണ്മൻറിന്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടിയായിരിക്കണമെന്നും നാട്ടുരാജാക്കന്മാരും ആ

* മത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ (ഫാദർ ബണ്ണാർഡ്) ii. പാ. 120.

വിധാനത്തെ ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നും അതിൽ അർദ്ധശതകൃഷ്ണശാഖി. എന്നാൽ വിരുവിനാകൂർമഹാജാവിന്റെ ഭാര്യയുടെ ഭാര്യയെപ്പറ്റിയ രാജ്യങ്ങളെ കീഴ്പ്പെടുത്തി യുകാശിപ്പാട്ടു സ്ഥാപിച്ചതോടുകൂടി ഡച്ചുകാരുടെ ഭേദപ്രസ്താവിച്ച നിയമങ്ങൾ മുൻപുവെച്ചായിത്തീരുകയും തിരുവിനാകൂർലെ അന്നത്തെ ഭരണാധികാരികൾ രണ്ടാൾക്ക് അതതു കാലം ഒരേന്നു നന്നെന്നു ഭോണിയ വിധം പ്രവർത്തിച്ചതുകൊണ്ടും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ചാലശക്തിയിൽ (1701-ൽ) ആലങ്ങാട്ടു വച്ചു കൊണ്ടുപടം സ്ഥാപിച്ചു ഭരണമെടുത്തു ഫ്റാൻസിസ് എന്ന കമ്മീഷണറായൊരാൾ മുമ്പായിരം സുറിയാനിപ്പട്ടയോളം കള്ളുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി കൊച്ചിയിലെ ഡച്ച് അധികാരിയെ സന്ദർശിച്ചു സാധികാരപ്രയോഗത്തിന് അനുമതി വാങ്ങുകയുണ്ടായി. *

പോർട്ടുഗീസ് ഗവണ്മെന്റായ ആർച്ചുബിഷോപ്പു മെനേസിസിന് അന്നത്തെ (1599-ലെ) നസ്രാണിസമുദായാലുപേക്ഷനായ പകുതോരം ഗീവർഗ്ഗീസ് അർക്കിയാക്കോന്റെ മെയ്കാവൽപ്പട്ടയെ സംബന്ധിച്ച് അതിയായ ആശങ്കയും ഭീതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അർക്കിയാക്കോന്റെ അംഗനക്ഷകസൈന്യങ്ങളെ എത്ര ചിലവും പിരിച്ചുപിടാതെ സെന്തോമസക്രിസ്ത്യാനികളെ പോർട്ടുഗലിനു കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള തന്റെ ശ്രമം ഫലപ്രദമായിത്തീരുന്നതല്ലെന്ന് ആ കപടതന്ത്രജ്ഞനായ ബിഷോപ്പു മുന്നേ കണ്ടുവെച്ചു. അതിനാൽ സർവ്വധാനമായ ഈ സംഗതി സാധിച്ചു കിട്ടുന്നതിനായി അദ്ദേഹം, പോർട്ടുഗീസ് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു പ്രതിവർഷം 72 പവനം അതിലധികവും സൗജന്യം പറിച്ചോണിരുന്ന (1) രണ്ടുളുടെ ഉററു ബന്ധു

* മാത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ, വാല്യം 2, പാഠം 187, 188
(1) കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം i പാഠം 371

കുടായ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരെ എന്തെന്നില്ലാതെ നിർബന്ധിക്കുകയും, അവർ അർച്ചുവിഷോപ്പ് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് അർക്കദയാക്കോടൻ അതികഠിനമായി മോശിക്കുകയും ചെയ്തു. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ ഖത്തീൻഭരണത്തിന് കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള പ്രഥമോപായമായി മെനേസിസു കരുതിയിരുന്നതായ സുറിയാനിപ്പള്ളിസഭാംഗത്തെ സംബന്ധിച്ച് അർച്ചുവിഷോപ്പും അർക്കദയാക്കോടനും കൂടി ചൊവ്വരവച്ച് ഒരു തത്കാല സന്ധി ഉണ്ടാക്കി. അതിൽ അർക്കദയാക്കോടൻ ആയുധധാരികളായ അംഗരക്ഷകന്മാരോടുകൂടി സഞ്ചരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്ന് ഒരു വ്യവസ്ഥകൂടി ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ വിദൂരചിക്ഷകനായ മെനേസിസിന് ഒട്ടുംതന്നെ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. * ഇതിനെ തുടർന്ന് അർച്ചുവിഷോപ്പിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ സാധിതപ്രായമാകുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടുന്ന പത്തുകൂടം സംഗതികളിൽ അംഗരക്ഷകന്മാരെ കൂടാതെ അർച്ചുവിഷോപ്പിനോടൊരുമിച്ചു പള്ളികളിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു മുൻവ്യവസ്ഥയെ പതുക്കിയെഴുതിയതായ പത്താമത്തെ വ്യവസ്ഥയ്ക്കും അർക്കദയാക്കോടൻ വയ്പിക്കോട്ടയിൽപച്ച മനസ്സില്ലാത്തതോടെ കൈയൊപ്പു ചാർത്തിക്കൊടുത്തു. അർച്ചുവിഷോപ്പിന്റെ അതിരില്ലാത്ത സ്വാധീനശക്തിയ്ക്കു തികച്ചും വിധേയരായിത്തീർന്ന കൊച്ചിയിലേയും ആലങ്ങാട്ടേയും രാജാക്കന്മാരുടെ രേഖാമൂലമായ കഠിനനിർബന്ധത്താൽ ഗതാന്തരമില്ലാത്തതും അർക്കദയാക്കോടൻ ഈ വിധം പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയാവും. (1) ഇങ്ങനെ സുറിയാനിസമുദായം

* History of the Church of Malabar. P. 67, 68.

(1) The Land of the Perumals P. 231. ഈ

അംഗരക്ഷകസൈന്യശക്തി നിശ്ശേഷം ഇല്ലാ
നാകുമെന്ന്, പരമേശ്വരൻ അന്വർത്തിച്ചു. പക്ഷേ
സമുദായഗുണത്തിൽ അടിമനകം വെച്ചുവെക്കുകയും, 1653-ൽ
പരമേശ്വരൻ സൈന്യോദ്യോഗത്തിൽനിന്നും വിരമിച്ചതിനുശേഷം
വെള്ളായ പോരാട്ടത്തിന്റെ ഫലമായി, കൊച്ചി രാജാവി
യിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചു രണ്ടുപക്ഷം സുറി
യാനിക്രിസ്ത്യാനികളിൽ നാനൂറു പേർ ഒഴിച്ചുള്ളവർ ഒന്നായി
പോർട്ടുഗീസ് ഇരമ്പുറക്കത്തെ എന്നെന്നേക്കുമായി തകർത്തു
കളഞ്ഞു. അന്വർത്തിച്ച മതാഭ്യക്ഷന്റെ രാജകീയമായ പൂർ
വദവിന്യേയും പ്രതാപത്തേയും പുനർജീവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ പിൽക്കാലത്താവട്ടെ, തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി
രാജസ്ഥാനങ്ങൾ ഇടപെടുകയാൽ അതി നിശ്ശേഷം ക്ഷ
യിപ്പിച്ചു ഭരണരീതിക്കു വെള്ളായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയ
തോടെ നസ്രാണിസമുദായാഭ്യക്ഷന്മാർ അംഗരക്ഷകസമു
ഹത്തെ നിലനിർത്തിപ്പോരേണ്ട ആവശ്യം തീരെ ഇല്ലാതാ
യിത്തീരുകയും, സ്ഥാനമേറിയ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായി മാ
ത്രം ഏതാനും അംഗരക്ഷകന്മാരെക്കൊണ്ട് അവർ സ്വത
സ്സായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അനന്തരകാലത്ത് ഈ അംഗര
ക്ഷകന്മാർ കേവലം “ശിവാജി”മാരായി പരിണമിച്ചു.
കഥ ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും കേരളീയനസ്രാണിമെത്രാപ്പോലീ
ത്തന്മാരുടെ മെയ്കാവൽപ്പടയെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നതായ ചി
ക്താവശിഷ്ടമെന്ന നിലയിൽ, മലങ്കരമാതോമ്മാസഭാഭ്യ
ക്ഷന്മാരായ മാതോമ്മാമെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരുടെ പരസ്യയാ
ത്രയിൽ ഇന്നും വാളം പരിചയും ധരിച്ചു ചിലർ അകമ്പടി
സേവിച്ചു പോരുന്നതായി ക്രിസ്ത്യാനികളിലും ഹിന്ദുക്കളിലും
അനവധി ജനങ്ങൾ കണ്ടു ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

നസ്രാണിപ്പണിക്കരന്മാരും അവരുടെ കുളരിസമ്പ്രദായവും.

പണിക്കർ എന്നതു കേരളീയരുടെ ആയുധവിദ്യാദ്ധ്യപകതപത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരു സ്ഥാനപ്പേരായിരുന്നു. *

പൂർവകാലത്തു യുദ്ധാദ്ധ്യപനം കുടുംബപരിമ്പരായായിരുന്നിരുന്നിരിക്കാമെന്നുവരികുന്നവരായിരുന്നു പണിക്കർസ്ഥാനം വഹിച്ചുവന്നതു്. (+)

കാലത്തോരും കച്ചകെട്ടിക്കുക, ആയുധാഭ്യാസം പരിശീലിപ്പിക്കുക, പയറ്റി പരിചയിച്ചവരെ യഥാകാലം ചുമട്ടുത്തിരുമുക, യുദ്ധമുണ്ടാകുമ്പോൾ നാടുവാഴിയുടെ കല്പനയ്ക്കുസൈന്യങ്ങളെ ചേർത്തു രണാങ്കണത്തിലേക്കു നയിക്കുക, ശത്രുക്കളോടു പടപൊരുതുക എന്നിതൊക്കെ ആയിരുന്നു പണിക്കരന്മാരുടെ പ്രധാന ജോലികൾ.

പതിനെട്ടു് അടവും ഉഴിച്ചിലും (തിരുമു) തൽസംബന്ധമായ അഷ്ടധർമ്മഗുണങ്ങളും പണിക്കരന്മാർ ശരിയ്ക്കു് അഭ്യസിച്ചിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമായിരുന്നു. അവർക്കു രാജാക്കന്മാർ, ഇടവപ്പട്ടാളന്മാർ മുതലായവർ മില പടവികളും അനുഭവങ്ങളും നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അർദ്ധരചിത്ര്യമില്ലെന്നതിന്നുവണ്ണം ആയുധാഭ്യാസവിഷയത്തിലും പൂർവകാലത്തു വിദ്യാഗുരുക്കന്മാരുടെ ജാതിയും തെറ്റും ഒരു തടസ്സമല്ലാതിരുന്നതിനാൽ കേരളത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാ ജാതികളിൽനിന്നും പണിക്കരന്മാർക്കു ധാരാളം ശിഷ്യസമ്പത്തു ലഭിച്ചിരുന്നു; എന്നല്ല, ഗുരുശിഷ്യബന്ധം അത്യന്തം സുദൃഢമായിരുന്ന ആ പഴയകാലത്തു ഗുരുക്കടാക്ഷാനുഗ്രഹത്തിനായി ശിഷ്യഗണങ്ങൾ ജാതിമത

* Barbosa History of Kerla P. 425.

(+) കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റമാനവൽ പുറം 84.

മേലധീന കൂടാതെ വിനയഭാവത്തോടെ വാൾ കക്ഷത്തിൽ വെച്ച്, ചരിവ കാലിൽ മാറി, പണിക്കരന്മാരെ കൈകൂപ്പി താങ്ങുപണങ്ങളും പതിവായിരുന്നു. ഇങ്ങനെഴുള്ള പണിക്കർ സ്ഥാനികൾ പണ്ടത്തെ കാലത്തു നമ്പരിച്ചാരിലും (പേരാറ്റുപുറത്തു നമ്പൂരിപ്പണിക്കർ) നായന്മാരിലും നസ്രാണികളിലും മാത്രമല്ല അധഃകൃതജാതികളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മല സമുദായങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രം ടെളിയിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ ഒരു പ്രധാന സമുദായമാകുന്ന നായന്മാർ തന്നെയും അവരുടെ അയോധനകലഗുരുക്കന്മാരായി തെരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതു രീണ്ടൽജാതിക്കാരെന്നു സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മണ്ണാമ്പാലായ വേലപ്പണിക്കന്മാരെയാണെന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി (+) എകദേശം ഇതേവിധത്തിൽതന്നെ ഇന്നുവരിലും പണിക്കർ സ്ഥാനികൾ ആയ അയ്യപ്പചിട്ടാഗുരുക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. മാവേലിക്കര “ദക്ഷിണപ്പണിക്കന്മാർ” എന്നു ചേർത്തുകൊണ്ട് മാടത്തിൻകൂറിലെ കളരിപ്പണിക്കന്മാരിൽ പ്രധാനികളും സേനാനായകന്മാരും ആയിരുന്നു. മാവേലിക്കരന്മാർ മാത്രമല്ല, കണ്ണൂരിലും വെളത്തേടങ്ങളിൽപ്പോലും അയ്യപ്പചിട്ടാഗുരുക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നുതായി കാണുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്തുവർഷം 1599-ൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഗോപയാ എന്ന പോർട്ടുഗീസു ചരിത്രകാരൻ ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു പറയുമ്പോൾ കേരളത്തിലെ താണു ജാതികളിലും പണിക്കരന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവർ ശിഷ്യന്മാർ ആയി അയ്യപ്പചിട്ടാഗുരുക്കന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഉയർന്ന ജാതിക്കാർ ഇവരെ വളരെ ബഹുമാനമായിരുന്നുവെന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

(+) കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ കുന്നംഭാഗം പുറം 162

താണ ജാതിയിൽപ്പെട്ട പണിക്കർസ്ഥാനികളേയും അവരുടെ കളരി എപ്പാടിനെയും സംബന്ധിച്ച കൗത്തിക്കുതൻ രമ്പുരൻ, സർ. സി. ശങ്കരൻനായർ മുതലായവരും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പൂർവകാലത്തു കേരളരാജാക്കന്മാരുടെയും ഇടവപ്പട്ടക്കന്മാരുടെയും സൈന്യങ്ങളെ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചുപോന്ന പണിക്കർസ്ഥാനികളായ പല നസ്രാണികളും ബുദ്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ചിലരെ ചില രാജാക്കന്മാർ ആയുധവിദ്യാഭ്യാസപനത്തിനായി ദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്നു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി വേണ്ട വസ്തുവകകൾ കൊടുത്തുകൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് സമീപത്തായി പാട്ടിടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ചരിത്രകാരനായ ഫാദർ ബ്ലാസ് അവാർകൾ നസ്രാണിപ്പണിക്കരന്മാരെ സംബന്ധിച്ച താഴെ വരുന്നപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

“പൂർവകാലങ്ങളിൽ പൊതുവെയും മദ്ധ്യശതവത്സരങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും നസ്രാണികളുടെ തൊഴിൽ പ്രധാനമായി കച്ചവടമായിരുന്നു. വാണിജ്യവൃത്തിയിൽ ഏല്പടാതിരുന്നവർ ആയുധാഭ്യാസത്തിലും കൃഷിയിലുമാണ് ഉദ്യമന്മാർ ആയിരുന്നത്. അവർ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതിനായി പണിക്കരന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ശസ്ത്രാസ്ത്രവിദ്യകളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനായുള്ള സ്ഥലങ്ങളെ കളരി എന്നും, അവകളെ ശീലിപ്പിച്ചുപന്ന ആശാന്മാരെ പണിക്കരന്മാരെന്നും ആണ് ആ കാലങ്ങളിൽ പേർ പറഞ്ഞുപോന്നത്. ഉദയപേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ നിയമാവലികളാൽ നസ്രാണിസമുദായം പോർട്ടുഗീസ് വൈദികാധ്യക്ഷന്മാർ കീഴ്പ്പെട്ടതു മുതൽക്ക് ആയുധാഭ്യാസവും കച്ചവടവും അവരിൽ പ്രാധാന്യം ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി. അന്നുതൊട്ട് അവരുടെ സാമൂഹ്യശസ്ത്രീകളായിരുന്നു രട്ടി. നസ്രാണികൾക്കു രാജാവുണ്ടായിരുന്ന കാലങ്ങളിലും രണ്ടു ശതാബ്ദങ്ങളോളം അതിൽ പിടിച്ചതും യോദ്ധാക്കളായി അനേകായിരം ആളുകൾ അവരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.”

(മേത്തോമ്മാതിസ്തോനികൾ അദ്ധ്യായം 9. പുറം 115, 116)
(രണ്ടാം ഭാഗം പുറം 77. 1872)

ചരിത്രകാരനായ മി. കെ. പി. പത്മനാഭമേനവൻ
അവർകൾ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:-

“സുറിയാനിതിസ്തോനികൾക്കു കളരികളും പണിക്കര
ന്മാരും കച്ചകെട്ടും ആയുധാഭ്യാസവും ഉണ്ടായിരുന്നു.”

(കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രം I പുറം 85)

കോളത്തിൽ യുദ്ധവൃത്തഃ പ്രധാന തൊഴിലായി സ്വീ
കരിച്ചിരുന്ന നായന്മാരിൽ പലരും നസ്രാണിപ്പണിക്കരന്മാ
രുടെ ശിഷ്യത്വം കൈക്കൊണ്ടു് ആയുധാവരിശീലനം
ചെയ്തപരായിരുന്നു. അക്കരെതന്നെ അനവധി നസ്രാണി
യോദ്ധാക്കൾ നായർപണിക്കരന്മാരുടെ ശിഷ്യത്വവും സ്വീക
രിച്ചിരുന്നു. വിവാഹോത്സവങ്ങളിലും തങ്ങളുടെ സാമീപ്യം
ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത മറ്റുചില സന്ദർഭങ്ങളിലും നസ്രാണിപ്പണിക്ക
രന്മാർ പഴയകാലത്തു തങ്ങളുടെ ശിഷ്യസംഘത്തിന്റെ അ
കമ്പടിയോടുകൂടിയിരുന്ന പ്രായേണ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു്.
വിവാഹം കഴിഞ്ഞു ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേക്കു പുറപ്പെടുന്ന നസ്രാ
ണികന്മാരികളുടെ കല്യാണയാത്രയിൽ പണിക്കരും ശിഷ്യന്മാ
രും സംബന്ധിച്ചിരുന്ന രീതിയെപ്പറ്റി സുറിയാനിതിസ്തോനി
കളുടെ പഴയ ചെൺപാട്ടിൽ താഴെക്കാണാംവണ്ണം വർണ്ണി
ച്ചിരിക്കുന്നു.

“തോമർ പലർകൂടി തണ്ടേൽപ്പിടിച്ചു
തണ്ടേലെടുത്തു നടത്തി,
ആദ്യം പാട്ടും വിടത്തങ്ങൾ വാർന്നട
കൂട്ടമിടാപ്പു നടത്തി
ഒച്ച ചിലമ്പുന്ന വാദ്യം പതിനെട്ടു
ഓടുന്ന വാണങ്ങൾ പൂവ്

ചക്രങ്ങളിക്രങ്ങളായൊരു പു, പെടി
 ചന്ദ്രം വിളങ്ങും നിലാവ്
 അന്ധരും നായരകമ്പട്ടികൂടി
 ഞാശാനും മുമ്പിൽ നടന്നു
 അടിപ്പാടി കളിച്ചാനന്ദഭോതാടെ
 പന്തലകളെ ചുറ്റിത്തു
 പത്തുമിരുപതു കെട്ടതുവെററില
 അശാനും മുമ്പിൽ കൊടുത്തു"

(വെൺപാട്ടുകൾ പുറം 2.

എസ്. റി. റെഡ്ഫോർ, കൊല്ലം, 4-ാം പതിപ്പ്, 1032.)

നായർപണിക്കരനാലും നസ്രാണിപ്പണിക്കരനാലും രണ്ടു കൂട്ടരുടെയും ഗുരുസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റുമാനുവൽക്കത്തായായ സി. അച്ചുതമേനവനവർകൾ താഴെ വരുന്നപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:-

“അവർക്കും (നസ്രാണികൾക്കും) പാരമ്പര്യവഴിക്കുള്ള സ്വന്തം കളരിപ്പണിക്കരമാരുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ നായരനാലും ക്രിസ്ത്യാനികളും തമ്മിൽ ഈ കാര്യത്തിൽ അകലിച്ചതൊന്നും കാണിച്ചിരുന്നില്ല. നായർപണിക്കരമാർക്കും ക്രിസ്ത്യാനിശിഷ്യന്മാരും, മറിച്ചും ഉണ്ടായിരുന്നു.

(കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റുമാനുവൽ പുറം 84)

പൂർവ്വകാലത്തു തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും പണിക്കർസ്ഥാനികളായ അനേകം നസ്രാണികളുംബങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരത്തോടുകൂടി, ഒരു ഹൈന്ദവമുഖമുള്ളതായ പണിക്കർസ്ഥാനത്തിൽ വിരക്തി തോന്നി പലരും ആ വക സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞതിനാൽ പണിക്കർസ്ഥാനികളുടെ ശരിയായ സംഖ്യ കണ്ടുപിടിക്കാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും പുരാതന നസ്രാണികളുടെ അയ്യധവിദ്യാഗുരു

സ്ഥാനത്തിന് ഒരു മുതലക്ഷ്യമെന്ന നിലയിൽ പണിക്കർ സ്ഥാനികളായ ഏതാനും കുടുംബങ്ങൾ ഇന്നും അങ്ങിങ്ങായി നിലനിന്നുപോരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു സന്തോഷാവഹമത്രെ. ചില കുടുംബങ്ങളുടെ പേരുകൾ താഴെപ്പേർക്കുന്നു.

1. മൂവാറ്റുപുഴ വള്ളിക്കട പണിക്കർ.
2. മൂവാറ്റുപുഴ കാരക്കുന്നത്തു പണിക്കർ.
3. കടമറ്റം പുനമറ്റത്തു പണിക്കർ.
4. കോതമംഗലത്തു പണിക്കർ (ഇലഞ്ഞിത്തറവാർ.)
5. പറവൂർ പണിക്കരന്മാർ.
6. മുതലക്കോടത്തു പണിക്കർ
7. മാവേലിക്കര മല്ലിട്ടി പണിക്കർ.
8. കല്ലപ്പാറ അടങ്ങല്ലത്തു പണിക്കർ.
9. കണ്ടറ നെടുമ്പായിക്കുളത്തു പണിക്കർ.
10. മല്ലപ്പള്ളി കൊച്ചിക്കുഴി പണിക്കർ.
11. പന്തളത്തു പണിക്കർ.
12. കമ്പനാട്ടു വലിയവിട്ടിൽ പണിക്കർ.
13. തിരുവല്ലാ കാരയ്ക്കൽ പണിക്കർ.
14. മാങ്ങാനത്തു കളരിക്കൽ പണിക്കർ.
15. ഇരവിപേരൂർ പൂക്കുളത്തിൽ പണിക്കർ.
16. തലവടി വല്ലേഴത്തു പണിക്കർ.
17. പുറക്കാട്ടു പണിക്കർ.
18. കണ്ടമംഗലത്തു പണിക്കർ.
19. പാമ്പാക്കട കാക്കൂർ പണിക്കർ.
20. ഇലയ്ക്കാട്ടു അണ്ടൂർ പണിക്കർ.
21. ചിച്ചനാട്ടു പണിക്കർ.

നസ്രാണിപ്പണിക്കരന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഖഡ്ഗപ്രയോഗം, അഭ്യാസപാടവം, ശസ്ത്രപരീക്ഷയും എന്നിവയിൽ പരമതരം മികച്ചുനിന്ന രണ്ടു പ്രസിദ്ധ കുടുംബങ്ങളാണു്.

മുഹൂർത്തവും വള്ളിക്കടയും കാരകുന്നവും, വള്ളിക്കടക്കുംബത്തിന്റെ ചരിത്രം മിക്കവാറും ഇതന്നെയാണു്. പണ്ടു ബങ്കാർകടലിന്റെ തീരത്തു പെണ്ണാറിനും തെക്കൻവെള്ളാറിനും മദ്ധ്യേ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചോളമണ്ഡലം ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു ശസ്ത്രപിട്യ, മഹേന്ദ്രജാലം, ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം മുതലായവയിൽ അസാധാരണ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്ന ചിഹർ (ക്ഷത്രിയരാണെന്നും അല്ലെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ടു്) കേരളത്തിൽ ചരികയുണ്ടായി. ഇവർ ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ചെന്നു ദാനമുദയം ചെയ്തു് അഭ്യർത്ഥനകൾ കാട്ടിയും രാജാക്കന്മാരിൽനിന്നും പ്രഭുക്കന്മാരിൽനിന്നും സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങിയും ദേശപര്യടനം ചെയ്യുന്നവരിൽ അന്നു തിരുവഞ്ചിക്കുളം വാണിരുന്ന വെരുമാളെ കാണുന്നതിനായി ഇവിടെയും എത്തിച്ചേർന്നതായിരുന്നു. വെരുമാളാവട്ടെ, ഇവരുടെ അഭ്യർത്ഥനയും എത്രത്തോളമെന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനായി ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും, അതിലെല്ലാം അവർ വിജയിക്കൽ ആവുകയും ചെയ്തു. അന്നു് അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള ധീരകൃത്യങ്ങളിൽ ചിലതു്, കൂട്ടിൽ അടച്ചിരുന്ന തായ ഒരു നിഹന്തത്തോടു പോരാടി അതിനെ വെട്ടിക്കൊല്ലുക (പുലിയങ്കം); തടാകത്തിൽ കിടന്നിരുന്ന താമരയിലയുടെ പുറത്തു (പരിചപ്പുറത്താണെന്നും പറച്ചിലുണ്ടു്) പാറന്നു നില്ക്കുക (ജലസുരംഭം), തൊലികളുണ്ണതായ ഒരു പീത്താവള്ളിയിൽ കൂടി നടക്കുക, കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുകളിൽകൂടി പാറന്നു ചാടി തിരുമുറത്തു നില്ക്കുക (വായുസുരംഭം) മുതലായവ ആയിരുന്നു. ഈ ധീരകൃത്യങ്ങളെല്ലാം കണ്ടു സന്തോഷനായിത്തീർന്ന വെരുമാൾ ഈ അസാമാന്യസമർത്ഥന്മാരെ ഇവിടെത്തന്നെ താമസിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതി, രാത്രികാലത്തെ താമസത്തിനായി അവരെ സമീപത്തുള്ള രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളിലേക്കു ഭൃത്യന്മാരെ കൂടി അയച്ചു. എന്നാൽ അവർ പിന്നീടു വെരുമാളിന്റെ സന്നിധിയിൽ

പന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവരുടെ നിർവാഹം ചെയ്യുന്നത്
 പറ്റി ഹൾ സംഭവവും, മറ്റൊരു കിട്ടിയപ്പോൾ, നായർ ഗ്ര
 ഹത്തിൽ താമസിച്ച..... ശ്ലോറിപ്പണിക്കർ അവിടെ നിന്നു
 ഭക്ഷണം കഴിച്ചതിനാൽ ജാതിഭേദം സംഭവിച്ച് ഒരു നാ
 യരായിത്തീർന്നുവെന്നും, നസ്രാണിയുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ച
 വള്ളികുട്ടപ്പണിക്കർ അവിടെനിന്നു ഭക്ഷിക്കാൻ ജാതിഭേ
 ദം സംഭവിച്ച് ഒരു നസ്രാണിയായിത്തീർന്നുവെന്നും, അ
 ത്തിനാൽ ഇവർ ഇനി സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുന്നതു
 നന്നല്ലെന്നും ഗുണഭോജിക്കുകയും ചെയ്യും. കർമ്മപ്രവൃത്തി
 തങ്ങൾക്കു വഹിച്ച മതി ഗ്രഹിച്ച മാത്രയിൽ ക്രോധാപേശ
 രായി വിവേകമായി ഒരുമ്പെട്ടെങ്കിലും ബുദ്ധിശാലിയായ
 പെരുമാൾ അവരെ നയോപാധങ്ങളാൽ ശാന്തരാക്കി. അവ
 രുടെ സുഖജീവിതത്തിനും ക്ഷേമത്തിനും വേണ്ടതെല്ലാം ചെ
 യ്യാതെന്നും നമ്മതിച്ചു. പെട്ടി, പെട്ടിപ്പുറത്തു പൊന്തി, അ
 ബ്ബമുനൽ പരിച, പെട്ടിയ കൂട, വീരശ്രംഖല, കത്തുവിള
 ക്ക്, വലത്തുകാലേൽ ചിലമ്പ്, ബ്രാഹ്മണൻ നടുക്കളരിയിൽ പൂ
 ജ, വലതുവശം പൂണ്ടൽ, ഭാലംപള്ളിനായ്ക്കുറച്ചൻ, അശ്വൻ,
 അന്നനല്ലർ നമ്പൂരിപ്പാട്, കളരിയിൽ തമ്പ്രാ, തന്നതുവക
 വസ്തു, അടിമസംഘവും ഗുരുസ്ഥാനവും, അയിരത്തെട്ട ശിഷ്യർ,
 നായർ (പണിക്കർ)സ്ഥാനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള പദവികളും,
 പട്ടി, ചിപ്പ്, കണ്ണ, മുസല, മുൾക്കരം, വേൽ, ഭിണ്ഡി, വലുമാ
 തിരി പരിച, ഇഴി, കടുത്തില, ഗദ, ശുഖം, മത്തുക, വ
 സ്തം, കണ്ണി, കറാര, കണ്ണ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പാറിനെ
 ട്വ വക അയ്യപ്പങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശവും
 നൽകി അത്യന്തം സംതൃപ്തനായിത്തീർന്നു. ഏതൊരു
 സിയാതെ വള്ളികുട്ടപ്പണിക്കർ പെരുമാളുടെ ഉപദേശമനു
 സരിച്ചു ക്രിസ്തുമതാനുസാരിയായി ഒരു നസ്രാണിയായിത്തീർന്നുവെന്നും,
 ശ്ലോറിപ്പണിക്കർ ഒരു നായർ സ്ത്രീയേയും വിവാഹം ചെയ്തു

റണ്ടു സ്ഥലത്തായി സ്ഥിരതാമസമുറപ്പിച്ചു. കാരണം, കണ്ടമംഗലം, ഉരയംകാരക്കുന്നം മുതലായ കുടുംബങ്ങൾ വള്ളിക്കടയുടെ ശാഖാകുടുംബങ്ങൾ ആയിട്ടാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. മുവാറ്റുപുഴ-തൊടുപുഴരോഡിൽ ആവോലിഅമ്പലത്തിനു തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി തൊടുപുഴയാറിന്റെ വടക്കേക്കരയ്ക്കു വള്ളിക്കടപ്പാണിപ്പരമാരുടെ ആവാസസ്ഥാനമായ പഴയകോട്ട ഇന്നും കാണാനുണ്ട്. അവിടത്തെ കളരിയിൽ ഗീവരഗീസ് സമദാ (St. George) യുടെ മരപ്രതിമ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നത് ഇപ്പോഴും അവിടെ ഉള്ളതായിട്ടാണറിയുന്നത്. കടമംഗലംവള്ളി പള്ളിയിടുള്ളത് മേല്പറഞ്ഞ 4 കുടുംബക്കാരും കൂടിയാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. ഇതിന്റെ ന്യായമായി കടമംഗലം പള്ളിയിൽനിന്നു ചില അവകാശങ്ങൾ ഇപ്പോഴും പ്രസ്തുത കുടുംബക്കാർ ലഭിച്ചുവരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. പണിപ്പരമാരെ അയൽവാസികളായ പ്രഭുക്കന്മാർക്കും നാടുവാഴികൾക്കും വളരെ മതിപ്പും ഭയവുമായിരുന്നു.

വള്ളിക്കടപ്പണിക്കരമാർ വസ്ത്രപ്രയോഗത്തിലും മറ്റ് വിദ്യയിലും സംഗീതസാഹിത്യകലകളിലും സുപ്രസിദ്ധന്മാരും അടപിതീയന്മാരുമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന് അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയാനുള്ളതു വിസ്മയേജ്ഞാൽ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനേ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളു. കോളത്തിലുള്ള മിക്ക നാട്ടുവാഴികളുടെയും അട്രോസപാടവം തികഞ്ഞ പടത്തലവന്മാർ പലരും വള്ളിക്കടപ്പണിക്കരമാരുടെയും കാരക്കുന്നത്തു പണിക്കരന്മാരുടെയും ശിഷ്യന്മാരും എന്തെങ്കിലും ഒരു തരത്തിൽ കൈകൊണ്ടുവരായിരുന്നു വെന്ന പരമ്പരന്മാർ ആയുധാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ഇവർക്കുള്ള സ്ഥാനം ആണായിരുന്നു എന്നു പ്രശംസിക്കുന്നതാണല്ലോ. വള്ളിക്കടപ്പണിക്കരുടെ കുടുംബം അഗ്നംനിന്നിട്ട് എഴുപതു വർഷത്തിൽ കൂടുതലായിട്ടില്ല. കുടുംബം വകയായി മുവാറ്റുപുഴത്താലൂകിൽ കുന്നുകുന്ന്, കോതമംഗലം, കുന്നക്കരടി, അറോളി മുതലായ

സ്ഥലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ഒട്ടനവധി ഭൂസ്വത്തുക്കൾ മുഴക്കം
മോ ഏതാനുമോ ഏതോ കാര്യവഴിക്ക് പാഴായ ഒരു വിഷയം
ത്തേക്കു അനുവേദനായിരിക്കുകയാണെന്നാണ് അറിയുന്നത്.

ദിക്കൽ വള്ളിക്കടപ്പണക്കരമ്പാരിൽ ഒരാൾ അറികെ
മറയ്ക്കുവാൻ എല്ലാവരും വടക്കൻദിക്കുകളിലേക്കായികാലോസ
പ്രദർശനത്തിന് പോയിരുന്ന തരം നോക്കി അയ്യപ്പദേശയില
തിയും പൂർവ്വശത്രുവരായ ആരക്കുഴയ്ക്കുപുതിരി തൊടുപുഴയാ
രിന്റെ മറയ്ക്കപ്പെട്ടതിലുടനീളം കറുത്തു കറുത്തു മുക്കി. ഇട
വപ്പാതി കാലമായിരുന്നതിനാൽ മറയ്ക്ക കടക്കുന്നതിനു നിവൃ
ത്തിയില്ലായിരുന്നു. കടവിൽ വള്ളങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് ഉണ്ണു
തിരിയുടെ ഭൂതന്മാർ നേരത്തേതന്നെ മറയ്ക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു.
ഭൂതന്മാരിൽനിന്നു കാര്യം ഗ്രഹിച്ച വൃദ്ധനായ പണിക്കർ
വാളം പരിചയും എടുത്തു കടവിലെത്തി ഒരു വാഴയില ചെ
ട്ടിയിട്ട് അതിൽ കയറി മറയ്ക്കയ്ക്കു പാഞ്ഞുചെന്നു. പഠനവരു
ന്ന പണിക്കരെ കണ്ടിട്ട് “പടയ്ക്കു തിരില്ലെന്നു” പറഞ്ഞ് ഉണ്ണു
തിരിയും കൂട്ടരും ഭയപരവശരായി പലായനം ചെയ്യയും ശ
ത്രുക്കൾ ഓടിപ്പോയ ഭാഗങ്ങൾ വള്ളിക്കടപ്പണിക്കർ കൈവ
ശപ്പെടുത്തി ആരക്കുഴയ്ക്കുപുതിരിയ്ക്കായി ദാനം ചെയ്യയും ചെയ്തു.

വള്ളിക്കട, കാരക്കുന്നം മുതലായ പണിക്കർകടംബക്കർ
അതതു കാലം വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നതു കേരളത്തിന്റെ തെ
ക്കും വടക്കുമുള്ള പല നസ്രാണിപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു
യിരുന്നതിനാൽ ആ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള പല നസ്രാണികൾ
ക്കും നാരായണം ഇവരുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിപ്പാൻ സൗക
ര്യമുണ്ടായി. തുമ്പമൺ, ചാത്തന്നൂർ, തേവലക്കര, തിരുവാ
കോട്ട്, വെണ്മണി, കല്ലിശ്ശേരി, ചിറവം, കടമറം, കല്ല
പ്പാറ, മാമലശ്ശേരി, കോഴഞ്ചേരി, കുറവിലങ്ങാട്, മാരുമൺ,
കോതമംഗലം, മൈലക്കൊമ്പ്, പുതുപ്പള്ളി, കോട്ടയം, അങ്ക
മാലി മുതലായ അനേകം സ്ഥലങ്ങളിൽ പണിക്കരന്മാർ ശി

ഷ്യന്മാരായിരുന്നു. ഇവരിൽ കോതമംഗലത്ത് ഇലഞ്ഞി
യ്ക്കൻ, മുതലക്കോടൻ, തേക്കിലക്കോടൻ, കടുകമ്പിളായി രാമ
നാടൻ, അടങ്ങപ്പുറം, രാവലക്കര മടത്തുണ്ണി, കുറവിലങ്ങാട്ടു
ഗീപറഗിസു മുതലായവർ പ്രത്യേക ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു.

പടക്കൽതിരുവിതാംകൂറിലുള്ള പുന്നമറ്റം, മുതലക്കോ
ടൻ, ഇലഞ്ഞിയ്ക്കൻ മുതലായ പണിക്കർകളും ബക്കർ ധാരാ
ളം ശിഷ്യന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആയുധാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ
അവരും സുപ്രസിദ്ധന്മാരായിരുന്നു. ഇലഞ്ഞിയ്ക്കൽ പണിക്കര
ന്മാരുടെ കടംബത്തിൽ ആയുധാഭ്യാസപാടവം സിദ്ധിച്ചിര
ുന്ന പല നസ്രാണിമഹികളുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാ
ണ്. നിയമനിർമ്മാണസഭാമെമ്പറായിരുന്ന തന്ത്രകുഞ്ഞിഞ്ഞാ
മ്മൻ അവർകളുടെ മാതാവുതന്നെ പയറ്റി പരിചയിച്ച്
അഭ്യാസത്തികവു വന്ന ഒരു സ്ത്രീരത്നയായിരുന്നു. ഇവരുടെ ക
ളരിയുടെ അഭിത്തരവെന്നും ഇന്നും കാണാനുള്ളതാണ്.

നസ്രാണിപ്പണിക്കരന്മാരെപ്പോലെ കളരി കെട്ടിത്തയ്യ
ധാഭ്യാസം നടത്തിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും ആയുധവിദ്യയിൽ അതി
സമർത്ഥന്മാരായിരുന്ന പല പരാക്രമശാലികളും സുറിമാനി
ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു. കിപ്പവും തിരു
വിതാംകൂറുമായി നടത്തിയ യുദ്ധത്തിൽ അസാമാന്യധീരത
പ്രദർശിച്ചു വില്ലൻതൊമ്മൻ, പറവൂർരാജാവിന്റെ മു
ന്തിൽ വെച്ച് അത്യുയരത്തിൽ വട്ടം മുററി പറന്നിരുന്ന ഒരു
പുരുഷനെ ഏതു ചീട്ടിലൂടെ പറവൂർരാജാജനായ അമ്പക്കൻ,
പടക്കൽതിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു സുപ്രസിദ്ധ ചീരനായിര
ുന്ന പട്ടമാടൻ, ആയോധനചതുരനായിരുന്ന പടയാട്ടി, തിരു
വിതാംകൂർരാജാക്കളുടെയെല്ലാം ദോഹിച്ച ബുധന്മാർ വാളക്കോ
ട്ടുപോറ്റിനേയും ആൾക്കാരേയും സ്വസ്ഥമായിരുന്ന വഞ്ഞിപ്പു
ഴത്തമ്പലത്തിന്റെ അടുത്തുനടുവേണം തോല്പിച്ച് പോറ്റിമറം
പിടിക്കുകയും കളംകുത്തിയ തിരുമുഖകമ്പടി ചെങ്ങത്തൂർ എ

രക്ഷാസേനകൾ, മാവക്കുട്ടിനടുത്തു ചാലൂർ നിന്ന് ആയുധവിദ്യാഭ്യാസനാമം തിരുവല്ല വേങ്ങൽ എത്തി താമസമുറപ്പിച്ച ചാലൂർ കുഞ്ഞ് മുതലായവരെ സംബന്ധിച്ചു പല കഥകളും പറയാനുള്ളതാണ്.

പൂർവ്വകാലത്തു ഹിന്ദുവണിക്കരന്മാരെപ്പോലെതന്നെ നസ്രാണിപ്പണിക്കരന്മാരും തങ്ങളുടെ എഴുത്തുപള്ളികളിലും ആയുധക്കുളികളിലും ഭരണവകുപ്പുകളും ഗണപതിവിഗ്രഹത്തെയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പ്രതിദിനപൂജ നടത്തിപ്പോന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം നസ്രാണികൾ ഹിന്ദുക്കളിൽനിന്നു കണ്ടുപിടിച്ചതല്ലെന്നും പ്രത്യേക ആദ്യകാലത്തു നമ്പൂതിരിമാർ നായന്മാർ എന്നിവർ ക്രിസ്തുജനസംസാരികളായിത്തീർന്നശേഷവും, പൂർവ്വ ചാരങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കാതെ യഥാസ്ഥിതിയിൽ പാലിച്ചുപോന്നുമാത്രമാണെന്നും വായനക്കാർ ഇവിടെ പ്രത്യേകം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. അക്ഷരവിദ്യക്കു ഗണപതിയും ആയുധവിദ്യക്കു യുദ്ധത്തിൽ വീരമുതലുവരിച്ചു പിതൃക്കളും, അധ്വാനഭവതകളും അനുഗ്രഹദാതാക്കളുമാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം അക്കാലത്തു സമസ്തഹിന്ദുക്കളോടൊപ്പം നസ്രാണികളിലും തുല്യമുയരായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അവർ ഹിന്ദുജനവിശ്വാസചാരങ്ങൾക്കു് അത്ര തികച്ചും കീഴ്വെട്ടിരുന്നു. ഈ വിശ്വാസം ഈ അടുത്ത കാലംവരെയും നസ്രാണിസമുദായത്തിൽ നിലനിന്നു പോന്നിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു് ക്രിസ്ത്യാനിശാസ്ത്രമാർ അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതിനായി ഓല വാങ്മുറിച്ചു സൂക്ഷരം കുത്തിയിട്ടു് ഇടത്തുവശത്തായി കുറിക്കുന്ന "ഹരിഃശ്രീ ഗണപതയെ നമഃ" എന്ന മംഗളാചാരണംതന്നെയും ലക്ഷ്യമാണ്. ഇങ്ങനെതന്നെ ആയുധപ്രയോഗത്തിൽ അപകടവും അപായവും സംഭവിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിലേക്കു പിതൃക്കളുടെ അനുഗ്രഹം ലഭിച്ചാൽ നായന്മാരെപ്പോലെതന്നെ ന.

സ്രാണികളും അവർ ഖലി നൽകിയിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. * ഇക്കാലത്തുപോലും നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ അവിടുവിടെ നടപ്പിലിരിക്കുന്നതായ “ചാത്തം” “ചെള്ളംകുടി” മുതലായവ ഇതിന്റെ അവശിഷ്ടലക്ഷ്യങ്ങളത്രെ.

നസ്രാണിബാലന്മാർ എഴുത്തുപള്ളികളിലും ആയുധക്കുളികളിലും തങ്ങളുടെ ഗുരനാഥന്മാരായ നായന്മാരുടെ ഭരണഭാരമെടുത്ത വിദ്യാനുഗ്രഹവൽക്കരണത്തിനായി പൂജിച്ചുപോന്നതായമാതൃകിസ്തുമതത്തിന് എതിരാണെന്നു 15-ാം ശതാബ്ദത്തിലെ സവണ്ണാറിനുകൃത്യം നിരൂപിക്കുകയായ നസ്രാണികൾക്കു ലേശംപോലും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. എന്നാൽ പോർത്തുഗീസുകാരുടെ, ഈ മതവൈപരീത്യത്തെ നിറുത്തൽ ചെയ്യുന്നതിനായി ഉദയംപേരൂർ മതമാധാസഭയിൽ താഴെപ്പേർക്കുന്ന നിശ്ചയം തീർപ്പുചെയ്യുന്നുണ്ടായി.

“യാതൊരുവസ്തുവും ചെറുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചാൽ ആയതിനെ മറക്കുവാൻ അരിമയായിരിക്കും എന്നതിനെക്കൊണ്ടു പണ്ടേ നസ്രാണികൾ ആരും മാറ്റമല്ലാത്ത ആശാന്മാരോടും ഗുരുകുന്മാരോടും പഠിക്കുവതന്നെ വെലക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു..... എന്നാൽ നമുക്കു വേണ്ടുന്നതു അവരോടു പഠിക്കിലും അവരുടെ പരതേവരെ കവിടുകയും മറ്റും മാറ്റത്തിൽ അടയ്ക്കേണ്ട കൃത്യം ഒന്നും ചെയ്യാതെ തന്റെ ആശാന്റെതന്നെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു പഠിച്ചുകൊള്ളുകയേ ആവൂ. വിശേഷിച്ചു പരതേവരെ കവിടുകയും മറ്റു മാറ്റത്തിൽ അടയ്ക്കേണ്ട കൃത്യങ്ങളെ ചെയ്തെ മതീയാവൂ എന്നു നമ്മുടെ കീടങ്ങളെ മുട്ടിക്കുന്ന ആശാന്മാരോടു നമ്മുടെ കീടങ്ങളാലും പഠിക്കു

* ഉദയപേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ തീർപ്പ് നിശ്ചയങ്ങൾ, സെപ്റ്റംബർ 9, ഡിസംബർ 7.

തെന്തെ വിചക്ഷകയും വേണം, വിചക്ഷ കടന്നുപോകുന്ന കി
ടാങ്ങളുടെ കാരണവന്മാർ മഹറോന്റും ചൊല്ലി കുറപ്പെട്ട
കയും വേണം.” (സെഷ്യൻ. 2, ഡി.ടി. 12, 13)

. നസ്രാണിഗുരുനാഥന്മാർ തങ്ങളുടെ കളരികളിൽ മുത്തീ
കളെയും ഭരദേവതകളെയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിച്ചിരുന്നതിനെ
പ്പറ്റിയും പറയുക കഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായി. അ
ങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് തങ്ങളുടെ ശിഷ്യന്മാരായ നായന്മാർ മു
തലായ ഹിന്ദുക്കളുടെ ആചാര്യത്തിനാണെന്നു നസ്രാണികൾ
പോർട്ടുഗീസുകാരോട് ഒരു മുടന്തൻസമാധാനം പറയുക
യുണ്ടായെങ്കിലും നസ്രാണിബാലന്മാരും അങ്ങനെയൊരു ചെയ
യ്പുവേണമെന്നുള്ളതു പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. നസ്രാണിഗുരുനാഥ
ന്മാരുടെ കളരിപ്പൂജയെപ്പറ്റി ഉടയമ്പേരൂർ മതമഹാസഭ
യിൽ പറയുകയും താഴെ പറയുന്നപ്രകാരം തീർപ്പ് ചെയ്യ
കയുണ്ടായി.

“ഹിന്ദുക്കളുടെ കളരികളോടു അനുരൂപം സിദ്ധിക്ക
ുന്നതിനും വിദ്യാർത്ഥികളെ കൂട്ടുകയായി ലഭിക്കുന്നതിനും വേ
ണ്ടി ചില ക്രിസ്ത്യാനീആശാൻമാർ അവരവരുടെ കളരിക
ളിൽ ഭരദേവതകൾ, ബിംബങ്ങൾ മുതലായവയെ പ്രതിഷ്ഠി
ക്കുകയും അവയെ ഹിന്ദുക്കളിൽ പൂജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു
ണ്ടെന്നു സുനഹദോസിനു തീർച്ചയായും അറിവുകിട്ടിയിരിക്കു
ന്നതാൽ ഈ കല്പന കിട്ടിയാലുടൻ ഇവയെ അനുസരിക്കാത്തവ
ർക്കും മുടക്കം ശിക്ഷയെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു മേൽപറഞ്ഞ ഭ
രദേവതകൾ ബിംബങ്ങൾ മുതലായവയെ ഉടനടി അവരു
ടെ കളരികളിൽനിന്നു ബാഹ്യമാക്കുകയും അങ്ങനെ ഹി
ന്ദുക്കളിൽ അവർക്കു നൽകിയിരുന്ന പൂജയെ ഇല്ലായ്മചെയ്യ
യും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നവരകിൽ ആ കാര്യ
ത്തിൽ ആർ കുറുകാറെന്നു കാണുന്നവോ അവരെ മുടക്കിയ”

തായി കരുതുകയും അവർ സഭയുടെ 'സർവ്വ വിശുദ്ധ കമ്മിറ്റി'ലും പങ്കിലാത്തവരായി, പരിഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അപ്രകാരമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ മരിക്കുന്നതായാൽ അവരെ ഏല്പാവരെയും വിശുദ്ധ സ്ഥലത്തു സംസ്കരിക്കുകയോ അവർക്കുവേണ്ടി വല്ല പ്രാർത്ഥനകളും നടത്തുകയോ അവർക്ക് ഒരു ക്രിസ്തീയശവസംസ്കാരം നൽകുകയോ ചെയ്യുന്നതുമാണ്. ഈ കല്പനയെ ഏല്പാ വികാരിമാരും അധ്യക്ഷരുടെ സഭാംഗങ്ങളെ തെരച്ചെടുത്തുകയും വേണം."

(പോർട്ടുഗീസഭാഷയിൽ ഏഴുതപ്പെട്ടതായ സൂനഹദോസ് ഡിക്രിയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയുടെ തർജ്ജമ. സെഷൻ 9. ഡിക്രി 13)

അക്ഷരാഭ്യോസത്തെയും ആയുധാഭ്യോസത്തെയും സംബന്ധിച്ചു പൂർവ്വകാലത്തു ഹിന്ദുക്കൾ ആചരിച്ചുപോന്ന രീതിക്കു സുറിയാനിസഭയായതിൽ—ചിശേഷിച്ചു നസ്രാണിപ്പണിക്കരന്മാരുടേയും നസ്രാണിഭേന്ദന്മാരുടേയും ഉടയിൽ—നടപ്പിലാക്കുന്ന പിതൃപൂജ, ഭരദ്ദേവതാസേവ എന്നിവയെ നിറുത്തൽ ചെയ്യുന്നതിനായി പോർട്ടുഗീസുകാർ ഉദയംവേരൂർ മതമഹാസഭയിൽ ചെയ്ത്, "രഹസ്യമായ അറുക്കല പരസ്യമാക്കുന്നതും മനസ്സറിഞ്ഞ് ഒരു ഏറണങ്ങളുടെ സ്ഥലം മുട്ടുന്നതും കാവുരുടെ കൂട്ട് (ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെ) മുത്തിക്കളെ താൻ, പരദ്ദേവന്മാരെ താൻ വച്ചു പൂജിക്കുന്നതും" "പോക്കുരുതാത്ത" (മോചിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ലാത്ത) ഭോഷങ്ങളായി കല്പിച്ച് അവർക്ക് ഉഗ്രശിക്ഷകൾ വിധിച്ചിരിക്കുന്നതായും കാണുന്നുണ്ട്. (X)

പണിക്കരന്മാർ മാത്രമല്ല ചഴയകാലത്തെ നസ്രാണികൾക്കുകൂടി തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ ഭരദ്ദേവതാപരമായ

മംഗളാചരണം ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നുവെന്നു പറയുമ്പോൾ കലകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നായന്മാരുടേയും നസ്രാണികളുടേയും മനോഭാവം ഒന്നതെന്നായിരുന്നുവെന്നു ഏഴു മായി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. *

നസ്രാണിപ്പണിക്കരന്മാരിൽ പലക്കും തങ്ങളുടെ സമുപത്തുള്ള ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ചില അധികാരാവകാശങ്ങൾ കൂടി നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഇത് അവരുടെ ആയോധനവിദ്യാലയം നമേനയേയും സ്വാധീനശക്തിയേയും അതതു ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിലുള്ളവർ ഏകവക്തവുമായി സമ്മതിച്ചുപോന്നിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന് ഒരു നിതാക്ഷേപലക്ഷ്യമുണ്ട്. പണിക്കരന്മാരുടെ ഈ ക്ഷേത്രസംബന്ധം നിശ്ശേഷം നിലച്ചുപോയത് ഈ അടുത്തകാലത്തായിരുന്നു. പൗരസ്ത്യബാഹ്യന്മാരുടേയും മിഷണറിമാരുടേയും, ക്രിസ്തീയവും മതപരവുമായ സുവിശേഷവേലയുടേയും മറ്റും സംസ്കാരഫലമായി അദ്വൈതസുഖരുടേയും മറ്റും അധികാരാവകാശങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചാൻ പണിക്കരന്മാർ നിബന്ധിതരായിത്തീർന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയാകും.

ചെമ്പകശ്ശേരി രാജകുന്മാരുടെ കളരിപ്പണിക്കരായിരുന്ന തലവടി വല്ലഭമത്തു (കാമശ്ശേരി) പണിക്കരന്മാർ പ്രസ്തുത രാജസ്വരൂപത്തിൽനിന്നും നൽകിയിരുന്ന ചില സ്ഥാനമാനങ്ങളെ, രാജ്യം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ഒതുങ്ങിയശേഷം, തൃപ്പൂർ സ്വരൂപത്തിൽനിന്നും സമ്മതിച്ചു അനുവദിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ സ്ഥാനമാനങ്ങളിൽ ആനപ്രവാൽ ക്ഷേത്രഭരണം സംബന്ധിച്ച ചില കൈകാര്യാവകാശങ്ങൾ കൂടി ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നുവായി അറിവുണ്ട്. ഈ അവകാശം അവർ ഉപേക്ഷിച്ചി

* കട്ടക്കയം കുടുംബാംഗമായ ഒരു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനി രചിച്ച പട്ടപ്പാട്ട് എന്ന കൃതിയുടെ പ്രാരംഭം നോക്കുക.

ട്ട് അധികകാലം അയിട്ടില്ല. അനപ്രാമ്പാൽക്ഷേത്രത്തിലെ
ഗേവതീവിഗ്രഹം ഒട്ടവളരെ കാലം വല്ലഭ്യത്തുപണി
ക്കരന്മാരുടെ പാമ്പിൽ അവരുടെ അധീനതയിൽ ഇര
ന്നിരുന്നതായും കാലാന്തരത്തിൽ അതു ദേവസ്വത്തിലേക്കുത
ന്നെ തിരിച്ചുകൊടുത്തതായും പൃസ്തുത കുടുംബാംഗങ്ങളിൽനി
ന്നുതന്നെ അറിവാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. ക്ഷേത്രസംബന്ധമായ
കാര്യങ്ങളിൽ പൃസ്തുത കുടുംബക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അധികാരാ
വകാശങ്ങൾ ഏതൊരുമായിരുന്നുവെന്നു താഴെ ചേർന്ന രേ
ഖയിൽനിന്നു കാണാം.

“വല്ലഭ്യത്തു തോമ്മാപ്പണിക്കർ ഏഴതിവരുന്ന ചീട്ട
അനപ്രാമ്പാൽ അമ്പലത്തിൽ ഈന്താണ്ടു മകയിരം നാ
ളിൽ തൃക്കൊടിക്കേറി തിരുവൃത്തവം നടത്തുന്നതിനും മറ്റുമായ
കാര്യങ്ങൾ ആലോചിക്കുന്നതിന്നു ഈ മാസം 12-ാംനാ
അമ്പലത്തിൽ കൂടണമെന്നു അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്നു ചന്തിര

പുണത്തുറ അയ്യപ്പൻരായിരൻ”

(കൊല്ലം 918-ാ മാണ്ടു മാർക്സിമാസം 8-ാംനാ)

വല്ലഭ്യത്തു പണിക്കരന്മാർക്കു തിരുവിതാംകൂർമഹാ
രാജാവു വകവെച്ചു കൊടുത്ത സ്ഥാനമാനങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള നി
ന്ദിവിന്റെ പകർപ്പു താഴെ ചേർന്നു:-

വെള്ളോല.

“7നിനവു”

തലവടി പ്രവൃത്തിയിൽ അനപ്രാമ്പാൽ വടക്കേമുറിയിൽ
വല്ലഭ്യത്തു നമ്പ്രാണി കോരതു കണ്ടു കാര്യമായിതു.

(ഒന്നാംവരി.)

നിനക്കു തൊന്മപണിക്കരനു വെരുകീൾമയ്ക്കു നടന്നു
ചെന്ന സ്ഥാനങ്ങളും തന്നവകയ്ക്കു

(മണ്ടാംവരി.)

അടിയറ തീൻ കലിപണം ഒരുനൂറ്റാണ്ടുപോലും അടുപ്പം
തു കലിപണം മുപ്പത്തുണ്ടും വിട്ടുപണം പത്തും ചിട്ടിക്കലി
പണം (പൊടിവു)

(മൂന്നാംവരി.)

• ആക വക നാലിനാൽ കലിപണം ഇരുനൂറ്റാണ്ടുപോലും ഇന്നു
കലിപണം ഇരുനൂറ്റാണ്ടും മണ്ടപത്തുംവാതുക്കൽ ഒ (പൊ
ടിവു)

(നാലാംവരി.)

(മറുപുറം.)

പറുചീട്ടി വാങ്ങിച്ചു കൊൾകയും വേണം. ഇതിന്നു തു
ലും ചാത്തിയ ചിട്ടി വാങ്ങിച്ചു ത (പൊടിവു) ഇപ്പടിക്കു
തൊള്ളായിരത്തി അറുപത്തൊമ്പതാണ്ടു കോമോസം ഇരുപ
തെട്ടാം നൂ നിന്നുവു് എഴുതിയ മണിയൻ ലെക്കുടി നാരാ
(പൊടിവു)

മാവേലിക്കര മല്ലിട്ടിപ്പണിക്കരന്മാരുടെ ക്ഷേത്രസംബന്ധം
ഏതാണ്ടു് ഈ അടുത്ത കാലത്താണു് അവസാനിച്ചതു്. ക്രൈ
സ്തവമതബോധത്തെക്കാൾ അധികം സ്വസ്ഥമുദാതാംഗങ്ങളുടെ
നിന്ദാപൂർവ്വമായ പരിഹാസം മൂലമാണു പണിക്കരന്മാർ അധി
രുടെ അവകാശങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചാൻ സംഗതിയായതെന്നു തോ
ന്നുന്നു. മാതത്തിൻകൂർ സ്വരൂപത്തിലെ കളരിപ്പണിക്കർ കോട്ട
ക്കകത്തു പിള്ളമാരെ കച്ചകെട്ടിക്കുന്ന അയ്യപ്പവിദ്യാഗുരു എന്നീ
നിലയിൽ അറുപത്തഞ്ചുപറ രണ്ടിടങ്ങുനി നിലവും ഇറയിലി
(യുദ്ധസേവയുള്ള അനുഭവം) യാകെ വിരുത്തി അനുഭവത്തിനു
പുറമെ, മാവേലിക്കര കോട്ടക്കകം ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിക്ഷേത്രത്തി
ലും കണ്ടിയൂർക്ഷേത്രത്തിലും ചില അവകാശങ്ങൾകൂടി പണി
ക്കരന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. കോട്ടക്കകംക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവകാല
ത്തു് ഏഴു ദിവസത്തേക്കു വാളേർ പാടിച്ചുകളി, വടിതട എന്നീ അ
യ്യപ്പാഭ്യാസപ്രകടനത്തിനു് ഏഴിടങ്ങുനി അരിയും യാത്രയയ്യ

പ്ലം ഇനത്തിൽ രണ്ടരപ്പണവും കണ്ടിയൂർക്ഷേത്രത്തിൽ പള്ളി-
വേട്ട, അറാട്ട് എന്നീ രണ്ടു ദിവസത്തെ ഉത്സവത്തിനും അ-
കമ്പടിസേവയ്ക്കും കുന്തം ചാണ്ടലിനുമായി രണ്ടേകാലും കോ-
പ്പും രണ്ടരപ്പണവുമായിരുന്നു മല്ലിട്ടിപ്പണിക്കരന്മാർക്കു് അനുഭ-
വം കല്പിച്ചിരുന്നതു്. ഇതിൽ ഏതും ഉത്സവം വരെയുള്ള അ-
യ്യധാഭ്യാസച്ചടങ്ങുകൾ പ്രായേണ പണിക്കരന്മാർ തങ്ങളുടെ
ശിഷ്യപരമ്പരയെക്കൊണ്ടായിരുന്നു നടത്തിച്ചുപോന്നതെങ്കി-
ലും പള്ളിവേട്ടയ്ക്കും അറാട്ടിനും ദേവന്റെ സന്നിധിയിൽ അ-
കമ്പടി സേവിക്കുന്നതിനും വിദ്യാഭ്യാസകർമ്മം ആചരിക്കുന്ന
തിനും മല്ലിട്ടിപ്പണിക്കരന്മാർതന്നെ വേണമെന്ന നിബന്ധ-
നായിരുന്നു. പള്ളിവേട്ടയ്ക്കായി ആനക്കൊട്ടിലിന്റെ കിഴക്കു
വശത്തു് ഏകദേശം മൂന്നര ഫർലോംഗ് അകലത്തിൽ ആൽ-
ത്തറയുടെ സമീപത്തായി ഭോനെ എഴുന്നള്ളിച്ചു നിറുത്തിയി-
ട്ടു മുൻവശത്തു പടിഞ്ഞാറോട്ടു് ഇരുഭാഗത്തും സന്നാഹപൂർവ്വം
അൾക്കൂട്ടം അണിനിരന്നു കഴിഞ്ഞാലുടൻ, അവകാശിയും മാ-
ടത്തിൻകൂറ്റിലെ അംഗരക്ഷകപ്രധാനിയുമായ മല്ലിട്ടിപ്പണിക്കർ
കുട്ടിയും കവണിയും ഉടുത്തു വിമ്പിൽ തൂമ്പുകൾ രണ്ടും ഞാനു
കിടക്കത്തക്കവണ്ണം പുളിയിലിരുന്ന് നേരിയതുകൊണ്ടു തല-
യിൽ മാപ്പിളക്കെട്ടു കെട്ടി (*) ഇടംകൈയിൽ പുലിത്തോൽ

(*) ഇന്നു യൂദമാപ്പിളയും ജോനകമാപ്പിളയും ചെമ്പുപിരു-
ന്നതുപോലെ മുൻകാലത്തു നസ്രാണിമാപ്പിളയും തലയിൽ
കെട്ടിക്കൊണ്ടായിരുന്നു കച്ചേരികളിലും സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥ-
ന്മാരുടെ സന്നിധിയിലും പോയിരുന്നതു്. ഒരിക്കൽ മഹാ-
രാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പീരുമേളിലേക്കു് എഴുന്നള്ളുന്ന അ-
വസരത്തിൽ തൃപ്പാലം കണ്ടു കൂപ്പുന്നതീനായി റോഡിന്റെ
ഇരുവശവും നിന്നിരുന്ന നസ്രാണികളോടു പ്രമാണികന്മാരാ-
യ പുഴുന്മാർ വേഗം രണ്ടാളുടെ തലയിൽ കെട്ടി ഒരഹരം

പരിചയും വലംകയ്യിൽ വാളുമായി ദേവസന്നിധിയിൽ നാഗസ്വരകാരരുടെ സമീപത്തായി മദ്ധ്യത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നതാണ്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അഗ്രഭാഗത്തുള്ള ഇരുമ്പുകുർച്ചയുടെ മൂവട്ടിലായി ചെമ്പട്ടുരുൽപൊടിപ്പു ഞാത്തീട്ടുള്ള ഒന്നോ രണ്ടോ കുന്തങ്ങളുമായി പണിക്കരുടെ ഒരു ശിഷ്യൻ, ആണിയിൽ ചേൻ നിൽക്കുന്നുണ്ടാവും. പള്ളിവേട്ട ആരംഭിച്ച് ഒന്നാമത്തെ ഭേരിശബ്ദം കഴിഞ്ഞാലുടൻ മല്ലിട്ടിപ്പണിക്കർ കുന്തം വാങ്ങി ആണിമദ്ധ്യത്തിൽ മൂവാട്ടു വച്ച് ആയംകുട്ടി ആകാശമണ്ഡലത്തിലേക്കു ചാണ്ടുകയും ഉത്തരകുടണത്തിൽ തല കീഴായി വാഞ്ഞുവരുന്ന കുന്തം ഒററുകയാൽ വിടിച്ചുടക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രാവശ്യം ആയുധവിദ്യ പ്രകടിപ്പിച്ച ശേഷം, കുന്തം ശിഷ്യനെ എല്പിക്കുകയും വാളം പരിചയും വാങ്ങി പള്ളിവേട്ട, ആനക്കൊട്ടിലിന്റെ മുമ്പുകൾത്തെത്തുന്നതുവരെണ്ണം അകമ്പടി സേവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അവിടെ ഏതെങ്കിലും വണിക്കർ വല പ്രാവശ്യം പഴയപടി ആയുധവിദ്യാലഭ്യർന്നു നടത്തുന്നു, അനന്തരം ചടങ്ങുകൾ അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടു പണിക്കർ ദേവസന്നിധിയേയും ബാഹ്യജനങ്ങളേയും, സായുധനായി വന്നങ്ങി ശിഷ്യഗണത്തോടൊന്നിച്ചു മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്യുന്നു. മല്ലിട്ടിപ്പണിക്കരന്മാരിൽ ഈ വിധത്തിൽ അകമ്പടി സേവിച്ച് അന്വേം പറിട്ടുള്ള ഒട്ടുവിധത്തെ ആയുധാഭ്യാസപ്രദർശൻ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരുന്നില്ലേ തോമ്മാപ്പണിക്കർ അധർക്കളാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന് ഇപ്പോൾ എന്നതു വയസ്സു പ്രായമുണ്ട്. പണി

നിച്ചു നില്ക്കാൻ പറഞ്ഞതായും ഏറ്റുവരും അങ്ങനെ ചെയ്യുതായും ചെറുപ്പകാലത്തു താൻ കേൾക്കുകയും കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി ചരിത്രവിശാരദനായ മി. ജോൺ ചാണ്ടി ഈ എഴുത്തുകാരനോടു് ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

കരുടെ അകമ്പടിസേവയും അയ്യധവിദ്യാപ്രകടനവും കണ്ടിട്ടുള്ള പല നായന്മാരും നസ്രാണികളും ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. ഈ കൂട്ടത്തിൽ, സുപ്രസിദ്ധ മാടമ്പിഗൃഹമേക്കുന്ന ഇടശ്ശേരിയിൽ കണ്ട ഒരു ഗോവിന്ദൻതാങ്കളിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള വിവരണമാണു മേൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്.

മല്ലിടിപ്പണിക്കരന്മാർ കോട്ടയ്ക്കുക കണ്ടിയൂർ ക്ഷേത്രങ്ങളിലുള്ള അവകാശത്തെ വ്യക്തപ്പെടുത്തുന്നതായ ചില രേഖകൾകൂടി താഴെ ചേർന്നു.

i

8575-ാമതു ജമാവന്തിവക.

1020-ാമാണ്ടു മാശിമാസം 29-ാംന- മാവേലിക്കരമണ്ടപരമ്പരവാതുക്കൽ തഥശിൽദാസ് മാവേലിക്കരപ്രവൃത്തിയിൽ പുതിയകാവു മുറിയിൽ കണ്ടെത്തുന്നതുമുട്ടിൽ മല്ലിടി ചാക്കോ തയ്ക്കുമുതൽപേരുടെ പേരിൽ 52 പാ 7 ഇടങ്ങഴി നിലവും മൂന്നു മുറി പുരയിടവും കോട്ടക്കുക വകപ്പെട്ടിയിൽ 12 പാ 5 ഇടങ്ങഴി നിലവും ഒരു മുറി പുരയിടവും വിരുത്തി പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ കോട്ടക്കുക വിരുത്തിക്ക് ഉൾമിയം കേട്ടവരുന്നതല്ലാതെ ശേഷം നിലത്തിനും പുരയിടത്തിനും ഉൾമിയം ചെല്ലാരില്ലാത്തപ്രകാരം ആയതു മറുപേരിൽ പതിച്ചു നടത്തിക്കുന്നതിന്നു നിദാനം വരണമെന്നും പാർവ്വതുകാരന്മാർ ഏഴത്തുവന്നു. മല്ലിടിപ്പണിക്കര ചാണ്ടപ്പിള്ളമ്മട്ടി മുതൽപേരെ വരുത്തി കേട്ടതിന്റെ ശേഷം കണ്ടിയൂർ ഉൾപ്പെട്ട ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഉത്സവത്തിന്നു പിടിച്ചുകുളി മുതലായ വകയ്ക്കു 52 പാ 7 ഇടങ്ങഴി നിലവും മൂന്നു മുറി പുരയിടവും കുടുംബവിരുത്തിയിൽ പതിച്ചുകൊടുത്തു നടന്നവരുമ്പോൾ 94-ാമാണ്ടേക്കു മുപ്പതിൽ പാട്ടം കെട്ടുകയാൽ തീർത്ഥന്മാരെ അവലാധി അറവിച്ച് അകമ്പുത്തിന്നു കല്പിച്ചെഴുതിയ നീട്ടംപ്രകാരം മേലെഴുതിയ നിലത്തിനും പുരയിടത്തിനും കെട്ടിയിരിക്കു

ന്ന പാട്ടവും കണക്കിൽ കുറച്ചു വിരുത്തിയായിട്ടു തന്നെ എല്ലി
ച്ചു മുപ്പറയും, മുരട്ടുപണവും തീപ്പിച്ചു നടന്നുവരുന്നതാകുന്നു എ
ന്നും പറഞ്ഞു എഴുതിവെച്ച കച്ചീട്ടു മുതലായതിന്നു പകർച്ച
കൊടുത്തെയ്യുന്ന സംഗതി ഇടപെട്ടു തൈമാസം 13--ാംനാ-
എഴുതിയ സമാധാനം എത്തി വസ്തുത മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്
യ്തു. ഇവിടെ ശോധന കഴിച്ചതിന്റെശേഷവും ഈ വിരുത്തി
നിലത്തിന്നും പുരയിടത്തിന്നും മേലെഴുതിയപ്രകാരം 94-ാംമാ
ണ്ടു ധനുമാസം 7-ാംനാ- കല്പിച്ചു എഴുതിയ നീട്ടു വന്ന് അതിൻ
വണ്ണം കൊടുത്തയച്ചിരിക്കുന്നതായിട്ടു കാണുന്നതാകകൊണ്ട് ഇ
തുവരെയും നടന്നുവന്നതിനുള്ളും നടത്തിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണം;
ഇച്ചെയ്യിക്കു് എഴുതിയ ദിവാൻ വെങ്കിട്ടരായരു (ഒപ്പ്.)

ii

994-ാംമാണ്ടു ധനു 17-ാംനാ-

നമ്പ്ര 12643

(മുദ്ര)

നീട്ടു

മുദ്രേതരം

കൊടുത്തുട്ട സാധനവും വായിച്ചു കേട്ടു. അവസ്ഥയും അറി
ഞ്ഞു. മാവേലിക്കര മണ്ടപത്തുംവാതുക്കൽ ചേർന്ന മാവേലിക്ക
രപ്പുറത്തിൽ പുതിയകാവൽ മല്ലിട്ടിപ്പണിക്കരുടെ പേർ
മുമ്പിനാലെ കുടുംബവിരുത്തി പതിച്ചുകൊടുത്തിരുന്ന നില
വും പുരയിടങ്ങളും പാട്ടംകെട്ടി പാട്ടമായിട്ടു പതിവുവിടിക്ക
ണമെന്ന ചോദ്യം ചെയ്യുന്നപ്രകാരം സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ച
സംഗതിക്കു കണക്കു ശോധന ചെയ്യിച്ചാറെ മേലെഴുതിയ
പണിക്കരുടെ 52 പാ. 7 ഇടങ്ങളി കണ്ടും 3 മുറി പുരയിടവും
മുൻപിനാലെ വിരുത്തിയായിട്ടു പതിച്ചുകൊടുത്തു് അനുഭവി
ച്ചുവരുമ്പോൾ 15-ാംമാണ്ടു് ഊഴം കേൾക്കാത്ത ആളുകളിടെ
ഇറയിലിപ്പാട്ടം കെട്ടുന്ന സംഗതിയിങ്കൽ ഈ വക വിരുത്തിക്കും
പാട്ടം കിട്ടിയിരിക്കുന്നപ്രകാരം കണക്കു കണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും
വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായിട്ടു കല്പിച്ചുകൊടുത്തു് ഏറിയനാളായിട്ടു്

അനുഭവിച്ചു പിന്നത്തതിൽ അയതു പാട്ടം കെട്ടിയശേഷവും, ദേവസ്വങ്ങളിലെ അടിയന്ത്രങ്ങളെല്ലാതെ പറയുന്നതിനുള്ള ജേലകളും നടത്തിവരുന്നതാകകൊണ്ടു കീഴിലെപ്പോലെ ഈ വക നിലവും പുരയിടങ്ങളും വിരുത്തിയായിട്ടുതന്നെ നടത്തിപ്പാൻ യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നപ്രകാരവും എല്ലാം എഴുതി വന്നതിനാൽ അതുകൂടി, അതിനുള്ളും പുരയിടങ്ങൾക്കു വിരുത്തിയായിട്ടു പതിവും എഴുതി കെട്ടിച്ചുകൊടുത്തു നിലത്തിനും പുരയിടത്തിനും കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന പാട്ടവും കണക്കിൽ കുറവെഴുതിച്ചു വിരുത്തിയായിട്ടു നടത്തിച്ചു കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം നിദാനം വരുത്തിക്കൊള്ളുകയും വേണം എന്നും ഈ കാര്യം മൊല്ലി 994-ാം മാണ്ടു ധനു മാസം 7-ാം ത- ദിവസം ജനാർദ്ദനരായർ വെങ്കിട്ടരായർ നീട്ട് എഴുതിവിട്ടു എന്നു തിരുവുള്ളമായ നീട്ട്. മാറിപ്പിടിച്ചു തുല്യം ചാത്തി അപേക്ഷകന്റെ പേർ മാവേലിക്കര പുതിയ കാവു കാഞ്ഞിരത്തിൻമുട്ടിൽ മെക്കത്തിൽ തുളുത്തൊമ്മാ പണിക്കർ. അപേക്ഷയിലെ തീയതി 79 വൃശ്ചി 27. പീസും പത്രവും ഹാജരാക്കിയതു ടി ധനു 2. വാങ്ങിച്ച പീസു പണം രണ്ടുകോൽ. ഒത്തുനോക്കി കണക്കു കൃത്യപിള്ള (ഒപ്പ്) ദിവാൻ ചീഫ് സെക്രട്ടറി മി. വിയറ (ഒപ്പ്)”

iii

മുദ്രേണ.

#1059 വയ്പു

32724.

18-ാം ന- പതിവ്

രജിസ്റ്റർ മുദ്ര

മാവേലിക്കര മണ്ടപത്തുവാതുക്കൽ കാര്യം വിചാരിക്കുന്ന ചങ്ങനാശ്ശേരി തഹസീൽദാർക്ക് എഴുതുന്ന ഉത്തരവ് എന്നെ ന്നാൽ,.....മല്ലിട്ടിപ്പണിക്കരു ചാക്കോക്കത്തന്നാരെ വരുത്തി കേട്ടതിന്റെ ശേഷം,.....മാവേലിക്കര, കണ്ടി യൂർ, രണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിലും പള്ളിവേട്ടയ്ക്കും അറാട്ടിനും പിറത്തെഴുന്നള്ളിക്കുമ്പോൾ മല്ലിട്ടിപ്പണിക്കരുടെ വകയിൽ ഒരു അളു

ചെന്ന് വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തിവരുന്നതായി കാണുന്നതല്ലതെ ഈ വക നിലത്തിനും പുരയിടത്തിനും ആണ്ടൊന്നു 924 പണം മിച്ചവാരവും, മാവേലിക്കുക്കുളത്തുനിൽ ഉത്സവത്തിനും എട്ടു ദിവസത്തേക്കു നാളൊന്നിന് ഇടങ്ങഴി അരിവീതവും യാത്ര അയപ്പിനു രണ്ടാപ്പണവും, കണ്ടിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ പള്ളിവേട്ട, അറാട്ടു രണ്ടു ദിവസത്തേക്കു മാത്രം രണ്ടേകാൽ ഇടങ്ങഴി അരിയും രണ്ടര പണവും, അനുഭവമുള്ളതായി കണ്ടു ആ വകയ്ക്കു വരിയോല എഴുതിച്ച കൊടുത്തിരിക്കുന്നതായും,.....ഇപ്പോഴായിട്ട് എഴുതിയ ദിവാൻപേക്ടാർ രാമരായർ കുഞ്ഞാട്ടിൽ (ഒപ്പ്)”

പള്ളിക്കൂട, കാരക്കുന്നം പണിക്കരന്മാരുടെ ക്ഷേത്രസംഘസം ഇതിലും മികച്ചതായിരുന്നു. വടക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലെ പല ക്ഷേത്രങ്ങളിലും അവർക്ക് അവകാശവും അനുഭവമുണ്ടായിരുന്നു. ഉത്സവാഹാരം, ഹരിക്ഷണം, സേവ മുതലായവയ്ക്കു വാൾ പരിചയചിതം അകമ്പടി സേവിക്കുന്നതിന് അഞ്ചേകാലും കോപ്പും, ഏഴേമുക്കാൽ പണവും, അതതു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്ന് അനുഭവം കല്പിച്ചിരുന്നു. ഇതു കൂടാതെ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നു മംഗല്യാശോഷങ്ങൾക്ക് അഞ്ചേകാലും കോപ്പും, ദക്ഷിണയും, പകർച്ചയും, ഉണ്ടായിരുന്നു. അമ്പലങ്ങളിലെ തൂക്കത്തിനു (തൂക്കക്കാരനെ തിരുമുനത്തിനും തൂക്കസ്ഥലത്തു സന്നിഹിതനാകുന്നതിനും) പന്ത്രണ്ടേകാലും കോപ്പും, നാലേമുക്കാൽ പണവുമായിരുന്നു അനുഭവം ലഭിച്ചിരുന്നത്. നസ്രാണികളുടേയും നായന്മാരുടേയും വിവാഹത്തിനു ദക്ഷിണയ്ക്കു പുറമെ മോതിരമിട്ടാൽ പണിക്കർ കച്ച കിട്ടുന്നതിനും അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. പള്ളികളിലെ പെരുന്നാളിനു പന്ത്രണ്ടേകാലും കോപ്പും, അകമ്പടി നിൽക്കുന്നതിന് അയ്യഞ്ചു പണവും കൂടി അവകാശവഴിക്കു പണിക്കരന്മാർക്കു കി

ട്ടിവന്നിരുന്നു. ഇതിനും പുറമെ അംഗരക്ഷകത്വം കവൽച്ചു ണ്ണാത്തം എന്നിവയ്ക്കു വേറെയും അനുഭവമുണ്ടായിരുന്നു.

വള്ളിക്കട, കാരക്കുന്ന് പണിക്കരന്മാർ പുച്ഛകാലത്തെ “നാ യർനസ്രാണി”കളുടെ രീതിക്കു ഹിന്ദു ആചാരങ്ങൾ അഭേദ മായി പാലിക്കുന്നതിൽ അത്യന്തം ശുഷ്കാന്തിയുള്ളവരായിരുന്നു. വിവാഹം ശവസംസ്കാരം എന്നീ സംഗതികളിൽ അവർ വ് ഉരക്കുലത്തേക്കു ഹിന്ദുമതാചാരങ്ങളും ക്രിസ്തുമതാചാരങ്ങളും ഒന്നുപോലെ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നിരുന്നു. തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടു ല്ള പദവികൾ അന്യനുമായി പാലിക്കുക, ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അ കത്തും പുറത്തും അകമ്പടിയേടുക, കോവിലകങ്ങളിൽ അക ത്തും പുറത്തും അംഗരക്ഷകത്വം, സവണ്ണഹിന്ദുക്കളുടെ ആചാ രകർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ആദായം, നായർ ശിഷ്യന്മാരുടെ ആ ധികൃതം, മാമുൽപ്പ്രിയത്വം എന്നിവ പ്രമാണിച്ച് ഇത്തരമൊ രു ആചാരരീതി വളരുകുലത്തേക്കു തുടർന്നുപോകാൻ അവർ നിബന്ധിതരായിത്തീർന്നു മാത്രമാണ്. എന്നാൽ കാരക്കുന്ന ത്തു പണിക്കരന്മാർ കുറച്ചുകാലം മുമ്പു ക്ഷേത്രസംബന്ധം ഉ പേക്ഷിച്ചതോടുകൂടി ഹിന്ദുആചാരങ്ങളും ഏറെക്കുറെ കൈ ചെടിയുകതന്നെ ചെയ്തു. എന്നിരിക്കിലും ക്രിസ്ത്യൻനാമധേ യത്തോടൊപ്പം ഒരാൾതന്നെ ഹിന്ദുനാമധേയവും ഉപയോഗി ച്ചുപോരുന്ന പഴയ സമ്പ്രദായം അവരിൽ ചിലർ ഇപ്പോഴും അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നതായി കാണാം. അങ്ങനെയുള്ളവരെ ക്രി സ്ത്യാനികൾ ക്രിസ്ത്യാനിനാമധേയവും, ഹിന്ദുക്കൾ ഹിന്ദുനാ മധേയവും ഉപയോഗിച്ചാണു സംബുദ്ധി ചെയ്തുപോരാനുള്ള ത്. ഈ ഒരു സമ്പ്രദായം പണ്ടത്തെ സവണ്ണക്രിസ്ത്യാനികളാ യ നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ പരക്കെ നടപ്പിലിരുന്നതാണെന്നും, വടക്കൻ പണിക്കരന്മാർ പഴയ രീതി ഉപേക്ഷിക്കാതെ തുടർന്നുപോന്നതു മാത്രമാണെന്നും ചരിത്രവിശാരദന്മാർക്കൊക്കെ അറിവുള്ളതാണ്. 1599—ലെ ഉദയമ്പേരൂർ മതമഹാസഭയു

ടെ നിയമാവലി 4-ാം സെഷൻ 17-ാം ഡിക്രിയിൽ നസ്രാണികൾ “ഇപ്പോൾ സാമാന്യം ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്ന പേരുകൾ എന്നിയെ മറ്റു പഴയ മാറ്റത്തിലെ (ഫിനോമാറ്റത്തിലെ) പേരൊന്നും വിളിക്കരുതെന്ന്....ഈ ശുദ്ധമാന സുന്നഹദോസ് പ്രമാണിക്കുന്നു” എന്ന പോർത്തുഗീസുകാർ തീർപ്പുചെയ്തതായുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നിന്നു പേരിന്റെ കഥ പറയുന്നു. മലങ്കര നസ്രാണികൾക്കു സെന്തോമസ്ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന പേരല്ലാതെ ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തിന്റെ യാതൊരു ലക്ഷണംപോലും ഇല്ലെന്ന് ഏകദേശം ഒരു ശതാബ്ദകാലത്തോളം അവരുടെ ഇടയിൽ താമസിച്ച് അവരുടെ സാമുദായികാചാരങ്ങളുമായി ഇടപഴകി പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള പോർട്ടുഗീസുകാർ ഒരു തീർപ്പുനിശ്ചയം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം (1) സമുദായത്തിന്റേയും വൈദികന്മാരുടെയും സമ്മതത്തോടുകൂടിയുള്ള ബഹുഭാര്യത്വം, (2) തൊട്ടുകുട്ടി, (3) തീണ്ടിക്കുട്ടി, (4) വലിയകീഴ്, (5) ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പരിപാട് മുതലായ വിവിധങ്ങളായ ഫിനോമോഴ്സുകൾ മാത്രമല്ല, ഉത്സവഘോഷങ്ങളിലും അതിലൊക്കെ വിശേഷിച്ചു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അതിവിശിഷ്ട കർമ്മാവുന്ന വിശുദ്ധകർമ്മാനയിലും പള്ളിസംബന്ധമായ സർവ്വവിധ ഉത്സവഘോഷങ്ങളിലും പള്ളിയകത്തു നായർഗായകന്മാരും നസ്രാണികളും ഒരുമിച്ചു പ്രവേശിച്ച് അദ്ധ്യാത്മരാമായണം തുടങ്ങിയുള്ള ന്യോത്രഗാനങ്ങൾതന്നെയും പാടി.

1. Acts of the Synod of Diamper

Session viii Decree v

2.	Ibid	„ S.	vii	„	xiii
3.	„	„	x	„	iii
4.	„	„	viii	„	xiii
5.	„	„	v	„	xiv

പിരിഞ്ഞുപോകുകവണ്ണം കേരളീയനസ്രാണികളുടെ സ
വണ്ണതം അല്ലെങ്കിൽ നായർത്വം സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻസമു
ദായത്തെ എത്ര ശക്തിമെത്തായി ഗ്രന്ഥീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നു മുര
ങ്ങിയവക്കും 16-ാം ശതാബ്ദത്തിലെ സുറിയാനിൻ ഭാഷയിൽ
തുമെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള ചരിത്രപരിശോധകന്മാർക്കും
ഒക്കെ അറിവുള്ളതാണ്.

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരും നസ്രാണിസൈന്യങ്ങളും.

മാധവകവി, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ജീവിതകാലത്തേയും
കവിതാരീതികളേയും വിമർശിക്കുവെ സുപ്രസിദ്ധ ഹൃദയഗ
ദ്യകാരനും ചരിത്രപണ്ഡിതനുമായ മി. പി. കെ. നാരായണ
പിള്ള അവർകൾ നമ്പ്യാരുടെ ഭഗ്ഗമിണീസ്വയംവരം ഇ
ങ്ങൽക്കഥയിൽനിന്നു താഴെ കാണുന്ന വരികൾ ഉദ്ധരിച്ചു
കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—“ഭേമാരായി ജോലി
ചെയ്യുന്നതിനു ജനങ്ങൾ അന്നു ഗവണ്മെൻറിനാൽ നിർബന്ധി
ക്കപ്പെട്ടു പോന്നിരുന്നു..... യുദ്ധയാത്രയ്ക്കും മറ്റും ആരംഭിക്കു
മ്പോൾ ആളുകളെ സ്വരൂപിക്കുന്ന രീതി ഇങ്ങനെതായിരുന്നു:-

“നാട്ടിലിരിക്കും നായന്മാരെ
കൂട്ടിസ്വരൂപിച്ചിടുക വിരവൊട്ടു
കൊട്ടിയോക്കിച്ചാത്തുവിളിച്ചു
കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരേണമിദാനിം
അയ്യപ്പാണികളായിട്ടനവധി
നായന്മാരുമൊത്തുമായും
കുരുമ്പന്മാരെജമാനന്മാർ
അയിരമൊഴിരമാൾക്കധിപന്മാർ

പട്ടാണികൾ പലകുതിരക്കാരും
 കോട്ടപ്പടിയിൽ കാവൽക്കാരും
 കാട്ടാളന്മാർ മുക്കോട്ടപ്പിള്ളകൾ
 കോട്ടക്കാരന്മാരും പലപക
 നസ്രാണികളും ജോനകർപത്തുസ
 ഹസ്രാധികളിഹ വന്നിടേണം”

(മി. വി. കെ. നാരായണപിള്ളയുടെ “ചില കവിതാ
 പ്രതിബലനികൾ” പുറം 81-82.)

“പലപക നസ്രാണികൾ” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്
 അമ്പലപ്പുഴയേയും ചുറ്റുമുള്ള താലൂക്കുകളേയും അധിവസി
 ച്ചിരുന്ന സിറിയൻകത്തോലിക്കർ, ക്നാനായസിറിയൻ
 കത്തോലിക്കർ, ലെങ്കരസുറിയാനികൾ, ലെങ്കരക്നാനായ സു
 റിയാനികൾ എന്നിവരെ സംബന്ധിച്ചാണെന്നും, കോട്ടപ്പ
 ടിയിൽ കാവൽക്കർ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു കോട്ടവാതിൽ കു
 ളുവാൻ മുമരളപ്പെട്ടിരുന്ന ഈശ്വരനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നും
 വായനക്കാർ ഇവിടെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരിപ്പാനുള്ളതാണ്.
 കേരളത്തിലെ യുദ്ധരീതി, അയ്യപ്പാഭ്യാസമുറകൾ, പട്ടച്ചേവകം
 എന്നിവ സംബന്ധിച്ചു നമ്പൂറോളം ശരിക്കു പറിച്ചിരുന്ന ക
 വികൾ വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തന്റെ
 ചുറ്റും ഉണ്ടായിരുന്ന ജനസമൂഹങ്ങളെ കുറിച്ചും അവരുടെ
 ആചാരമതാദികളെ കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിനു വിസ്തൃതമറുത
 ത്വാനുമുണ്ടായിരുന്നു. അമ്പലപ്പുഴ, പാറക്കാട്, ചമ്പലം, പ
 ല്ലിങ്കൽ, ചങ്ങനാശ്ശേരി, തലവടി, കോഴിമുക്ക് മുതലായ
 സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള സുറിയാനികൃത്യാണികളെ സംബന്ധിച്ചു ന
 ല്ലതിനുള്ള അറിവുള്ള ഒരാളായിരുന്നു നമ്പൂർ. ചാക്യാരു
 ടെ പ്രേരണയ്ക്കു വശംവദനായ ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവും ചാ
 ക്യാർപക്ഷപാതികളും നമ്പൂതിരിമാർ നാണൂർ മുതലാ
 യവരും ചേർന്നു നമ്പൂരുടെ തുളുൽപ്രസ്ഥാനത്തെ അവരോ

ഭിക്ഷയും അമ്പലപ്പുഴ ശ്രീകൃഷ്ണക്ഷേത്രത്തിൽ തുളുക്ക് നടത്താൻ പാടില്ലെന്ന വിരോധികയും (അമ്പലപ്പുഴക്ഷേത്രത്തിൽ ഇന്നും തുളുക്ക് നടത്താറില്ല) ചെയ്തതായ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ, നമ്പ്യാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനായി കലാരസികന്മാരായ അമ്പലപ്പുഴനസ്രാണികൾ ചമ്പക്കുളംപള്ളിയിൽ പെരുന്നാളിന് തുളുക്ക് എപ്പോഴെന്നും അതു വളരെക്കാലത്തേക്കു നിലനിറുത്തിപ്പോരുകയും ചെയ്തു. ഇതിലേക്കു പ്രത്യേകം പതിവുകളും പച്ചിരുന്നു. 990-മാണ്ടു വരെയുള്ള ചമ്പക്കുളം പള്ളിക്കണക്കിൽ മൂന്നുനോൻപ്, ധനുമാസത്തിലെ പെരുന്നാൾ ഇവകൾക്കു താഴെപ്പറയുന്ന പതിവുകൾ കാണുന്നു:.....

“ഹരിഹരതുളുക്ക് തകഴിയിൽ പോണേത്തു കൃഷ്ണപിള്ള പേരു എഴക്കു ചിലവ്,—ടി— തുളുക്ക് വടക്കൻ ഈരപം പൂണിടർ എഴക്കു ചിലവ്—തുളുക്ക് ശ്രാവികുൽ രാമപ്പണിക്കർ പേർ ആറക്കു ചിലവ്—മേത്തപ്പേരി പോത്തൻ മകടം കളി പേരു നാലക്കു ചിലവ്--ഞാണിമ്മേക്കളി കല്ലിപ്പാറ ഉരുപ്പു പേരു അഞ്ചക്കു ചിലവ്--തുളുക്ക് അമിച്ചുകരി കണിക്കൊല്ലൻപറമ്പിൽ ഇട്ടിക്കുഞ്ഞുമുതൽപേരു അഞ്ചു—തുളുക്ക് കുണ്ടൻകരി വടക്കേടത്തു കണി ഇട്ടിണ്ണൻ പേരു എഴ്—ചാഴപ്പള്ളിമേലാത്തു പണിക്കരു വാളേറ്റ പേരു 18. വളേറ്റതോപ്പിൽ കുറുപ്പംകൈയ്മൾ പേരു 18 ചെണ്ട പേരു 6. മട്ടളം പേരു 2.-മകടംകളി തലവടി കുരിയപ്പള്ളി ഇട്ടിമാത്തപ്പണിക്കർ പേരു 3. പാണ്ടിവാദ്യം ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ തകടിയിൽ മാത്തുമുതൽപേരു 6. തെച്ചാണ്ടുകളി ഇളേക്കുഞ്ഞു പേരു 8.”

ഭരിക്കൽ പള്ളിയിൽ പുതുതായി വന്നുചേർന്ന ഒരു വികാരികത്തന്നാർ പെരുന്നാൾദിവസം നമ്പ്യാരെ വേണ്ടവിധം മാനിച്ചില്ലെന്നുള്ള കാരണത്താൽ പള്ളിയേയും ഉത്സവത്തേയും സ്തുതിച്ചും വികാരിയെ കണക്കിന് അധികക്ഷേപിച്ചും അദ്ദേഹം ഒരു കവിതതന്നെ എഴുതുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

കേരളത്തിലെ സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെ സൈന്യങ്ങളേക്കുറിച്ചു നമ്പ്യാർ നേരിട്ടു ചരിയമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ചിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിനുവേണ്ടി--അഥവാ കേരളരാജാക്കന്മാർക്കുവേണ്ടി--യുദ്ധം നടത്തിയിരുന്നവർ ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗമായിരുന്നില്ലെന്നും മുമ്പിടേയ്ക്കുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട സമുദായങ്ങളെല്ലാംതന്നെ രാജ്യരക്ഷാർത്ഥം യുദ്ധവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു ദുഷ്സംശയമായ നമ്പ്യാരുടെ മേൽപേർ കവിതാഖണ്ഡികയേക്കാൾ പ്രബലമായ ഒരു തെളിവു വേറെ ആവശ്യമില്ലല്ലോ. നേരെ മറിച്ചു യുദ്ധകൃത്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവർ ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗം-- അതുതന്നെയും നായന്മാർ--മാത്രമായിരുന്നെങ്കിൽ നാട്ടുനടപ്പിന്നും വ്യവസ്ഥയ്ക്കും മന്ദിരമായി നമ്പ്യാർ ഇതരവർഗ്ഗങ്ങൾക്കു തന്റെ കൃതിയിൽ യാതൊരുവിധത്തിലും സ്ഥാനം അനുവദിക്കുമായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് നിശ്ചയമത്രെ.

കേരള ചരിത്രവണ്ഡിതനായ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ അവർകൾ താഴെക്കാണ്മവണ്ണം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:--

“വൈരിവർഗ്ഗമടരിനടുക്കിലൊ
നേരിട്ടുനന്തിനുവേണ്ടമാതിരി
പോരിനുള്ളവശീലമാക്കിയി
പ്പാരിലേ പുരുഷരാകുമേവരും”
“മറ്റു ജാതികളിലുള്ള ഭേദവും
മറ്റുമൊട്ടുമിഹനോക്കിടാതെൊ,
മറ്റുമേൻ പതിനെട്ടുനാട്ടിലും
തെറ്റവിട്ടവെട്ടത്തു നാട്ടുകാർ,”

(കേരളം സക്തം 2. ശ്ലോകം 27, 29.)

“പോരുണ്ടെങ്കിൽ പോകണം ശത്രുവിദ്യ
കാരും ശീലിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ല.”

(ടി. സക്തം-5 ശ്ലോകം 80.)

“വ്യക്തമായതാണ് രാജ്യരക്ഷയ്ക്കായി രാജ്യത്തിൽ ജനിക്കുന്ന എല്ലാ പുരുഷപ്രജകളേയും സർക്കാരിൽനിന്നു ഗുരുക്കന്മാരെ ഏല്പിട്ട് അയയ്ക്കുന്നതിനും ധനാഭാവം മറുപടി നൽകുന്നതിനും മറ്റും അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും യുദ്ധം സൈന്യം ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അവരെ മുന്നിലുയർത്തും” “ചേരമാനാധിപൻ മുതലായ കീഴ്ജീവനക്കാർ മുഖാന്തരം ശേഖരിച്ച് ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരികയും ചെയ്യുന്നു.”

(എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യയുടെ തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം പുറം 16)

“പ്രജകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നായന്മാർ മുഴുവനും മറ്റു വർഗ്ഗങ്ങളിൽ പലരും നിർബന്ധമായിത്തന്നെ അയയ്ക്കപ്പെട്ടു വന്നിരുന്നു.”

(അറുവർ മി. കൃഷ്ണപിഷാരടിയുടെ തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം പുറം 15)

അല്ലയോ മി. വർമ്മനാഥപിള്ളേ, മാനുവൽ സ്റ്റേഫി ത്സ്, നിങ്ങളുടെ ജന്മദേശമായ ചങ്ങനാശേരിയുടെ പടിഞ്ഞാറെ അതിർത്തിയിൽ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന് ഒരു സംഘം നസ്രാണികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അയയ്ക്കപ്പെട്ടവരും യുദ്ധത്തിലും കേരളത്തിൽ യാതൊരു ജാതിക്കും കലവുത്തിയായി അയയ്ക്കപ്പെട്ടവരും കലിപ്പിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും ഇവിടെയുള്ള എല്ലാ പ്രധാന ജനവർഗ്ഗങ്ങളും തങ്ങളുടെ ജനസംഖ്യ, സൗകര്യം എന്നിവയനുസരിച്ച് അതതു കാലം യുദ്ധത്തിൽ ഏല്പിട്ടിരുന്നുവെന്നും പോൻ ഇനിയെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുക.

ഇതരസമുദായങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് യുദ്ധത്തിൽ നായന്മാർ കൂടുതലായി ഏല്പിട്ടിരുന്നുവെന്നുള്ള വാസ്തവത്തെ ഞാൻ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ ഇത് അവരുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റു തൊഴിലുകളിലുള്ള അപാവത്തെയും അനാസ്ഥയേയും ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായം.

യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. കേരളത്തിലെ സർവ്വസമുദായങ്ങളും ഒന്നുപോലെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന കൃഷിവൃത്തിക്കു പുറമെ വാണിജ്യം വ്യവസായം കപ്പലോട്ടം എന്നിവകൊണ്ടു നസ്രാണിയും മുസ്ലീമും ഈഴവനും രാജ്യത്തെ ഐശ്വര്യപഥത്തിലേക്ക് ഉന്നമിപ്പിച്ചിരുന്നു. വാൾവീശലും കുടിപ്പകയും കുന്തപ്പയിരയും യുദ്ധവും കൊണ്ടു മാത്രം ഒരു രാജ്യം അഭിവൃദ്ധിയേയ്ക്കോ പരിഷ്കാരത്തേയ്ക്കോ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഒരു ഒറ്റ ലക്ഷ്യമെങ്കിലും ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. കേരളത്തിലെ— അഥവാ തിരുവിതാംകൂറിലെ—നായന്മാർ വാളും പരിവയ്ക്കുകൊണ്ടു രാജ്യത്തേയും രാജകുടുംബങ്ങളേയും സേവിച്ച കാലത്തു നസ്രാണി അവന്റെ അന്വേഷണബുദ്ധിയും, വെള്ളിക്കോലും, വ്യവസായവും കപ്പലോട്ടവും വാളും തോക്കും കൊണ്ടു രാജ്യത്തേയും രാജകുടുംബങ്ങളേയും കേന്ദ്രീകരിച്ചു സേവിച്ചുവെന്നുള്ളതു കേരളചരിത്രം നിഷ്പക്ഷബുദ്ധി പരിശോധിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും ബോധപ്പെടുന്നതാണ്.

(രണ്ടാം ഭാഗം.)

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളും അവരുടെ രാജ്യസേവനരീതിയും.

രാജ്യസേവനം, രാജ്യഭരണഘടന എന്നിവയെക്കുറിച്ചു ഞ്ഞാൽ സഭാ ചോര തെരിപ്പിക്കുക, അഥവാ അയ്യധ്യമായി നടന്ന രക്തപ്രളയമുണ്ടാക്കുക എന്നു മാത്രമാണു മി. പത്മനാഭപിള്ള അതും ധരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. അതൊഴിച്ചുള്ള യാതൊരു തൊഴിലിനേയും അഥവാ സേവനത്തേയും അദ്ദേഹം രാജ്യസേവനകർമ്മമായി പരിഗണിക്കയില്ലത്രെ. പിടിച്ചതു ശമ്പളം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ഉദ്യോഗമണ്ഡലങ്ങളിൽ യന്ത്രപ്പാപകണക്കു കസേതു എടുക്കുന്നതും രാജ്യസേവനമായി ചി .

ലർ ഈ ഇടത്തു വ്യാഖ്യാനിച്ചു കാണുകയുണ്ടായി. അക്കമയെക്കുറിച്ചും ഇരിക്കട്ടെ; രക്ഷാധീനത്ത് മാത്രമാണു രാജ്യസേവനമെന്നുള്ള മി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ അഭിപ്രായംതന്നെ മുൻകാലത്തു മറുവിചാരിച്ചിരുന്നതായിരുന്നു “കേരളീയചരിത്രം” കർത്താവായ കാ. കണ്ണൻനായർ എം. ആർ. ഐ. എസ്. അവർകൾ ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച പാഠ്യവേദം താഴെവരുന്ന പ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:— “കൈത്തൊഴിൽ, കച്ചവടം, അക്ഷരവിദ്യ മുതലായവയെല്ലാം അചർ (നായന്മാർ) നിന്നു ചുവന്നിരുന്നതിനാൽ അപചര്യൻ യാതൊരു വാടവവും അവർക്കു സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് കാർ രാജ്യഭരണം ആരംഭിച്ചതോടുകൂടി രാജ്യത്തിൽ യുദ്ധങ്ങളും കലഹങ്ങളും നിന്നുപോയതിനാൽ ആയുധോപാസത്തിന്റെ ആവശ്യകത ഇല്ലാതാവുകയും നായന്മാരുടെ തൊഴിലിനു (യുദ്ധവൃത്തിക്കു) പലതായ ഒരു വീഴ്ച സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തു” (+) ഡച്ചപ്പിത്താനായിരുന്ന ക്യാപ്റ്റൻ സ്പ്രോഫ്, നായന്മാരുടെ തൊഴിലിനെ സംബന്ധിച്ചു, അചർ കച്ചവടമോ കൈത്തൊഴിൽവേലകളോ യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും കച്ചവടവും കൈത്തൊഴിലും ചെയ്യുന്നതു കാച്ചിലും അവസ്ഥക്കുറവുമായി അവർ കരുതുന്നുവെന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. (1)

രാജ്യരക്ഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ശത്രുനിരോധനപരമായ യുദ്ധവൃത്തിക്ക് ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനമുണ്ടെന്നു നമ്മു് തിരക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും രാജ്യത്തിന്റെ വിവേകമുള്ളി, ഐശ്വര്യം, മുന്നേറ്റം, പരിഷ്കാരം എന്നിവയെല്ലാം അതൊന്നുകൊണ്ടു മാത്രം കരഗതമാവുമെന്നോ, അതൊന്നു മാത്രമേ രാജ്യം

(+) കാ. കണ്ണൻനായർ അവർകളുടെ “കേരളീയചരിത്രം” പ്രാരംഭഭാഗം.

(1) Nieuhoff, P. 235, 236.

സേവനമായിരിക്കുമുള്ളവെന്നോ വിവേചനാശക്തിയുള്ളവർ ആരുംതന്നെ പറയുന്നതല്ലല്ലോ. ഏതെങ്കിലും രാജ്യത്തു കേരളത്തിനും ജനങ്ങൾ വാളിന്റെയും ഭോഷിന്റെയും ഇരയായി കഴിയുന്ന പണിയിൽ മാത്രം ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയ പര്യവേഷണം സാധിച്ചതായി ലോകചരിത്രത്തിൽനിന്ന് ഒരൊരോ ഉദാഹരണമെങ്കിലും മുന്നുകൊണ്ടിപ്പാൻ ആർക്കും കഴിയുന്നതല്ല.

മലങ്കരനസ്രാണികളെ സംബന്ധിച്ച പറയുന്നപക്ഷം അവരുടെ രാജ്യസേവനം സർവ്വതോന്മുഖമായ ഒരു രീതിയിലായിരുന്നുവെന്നു കാണാം. വാണിജ്യവൃത്തി, കപ്പൽക്കച്ചവടം, നഗരസ്ഥാപനം, ഗതാഗതമാർഗ്ഗനിർമ്മാണം, യുദ്ധവൃത്തി, ധനസഹായം, വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനം, വ്യവസായം, അച്ചടിവേല മുതലായവകൊണ്ട് അവർ തിരുവിതാംകൂറിനേയും കൊച്ചിയേയും ഇന്നു കാണുംവിധം ഉൽക്കർഷ്ടപ്പെടുത്തിയെന്നു ചരിത്രം സ്പഷ്ടമായി തെളിയിക്കുന്നു.

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ രാജ്യസേവനത്തിന്റെയും രാജ്യഭരണബന്ധത്തിന്റെയും പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ലക്ഷ്യം കേരളചക്രവർത്തികളിൽനിന്ന് അവർക്ക് ഉദകപൂർവ്വം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള താമ്രശാസനങ്ങളാണ്. മതംകൊണ്ടും, മതാചാരംകൊണ്ടും കേരളീയഹിന്ദുക്കളിൽനിന്നു വ്യതിന്നരായി വർത്തിക്കുന്ന ഒരു ജനസമുദായത്തെ രാജ്യത്തെ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടവ്യക്തവും ശ്രേഷ്ഠപൗരനാഭും രാജകീയചരചികൾക്കും രാജകീയമായ അംഗീകാരപദകാശങ്ങൾക്കും അർഹനാരുമായി വരിഗണിക്കത്തക്കവിധം സ്ഥാപിക്കുന്നതിലേക്കു കേരളഭൂവാചനാരംഭം നിർബന്ധിതരാക്കിത്തീർത്ത ഏകസംഗതി ഭാരതീയമല്ലാത്ത ഒരു ഇതരമതത്തോട്—അഥവാ ക്രിസ്തുമതത്തോട്—അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ദയയോ, മഹാമനസ്സുതയോ യാതൊന്നുമായിരുന്നില്ലെന്നു സൂക്ഷ്മബുദ്ധികൾക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ പ്രയാസമു

ജാലം അയ്യപ്പൻ മഠം അയ്യപ്പൻ മഠം കേരളചക്രവർത്തികൾ. ഈ രാജ്യത്തെ അയ്യപ്പൻ മഠം സമുദായമാകുന്ന നമ്പൂതിരിമാർക്കു കട്ട, പ്രഭുക്കൾക്കു പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പൂരാനകാലത്തെ സ്ഥാനികളായ സാക്ഷാൽ നായന്മാർക്കു കട്ട, പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലശേഷം കേരളചക്രവർത്തിപ്പട്ടം കൈമാറിയിരുന്ന കോഴിക്കോട്ടു സമുദായത്തിൽനിന്നു സഹായികളായി വന്നിട്ടിരുന്ന മഹമ്മദീയർക്കു കട്ട, കൊച്ചിരാജാവിനെ വേദംകൊണ്ടു സഹായിച്ചിട്ടുള്ളകൊങ്കണബ്രാഹ്മണർക്കു കട്ട, ജൈനബുദ്ധ മതാനേതാക്കന്മാർക്കു കട്ട, തങ്ങൾ സമുദായികരായി അവകാശപ്പെടുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു ഇങ്ങനെയുള്ള ശ്രേഷ്ഠപദവികളും ഭരണാവകാശങ്ങളും നൽകിയിട്ടില്ലെന്നും, നേരേ മരിച്ചു മരം കൊണ്ടുകട്ടെ ജാതി കൊണ്ടുകട്ടെ നസ്രാണി വർഗ്ഗത്തോടു യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ലാത്ത വീരഭിഷാൻ (1) പാണൻ (2) എന്നിവർ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പദ ശ്രേഷ്ഠാവകാശങ്ങളും പദവികളും വീടുകൾത്തോറും നടന്നു കീർത്തിച്ചുപോരുക തങ്ങളുടെ കലവുത്തികളിൽ ഒന്നായി സ്വീകരിച്ചു അനുഭവം പററുവാൻ തക്കവാറു നിമോദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള കഥ ആലോചിച്ചാൽ കേരളീയനസ്രാണികൾ രാജ്യത്തിനും രാജാവിനും ചെയ്തിട്ടുള്ള സഹായങ്ങൾ * എത്ര വർദ്ധിച്ചതായിരുന്നുവെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

ഇങ്ങനെ രാജ്യത്തിനും പ്രജാസഞ്ചയത്തിന്റെ സുഖസമാധാനജീവിതത്തിനും പൊതുവെ ഉപകാരപ്രദമായ നിലയിൽ ഒരു രാഷ്ട്രീയസേവനഫലമായിട്ടല്ലാതെ മറ്റേതെങ്കിലും

(1) Travancore State Manual Vol, II. P. 127.

(2) പാണൻപാട്ട്.

* യുദ്ധമാക്കും ഈ വിധത്തിൽ ചെയ്യപട്ടതും നൽകിട്ടുണ്ട്.

വിധത്തിൽ--കേവലം ഇതരമതബഹുമാനംകൊണ്ടു മാത്രമോ അഥവാ വില വാങ്ങിട്ടോ--നൽകിയ ഒരു പദവിസഞ്ചയം ആയിരുന്നെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിനുപോലും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതായ "ആനമേൽ മണ്ണുനീർ" മുതലായ അത്യുൽകൃഷ്ടപദവികൾ ആചാര്യന്മാരും അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുമാറ് നസ്രാണിവർഗ്ഗത്തിനു നൽകിയതിന്, അഭിമാനശാലികളും അതിപ്രബലന്മാരുമായിരുന്ന അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരും നായന്മാരുംകൂടി, ആ ഒരേ ഒരു കാരണത്താൽ, വെരുമാക്കുന്മാരുടെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും ശിരസ്സ് അപ്പോർത്തനെ കൊയ്യുകയുമായിരുന്നവെന്നുള്ളതിനെ സംബന്ധിച്ചു ലേശവും സംശയിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. ശ്രേഷ്ഠപദവികൾ അതു ലഭിക്കുന്ന സമുദായത്തിന് അത്യുൽകൃഷ്ടമേന്മയായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആ പൗരാണികകാലത്ത് തക്കതായ ആവശ്യവും അമൂല്യമായ പ്രതിഫലവും കൂടാതെ പൗരസഞ്ചയത്തിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിനു നൽകുവാൻ ആർക്കുതന്നെ അധികാരമില്ലായിരുന്നു. കേരളീയനസ്രാണികളെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നവർക്കും രാജ്യത്തിന്റെയും രാജസിംഹാസനത്തിന്റെയും പ്രജാവർഗ്ഗ മുഴുവന്റെയും രക്ഷയ്ക്കായി അവർ തങ്ങളുടെ ധനവും രക്തവും ലോഭംകൂടാതെ ചൊരിഞ്ഞുകൊടുത്തുവെന്നല്ലാതെ മറ്റെന്താണ് ഈ സഹായസഹകരണം. അന്തിശങ്കന്മാരായിരുന്ന കേരളചക്രവർത്തികൾക്കും രാജാക്കന്മാർക്കും ഇതല്ലാതെ മറ്റെന്തു സഹായമാണ് അവരിൽനിന്ന് അവശ്യമുള്ളത്. യുദ്ധനാൾ ചെയ്യുപടയം നൽകിയ കഥയെ സംബന്ധിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുകയിൽ കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റ് മന്ത്രിമാരുടെ പക്ഷത്താകു താഴെ വരുന്നപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:- "ആ വക പദവികളേയും സ്ഥാനമാനങ്ങളേയും അവർക്കു വെറുതെ കൊടുത്തതായിരിക്കുകയില്ല; നിശ്ചയംതന്നെ. ദിവ്യസംബന്ധമായി തക്കതായ എന്തെങ്കിലും സഹായത്തിനു പകരമായിരിക്കണം അവർക്കു സിദ്ധിച്ചത്. പണമിടവെട്ട ക.

യൂണിറ്റ് മഹാസമത്വമാരായിരുന്ന ആ കൂട്ടർ ഈ രാജ്യത്തെ അന്നത്തെ രാജാക്കന്മാർ--യുദ്ധം നടന്നിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചും--അപ്രകാരമുള്ള സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുവാൻ ശക്തന്മാരായിരുന്നു." (Cochin State Manual P. 400, 401) യുദ്ധനാദികളിൽനിന്നു രാജാക്കന്മാർ ലഭിച്ചിരിക്കാവുന്ന സഹായത്തേക്കാൾ എത്രയും വിപുലമായ സഹായം ഹകീമന്മാർ നസ്രാണികളിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് അവർ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അഭൗതികസമ്പത്തുകളുടെ സംഖ്യയും പദവികളും ലക്ഷ്യമാണല്ലോ.

ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിന്റെ ഈ ഒരു രാഷ്ട്രീയസേവനത്തെപ്പറ്റി പ്രൊഫസ്സർ മിക്നെ റെയ് അവർകൾ തന്റെ The Syrian Church in India എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ മലബാർമാനവാക്യത്തായാ മി. ലോഗനെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ ചരണപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:-

"മലബാർക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഈ അത്യുന്നതി ലഭ്യമായത് ഏതു പ്രകാരത്തിലാണെന്നുള്ളതു ചാരിത്രികമായി ഏറ്റവും രസകരമായ ഒരു വിഷയമാണ്. ഈ അത്യുദയത്തെ അവർ നൽകുന്നതിനു പ്രഥമമായി ഒരു രാഷ്ട്രീയപദ്ധതി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ പുതിയ ആളുകളെ ഒരു ഉന്നതസ്ഥാനത്തു് അക്കീവജ്ജനത്തിനു നിദാനമായിത്തീർന്നു് അവരുടെ മതത്തോടു മലബാർരാജാക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്ന നിപ്താജമായ പ്രതിപത്തി അല്ലായിരുന്നു. പ്രത്യുത ഭേദവും സ്വരക്ഷാതല്പരതയുമാണ് അവർ ഇതിലേക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചത്. എന്തെന്നാൽ യഹൂദന്മാർ ചെയ്തപട്ടയം നൽകിയ നാളിലേപ്പോലെതന്നെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും അതതു പട്ടയങ്ങൾ കൊടുത്തസമയത്തും പെരുമാക്കന്മാർക്കും ബാഹ്യശക്തികളുടെ ഉപദ്രവങ്ങളിൽനിന്നു തന്നെ അന്തർ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു." സ്വ

സിംഹാസനങ്ങളെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിന്നു പശ്ചാത്യങ്ങളായ നിവി
ലാഹിതാക്കളെക്കുറിച്ചും അവർ എപ്പോഴും സൂക്ഷ്മതയോടുകൂ
ടി ഇരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. (ഇനിയുമുള്ളവ മി. ലോഗന്റെ വാ
ക്കുകാണ്.) “ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ആദ്യമായി പട്ടയം നൽകി
യതു രാഷ്ട്രകൂടനാർ ഭക്ഷിക്കേണ്ടതായ ആക്രമിച്ച കാഞ്ചീപ
രത്തിലെ പല്ലവന്മാരെ നിശ്ശേഷം തോല്പിച്ച അവരെ കീഴ്
ടക്കിയ സമയത്തുതന്നെയോ അഥവാ അതിനോടടുത്തോ ആ
യിരുന്നു. ധർമ്മവെന്ന രാഷ്ട്രകൂടരാജാവു പല്ലവസൈന്യങ്ങ
ളെ പലായനം ചെയ്യിച്ച് അവരുടെ രാജാവിനെ ലജ്ജാ
കരമായ വിധത്തിൽ മുട്ടുകുത്തിച്ച 774-ാമാണ്ടുതന്നെയാണു പ്ര
സ്തുത പട്ടയം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നൽകപ്പെട്ടത്. അധികസം
വത്സരം കഴിയുമുമ്പ് അതായതുരണ്ടാമത്തെ പട്ടയം ക്രിസ്ത്യാ
നികൾക്കു കൊടുത്ത അവസരത്തിൽ, കേരളരാജ്യത്തിൽ പുതി
യ ആക്രമണങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കേരളോൽപ്പത്തി
യിലെ ഐതിഹ്യത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ ഇരുവശങ്ങളിൽ
നിന്ന് ഒരേസമയത്തുകൊണ്ടു കേരളത്തെ അന്യർ ഭൂപ്പെടുത്തി
കൊണ്ടിരുന്നു. പട്ടക്കുനിന്നു കടൽത്തീരംവഴി വന്ന കുടുംബ
ന്മാരുടെ ആക്രമണത്തെക്കുറിച്ചു തടയുന്നതിനായി പെരുമാൾ
പട്ടക്കു കോലത്തിരിരാജാവിനെ നിശ്ചയിച്ചു. കിഴക്കു വാഴ
ക്കാട്ടുവഴി വന്ന ശത്രുസൈന്യത്തെ (ഗംഗന്മാർ) സാമൂതിരി
വാഴ്ചയിൽപ്പെട്ട എന്നാദിപ്രധാനന്മാർ തോല്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ
യുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ശത്രുസൈന്യത്തെ കൈക്കൂലി കൊടു
ത്തു് അകറ്റുന്നതിനായി പണം ധാരാളം ആവശ്യമായിരുന്നി
രിക്കണം. ഈ അവസരത്തിൽ പെരുമാളുടെ അവശ്യം സാ
ധിച്ചുകൊടുത്തതിന്റെ ഫലമായി പരദേശക്രിസ്ത്യൻവണി
ഗ്ഗന്മാർ രാജ്യത്തിൽ ഒരു ഉയർന്ന നില സ്വീകീയമാക്കി ഏ
ന് ഉൾക്കൊള്ളുന്നത് അന്നു വിശ്വമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

(The Syrian Church in India, P. P. 161, 162)

ചരിത്രകാരനും പണ്ഡിതവർണ്ണനായ തേപ്പുനും ഇങ്ങനെതന്നെ പറയുന്നു. (പുറം 424)

ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ കൊച്ചീസ്റ്റേറ്റുമാനുവലിൽ താഴെക്കാണ്ഡിധം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

“കൈതസ്സവം ആദ്യത്തെ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കിരേ ജൂതന്മാർ കേരളത്തിൽ കടന്നുകൂടി. പിന്നീട് കൊച്ചിരാജ്യമായിത്തീർന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ സ്ഥിരവാസം തുടങ്ങി. ക്രിസ്ത്യാനികളും ഏകദേശം ആ കാലത്തുതന്നെ ഈ രാജ്യത്തു വന്നു ചേർന്നു. യാതൊരുപദ്രവ്യവുമില്ലാതെ ഈ രാജ്യത്തു താമസിക്കുന്നതിന് ഈ രണ്ടു കൂട്ടരേയും അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു. അന്യസമാധാനം കൂടാതെ അവരുടെ സ്വന്തം ഉദ്യമംകൊണ്ടും, മദ്ധ്യതരണിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കീഴ്ക്കൻ രാജ്യങ്ങളുമായി ചെയ്യിരുന്ന ഇടപാടുകൊണ്ടും, അവർ ക്രമത്തിൽ വളരെ ഐശ്വര്യത്തേയും പ്രാമുഖ്യത്തേയും പ്രാപിച്ചതായും കാണുന്നുണ്ട്. തന്നിമിത്തം നാട്ടരാജാക്കന്മാർ അവർക്ക് സ്വസമുദായഭരണത്തിനുള്ള അധികാരം ചെമ്പേട്ടിൽ രേഖപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുകതന്നെയുണ്ടായി; അത്രയധികം ഐശ്വര്യവും ഉൽക്കഷ്ടവും അവർ സദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഈ അധികാരപത്രംകൊണ്ടു ജോസഫ് റബ്ബാൻ എന്നവനും അയാളുടെ സന്താനങ്ങളും ജൂതന്മാരുടെ തലവനായും, ഇരവികോത്തൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ തലവനായും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു. നാട്ടുചാഴിപ്രളക്കുറാക്കുള്ള വിശേഷാധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും അവർ സിദ്ധിക്കയും ചെയ്തു. ജൂതന്മാരുടെ പട്ടയത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മിക്ക അധികാരങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പട്ടയത്തിലുള്ളവയോടു യോജിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കടുത്തുവളഞ്ചിയം—അതായത് അയ്യം കൊണ്ടുനടക്കുവാനുള്ള അധികാരം—കൂടി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഈ

അധികാരം ജ്ഞാനം കൊടുത്തുകൊണ്ടിട്ടു. പരദേശികളുടെ ആക്രമണത്തെ നിരോധിപ്പാൻ വേണ്ടി ഈ കച്ചവടസമുദായക്കാർ രാജാക്കന്മാർ ചെയ്ത വ്യവസ്ഥയും മറ്റുള്ള വലിയ സഹായങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലമായിട്ടായിരിക്കണം ഈ പക വിശേഷാധികാരങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും അവർക്കിട്ടിട്ടുള്ളതു്.” (Cochin State Manual P. 60, 61.)

കോട്ടയം പുതുപ്പള്ളിയിൽ കൊച്ചുപാറേട്ട സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു പഴയ കൈയെഴുത്തുചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു പകർപ്പ് കർത്തികപ്പള്ളിയിൽ പഠമ്പിൽ കുഞ്ഞു് അവർക്കുള്ള ഒരു കൈവശമുള്ളതിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം താഴെ പകർത്തുന്നു.

“മലനാട്ടിൽ മുൻപെ രാജാവില്ലാത്തതിനാൽ പാണ്ടിയിൽനിന്നും ചോഴപ്പെരുമാൾരാജാവിന്റെ താവഴിയിൽനിന്നും ഓരോ രാജാക്കൾ പന്തിരാണ്ടുതോറും മാറിമാറി വന്നു മലനാട്ടിൽ കാര്യം വിചാരിക്കയും തിരികെ പോകയും ചെയ്തുവന്നാറെ, കാര്യവിചാരത്തിന്നു വന്നിരുന്ന ചെറുകൊൻവെരുമാൾരാജാവിനെ തിരികെ അയക്കുകയും, അതു കാരണത്താൽ പാണ്ടിയിൽനിന്നു വന്ന പട ഇവർ ഒഴിച്ചു് അയക്കയും, മലനാട്ടിന്റെ ഉടയക്കാരാവുന്ന ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നു ഇവരുടെ ഉപായത്താൽ ക്ഷേത്രങ്ങളും നാട്ടുവാഴികളും രാജാവിന്നു ഒഴിഞ്ഞു കിട്ടി ചുങ്കം കിട്ടുവാൻ ഇടവരികയും രാജധാനി ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഈ വംശക്കാരിൽ ആണങ്ങളും പെണ്ണങ്ങളും രാജധാനിയിൽ ചെന്നാൽ ഇരുന്ന തിരുമനസ്സറിവിച്ചു കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം സമ്മതിച്ചു രാജഇഷ്ടന്മാർ കല്പിച്ചുകൊടുത്തുവരുന്ന നാമധേയത്തിൽ ഉന്നതത്തിൽ മഹാവിജയമാണെന്നു പുരുഷന്മാർക്കും പെൺപിള്ളമാണെന്നു സ്ത്രീകൾക്കും പേർ കല്പിക്കുകയും, ഇതുവരെയും അങ്ങനെതന്നെ വിളിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു.”

ചരിത്രവണ്ണിതനായ ക്ഷണിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ അവർ കൾ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു:--

“പ്രത്യർത്ഥിക്രൈസ്തോസ് കയേറ്റി
പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കൃത്യരീങ്ങേറെ വാഴൂ
കൃത്യക്രൈസ്തോസ് നരേന്ദ്രൻ
നൽകുമാറുകൊണ്ടു വർദ്ധിച്ചു നാട്ടിൽ
കൃത്യം കണ്ടോണീ രവിചേരമാനീ
കൃത്യക്രൈസ്തോസ് താങ്ങാലായിനിന്നമൂലം
നിത്യം കൃത്യഭേദി മൻ ജീവൻവർഗ്ഗം
സത്യബോധപുട്ടണം വിട്ടൊഴിഞ്ഞു”

(കേരളം സ. 5, ശ്ലോ. 65. 66)

ചരിത്രകാരനായ മിസ്റ്റർ അഗുർ താഴെക്കാണ് വണ്ണം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു:-

“ഇങ്ങനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ അനുകൂല്യങ്ങളും തക്ക സമയത്തുള്ള സഹായങ്ങളും മറ്റാരുമായ ചോരമാൻവെരുമാളിൽ നിന്നു കിട്ടിയതുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ആത്മാവ് ഉണരുകയും, അവരുടെ അയൽക്കാരായ ഹിന്ദുക്കളിൽനിന്നു ബഹുമാനാദരങ്ങളെ ആവശ്യപ്പെടത്തക്കവണ്ണം അവർ എണ്ണത്തിലും ശക്തിയിലും വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധകാലങ്ങളിലും മറ്റും സ്വദേശരാജാക്കന്മാരോടു ഭക്തിയുള്ളവരായിരിക്കുകയും അവർക്കു സഹായം നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു.” (Church History of Travancore P. 31.)

കൊല്ലം 945-നും 983-നും മദ്ധ്യേ എഴുതപ്പെട്ടതായ ഒരു താളിയോല പരിത്രത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:- “നമ്മുടെ കർത്താവിനുടെ ആണ്ടു 345-ാം കാലം കുംഭമാസം 25-ാം നാൾ ശനിയാഴ്ചയും അയിലൂവും സപ്തമി വകയും അന്നു കർക്കടക രാശി നേരത്തിൽ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു കൊടുങ്ങല്ലൂർ മറ്റാതേ വർവട്ടണമെന്നും നാമമായി പട്ടണവും നഗരത്തോരണവും

ശക്തിയോടുകൂടി ഇരിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽ രാജകരത്തിന്റെ നേരെ വിരോധമായിട്ടു വന്ന ശത്രുക്കളെ ഒഴിക്കുകൊണ്ടും അതിനു വേണ്ടുന്ന ദ്രവ്യവും പ്രയത്നങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടും മൊരുകൊൻപെരുമാൾതമ്പുരാനു മുടിവച്ചു വാഴുവാൻ നവരത്നങ്ങൾ നിറന്നാഴിവച്ചു കൊടുക്കുകൊണ്ടും ഈ വലിശക്കാരെ ഭൂമിയുടെ ഒട്ടകൊത്താളവും ഭരണത്തും ഒരൊക്കവും ചെയ്യരുതെന്നും കത്ത് പിച്ച് അതിന്നും മറ്റും പല ജാതികൾക്ക് ആവശ്യം ഉള്ള വലിശക്കാരെ പതിനെഴു ജാതിയെയും ഞങ്ങളുടെ കൂടെ ആക്കിത്തന്നു... ..”

നാട്ടുചരിത്രകാരനായ മിസ്റ്റർ ഇടുപ്പുറൈട്ടർ താഴെ വരുന്നപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:-

“വിശേഷിച്ച് ഒരു മുടിമേൽ പാടിക്കുന്നതിനു മതിയായ രത്നങ്ങൾ നിറന്നാഴി ചേരമാൻപെരുമാൾരാജാവിനു തൊമ്മച്ചൻ കൊടുക്കുകയും രാജാവിന്റെ നേക്കു യുദ്ധത്തിനായി വന്ന ശത്രുക്കളെ ഒഴിക്കുന്നതിനു തൊമ്മച്ചൻ വേണ്ടുന്ന പ്രയത്നങ്ങളും ദ്രവ്യചിലവപ്പുകളും ചെയ്തതാൽ രാജാവ് അവാർകൾക്ക് ഈ മലയാളക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പേരിൽ വളരെ സന്തോഷവും കൃപയും രോണി..... ചെപ്പേട് എഴുതി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു” (I)

നാട്ടുചരിത്രകാരനായ പാലപ്പിള്ളിൽ അബ്രഹാംകുത്തനാൻ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:-

“എന്നാൽ അക്കാലത്തിൽ പന്തീരാണ്ടെക്കാലം പാണ്ടിരാജാക്കൾ കേരളം ഭരിച്ചുവന്ന മുറക്കു ചേരമാൻപെരുമാളിന്റെ അവധിപരിഞ്ഞു പോകുന്നസമയം മുൻ സുറിയാനിക്കാ

(1) 1865-ൽ കൊച്ചിയിൽ അച്ചടിച്ചതും മദ്രാസ് ഗവർണ്മെന്റിൽ പകർപ്പുപകാശം രജിസ്റ്റർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമായ “മലയാളത്തുളസുറിയാനികൃഷ്ടസഭാചരിതം” പും 91.

കു ചെയ്തിട്ടുള്ള നന്ദിയും സ്നേഹവും ഓർത്ത അവസരത്തിൽ അ
വർ തടസ്സപ്പെട്ടു. ഈ വിവരം പാണ്ടിയിൽ അറിവു കിട്ടി.
അവിടെനിന്നും രാജാക്കന്മാർ വന്നു കൊടുങ്ങല്ലൂർ യുദ്ധത്തി
ന് ഒരുങ്ങപ്പെട്ടു. സുറിയാനിക്കാർ ഒത്തുനിൽക്കയാൽ പാണ്ടി
രാജാക്കൾ തിരികെ പോകയും ചേരമാൻപെരുമാൾതന്നെ
പിന്നെയും മൂന്നുപന്തിരാണ്ടേക്കാലം ഭരിച്ചുവരികയും ചെയ്തു.
അക്കാലത്തിലാദ്യന്നു സുറിയാനികൾക്കു നാമം മഹാപിള്ള എന്നും
സ്രീകൾക്കു പെൺപിള്ള എന്നും പേരു കല്പിച്ചുകിട്ടിയതു്.” (2)

ചരിത്രകാരനായ തോമസ് വൈററുസ് താഴെ വരു
ന്നവിധം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:—“ഇൻഡ്യയുടെ ഈ കമറീയ പ്ര
ദേശത്തിലെ സാമ്പത്തികാവസ്ഥയെ ഉൽക്കണ്ഠാജനകമായി സു
റിയാനികൃത്യാനികൾ വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു രീർച്ച
യാണു്, കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുക്കളുടെ സാമൂഹികജീവിതരീതി
കൾ വാണിജ്യത്തിനു പ്രതികൂലങ്ങളാണു്. അവിടത്തെ പൂർ
വ്വജാതിക്കാരാവട്ടെ ഏതെങ്കിലും വൻമട്ടിൽ ഒരു കച്ചവടക്കു
പ്പാടിനെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചാൻപോലും പാടില്ലാത്തവണ്ണം അ
തു ഹീനാവസ്ഥയിൽ അഭയിരുന്നു.” (3)

താമ്രശാസനങ്ങളുടെ കാലത്തെത്തിൻവണ്ണം പിൻകാ
ലത്തും യുദ്ധസേവനത്തിനു പുറമെ സുറിയാനികൃത്യാനികളു
ടെ ധനശക്തിയും വ്യാപാരശക്തിയും അനുകൂലവും കേരളരാ
ജാക്കന്മാർ വലിയൊരു അവലംബവും താങ്ങുമാഹിരുന്നു. മി
സ്റ്റർ ആഗ്ലർ ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച താഴെ വരുന്ന
പ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—“ഈ ചില്ലറ രാജാക്കന്മാർ സം

(2) 1877-ൽ കൊച്ചി സെന്റോമസ്സ് അച്ചുകൂടത്തിൽ
അച്ചടിച്ച “സുറിയാനിസമുഹവൃത്താന്തം” പുറം 29

(3) Lingerings of Light in a Dark Land
(1873.) P.

ശയം കൂടാതെ സ്വതന്ത്രാധികാരികളായിരുന്നു, ഇവർ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് അനുകൂലികളല്ലായിരുന്നു. മറിച്ചു വല്ല സഹായവും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് അവരുടെ രാജ്യത്തിന് അകത്തേയും പുറത്തേയുമുള്ള മിക്ക വ്യാപാരങ്ങളും ഇവർ നടത്തി ചെന്നിരുന്നതുകൊണ്ടും, ഇവർ യുദ്ധശാലികളായിരുന്നതിനാൽ അവർവരുടെ രാജാക്കന്മാർക്കുവേണ്ടി ആവശ്യപ്പെട്ടങ്ങളിൽ യുദ്ധം ചെയ്തിരുന്നതിനാലും മാത്രമാണ്. പഴയ കാലത്ത് ഈ തീരത്തുണ്ടായിരുന്ന സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി വിശ്വാസയോഗ്യമായ കണക്കില്ല. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ കാലത്തു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ അധികമായി നീവസിച്ചിരുന്നതു പുക്കുട്, തെക്കുംകൂർ, വടക്കുംകൂർ ഈ രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലായിരുന്നു. ഇതിൽ തെക്കുംകൂർരാജാവു സുറിയാനിക്കാരുടെ വാണിജ്യശക്തികൊണ്ടും അവരിൽനിന്നുള്ള മുതലെടുപ്പുകൊണ്ടും അവരെ പ്രത്യേകം സംരക്ഷിച്ചുവെന്നു. ഡച്ച് എഴുത്തുകാരും ഇതിനെ സാക്ഷികരിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ അധികമായി താമസിച്ചിരുന്ന ഭേൽ വിവരിച്ച സ്ഥലങ്ങളിലാണ് അദ്ദേഹം (യൂറോപ്യൻ) മിഷ്യനറിവേല ആരംഭിച്ചതെന്നും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്.” (Church History of Travancore P. 16.)

ചരിത്രകാരനായ പ്രൊഫസ്സർ റെയ് ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച താഴെ പറയുന്നപ്രകാരം പറയുന്നു:-

“ജനസംഖ്യകൊണ്ടും ധനസമൃദ്ധികൊണ്ടും ധനത്തോടുകൂടി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശക്തി വർദ്ധിച്ചതെന്നു വന്നു. അതുകൊണ്ടു രാജ്യത്തിന് അത്യുപശ്യാലങ്ങളിൽ ഇവരുടെ സഹായം അത്യന്തം വിവേചനീയമായിരുന്നു.” (The Syrian Church in India. P. 161)

കേരളീയക്രിസ്ത്യാനികളുടെ രാജ്യസേവനത്തെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളവും, അവരെ നകരഗോ പള്ളിക്കൽത്തോളത്തിലുള്ള അന്താര സംഭവങ്ങളും അവരുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഇ

നേവരെയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. അവരുടെ രാജകേതിയുടെ നിഷ്പേക്ഷതയേയും, അവരുടെ രാജ്യസേവനത്തിന്റെ വിശ്വസ്തതയേയും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതായ ഒരൊരം വാക്കോ ഒരൊരം പരിഭാഷയോ ചുണ്ടിക്കുറിച്ചാൻ ആർക്കു കഴിയുന്നതുമല്ല. നേരേ മറിച്ച് സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ തിരുവിതാംകൂർരാജാവിന്റെ പ്രജകൾ ആയിത്തീരുന്നതിനുമുമ്പുള്ള പഴയ തിരുവിതാംകൂട് രാജ്യം അറാബി ചുരുക്കം സേവനാസരക്ഷണത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യമൊക്കെ പാലക്കാട് രാജാക്കന്മാർക്ക് ഇവിടെനിന്നു കൊടുത്തുവന്ന കപ്പത്തിന്റെ തുകയും, പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങളുടേയും മറവസൈന്യങ്ങളുടേയും സംഖ്യയും, അതോടുകൂടിയുള്ള മറ്റു സംഭവങ്ങളും ധാരാളം വെളിച്ചപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. കൊച്ചിയെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ—“നമ്മുടെ നാട്ടുകരുള്ള പ്രഭുക്കന്മാർ എടുത്ത കാര്യത്തിൽ നീക്കേണ്ടുന്നവരെ നീക്കുവാനും ആക്കേണ്ടുന്നവരെ അക്കവാനും നാം ക്ലേശിക്കുന്ന കാര്യത്തിന് അങ്ങുകൽ സഹായമായിരിക്കയും വേണം” എന്നു പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപം തൃപ്പാപ്പൂർസ്വരൂപവുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം, പെരുമ്പടപ്പിൽ നൂറുപത്തിയേക്കു കീഴ്മന്നിരുന്ന എട്ടുപ്രഭുക്കന്മാർ, സ്വരൂപികൾ ഗ്രാമക്കാർ എന്നിവരിൽനിന്ന് ആ രാജ്യവും രാജകുടുംബവും അനുഭവിച്ച സേവനാസരക്ഷണവും എന്തുവിലത്തിട്ടുള്ളതായിരുന്നുവെന്ന് മി. പത്മനാഭമേനോൻ തന്നെ സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നുണ്ട്. (കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രം ii 330—331) എന്നാൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചാൽ, അവർ ആയുധധരിച്ച ഒരു വീരഹസ്തംകണക്കു കൊച്ചിരാജ്യത്തിനും രാജകുടുംബത്തിനും ഏതു കാലത്തും അവലംബവും താങ്ങുചെയിരുന്നു. അവരുടെ ധനശക്തിയെ അശ്രയിച്ചു കൊച്ചിരാജാക്കന്മാർ പല വമ്പിച്ച കാര്യങ്ങളും സാധിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മലർമുഖത്തോടു ചേർന്നു കർത്താവായ മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള സർവ്വധികാരക്കാർ അ

വർകൾ ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു പറയുമ്പോൾ ഇവ
യെ വരുന്നപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

“കൊച്ചിരാജാവിനെക്കുറിച്ചു ജനങ്ങൾക്ക് ആദ്യകാലത്തു
ബഹുമാനവും ആദരവും കൂട്ടുതലച്ചിരുന്നു. അന്നു ധനവാന്മാരും
ശക്തിമാന്മാരും കൊടുങ്ങല്ലൂരിലെ പ്രധാന കച്ചവടക്കാരുമാ
യിരുന്ന സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഹായം അപിടത്തേ
ക്കുണ്ടായിരുന്നു. സ്വപ്രകാശത്തിനിടയ്ക്ക് അവരുടെ സഹായ
ത്തോടുകൂടി അവിടുന്ന് തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഉത്തരഭാഗങ്ങൾ
ജയിച്ചു കരസ്ഥമാക്കി” (ഭാഷാചരിത്രം പുറം 76.)

മി. കെ. വി. പത്മനാഭമേനോൻ താഴെ വരുന്നപ്രകാ
രം പറയുന്നു:—“ക്രിസ്തീയമതക്കാരുടെ സംഖ്യയും ശക്തിയും
ഉപയുപരി വർദ്ധിച്ചുവന്നതോടുകൂടി കൊച്ചിരാജാക്കന്മാർ
അവരിൽനിന്നു പലപിധ സഹായങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.” (കൊ
രാ. മ. I. 11.)

കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽകർത്താവായ മി. സി. അ
ച്ചന്തേനവൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—

“അവർ (സെന്റോമ്മസ്ക്രിസ്ത്യാനികൾ) വളരെ രാജ
ഭക്തിയുള്ളവരും നിയമമനുസരിച്ചു നടക്കുന്നവരുമായിത്തന്നെ
യാണു് എന്നും ഇരുനീരുന്നതു്. അദ്ദേഹം അവർ ഭൂരികൊട്ട
ക്കൂറും അപരെ തൃശ്ശിവപേരൂർ തൃപ്പൂണിത്തുറ മുതലായ
പ്രധാനപട്ടണങ്ങളുടെ നടുവിലായി കമ്പോളം കെട്ടി പാ
പ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ആ പട്ടണങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയ വസ്തു
നയ്ക്കും ഐശ്വര്യത്തിനും മുഖ്യകാരണം അവരുടെ ഉദ്യോഗവും
ഉത്സാഹവുമായിരുന്നു” (കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ പുറം 211)

മി. പത്മനാഭമേനോനും ഇതുതന്നെ പറയുന്നു:—“ഡ
ച്ചുകാരെ ആശ്രയിച്ചു നിന്നിരുന്ന ലാററിൻക്രിസ്ത്യാനികളുടെ
നേരെ ഈവിധമുള്ള ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. എങ്കിലും
സ്വന്തം പ്രജകളായ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെമേൽ വ്

ഉരെ ഭയവായിതാണു തമ്പുരാൻ വിചാരിച്ചുനീരുന്നതു്. ഇവർ അദ്ദേഹം മുതൽക്കു സ്വരൂപത്തിലെ പ്രജകളായി വരിച്ചെഴുതി നിന്നിരുന്നു. അവർ പലപ്പോഴും അവരുടെ ശാശ്വതമായ രാജഭക്തിയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവർ പല പ്രദേശങ്ങളിലും ഭൂമി മുതലായതു തമ്പുരാൻ ദാനമായി കൊടുത്തു് അങ്ങാടി പീഠിക മുതലായതു കെട്ടിച്ച് ഓരോ സംഘം സംഘമായി കൂടിച്ചിരുന്നുകയും, പള്ളി വസ്തുവാൻ അനുവദിക്കുകയും, വിളക്കുവസ്തിനും മറ്റും വകകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. തൃപ്പൂണിത്തുറയും തൃശ്ശിപേരൂരും ഇപ്പോൾ കാണുന്ന പുത്തനങ്ങാടി, പുത്തൻപേട്ട എന്നീ നസ്രാണിത്തമ്പുരകൾ ഈ തമ്പുരാനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടവയാണു്." (കൊ. രാ. ച. II. പാ. 478, 479.)

തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രകർത്താവായ മി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:-

“വെരുമാളിന്റെ ന്യായമായ അവകാശിയായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടവരുന്ന കൊച്ചിരാജാവു് ജനങ്ങളുടെ--പ്രത്യേകിച്ചു ധനികന്മാരും സ്വാധീനശക്തിയുള്ളവരുമായ സുറിയാനി സമുദായത്തിന്റെ --മതിപ്പിൽ ഉന്നതനും. ഇവരിൽ ചിലർ കൊടുങ്ങല്ലൂരും കൊല്ലവും തമ്മിൽ കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നു. വെരുമാളുടെ രാജഭാരത്തിനുശേഷം കൊച്ചിരാജാവിനോടു് ഇവർ അമിതമായ പ്രതിപത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു.

(History of Travancore P. 91)

ഒരിക്കൽ കൊച്ചിരാജാവും ചന്തക്കാരും തമ്മിൽ യുദ്ധമുണ്ടായപ്പോൾ കൊച്ചിക്കു തോൽവി പററുമെന്നുള്ള നിലകണ്ടു വെരുമ്പട്ടപ്പിള്ളിയിന്നു സുപ്രസിദ്ധ മാന്ത്രികനായ കടമററത്തു കത്തനാരുടെ സഹായം അവശ്യപ്പെടുകയും, കത്തനാർ ജയിച്ചുകൊടുത്തതായ ഒരു അമ്പു് വെരുമ്പട്ടപ്പുവടത്തലവൻ ചന്തപ്പാളയത്തിൽ എഴുവീട്ടുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി പ

നടന്നുവന്നു. വിഭാഗത്തിൽനിന്നും പരസ്പരം യുദ്ധം ചെയ്തു
ചിതറിപ്പോകയും, അങ്ങനെ കൊച്ചിരാജ്യം ശത്രുക്കളിൽനി
ന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു കഥ പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. *
കടമറത്തുകത്തനാർ ചെയ്തതായ ഈ സഹായത്തിന് ഒരു പ്രതി
ഫലമായി കടമറത്തുകടംബത്തിൽ അർത്ഥകാലം മുപ്പേൽക്കുന്ന
കത്തനാർമാരെ കൊച്ചിരാജാക്കന്മാർ “കടമറത്തച്ചൻ
എന്ന പേരിൽ ബഹുമാനപുരസ്കാരം അവരോധിക്കുകയും, + അ
വർ ചില അധികാരങ്ങൾ നൽകുകയും പരിവഹിക്കുന്നു.
കത്തനാർമാർക്കു നൽകിയ അധികാരം ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെ
ടുത്തിയിരിക്കുന്നു:—

“മന്നോർമ്മനൻ മന്യനാം മട്ടുപാത്തു
മുന്നോർവാണാപ്തമാഹോദയത്തിൽ
അന്നോർമാർക്കുറിൽ മാർമ്മദന്മാർ
നിന്നോണം പോൽ കൃത്യശീർക്കുറിൽ നിന്നു”

(കേരളം സ. 6. ശ്ലോ. 63)

തിരുവിതാംകൂറിനെ സംബന്ധിച്ച പറയുന്നപക്ഷം ഈ
രാജ്യം അതിന്റെ തുടക്കത്തിൽ അടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പതി
നെട്ടാംശതാബ്ദത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർമാഹാരാജാവുതിരുമന
സ്സിലേക്ക് ഒരു നസ്രാണിപുരുവിന്റെ പരിവേഷമായ ധന
ശക്തി ഒന്നുമാത്രമേ അപഞ്ചലമായ ഒരു അപഖണ്ഡസ്ഥാന
മായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. വലിയൊരു ലക്ഷപുരൂ
വും വണിക്ശ്രേഷ്ഠനും കപ്പലുടമസ്ഥനും രാജകേന്ദ്രമായി

* 1099 തുലാം വൃശ്ചികം ഭാഷാപോയിണിയിൽ കൊട്ടാ
രത്തിൽ മി. ശങ്കുണ്ണി എഴുതിട്ടുള്ള “കടമറത്തുകത്തനാർ” എ
ന്ന ലേഖനം പുറം 103.

+ മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്താ അയിരുന്ന 6-ാം മാർത്തോമ്മാ
1800-നോടു സമീപിച്ച് എഴുതിട്ടുള്ള സഭാചരിത്രഗ്രന്ഥവരി:

ന്ന തച്ചിൽമാത്തുത്തരകൻ മുതലാളി അവർകൾ രാജ്യത്തിനും രാജകുടുംബത്തിനുമ്പേണ്ടി തന്റെ അന്നദാതാവായ പൊന്തമ്പുരാന്റെ തിരുസ്സന്നിധിയിൽ തരൻ. പണക്കല്ലാ മുഴുവൻ ഒന്നായി തുറന്നുവെച്ചുകൊടുക്കേതന്നെ ചെയ്തു. കൊല്ലം 965-മാണ്ടു മുതൽ 976-മാണ്ടു വരെ നടത്തപ്പെട്ടതായ “തിരുനാൾ, തിരുവൻകുളി, തിരുമാന്ദ്യ, വിരണ്ഡൂഗഭടാനം, തുലാപുരയ്ക്കദാനം, മുറജപം, പുജയടിയന്തിരം, കൊട്ടാരംപണി, രാണ വെലവു, (ബ്രിട്ടീഷുഗവർണ്മണ്ടിനും ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും കൊടുക്കേണ്ട തുകകൾ) വർത്തകർ കടം വീട്ടു (യുദ്ധാവശ്യംപ്രദങ്ങളിലും മറ്റും വിദേശീയവ്യാപാരികളോടു ആയുധങ്ങൾ, മറ്റു ഇരമ്പുസാമാനങ്ങൾ, വെട്ടിമരുന്നു, ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ മുതലായതു കടം വാങ്ങിയ വകയിൽ കൊടുത്തു വീട്ടു) ഉൾപ്പെടെ അടിയന്തിരപ്പെലവു വകയ്ക്കും രൂപാ ആയിട്ടും പണമായിട്ടും നെല്ലായിട്ടും അരിയായിട്ടും മറ്റു വകകൾക്കായിട്ടും കൈയിൽനിന്ന ആയിട്ടും പലരോടുകടംവാങ്ങിച്ചായിട്ടും പലർക്കു ജടയും ഏറ്റു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതായിട്ടും” പതിനാലു ലക്ഷം രൂപയായിരുന്നു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു മാത്തുത്തരകനു കൊടുത്തു വീട്ടുവാനുണ്ടായിരുന്നത്. (1) തരകന്റെ അന്നത്തെ പതിനാലു ലക്ഷമാവട്ടെ ഇന്നത്തെ പതിനാലു കോടിക്കു തുല്യം നിൽക്കുന്നവയായിരുന്നു. ഈ തുക പതിനാലു ലക്ഷവും തരകനു കൊടുക്കേതെങ്കിലി ചുരുട്ടു പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉഗ്രശത്രുവായ വേലുത്തമ്പി

(1) ഈ പതിനാലു ലക്ഷം കൂടാതെ ചിഴയ്ക്കുന്നും പാഞ്ഞു തരകനിൽനിന്ന് അമ്പറ്റയമായും ദോഹവിചാരണോടു കൂടിയും വാങ്ങിയ മൂന്നു ലക്ഷത്തിൽ ചിലപാനം രൂപാ വേറെയുമുണ്ട്. മാത്തുത്തരകന്റെ പൗത്രൻ ദദോസ് ഗവണ്ണക്കയച്ചു ഫർജിയുടെ മൂന്നു മുതൽ ഏഴുവരെ ഖണ്ഡികകൾ നോക്കുക.

33-ാം ഓരോ കവടത്തുങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കു കാരണം, 979-
 മാണ്ട വൃശ്ചികമാസം 10-ാംനാ- മാത്തുത്തരകന തിരുവിതാം
 കൂർസർക്കാർ കടവാഴ്ചയ്ക്കുതേവപ്പെട്ടതിനെക്കുറഞ്ഞതായ ആ
 ധാരങ്ങൾ അത്രയും അദ്ദേഹം ബാലാമുഖമുമാരാജാവുതി
 രമനസ്സിലെ തിരുമുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ടു സർക്കാരിൽനിന്നു ത
 ള്ക്കൽക്കു തരുവാനുള്ള തുക ന്യായം പറഞ്ഞു ശരിയായിട്ടു വാ
 ണ്ണമെന്നു നിർബന്ധമില്ലെന്നും, സർക്കാരിനു പേണ്ടി ജാമ്യം
 നിൽക്കുകൊണ്ടും മറ്റും വന്നിട്ടുള്ള കടങ്ങൾ മാത്രം തീർത്തു ര
 ക്കിച്ചാൽ മതിയെന്നും തിരുമനസ്സുണർത്തിച്ചതിൽ, “പിതൃകർമ്മ
 ങ്ങൾക്കും, പുണ്യമലങ്ങൾ സിദ്ധിക്കേണ്ടുന്നതിനും, മറ്റു അ
 ത്യാവശ്യങ്ങൾക്കും.....സർക്കാരിൽ വാങ്ങിച്ചിരിക്കുന്ന രൂപം ആ
 കകൊണ്ടു ആയതു നേരുപോലെ തീർത്ത് ശരിയായിട്ടു തര
 ണതാൽ പുണ്യത്തിനും മാനയ്ക്കിനും പോരാ” എന്നും കല്പിച്ച്
 ആധാരങ്ങൾ മടക്കിക്കൊടുക്കുകയും തരകന്റെ പണം മുഴുവൻ
 ഉടൻതന്നെ കൊടുത്തു വീട്ടണമെന്നു വേലുത്തമ്പിടലായ്ക്ക്
 രണ്ടാംപ്രാവശ്യം കല്പന നൽകുകയുമാണു ചെയ്തത്. ഈ രാജ്യ
 ത്തുള്ള മറ്റു യാതൊരു പ്രജയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവിധം തിരു
 വിതാംകൂർഗവൺമന്റിനുപേണ്ടി വിദേശിയവർത്തകരുടെ മ
 ുമ്പിൽ ജാമ്യം നിൽക്കത്തക്ക കൗബേരതപവും ചങ്കുപ്പും രാ
 ജ്യഭേദമുമാക്കുകയും തികഞ്ഞ ഒരു ഉത്തമപുരനായ മാത്തു
 ത്തുകൻമുതലാളി തിരുവിതാംകൂർമഹാരാജകുടുംബത്തിന്റെ
 യും സർക്കാരിന്റെയും ഉപ്പുകൊട്ട് കർപ്പുരം പരമപ്പെട്ട ഒഴി
 ച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യങ്ങൾ യഥാകാലം നിവർത്തിച്ചതിന് അ
 രാജഭസവകനു കൊടുപ്പാനുള്ള പതിനാലുലക്ഷത്തിൽ ഏകദേ
 ശം എൺപത്തയ്യായിരം രൂപം മാത്രമേ കൊടുത്തുവീടുകയുണ്ടാ
 യുള്ളുവെന്നും, ബാക്കിയും പലിശയും നസ്രാണിസമുദായത്തിനു
 കൊടുത്തുവീട്ടേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നും തിരുവിതാംകൂർ
 ചരിത്രത്തിന്റെ മറുപടിയും നോക്കീട്ടുള്ള ചരിത്രപണ്ഡിത

നാക്കൊക്കെ അറിവുള്ളതാണ്. അക്കാലത്തെ സർക്കാർജീവനക്കാരുടെ കനയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച്, “ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഓരോരുത്തരിൽനിന്നും യാതൊരു മടിയും കൂടാതെയും വീട്ടണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശം കൂടാതെയും പണം കടം വാങ്ങുകയും, കടം കൊടുത്തവർ മുതലുപലിശയും അവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അപരരെ ജയിലിൽ ആക്കുകയും ചെയ്തു അസാധാരണമായിരുന്നില്ല” എന്ന് ഉള്ളൂർ മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരയ്യർ തന്റെ കേരളസൊസൈറ്റി പ്രസംഗത്തിൽ * പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളപ്രകാരം, സർക്കാരിൽനിന്നു കിട്ടുവാനുള്ള പണം അവശ്യപ്പെട്ടതിനു മാതൃത്തരകനു അല്പം ഫത്തിന്റെ ഭൂകംഗ്രഹത്തിൽ ലഭിച്ച പ്രതിഫലം കയ്പ്പാടും ബന്ധനവും ധനനഷ്ടവുമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയാവും.

ഒരു സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻ അല്ലെുന്നിരുന്നാലും സുപ്രസിദ്ധ ക്രിസ്തീയമഠിപ്പ്രവരനായിരുന്ന ഫ്രാൻസിസ്സേവിയർ, വിജയനഗരചക്രവർത്തിയാൽ നിയുക്തരായ മധുരപ്പട്ടയെ സ്വന്തം തപപ്രഭാവത്താൽ പലായനം ചെയ്യിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂറിനു സംഭവിക്കാമായിരുന്ന വിചര്യം ഉന്മൂലമാണ്.

സ്വന്തം പ്രാണനെ ഉള്ളുകൈയിൽ പൊത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അനന്യശരണനായി അയോദ്ധ്യയിലായി ഓടിനടന്ന വീരമാന്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിനെ എട്ടു വീടരുടേയും അവരുടെ അനുചരന്മാരുടേയും ദ്രാഷ്ടിയിൽപ്പെടുത്താതെ ഒരു മീൻ വള്ളത്തിൽ തീർത്ഥാടകനായി ഉള്ളിപ്പിച്ച് തുപ്പാദസേവനം ചെയ്തുകൊടുത്ത തിരുവല്ലാ നെടുമ്പുഴ് ആലിൻമുട്ടിൽത്തരകനെ ഏകാഭിഷിക്തനാക്കി, രാജകുടുംബത്തിൽനിന്ന് അല്പേകത്തിന്റെ കടം

* “കണ്ണൻമൺടോയുടെ പരിഷ്കാരങ്ങൾ” എന്ന വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച കേരളസൊസൈറ്റിയിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗം, 1103 മീനം 27-ാം നമ്പരിലെ പ്രതിഭിന്നപ്പത്രം നോക്കുക.

ബത്തിലേക്കു നൽകിട്ടുള്ള നീട്ടിനെ സംബന്ധിച്ചും അക്കാണു വിസ്തരിപ്പാൻ കഴിയുന്നത്.

പ്രാണയേന്തോടു കൂടി ഒളിച്ചോടിയ കൊച്ചി രാജാവിനെ രാജിക്കുരാമാനം വഞ്ചിയിൽ ഒളിപ്പിച്ചു ചൊവ്വരയ്ക്കു കൂക്കാണ്ടു പോയി രക്ഷിച്ചു അരണാട്ടുകരത്തരകനെ ഏതൊരു ചരിത്രത്തിൽ നിന്നാണു നിഷ്കാസനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത്? * ആൽവുഡ്കിന്റെ കാലത്തു കൊല്ലത്തെ കമാരിറാണിപ്പോർട്ടുഗീസുകാരുമായി നടത്തിയ യുദ്ധത്തിൽ, റാണിയുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ച യുദ്ധഭയ്യേ പറ്റുകിഷ്ടപ്പിലെത്തി സേനാനായകനായ റോഡ് റിഗ്സുമായി സന്ധിപറഞ്ഞു കലഹം അവസാനിപ്പിച്ച നസ് റാണി പ്രഭുവായ കൊച്ചുക്കാളിയെ ആരുതനെ അഭിനയിക്കുകയല്ല! (1).

വാത്സാത്യന്മാരായ വെള്ളക്കാർ കേരളഭൂമിയിൽ കാൽ ചവിട്ടാമുസ്—പതിനാലാം ശതാബ്ദത്തിൽ—ഒക്കിണേന്ത്യയിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ വിജയനഗരസാമ്രാജ്യത്തെ ഒന്നടങ്കം ഭരിച്ചിരുന്ന പ്രധാനമന്ത്രി ഒരു മലങ്കര മാത്തോമ്മാനസ്രാണിയായിരുന്നു (2) വെള്ളത്തു കേരളീയർ ആകമാനം അഭിമാനമേറിയ കമാരിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

പറവൂർ രാജാവിന്റെ മന്ത്രിയായ തോലൻ, വടക്കും കൂർ രാജാക്കന്മാരുടെ മന്ത്രിയായിരുന്ന കുന്നച്ചേരിക്കാച്ചുക്കാർ, കിഴക്കേടത്തു പോത്തൻ; തെക്കുംകൂർ രാജാക്കന്മാരുടെ മന്ത്രി മാരായിരുന്ന കുല്ലാക്കൽ തരകൻ, കളപ്പാഴ്ത്തൽ അറുസേപ്പു തരകൻ, കൊട്ടാരക്കര രാജാവിന്റെ മന്ത്രിയായിരുന്ന കൊ

* കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രം പുറം.

(1) കേരളപഴമ പുറം 160, 161

(2) History of B. India by W. W. Hunter
P. 100. Foot note 2

ചിട്ടിക്കരകൻ, ചൈങ്ങാളം—പള്ളിച്ചിറമ്പാലായിന്റെ മന്ത്രിയായിരുന്ന അലക്സന്ദ്രയോട്, പന്തളം രാജാക്കന്മാരുടെ മന്ത്രിയായിരുന്ന പന്തളം വന്മഴിത്തരകൻ മുതലായവരുടെ പ്രശംസനീയനാങ്ങൾ ഇന്നും ഐതിഹ്യവേദികയിൽ അതിലംഘിച്ചു ജീവിക്കുന്നവയത്രെ.

പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവിനുമുമ്പ് കരക്കേത്തികൊല്ലത്തിന്റെ ഭരണാധികാരം വഹിച്ചിരുന്നത് സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. “അഞ്ചുപുണ്യം” (അഞ്ചുപുണ്യം-വിദേശീയ കച്ചവടസംഘം) എന്ന വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പേഴ്സ്യൻക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും മണിഗ്രാമസ്ഥാനികളായ കൊല്ലത്തെ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും സ്ഥാണുരാജാവിൽനിന്നും ലഭിച്ചതായ ഈ ഭരണാധികാരം അവർ ദീർഘകാലം പാലിച്ചുപോന്നതായി ചരിത്രം സ്പഷ്ടമായി തെളിയിക്കുന്നു. നഗരരക്ഷ, ജീവരക്ഷ, ശിക്ഷ, പ്രായശ്ചിത്തം, കരംപിരിവ്, കപ്പം, സ്വയംഭരണാധികാരം, തെക്കുകുന്ന്, വറച്ചുകുന്ന്, ആന നികുതി, അരിപ്പൊൻനികുതി, പൊലിപ്പൊൻനികുതി, തലവിലനികുതി, ഉലവിലനികുതി, വാനക്കോച്ച്, തളക്കാണം, ഏണിക്കാണം, അടിമനികുതി മുതലായവ ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയാണ്. “ഇവർകൾക്കു” അന്നിന്ദ്രിയം ഒണ്ടായാൽ ഉലകുതുലാകൂടി തടുത്തുറത്തുകൾ അഞ്ഞൂറായും തീർത്ത് കൊള്ളുകുടവർ” അതാവിതു്: തങ്ങളോടു ന്യായമല്ലാത്ത പ്രവൃത്തി ചെയ്താൽ രാജാവിനുള്ള അവകാശം കൊടുക്കാതെ പിരിച്ചുവെച്ച ന്യായം പുലർത്തുവാനുള്ള അധികാരംകൂടി സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു (1) കൊല്ലം പട്ടണത്തി

(1) കെ. വി. പത്മനാഭമേനവൻ കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം I പാഠം 134.

ചെ സമാധാനവരിചാലനാത്തമുള്ള പോലീസ് അധികാരവും സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുതന്നെയായിരുന്നു. (2)

പോർട്ടുഗീസ് നേതാവായിരുന്ന ആൽബുക്കർക്ക് കൊല്ലം രാജാവുമായി നടത്തിയ ഉടമ്പടിയിൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഭരണാധികാരത്തെപ്പറ്റി താഴെകാണും വിധം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

“That the civil and criminal jurisdiction should be under the control of the native Christians and it had always been hitherto and commanded the Portuguese factor whom he left behind to act in all things conformably to their counsel” (History of B. India. W. W. Hunter. Vol. I. P. 111.)

(തർജ്ജമ)

“സ്ഥലത്തെ (കൊല്ലം) സീവിൽ അധികാരവും ക്രിമിനൽ അധികാരവും ഇതേവരെ സ്തു നടന്നുവന്നപ്രകാരം മേഖലയും സെന്തോമസ്സ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആധിപത്യത്തിൽ ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്നും, ആ സ്ഥലത്തു് (കൊല്ലം) അപ്പക്സ് (പോർട്ടുഗീസ്കാക്ക്) ഉണ്ടാകുന്ന പണ്ടികശാല (Factory) ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സകല സംഗതികളിലും സെന്തോമസ്സ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉപദേശങ്ങൾക്ക് അനുസരമാംപണ്ണം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതെന്നും ആജ്ഞാവിചിത്രിക്കുന്നു.”

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പുരാതനമായ രാജ്യസേവനത്തെപ്പറ്റി ആ സമുദായം ഉള്ളിരുക്കത്തോടും അഭിമാനത്തോടുംകൂടി സുസ്മരണം ചെയ്യുന്നതായ ഒരു ലക്ഷ്യമാണ് 1055-ാമാണ്ടു മക്കടകം 30-ാം നൂ ശ്രീ വിശാഖംതിരുനാൾ ക

ഹരാരാജാവുതിരുമനസ്സിലേക്കു കേട്ടയത്തുപച്ച നസ്രാണി സമുദായം സമർപ്പിച്ച മംഗളവതും. പ്രസ്തുത മംഗളവതത്തിന്റെ മൂന്നാംഖണ്ഡികയിൽനിന്ന് ഏതാനും വരികൾ താഴെ ചേർന്നു:—

“തിരുമനസ്സിലെ കീർത്തിപ്പെട്ട മുൻചാഴ്ത്തുകാരിൽനിന്നും കാരണവന്മാരിൽനിന്നും ഞങ്ങളുടെ സമുദായത്തിന് വലപ്പോഴും വിശേഷപദവികളും സ്ഥാനനാമങ്ങളും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിലെ പരമ്പരമായ മഹാരാജാക്കന്മാർക്കു ഞങ്ങൾ അത്യന്തം പ്രയോജനവും താല്പര്യവും ഉള്ളവരായിരുന്നു എന്നുള്ളതിലേക്കു വൃണ്ണമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ ജാതിയുടെ ചരിത്രം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആകെപ്പാടെയുള്ള ജനസംഖ്യയിൽ, ഞങ്ങൾ ഒട്ടും കുറവിലൊതിരുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണത്തിൽ, പ്രാബല്യമായ ജീവനങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മുഖ്യസ്ഥനായിരുന്ന അളകൾ, അവരുടെ മാനുസ്യവും രാജഭക്തിയും ബുദ്ധിശക്തിയും നിമിത്തം, സൂക്ഷ്മതയോടെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു യശസ്സുള്ള കാലം ഞങ്ങളുടെ ജാതിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. നിനച്ചിരിയാത്തുള്ള സംഗതിദശാലും കാലഭേദത്താലും രാജ്യഭരണത്തിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ മീക്കുവാറും ഒഴിക്കുന്നതിന് ഇടയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. വളരെക്കാലത്തിന്റെ ശേഷം സക്കാർജീവനത്തിന്റെ തുലോം തന്നെ സ്ഥിതിയിലുള്ള ഒരു ദ്രഷ്ടാന്തത്താൽ, ഞങ്ങളുടെ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ കാരുണ്യംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുവന്ന വലിയ പദവികളും പ്രതിഫലങ്ങളും ബഹുമതികളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റേയും ജനത്തിന്റേയും ചരിത്രത്തിന്റേയും മഹിമയുള്ള ഭാഗത്തേക്കുവെച്ചു ഞങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ഓപ്പാൻ ഇടയുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറുടെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ ചുമതലയും വിശ്വസ്തതയും ഏറിയ ഉദ്യോഗം

ഗതതിലേക്കു കൈകൊണ്ടുവന്ന കാലത്തിന്റെ ഭരണത്തെ
എങ്കിലും തിരിച്ചുവരുത്താനു യോഗ്യമെന്നു വിചാരിച്ചതിനി-
ന് എത്രയും മഹിമയും ശോഭയുമുള്ള നാൾകളാണല്ലോ. ഇതി-
നു ഭിത്തിയിലുള്ള ഒരു വാഗ്ദാനമെന്നു തിരുമാന്ത്രിയെക്കുറിച്ചു
മുണ്ടാകുമെന്നുള്ള ആശയം പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു കല്പനയുണ്ടാ-
കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിനയപൂർവ്വം വിശ്വസിക്കുന്നു."

പ്രസ്തുത മംഗലപത്രത്തിന്, 1055 കർക്കടകം 31-ാം നമ്പർ വെള്ളിയാഴ്ച പകൽ മൂന്നുമണിക്ക് കോട്ടയത്തു ഡിവിഷൻ കമ്മീഷൻ റിക്രൂട്ടറത്തിൽ വെച്ചു മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതായ മറുപടി കല്പിച്ചു നൽകുകയുണ്ടായി:—

“സുറിയാനിസഭയിലെ വൈദികന്മാരും ജനങ്ങളുമാ യുജ്ജോരേ, നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ മുൻപാകെ ചെറുമതി പുറം ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഇമ്പവും പരമാർത്ഥവും ഉള്ള സംഗമപത്രത്താൽ നമുക്കു മനോരൂപി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ സമുദായം പുറത്തുകലേ ഉള്ളതും ചരിത്രസംബന്ധമായ സാഹിത്യത്തോടുകൂടിയതും ആയ ഒരു സംഘവും, തൃപ്തിയുടേയും സമാധാനത്തിന്റേയും രാജഭക്തിയുടേയും ഒരു ഉത്തമദൂതന്മാരും ആകുന്നു. പരശുരാമൻതന്നെ ഈ രാജ്യത്തെ പുനർദർശനം ചെയ്തു എന്നു വന്നാലും നിങ്ങളെക്കാൾ അധികം രാജഭക്തിയും സമ്പാദ്യവും (സദാചാരനിഷ്ഠ) ഉള്ള ഒരു ജനസമുദായം) ഞ്ഞ കാണാൻ കഴികുന്നില്ല. നമ്മുടെ കീഴ്തപെട്ട പുഷ്പികന്മാരിൽനിന്നു വളരെക്കാലമായി നിങ്ങളുടെ സമുദായം അനുഭവീച്ചുവരുന്ന വലിയ പദവികളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതുകൾ ദേശഗതികൂടാതെ നീലനിറത്തു പൊട്ടുമെന്ന് ഉറച്ചുകൊൾവിൻ. സകാർജ്ജിവിതം ഞ്ഞിന്റെ മിക്ക തുറകളിലും മതവിഷയം അലോചിക്കാതെ എല്ലാവരും തുറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മതവിശ്വാസം ഗൗനിക്കാതെ യോഗ്യതയും ശേഷിയുമുള്ളവർ അംഗീകരിക്കുന്നതാകുന്നു എന്നു നാം നിങ്ങളെ

അക്കാലത്തു നസ്രാണികളിടനിന്നു മൂക്കു വരയിൽ കിട്ടി വന്നിരുന്ന തുകയുടെ തൃനാഡികളാവശ്യമുണ്ടെന്നു അശ്രുവർഷിതനായിരുന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പിൻബലം രാജാക്കന്മാർ അഭിമാനകരമായി കരുതിപ്പോന്നു.

അവരുടെ കച്ചവടക്കപ്പലുകൾ ചോഴമാവലം, സിദ്ധാമൺ, ബംഗാൾ, മലാക്കാ, സുമാത്ര, പെഗു, നാഗവട്ടണം, ജാപ്പാണം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് കടലിറക്കുണ്ടിരുന്ന വഴിക്ക് കേരളത്തിനപ്പുറമുള്ള ഭാരതീയസംസ്കാരത്തെ അധിഷ്ഠിച്ച് ടോ അല്ലമായിട്ടോ സ്വരാജ്യങ്ങളിൽ വകത്തിയവരും അവരായിരുന്നു. വാസ്കോഡിഗാമ 1502-ൽ കൊച്ചിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അന്നത്തെ സെന്തോമസ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ “ചോമ്മാ ശ്ലശാനം സ്വിഫെളപ്പീവ മുതലായ യാത്രാസ്ഥലങ്ങളെക്കുറിച്ചു” “വളരെ വിശേഷങ്ങളെ അറിയിച്ചു”വെന്നു കേരളവഴമയിൽ കാണുന്നു. (F)

രാജ്യപരിഷ്കാരത്തിനും വ്യാപാരസൗകര്യത്തിനും ജീവിതാവശ്യങ്ങൾക്കും സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കും അത്യന്തം ഉപയുക്തമായ നിലയിൽ രാജ്യത്തെ പല പ്രധാനകേന്ദ്രങ്ങളിൽ നഗരങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചതും പുതിയ ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങൾ തുറന്നതും അവരായിരുന്നു. 18-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ ഇന്നു ട്രിൽ സഞ്ചരിച്ച ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനാൻ എന്ന ദേഹം കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുടെ അഭാവം നാട്ടിലെ സാമ്പ്രത്തിന് അസൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും രാജ്യത്തിൽ കച്ചവടം സുലഭമാവുന്നതിനായി അരോ പ്രദേശത്തു ക്ലീവുട്ടറങ്ങളിൽ നസ്രാണികളെ താമസിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അസൗകര്യങ്ങൾക്കു കുറെയെല്ലാം പരിഹാരമുണ്ടാവുമെന്നും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി സർക്കാരുകൾ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനു വളരെ മുമ്പായി വിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെ മനസ്സിലാക്കി നാട്ടിൽ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ ഏല്പിച്ചതിനാൽ അന്യരെയെ. തിരുവിതാംകൂർരാജാവിനോടനുസരണത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാരാജാക്കന്മാരിൽ വച്ച് അതിവിശുതനും, വിദ്യാർത്ഥിനും രോമണിയുമായിരുന്ന വിശാഖം തിരുനാൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു 1890-ൽ കോട്ടയം കോളേജ് സ്ഥാപിച്ച അവസരത്തിൽ താഴെവരുന്ന പ്രകാരം കല്പിച്ച് പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി:—“രാജ്യഭാരവാഹികൾ തങ്ങളുടെ പ്രജകളെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ട സാരമേറിയ മുതലായ ഒരു മേന്മ ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ക്രിസ്തുമതാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ഇവിടെ ജ്ഞാനപ്രകാശത്തിന്റെ കൊടിയെ ഉയർത്തി നാഗരികമാക്കിയതെല്ലാം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. ഈ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരുത്തൻ ഏതൊരു കൃത്യത്തെയും ചെയ്താൽ അതിനായിരുന്നാലും മതിയാവുന്നതല്ല. ഞാൻ ഈ വിദ്യാലയത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടും കൗതുകത്തോടും പ്രതീക്ഷിക്കുകയുണ്ടെന്നു ഇരിക്കുന്നു. ഇനിയും നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള കൃഷിക്കാരിലും, വലവേലക്കാരിലും അന്യരായവർ ദിവസം തോറും ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂർ അവസരമുണ്ടാക്കി നല്ല തണുപ്പുള്ള പ്ലാവിന്റെയോ മാവ്വിന്റെയോ കീറിയിരിക്കുന്ന തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ചരിത്രമോ, മറ്റു ഹിന്ദോപദേശങ്ങളോ വായിക്കുന്നതിനുള്ള കാലം ആ ഭൂമതിലല്ലെന്നും ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു.”

സുവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അത്യുച്ചം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും അതിലേക്ക് ആദ്യമായി വേണ്ടത്ര പ്രചരണങ്ങളും ചെയ്തവർ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു.

മരുമക്കത്തായം അധോഗതിക്കു പര്യവൃത്തിയായ ഒരു ഏല്പാടാണെന്നും, സ്വന്തം സ്വത്തുവുമായി കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ അ

ഭോജനത്തിനും അതുകാരാലുണ്ടായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം നായന്മാർ വസ്ത്രങ്ങൾ ആഭ്യോഹരിയായ ഭാഗംവെച്ചു പരിഞ്ഞു താമസിപ്പോളാത്തതന്നും സാമുദായികശാസ്ത്രം, ധനതത്വശാസ്ത്രം എന്നിവയെ ആസ്പദമാക്കി മരുമക്കത്തായസമുദായപുരുഷന്മാരിൽ ആദ്യമായി ഒരു ഗ്രന്ഥബോധം അമിരിപ്പിച്ചാൻ ശ്രമിച്ചത് ഒരു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനി (വൈയാകരണൻ ഗ്രീവർഗ്ഗീസുകരനാൻ) ആയിരുന്നു. (1041-മാണ്ടു ധനുമാസത്തെ വിദ്യാസംഗ്രഹമാസിക (The Cottayam College Quarterly Magazine-ഇസ്റ്റീഷ്യമലയാളമാസിക)യുടെ 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, No. VIII. Vol. I—342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, No. I. Vol. II--13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24 പുറത്തു നോക്കുക.)

തീണ്ടൽ, തൊടീൽ എന്നിവ അനാവശ്യവും അധർമ്മവുമായ ഒരു ദുര്യചാരമാണെന്നും, അതു ജനസമുദായത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധത്തെയും സഹോദരബുദ്ധിത്വത്തെയും നശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച ദുര്യചാരമാണെന്നും, അതിനാൽ വൈശ്വാചികമായ ഈ നടപടിയിലെ ഏതുതരം ചേഗാരിൽ ഉന്മൂലനം ചെയ്യേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നും ആദ്യമായി പ്രസംഗിക്കുകയും ഈ വൈശ്വാചികനടപടിയിന്റെ ബീഭത്സതയെ ചിത്രണം ചെയ്തു് അത്ഭുതവാദകമാത്രപത്തിൽ ആദ്യമായി ഒരു സാഹിത്യഗ്രന്ഥം രചിക്കുകയും ചെയ്തു ആദ്യത്തെ ഇൻഡ്യക്കാരൻ ഒരു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നു. (വെനറബിൾ കോശി ആർച്ചുഡീക്കൻ ഡി. ഡി. അവർകൾ 1850-ൽ എഴുതിയ സുപ്രസിദ്ധമായ പുല്ലേലിക്കുഞ്ചു എന്ന ഗ്രന്ഥം നോക്കുക.)

ഒരു സാമുദായിക ചരിത്രകൃതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായും, അതിസ്വാതന്ത്ര്യമായും ഒരു പ്രധാനം നിർമ്മിക്കുകയും അതു പരസ്യമായി അഭിനയിക്കുകയും ചെയ്ത

യുവർ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളാണ്. (പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ മതസംബന്ധമായ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നു സ്വസമുദായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി ക്രിസ്തുവർഷം 1599-ൽ പാലൂർദിഗ്ഗാസിനായ ഒരു നസ്രാണിയാണ് പ്രസ്തുത പ്രാദേശം രചിച്ചത്. ഈ പ്രാദേശം പിശാചിന്റെ കളിയാണ് എന്ന് അധികൃഷ്ടപിക്കത്തക്കവണ്ണം പറയുകയെ അദ്ദേഹം വല്ലാതെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. (Whitehouse P. 31-32. ഫാദർ ബർട്ടോളമിയുടെ “മാത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ” വാല്യം 2 പാ. 29. “പറവൂർ മാത്തോമ്മൻപള്ളി ചരിത്രം” പാ. 50 “Land of the Perumals” P. 232. ജി. കുഞ്ചുപാതിരിയുടെ “സഭാചരിത്രപ്രകരണം” പാ. 46.)

ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിനു 12 വർഷം മുമ്പു, മലയാളഭാഷയ്ക്കു ആദ്യമായി മലയാളഭാഷയിൽതന്നെ (അതും ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ) ഇന്നത്തെ കേരളവാണിപ്പീയത്തോളം വലിപ്പം നിൽക്കുന്ന ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചത് ഒരു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നു. (1852-ൽ ഗീവരഗീസ് കത്തനാർ അവർകൾ എഴുതിയതായ “മലയാളമുണ്ടെ വ്യാകരണം” നോക്കുക. ഗീവരഗീസ് കത്തനാർ അവർകൾ “മലയാളത്തിലെ ആദ്യവ്യാകരണകാരനോ അന്ത്യവ്യാകരണകാരനോ അല്ലെ”ന്നും “ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം എഴുതത്തക്ക പാണ്ഡിത്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും മി. പത്മനാഭപിള്ള തന്റെ നിരൂപണകൃതിയുടെ 121-ാംപുറത്തു പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. മി. പിള്ളയ്ക്കു കത്തനാർ അവർകളെപ്പറ്റിയോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യപ്രഭാവത്തെപ്പറ്റിയോ, വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റിയോ യാതൊരു ഗന്ധവുമില്ലെന്നുള്ളതിന് ഇതിൽ കൂടുതൽ ലക്ഷ്യം അവശ്യമില്ല. മി. പത്മനാഭപിള്ള അവശ്യപ്പെടുന്ന പക്ഷം കത്തനാർ അവർകളുടെ ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുപ്പാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.)

മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി ഒരു തത്വശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിച്ചതും ഒരു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിയെന്നു. (1862-ആം ആഴ്ചയിൽ അയച്ചതും 1866-ൽ അച്ചടിച്ചതുമായ വൈയാകരണൻ ഗീവർഗീസുകത്തനാർ അവർകളുടെ “സംയുക്തം”—പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട Butlers Analogy യുടെ തർജ്ജമ.)

മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി ഒരു ധനതത്വശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം ആഴ്ചയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും ഒരു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിയെന്നു. (തിരുവിതാംകൂർഗവണ്മെന്റിന്റെ വിളംബരം അനുസരിച്ചു 1851-ൽ ആഴ്ചയിൽ അച്ചടിക്കുന്നതിനായി സർക്കാരിൽനിന്നു തെരഞ്ഞെടുത്തതുമായ റവറണ്ടു ഓഫീസർമാർ ഈപ്പൻകത്തനാർ അവർകളുടെ പണക്കാര്യവസ്തുത, സ്ഥാവരമൂലധനം [Fixed Capital], അംഗമൂലധനം [Circulating capital,] സഞ്ചിതധനം (Fund,) ധനാഗാരം (Bank,) മിച്ചധനാഗാരം (Savings Bank), പണ്ഡുശാല (Manufactory,) പരജനം (Public) എന്നീ സംരക്ഷണപദങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി നിർമ്മിച്ച പ്രചാരത്തിൽ വരുത്തിയതു കത്തനാർ അവർകളായിരുന്നു.

മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഉപന്യാസപരമ്പരകൾ ആഴ്ചയിൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു. (1040—മാർച്ചയിൽ “വിദ്യാസംഗ്രഹം” മീനം 1040 ക. മകരം ലക്കം, “ഭൂമി ഉരുണ്ടതാകുന്നു”—പുറം 112-121; 1041 കന്നിയിൽ, ആകാശത്തുള്ള ഗോളങ്ങൾ—പുറം 263-264 309-317; 1040 മീനം ലക്കം, അദ്വൈതം പുറം 159-161 മുതലായവ നോക്കുക. ഉപന്യാസകർത്താവു വൈയാകരണൻ ഗീവർഗീസുകത്തനാർ.)

മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി സാഹിത്യപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങൾ ആഴ്ചയിൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളാണ്. [വിദ്യാസംഗ്രഹം 1040 മീനം 143—

153: ജനികദിയാൻ വിഷയമായിട്ടെഴുതിയ “കേരളമൃതലാഭം”.
 1039 കർക്കര പുറം 31—33: നാനാത്വം (ടി. ലക്ഷ്മണനായരു
 ടെ “സന്തോഷോപദേശം” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിമർശം) 1039
 തുലാം ലക്കം 54—61. തിരുവനന്തപുരത്തു് ആദ്യമായി ഇം
 ഗ്ലീഷ് ചികിത്സാക്രമത്തിൽ ഒരു ചികിത്സാശാസ്ത്രം അടി
 സ്ഥാനമിട്ട സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ചു 1039 കന്നി ~~പ്രബന്ധം~~
 യിലെ വിശേഷാൽ ഗവർണ്ണർ വേർതിരുന്ന വിവരത്തെ ആ
 സ്വദമാക്കി എഴുതിയ വിമർശനം. “സാധാരണ ചികിത്സാ
 ശാല” 1040 മീനം ലക്കം 225--228: 273--276: ഫിനം ലക്കം
 17--181 മൃതലായവ കാൺക. വിമർശകൻ വൈയാകരണൻ
 ഗീവറഗീസുകത്തനാർ.]

ദോഷിദ്ധായായ മലയാളത്തെ പ്രഥമമായി ദോഷി
 ധായകൊണ്ടുതന്നെ പാഴ്ത്തിപ്പട്ടതെന്നുണ്ടെന്നും, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ
 യെക്കാൾ കൂടുതലായി മനുഷ്യഭാഷയെ മാനിക്കേണ്ടതാണെന്നും
 ആദ്യമായി പ്രസംഗിക്കയും എഴുതുകയും, അധുനിക മലയാള
 ഗദ്യരീതിക്ക് ആദ്യമാതൃക കാണിക്കയും ചെയ്തവർ സുറിയാ
 നിക്രിസ്ത്യാനികളത്രെ. (1889 സെപ്റ്റംബർ 21--ാംനാ- തി
 രുവനന്തപുരം കോളെജിൽവെച്ചു ഗവണ്മെണ്ടു് സെക്രട്ടറി മഹാ
 നായ പി. താണുപിള്ളയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ “മലയാളഭാ
 ഷ” എന്ന വിഷയത്തെ ആസ്വദമാക്കി വെനറബിൾ കോശി
 ആർച്ചുഡീഷൻ ഡി. ഡി. അവർകൾ ചെയ്ത പ്രസംഗം; തി
 രുവിതാംകൂർഗവണ്മെണ്ടിന്റെ അവശ്യപ്രകാരം 1867--ൽ
 കൊല്ലത്തു ഡിവിഷൻ കച്ചേരിയിൽവെച്ച് ആഗസ്റ്റ് 13-ാംനാ-
 “ബാലാഭ്യസനത്തിന്റെ അത്യന്തസാരതവം, അതിന്റെ ഉത്ത
 മമാതൃക, സൗമ്യഭാഷ” എന്നീ മൂന്നുപോയിന്റുകളെ ആസ്വ
 ദമാക്കി വൈയാകരണൻ ഗീവറഗീസുകത്തനാർ ചെയ്തതായ
 സുദീർഘമായ പ്രസംഗം (“ബാലാഭ്യസനം”); തിരുവിതാംകൂർ
 ഗവണ്മെണ്ടിന്റെ പരസ്യം അനുസരിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടതും

ഗവൺമെന്റിൽനിന്നു നിശ്ചയിച്ച സമ്മാനത്തിന് അർഹിത
 വിച്ചതും 1861-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമായ “സത്യവാദബേ
 ടം” എന്ന വിരുതുപ്രകരണം (ഗ്രന്ഥകർത്താവു വൈയാകര
 ണൻ ഗീവരഗീസുകുന്തനാർ), കൊല്ലം 1039-ൽ വേദാന്ത
 വ്യവഹാരവിഷയമായി ഗീവരഗീസുകുന്തനാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടു
 ത്തിയതായ “ഒരു സംവാദം” മുതലായ കൃതികൾ നോക്കുക.)

പുസ്തകരൂപത്തിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കൃതികളെക്കുറി
 ച്ചു പറയുന്നപക്ഷം, മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി ഒരു വി
 ദേശയാത്രാവിവരണം എഴുതിയ ഒന്നാമത്തെ ഇൻഡ്യാക്കോ
 റൻ ഒരു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നു. (കുടുംബ പാരേ
 മോക്കൽ തോമ്മാക്കുന്തനാർ 1768-ൽ എഴുതിയതായ “റോ
 മയോത്ര നോക്കുക).

മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി ഗദ്യസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ
 എഴുതി ഭാഷാഭോഷയെ പോഷിപ്പിച്ചതും സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാ
 നികളായിരുന്നു. നാപുതിരിമാർക്കാവട്ടെ, നായന്മാർ തുടങ്ങിയുള്ള
 മറ്റു ഹിന്ദുക്കൾക്കുമാവട്ടെ, മനവിഷയമായോ സാമുദായികമാ
 യോ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ആവശ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.
 എന്നാൽ പുരാതന സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളാവട്ടെ അന്നു
 തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തേയും വ്യവഹാരരീതിയേയും കവിഞ്ഞ
 തായ നിലയിൽ വെട്ടുപുറം തുടച്ചു മുറുക്കി ഒന്നാണത്രെ. പഴയ മല
 യാളപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു പല ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചമച്ചി
 ട്ടുള്ളതായി കാണാം. ഗദ്യഭാരതം എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം കണ്ടിട്ടുണ്ടെ
 ക്കിലും സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഒഴിച്ചാൽ കേവലം കടുകു പറക്ക
 വാൻപോലും മലയാളപദങ്ങൾ അതിൽ ഉള്ളതായി കാണാൻ
 കഴിയുന്നതല്ല. [കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി അച്ചടിച്ചത് സ്ഥാ
 പിച്ച് മലയാളികൾ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു. തിരു
 വിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ആദ്യമായി വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ
 പുറപ്പെടുവിച്ചതും അവർതന്നെയാണെന്നു കല്പന ഉണ്ട്.

പീലിപ്പോസ് അവർകളുടെ ആധിപത്യത്തിൽ വുറപ്പെട്ട “പശ്ചിമതാരക”യായിരുന്നു ഒന്നാമത്തെ വർത്തമാനപ്പത്രം.

കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി നോവൽപ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചതും സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ. 67 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു—അതാവിതു് 1866-ൽ—അച്ചടിപ്പിച്ച മി. ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസിന്റെ “അൾമാറാട്ട”മത്രെ മലയാളഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ നോവൽ. അപ്പനെട്ടങ്ങാടിയുടെ കർമ്മപത്രത്തന്നെയും അൾമാറാട്ടം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി വളരെ കഴിഞ്ഞശേഷം മാത്രമാണു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതു്.

ഒരു കരുതൽധനം ഉണ്ടായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ധനതത്വശാസ്ത്രത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഭൂഖോകത്തിൽ ആദ്യമായി ലേഖിച്ചിട്ടി നിർമ്മിച്ചു നടപ്പിൽവരുത്തിയവർ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ പ്രാചീന വണിക് സമുദായമാവുന്ന സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു. റഷ്യയിലെ പരേതനായ സാർ ചക്രവർത്തിയുടെ ഉറുമിത്രവും റഷ്യയിലെ ഇമ്പീരിയൽ അക്കാഡമി ഡയറക്ടറായ ഡാക്ടർ നീയർവത്സ് എന്ന ചരിത്രപണ്ഡിതൻ ഈ സംഗതിയെ സാദരം പിൻതാങ്ങി തന്നോടു സംസാരിച്ചതായി ബഥനിയുടെ മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പാ അവാർകൾ 1101 ചിങ്ങം 19-ാം നു ഈ എഴുത്തുകാരനോടു പറയുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും ഈ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്. ഖണ്ഡത്തോപത്തിൽനിന്നു തങ്ങളുടെ സ്വപരജീവിതത്തേയും, അവ്യവസ്ഥിതവും അനാശാസ്യവും ആയ ഭാവനാബന്ധത്തിൽനിന്നു തങ്ങളുടെ ചരിത്രശുദ്ധിയേയും കാര്യകൊള്ളേണ്ട ആവശ്യകതയെ സംബന്ധിച്ചു കേരളീയഹിന്ദുസ്ത്രീകളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു സ്വയരക്ഷണബോധം ആദ്യമായി അങ്കുരിപ്പിക്കുകയും ആയതിലേക്കു് അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതു ക്രിസ്ത്യാനികളും അവരുടെ മതപ്രബോധനവും ആയിരുന്നു.

സ്രീതപത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിക്കും ബഹുമാനത്തിനും ഭക്തിയും സദാചാരസംരക്ഷണത്തിനും മാറിടം മറച്ചു നടക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു കേരളീയ ഹൈന്ദവവനിതകളെ അഭർപ്പവും ഉത്ബോധിപ്പിച്ചതു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ജീവിതക്രമവും അവരുടെ പശ്ചാത്തലോചനരീതിയുമായിരുന്നു.

“ഭാസിയാട്ടം” അഥവാ “മോഹിനിയാട്ടം”, ഒരു നൃത്തകലപ്രകടനം എന്ന നിലയിൽനിന്നു ഭ്രംശിച്ചു സദാചാരലോപസകരമായ ഒരു ജീവിതവൃത്തിയായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതു സമുദായത്തിനും മതത്തിനും അത്യന്തം ദോഷകരമായിട്ടുള്ള ഒരു അവസ്ഥയാണെന്നു നായർസമുദായഘടനയിൽ ഒരു കത്തവ്യബോധം അങ്കുരിപ്പിച്ചതു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംസ്കാരവും അവരുടെ മതാഭർപ്പുമായിരുന്നു. (*)

ജീവിതസന്ധാരണത്തിന് ഉപയുക്തമായ നിലയിൽ സന്മാർഗ്ഗവിരുദ്ധമല്ലാത്ത തൊഴിലുകൾ ഏതും എവിടെയും ആദരണീയമാണെന്നു കേരളീയസമൂഹിതന്മാർക്കുള്ള പ്രബോധിപ്പിച്ചതും സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളും അവരുടെ ജീവിതസമ്പ്രദായവുമായിരുന്നു. ഇന്നാവട്ടെ കച്ചവടം ഒരു മാനമുള്ള തൊഴിലായി.

(*) സാമുദായികവും മതസംബന്ധവുമായ ഈ വക പരിഷ്കാരങ്ങൾ പൗരസ്ത്യമെത്രാന്മാരുടെയും പശ്ചാത്യമെത്രാന്മാരുടെയും ആഗമനശേഷം കേരളീയക്രിസ്തുമതത്തിനു സിദ്ധിച്ച സംസ്കാരത്തെയും സന്മാർഗ്ഗബോധത്തെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയാണ്. സുറിയാനിക്കാർ ബഹുഭക്തൃത്വം സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും 17-ാം ശതാബ്ദാരംഭം വരെ ജീവിത അവർ ബഹുഭാര്യത്വം അചരിച്ചുപോന്നതായി കാണാം. കേവലം വെപ്പാട്ടിവസ്ത്രമായിട്ടല്ല, ശരിയായ വിവാഹകർമ്മമായിത്തന്നെ ഈ രീതി സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നു കേൾക്കുന്നതു പലർക്കും ഒരു പുതുതായിരിക്കാം.

ലാണെന്നു കണ്ടു നായർസമുദായത്തിലെ വലിയ അളുകൾ പോലും പ്രസ്തുത തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തങ്ങളോടു സദാ ഇടപെടുപോന്നിരുന്ന സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻസഹോദരങ്ങളിൽനിന്നു വാണിജ്യവൃത്തി അഭ്യസിക്കാതിരുന്നവെങ്കിൽ നായർസമുദായത്തിൽപെട്ട പലരും ഇപ്പോൾ വാണിജ്യം വ്യവസായം മുതലായ തൊഴിലുകളിലേക്കു മുഖം തിരിക്കാനിടവരുന്നതല്ലായിരുന്നു എന്നു നിർമ്മൽസരബുദ്ധിയോടുകൂടി അഭോചിച്ചു നോക്കുന്ന ഏവരും സമ്മതിക്കുന്നതിരിക്കയില്ല.

നായർസമുദായത്തിന്റെ അധോഗതിയെപ്പറ്റി ഒരു സമുദായാഭിമാനിയായിരുന്ന മുരണിയിൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളവക്കീൽ അവർകൾ തിരുവല്ലാത്താലൂക്കിൽനിന്നു ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭയിലെ തിരുവല്ലാ മെമ്പറായി പല പ്രാവശ്യം പോയിരുന്നപ്പോൾ, നായന്മാരുടെ ദായകരും ഭേദപ്പെടുത്തണമെന്നും നായന്മാർ കച്ചവടം കൈത്തൊഴിൽ മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ ശുദ്ധവസ്ത്രേഷ്ടതാണെന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം പ്രജാസഭയിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങൾ നായർസമുദായത്തിൽ ഒരു നവവൈതന്യം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മുതൽക്കുതയോടുകൂടി നായർസമുദായം സമ്മതിക്കുന്നതിരിക്കുന്നതല്ല. സകല കച്ചവടങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികൾ നടത്തിവന്നതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിശ്രമദിവസമായ ഞായറാഴ്ച ദിവസങ്ങളിൽ ഒരു നായർകുടുംബത്തിൽ തീ കത്തിക്കാൻ തീപ്പെട്ടിയോ, കേർണ സാധനങ്ങളായ ഉപ്പു മുളകു മുതലായവയോ ഇല്ലാതെ പോയാൽ അവർ നേരിടുന്ന വിഷമതകളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴ്ത്തുന്ന ആ കാലത്തിൽ വലിയ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിയതും പല നായർഹൃദയങ്ങളിലും ഇപ്പോഴും കുടികൊണ്ടിരിക്കാനിടയുള്ളതുമാണ്.

കേരളരാജ്യസേവനത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിനുള്ള സ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രസ്താവിക്കാൻ ഗ്രന്ഥദൈർഘ്യം എന്നെ

അനുവദിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രചരണശക്തിയായും ക്രൈസ്തവമിശ്രണരിമാരുടെ അക്ഷീണയത്നത്തായും ഉണ്ടായതായ ചില പരിവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അല്പം ചില വാക്കുകൾ പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഇവയിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ സഹഗതി അടിമകുലവടം നിറുത്തപ്പെടുത്തുകയും അടിമകുലവടത്തെ സംബന്ധിച്ച 1852-ൽ ഒരു വീളംബരമുണ്ടായെങ്കിലും അതു പ്രയോജനരഹിതമായിരുന്നതിനാൽ 1855-ൽ സർക്കാർ മിശ്രണരിമാരുടെ അതുസാഹത്താൽ, വേറൊരു വീളംബരം പുറപ്പെടുവിക്കുവാനായി, ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ആയിരത്തു് ഇവിടെ മിശ്രണരിയായിരുന്ന വലിയ ബേക്കർ അവർകൾ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:-

“തിരുവിതാംകൂർസർക്കാർ പുറമേനിന്നുള്ള നീക്കവും ഹേതുവാൽ അടിമവ്യാപാരം നിറുത്തലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വീളംബരം ക്രമപ്രകാരം പരസ്യപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടു. പരസ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ എന്ന് എന്നിങ്ങനെ സംശയമുണ്ടു്. ഞാൻ ആ വീളംബരവും, അതോടുകൂടെ യജമാനന്മാരുടേയും ഭാസന്മാരുടേയും മുറുകളേയുംകുറിച്ചുള്ള ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു ചില വാക്യങ്ങളും അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രതികൾ എല്ലായിടത്തും കൊടുത്തുവരുന്നു. അടിമകളും മറ്റു ചിലരും അവയെ സന്തോഷത്തോടെ കൈക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെങ്കിലും അടിമകളുടെ യജമാനന്മാർ അവയെ കൊടുക്കരുതെന്ന് എന്നോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു.” (1)

അക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരുലക്ഷത്തിമുപ്പതിനായിരത്തിനു മേൽ അടിമകളുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ നാലു

(1) 1905 ആഗസ്റ്റ് മാസത്തെ കോട്ടയം “മലയാളമിത്രം” മാസികയിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള “കൊച്ചിതിരുവിതാംകൂറിൽ ചർച്ച മിശ്രണരിസമൂഹത്തിന്റെ പേല” എന്ന ലേഖനം പുറം 115

തീർത്തതിനാലും ഇതിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ 34000--പേരും കൊച്ചിയിൽ 9000--പേരും സ്കാർ അടികൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ അടികളെ അവരുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ ജാസ്സാൻസരണം വിടുകയും പണയപ്പെടുത്തുകയും കൂറിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു. (I) ഈ അടികളോടു അവരുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ എത്രമാത്രം കൂർത്തമായി പെരുമാറിയിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള യുക്തിയെന്നും സൂരിച്ചു കൂടുന്നതല്ല. 1821-ൽ തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി റസിഡണ്ടായിരുന്ന കണ്ണൽ സ്കോട്ട് ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു യാത്ര ചെയ്തപ്പോൾ ഒരു കലപ്പയിൽ ഒരു കാളയോടൊരുമിച്ചു ഒരു അടികളെക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടുതന്നെ കാണുകയുണ്ടായി. കൂർത്തമായിരുന്ന യജമാനന്മാർ, കേവലം നഗ്നത മറയ്ക്കാൻ അരയിൽ വെട്ടുവെട്ടി പഴുത്തുണിക്കുന്നതോ മാത്രം ഒട്ടിച്ചിട്ടുള്ളവരും, ഭൃഗുക്കളോടൊപ്പം അടികൊണ്ടും മുട്ടുവെട്ടും തൊലികൊണ്ടിട്ടുള്ളവരുമായ അനേകായിരം അടികളെ കോവലം കുന്നുകാലികളെപ്പോലെ കൂടും കൂട്ടമായി കൊട്ടി കോട്ടയും, ചങ്ങനാശ്ശേരി, കാത്തികപ്പള്ളി, കായംകുളം, ഇരണിയിൽ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും രാജ്യത്തിനു ചെലിക്കുള്ള കോഴിക്കോട്ട്, മൊറിഞ്ചിത്തുറ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് മൂന്നുമുതൽ പതിന്നാലു രൂപാവരെ വിലവെച്ചു ചിരറുപോന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു മക്കളേയും, മക്കളിൽ നിന്നു മാതാപിതാക്കളേയും, ഭർത്താക്കന്മാരിൽനിന്നു ഭാര്യമാരേയും, ഭാര്യമാരിൽനിന്നു ഭർത്താക്കന്മാരേയും പിന്നീടൊരിക്കലും പരസ്പരം കാണാൻ ഇടയില്ലാത്തവണ്ണം, എന്നേക്കുമായി വേർപെടുത്തി, കണ്ണനീരി

നേരവും മുറവിളിയുടേയും മദ്ധ്യ കൈമാറ്റം ചെയ്യുവാൻ
നതായ ഈ ക്രമരമായ ഏർപ്പാടിനെ സംബന്ധിച്ച മിഷ
ണറിമാരുടെ ഹൃദയം ശ്രീയേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹാത്മക
വിനോദം വല്ലാതെ കത്തിച്ചുതരികി. അവർ വൈകാരികരായ
ഈ ഏർപ്പാടു നിറുത്തൽ ചെയ്യുന്നതിനായി 1847-ൽ തിരുവി
താംകൂർ മഹാരാജാവു് അതിഭീമമായ ഒരു മെമ്മോറിയൽ
സമർപ്പിച്ചതിനുംപുറമെ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെണ്ടിനെ നിരന്ത
രമായി പ്രേരിപ്പിക്കയും ചെയ്തുവോന്നു. തൽഫലമായി തിരു
വിതാംകൂർ—കൊച്ചി ഗവണ്മെണ്ടുകൾ ആദ്യമായി സർക്കാർ അ
ടിമകളുടെ കുട്ടികൾക്കു സ്വന്തവും നൽകുകയും, അനന്തരം
പ്രായപൂർത്തി വന്ന സർക്കാർ കുട്ടികളെ വിട്ടുതൽ ചെയ്തും,
ഒടുവിൽ കുടിയേറുന്നവന്മാരുടെ അടിമകളെ സ്വന്തരാക്കു
കയും ചെയ്തു. (1)

അടിമക്കച്ചവടത്തോടൊപ്പമില്ലെങ്കിലും ഏകദേശം അത്ര
അതേപോലെ ഉപദ്രവകരമായ ഒരു ഏർപ്പാടായിരുന്നു തലവ
രിപ്പണം വിരിക്കൽ. ഈശ്വർ ചാന്നാമ്പാർ മുതലായവർ
തങ്ങൾക്കും, ഒരു ക്ലിപ്ത കാലത്തേക്കു തങ്ങളുടെ പരേതന്മാർക്കും
തലവരിപ്പണം എന്ന പേരുള്ള ഒരുമാതിരി കരം കൊടുക്കേ
ണ്ടിയിരുന്നു. അന്യദിക്കുകളിൽ പോയി താമസിക്കുന്നവരുടെ
തലവരി കൊടുപ്പാൻ കുടുംബത്തിലുള്ളവർ ശക്തിയില്ലാതെ
തീർന്നാൽ ജനനേരാക്കുമായ പൂതിവുരുക്കന്മാർ അതു വിരി
ച്ചടയ്ക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരായിരുന്നു. അനൂയമായ ഈ ഏർപ്പാ
ടും ക്രിസ്തീയമിഷണറിമാരുടെ നിരന്തരവരിശ്രമാഫലമായി നി
റുത്തലാക്കപ്പെട്ടു. തന്മൂലം തലവരി ഏർപ്പാടിനത്തിൽ 92668 രൂ
പാ ഗവണ്മെണ്ടിലേക്കു നഷ്ടം സഹിക്കേണ്ടതായിത്തീർന്നു. ഇതിൽ
ചാന്നാമ്പാരുടേയും ഈശ്വരുടേയും തലവരിതന്നെ 88044 രൂ

പയായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഈ ഏല്പാടിന്റെ ഭേദകരത്വം ഏതാണ്ട് ഉറപ്പുമാണല്ലോ. (1)

ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേരുന്ന അധഃകൃതർ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്ന വിഷയത്തിൽ അന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ — കൊച്ചി സർക്കാർ വലുതായ വിരോധം പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഒരു ഈഴവനോ കമ്മാളനോ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചുവെന്നുള്ള ഏകകാരണംകൊണ്ടുമാത്രം അന്ത്യമുക്തിയ്ക്കും സിദ്ധിക്കുമോ, ഉയർന്ന അതി നവസ്ഥകളോടോ സുവിചാരികൃത്യാനികളോടോ ഒപ്പം സാമുദായികപദവിക്ക് അധികാരം പ്രാപിക്കുമോ ചെയ്യുന്നതായി സമ്മതിച്ചാൽ സർക്കാർ തയ്യാറായിരുന്നു. തന്മൂലം ചർച്ചമിഷണറി സമൂഹത്തിലും ലണ്ടൻ മിഷ്യൻ സഭയിലും ചേർന്ന ജനാധിപത്യസമ്മേളനത്തിന് അധഃകൃതർ സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽനിന്നും കൂടികളിൽ നിന്നും അതിയായ പീഡകൾ സാധിക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ വക ഉപദേശങ്ങളെയെല്ലാം ഇല്ലായ്മ ചെയ്ത് അധഃകൃതക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്ന വിഷയത്തിൽ ക്രിസ്തുമതമിഷണറിമാർ അത്യധികമായ പരിശ്രമം ചെയ്തതായി. ഈ സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ച് “മലയാളമിത്രം” മാസികയുടെ 1905 ആഗസ്റ്റ് ലക്കത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള കൊച്ചി—തിരുവിതാംകൂർ ചർച്ചമിഷണറിസമൂഹത്തിന്റെ വേല എന്ന ലേഖനത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:—

“അതിഭേദം എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഇടയ്ക്കിടെ ഉപദേശിക്കുവതിനുള്ളതിന് ഈ ആണ്ടിൽ നമ്മുടെ സഭയിൽ ഒരു ട്രഷോററുണ്ടായി. ക്രിസ്ത്യാനിയായിത്തീർന്ന ഒരു ഈഴവൻ മിഷൻവകാളിലേക്കു വരുമ്പോൾ ഒരു അമ്പലത്തിന്റെ സമീപപ്രദേശം കടക്കേണ്ടിവന്നു. ഇതി

ഒരു ക്ഷേത്രാധികാരികൾ അവനെ ഉപദേശിച്ചു സർക്കാരിൽ
 എത്തിച്ചാൽ തഹശീൽദാർ അവനെ ശിക്ഷിച്ചു. മിഷണറി
 ഹാർ ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കാതെ ക്രിസ്ത്യാനികളായിത്തീ
 ന്നവരെ വീണ്ടും ഈശ്വരയായി വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെ
 ന്നും സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ
 തന്നെ എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളേയും സർക്കാരിൽനിന്നു വിചാരി
 ക്കണമെന്നും വാദിച്ചു. ഇതിൽ ക്രിസ്തുതത്വജ്ഞാൻജി
 ക്രിസ്ത്യാനിമാർഗ്ഗാനുസാരികൾക്കും മിഷണറിമാർക്കും എതിരെ
 ഒരു കല്പന എഴുതി. ആ കല്പനയിൽ ഒരു ഈശ്വരൻ ക്രിസ്തു
 നിധായിത്തീർന്നാലും അവൻ ഈശ്വരൻതന്നെയാകുന്നു എന്നും,
 മിഷണറിമാർക്ക് ഇങ്ങനെയുള്ള വഴക്കിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ അനു
 വദമില്ലെന്നും കാണിച്ചിരുന്നു. ദിവാൻജിയുടെ ഈ അഭിപ്രാ
 യത്തെ കല്പൻ റസിഡണ്ടു ശരിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മദ്രാസ് ഗ
 വർണ്ണെന്റ് ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു തിരക്കും ചെയ്യതിൽ മാർഗ്ഗാ
 നുസാരികൾക്കു കഴിയുന്നത്ര സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കണമെന്നും,
 ഈ ഒരു പ്രത്യേക സംഗതിയിൽ അവർ പ്രവേശിപ്പാൻ ഭാ
 വിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഈ കൽപ്പന ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സ്വാത
 ന്ത്ര്യത്തിന് ഒരു തടങ്ങലായിത്തീർവാൻ ഇടവരാതീരിപ്പാൻ
 കരുതേണ്ടതാകുന്നു എന്നും, ഇവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനെതിര
 യുള്ള നിബന്ധനകൾ എല്ലാം ക്രമേണ ഇല്ലായ്മയാക്കേണ്ടതാ
 കുന്നു എന്നും, റസിഡണ്ടിനു കല്പന അയച്ചു. എങ്കിലും നാ
 ട്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളും സർക്കാരും തമ്മിലുള്ള ഇടപാടുകളിൽ
 മിഷണറിമാർക്ക് ഏർപ്പെടാൻ പാടില്ലെന്നും ക്രിസ്ത്യാനികൾ
 ക്കു സങ്കടമുണ്ടെങ്കിൽ റസിഡണ്ടുതന്നെ അവരുടെ സങ്കടം
 കേൾക്കണമെന്നുംകൂടെ അതിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. മി
 ഷണറിമാർ ഇതിലും തൃപ്തിപ്പെടാതെ ഏകാഭിപ്രായമായിട്ടുള്ള
 കോർട്ട് ഓഫ് ഡയറക്ടേർസ് എന്ന മേലധികാരത്തിൽ അ
 പ്ലിൽ ബോധിപ്പിച്ചു. അവിടെനിന്നു വന്ന തീർച്ച ക്രിസ്ത്യാനി

കൾക്കു വേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഭാഗം സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയും, മിഷണറീമാർ തങ്ങളുടെ സഭക്കാരെ സങ്കടം സങ്കാരിനെ അറിയിച്ചു പരിഹാരം വരുത്തുന്നതു ന്യായമാകുന്നു എന്നു സ്ഥാപിച്ചും, ദീവനർജീയുടേയും റസിഡണ്ടിന്റേയും അഭിപ്രായത്തെ ആക്ഷേപിച്ചും ആയിരുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു ന്യായത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ള രാണജിരാജാക്കൾ പല വിഷയങ്ങൾ സ്കൂൾരിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നതിന്റെ ഒരു നിവൃത്തി ഇതിനാൽ ലഭിച്ചു." (പുറം 116)

അധഃകൃതരാനന്ദനത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രേരണാശക്തി എതു വിധമായിരുന്നുവെന്നു മേൽ ചേർത്ത ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്നു വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ഭൂർഭാഗ്യകരമായ ഗ്രാമനിലകളിൽ കേരളമയോഗത്തോടു കൂട്ടി ജനിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ തൽക്ഷണംതന്നെ കൊന്നുകളയുകയോ, നിർജ്ജനസ്ഥലങ്ങളിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു കളയുകയോ (1) കാക്കുലമാൾ കൊടുത്തു കളയുകയോ ചെയ്യുന്നതു കേരളീയസമുദായത്തിൽക്കുള്ള ഒരു പുഷ്പാലാരമായീരുന്നു. ഗണ്ഡാത്തം പിറന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളാണെന്നു ജ്യോൽസ്യന്മാരും മന്ത്രപാടികളും വിധിക്കുന്ന ഏതൊരു ശിശുവും ഈ വിധത്തിൽ കാലനും കാക്കുലനും കാട്ടുപടപ്പിനും അത്യന്തം പരിതാപകരമായ നിലയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കാറുണ്ടു്. ക്രിസ്തുമതപ്രചരണങ്ങളെപ്പറ്റി വേണ്ടവിധം പരിജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കാത്ത ചാൽ ഹൈന്ദവചാരനിഷ്ഠന്മാരായ മലബാറിലെ സമുദായത്തിന്നിടയിലും ഈ അലാരം ഏറെക്കുറെ സ്വീകരിച്ചുപോന്നുവെന്ന് ഉദ്യോഗസ്ഥർ വഴിയുണ്ടു്. എന്നാൽ ക്രിസ്തുമതമിഷണറീമാരാവട്ടെ, നിഷ്ഠൂരതരമായ ഈ ഒരു അലാരത്തിന്റെ നിരസനത്തെയും വൈ

(1) Acts of the Synod of Diamper convened section 4 Decree 11.

ശാചികതയേയും ക്രിസ്തീയമായ അനുകമ്പയോടുകൂടി നാട്ടുകാ-
രേയും അധികാരികളേയും ഉത്ബോധിപ്പിക്കുകയും രാജ്യത്തു-
നിന്ന് ഈ ദുരായാദത്തെ നിയ്ക്കാസനം ചെയ്യുന്നതിനായി
പോർട്ടുഗീസ് വൈസ്രോയിയെയിരുന്ന് ലോപ്പസ് സുപറസ്സി
നെക്കൊണ്ടു തിരുച്ചിതാംകൂർരാജാവിനെ നിർബന്ധിച്ചു വ-
ഴിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. (1)

അടിമക്കച്ചവടം, ശിശുഹത്യ, അധഃകൃതക്രിസ്ത്യാനികളു-
ടെ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യതടസ്സം എന്നിത്യാദി ദുരായാദങ്ങൾ
നിറുത്തൽചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രേര-
കശക്തിക്കു കേരളരാജ്യത്തിൽ സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ
എത്രയോലക്ഷം ജനങ്ങൾ കന്നുകാലികളായി ജീവിച്ചു മ-
രിക്കുന്നതിനും എത്രയോ സഹസ്രം ശിശുക്കൾ അപമൃത്യുവി-
ന്ദ് ഇരയായിത്തീരുന്നതിനും സംഗതിയാവുമായിരുന്നുവെന്നു
നമുക്കു ക്ഷണത്തിൽ ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.

പെരുമ്പടപ്പുന്നസ്ത്രാണികളുടെ ചരതനമായ രാഷ്ട്രീയ
സേവനത്തേയും, രജകുടുംബത്തോടും സിംഹാസനത്തോടും അ-
വർക്കു പുല്പുകാലം മുതലേ ഉള്ള നിയ്ക്കുകേടുകേടിയേയും,
പൗരപ്രേമവിസ്മരണയേയും ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതായ “ശക്തരത്ത്-
ട്ടവസ്സൽ” എന്ന ഏല്പാടിനെ സംബന്ധിച്ച ഞാൻ എന്റെ
ചരിത്രാഖ്യായികയുടെ 64-ാം 65-ാം പാഠങ്ങളിൽ താഴെ വരു-
ന്ന പ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു:—

“ഈ ശക്തരത്ത്ട്ടവയെ സംബന്ധിച്ച് ഇവിടെ അല്പം പ്ര-
സ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പെരുമ്പടപ്പു മുല്ലപാഴുന്ന മഹാരാജാക്കു-
ന്മാർ നാട്ടുനീങ്ങിയൊരു പള്ളിദഹനത്തിനായി മൃതശരീരം സ-
പ്തവിധ രാജകീയ പദവികളോടുകൂടി പട്ടയലേക്കു കൊ-
ണ്ടുപോകുന്നതായ സന്ദർഭത്തിൽ രാജവംശത്തിലുള്ള സകല

തമ്പുരാക്കന്മാരും കൊച്ചിരാജ്യത്തുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട സകല സ
 ക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ശ്രീമദശ്വനഭൂമിയിലേക്കു നിശ്ശബ്ദമായി
 അനുയോജ്യ ചെയ്യുന്നതാണ്. പട്ടാളക്കാർ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ
 നഗ്നശിരസ്സ് കണക്കാക്കി തോക്കുകൾ തലത്താഴ്ത്തിപ്പിടിച്ചു
 മുഖിൽ അകമ്പടി സേവിക്കും. ഏല്പാവരുടെയും പിമ്പിലായി
 മാമുൽ അനുഷ്ഠിപ്പാൻ കോവിലകത്തേക്കിറങ്ങിപ്പോയി. അ
 മ്ബനഗ്നകളായി തലമുടിയും അഴിച്ചിട്ട് ഉച്ചത്തിൽ കൂകി
 വിളിച്ചുകൊണ്ടു മന്ദമായി നടക്കുന്നുണ്ടാവും. പള്ളിമഹനം ക
 ഴിയുന്നതുവരെ എല്പാവരും അവിടെത്തന്നെ കാത്തു നിൽക്കു
 ന്നതാണ്. അനന്തരം മൂപ്പ കീട്ടിയ ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമന
 സ്സുകൊണ്ടു നാട്ടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിന്റെ സമാനത്തു പല്ല
 കിൽ കയറി രാജകീയാധാരങ്ങൾക്കോടും ഉദ്യോഗസ്ഥവർഗ്ഗ
 ത്തിന്റെ അനുയോജ്യയോടുംകൂടി കോവിലകത്തേക്കു എഴുന്ന
 ഇരുന്നു. പട്ടാളക്കാർ അപ്പോൾ മുൻഭാഗത്തു മുൻപു ചെയ്യുന്ന
 തായിരിക്കും പുല കഴിയുന്ന പതിമൂന്നാംദിവസമാണ് അടി
 യന്തിരം അടിച്ചതിരത്തിന് മുമ്പായി പഴയൊന്നാം ദിവസം
 രാവിലെ കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തുള്ള സർവ്വ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാ
 നികളുടെയും പ്രത്യക്ഷ പ്രതിപുരുഷന്മാർ പുണ നിലയിൽ തു
 ള്പ്പണിത്തുറയുള്ള മലങ്കരസുറിയാനിക്കാർ കത്തോലിക് സുറി
 യാനിക്കാർ എന്നീ രണ്ടു സഭാവിഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഏതാ
 ന്റ് പട്ടാളക്കാരും ജനപ്രമാണികളും കൂടി, ഏഴു പുത്തൻ മൺക
 ലത്തിൽ ഒന്നാന്തരം ശങ്കര നിറച്ചു വാഴയില വാട്ടി അടച്ചുകെ
 ടി കോവിലകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി മഹാരാജാവുതിരുമന
 സ്സിലെ തിരുസന്നിധിയിൽ പാരമ്പര്യപാരം അനുസരിച്ചു തി
 രുമുൽക്കാശ്യപയ്ക്കുന്നു. അനന്തരം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു അവരു
 ടെ പള്ളികൾക്കുള്ളപ്പറ്റി ചിലതെല്ലാം കല്പിച്ചുപോലിച്ച
 ശേഷം പതിവ് പടി, 'ഇരുപത്തൊന്നരയും' കോപ്പം കൊ
 ട്റ്റ് അവരെ മടക്കി അയക്കയും ചെയ്യുന്നു" മാനുസ്ക്രിപ്തി

നായ മി. പത്മനാഭപിള്ളയോടൊത്ത്, ഈ സംഭവം മുഴുവൻ വഴി ജവും അസംബന്ധവുമാണെന്നു കാണിപ്പാൻ അത്യന്തം പരിഹാസസ്വരത്തിൽ ചില വഴക്കത്തുകൾ ആരോപിക്കുന്നു. മി. പത്മനാഭപിള്ള പറയുന്നതു കേട്ടാലും:—

“.....കൊച്ചിമഹാരാജാക്കന്മാർ കിരീടധാരണം കഴിഞ്ഞാൽ സ്വീകരിക്കുന്ന ഒന്നാമത്തെ തിരുമുൽക്കാശ്വ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിയുടേതാണെന്നും അതു് ഈ ഏഴു കപ്പത്തിലെ പതിയൻശർക്കരയാണെന്നും പറയുന്ന വറഗീസിന്റെ ഭയനീയസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി വ്യസനിക്കുന്നേ എന്നിങ്ങു രോണമുണ്ടു്. എന്നല്ല, ഈ സാധുവിനെ എതിർക്കുന്നതുതന്നെ കഷ്ടമാണു്. നാഡ്യകുലായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ അടിയന്തിരം നടക്കുമ്പോൾ അന്യോന്യം സൗജന്യം കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ കവിഞ്ഞു ചിന്താശക്തിയോടും ചെന്നെത്താത്ത മി. വറഗീസ്, ഇതിന്നു പുറപ്പെട്ടേണ്ടായിരുന്നു. കിരീടധാരണം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മഹാരാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഈ ശർക്കരക്കപ്പത്തിന്റെ കൂടെ കുറെ തൈരിൻകൂടവും ഇലക്കെട്ടുകളും കൂടി കൊടുത്തു കൊച്ചിമഹാരാജാവിനെ ഉപദേശിക്കാതിരുന്നതുതന്നെ വലിയ ഉപകാരം. ഇതിനെക്കാൾ നല്ല പദാർത്ഥങ്ങൾ മഹാരാജാവിന്നു തിരുമുൽക്കാശ്വ വസ്തുതകൾ നിലയും സംസ്കാരവും ഉള്ള സമുദായക്കാരെ രണ്ടാംപന്തിയിൽ തള്ളിയതു് അതിസാഹസമാണു്. കൊച്ചിയിലെ ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവിന്റെ കിരീടധാരണം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഈ ശർക്കരക്കപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പാകെ സമർപ്പിച്ചോ എന്നു മി. വറഗീസ് ഒന്നന്വേഷിക്കണം. അങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നു തെളിയിക്കാൻ വ്യായസമുള്ളതല്ലല്ലോ. അതു തെളിയിച്ചാൽ ഇതിന്നു മുമ്പു് ഏഴുതീയ കളവു മുഴുവൻ നേരെണു ഞാൻ സമ്മതിക്കാം. കൊച്ചിമഹാരാജാവു് ഏതെങ്കിലും പള്ളിക്ക് ഇരുപത്തൊന്നു രൂപയും കോപ്പും കൊടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ എന്നിങ്ങു് അതുകൊണ്ടു് ഒ

രു വിരോധവുമില്ല. അങ്ങനെ കൊടുക്കുന്നില്ല, അതിനു കാര്യം
വുമില്ല എന്നു ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളൂ. (നിരൂപണം
പുറം 69-70)

കഷ്ടം! രാൻ അറേബ്യയിൽക്കയോ, അറിയുകയോ ചെയ്തി-
ട്ടില്ലാത്തതാണ് ഒരു സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ച് അഭിപ്രായം.
പ്രകടനം ചെയ്യുന്ന മി. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ നേരെ ആക്കം
൯ സഹതാപം തോന്നാത്തതു്. കഥ അറിയാതെ ആട്ടം കഴി-
ഞ്ഞ ഈ മാനുഷേന്ദ്രിതനോടു വാദിക്കുന്നതുതന്നെ പോരാ-
യ്കയാണു്. ശ്രീമാൻ പത്മനാഭപിള്ളേ, മാനുഷേന്ദ്രിതാ!
കൊച്ചിരാജ്യവാസികളായ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശക്തി-
രത്നത്തയുടെ നേരെ പോൻ പല്ലു തെന്തിച്ചിട്ടു യാതൊരു ഫല-
വുമില്ല. എന്തെന്നാൽ കേരളത്തിലെ അതതു രാജാധിപന്മാരെ
മോട്ടു വിശിഷ്ടബുദ്ധമുള്ള സമുദായങ്ങൾക്കും സമുദായാംഗ-
ങ്ങൾക്കും ഇങ്ങനെയുള്ള ശ്രേഷ്ഠാവകാശങ്ങൾ പൂർവ്വകാലമു-
തൽക്കേ അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാണെന്നു താങ്കൾ ഇനി-
യെങ്കിലും ഗ്രഹിച്ചിരുന്നാൽ കൊള്ളാം.

വടക്കുംകൂർരാജകുടുംബത്തിലെ തമ്പുരാട്ടിമാരുടെ പള്ളി-
ക്കെട്ടിനു രാജകുമാരികളുടെ സന്നിധിയിൽ, ദേൽപ്പടി രാജ-
സ്വരൂപത്തിലെ പൂർവ്വകാലത്തെ മന്ത്രിമാർ എന്ന നിലയിൽ,
തൊടുപുഴ കാരിക്കോട്ടു ചപ്പാട്ടുവിളിയിലെ കാരണവന്മാർ ഒരു നെ-
യ്ക്കുറി തിരുമുൽക്കാഴ്വ വച്ചു പോരുന്ന കഥ (1) താങ്കൾ അറി-
ഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? പോകട്ടെ. കുറുമ്പനാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ അന്തി-
യിട്ടുവായ്ക്കു മലബാറിലെ പറമ്പേലകലകാരായ നായന്മാർ
കൂടി ഒരു മുണ്ടു കാഴ്ച വച്ചുപോരുന്ന കഥയെപ്പറ്റി (2) നിങ്ങൾ

(1) 1101-ലെ ഭാഷാപോക്കിണി 80-ാം പുസ്തകം.
255-ാം പുറം നോക്കുക.

(2) മലബാർ ഗസറ്റിയർ. പുറം 52 കാണുക.

കേട്ടിരിയ്ക്കുമോ? അതുമിരിക്കട്ടെ. കേരള ചക്രവർത്തിപ്പട്ടം ധരിച്ചിരുന്ന കോഴിക്കോട്ടുസാമൂതിരിമഹാരാജാക്കന്മാർ മുപ്പേറാലുടൻ ആദ്യമായി സ്വീകരിക്കുന്ന തിരുമുൽക്കാരം, കോഴിക്കോട്ടുവട്ടണത്തിലെ മഹമ്മദീയരുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന ഒരു മഹമ്മദീയസ്ത്രീയുടെ കയ്യിൽ നിന്നു വെററിലതിന്മാൻ അന്നെന്നുള്ള കഥ (1) നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുമോ? ഇല്ല. ഇതൊന്നും നിങ്ങൾക്ക് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ വക തിരുമുൽക്കാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് എത്രതന്നെ പുച്ഛമായി സംസാരിച്ചാലും നെടുവിരിപ്പുസ്വരൂപത്തോടു മഹമ്മദീയ സമുദായത്തിനുള്ള പുരാതനമായ ചാരിത്രികബന്ധത്തേയും നഗരത്തിൽ അപ്പക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തേയും ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനായി സാമൂതിരിപ്പാടന്മാർ മുപ്പേറാലുടൻ ആദ്യമായി സ്വീകരിക്കുന്ന തിരുമുൽക്കാരം വെററിലയും പാക്കും മുസ്ലീംസംഘടനകളിലും ഉൾപ്പെടെ നാലും കൂടിയ മുറുകാൻവകയാണെന്നുള്ള കഥ നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം ഇന്നും നടപ്പിലിരിക്കുന്നതായ ഈ ഒരു ആചാരത്തെ സംബന്ധിച്ചു കേരളപത്രികാപത്രാധിപർ മി. കുഞ്ഞുരാമമേനവൻ തന്നെ നിങ്ങളെ ധരിപ്പിക്കുന്നതായിരീക്കും. (*) വകക്കു കോഴിക്കോട്ടു മഹമ്മദീയർക്കുള്ളതായ ഈ ഒരു അവകാശത്തെപ്പറ്റി മി. ലോഗൻ പറഞ്ഞാലും കൊള്ളാം; മി. മേനവൻ പറഞ്ഞാലും കൊള്ളാം; അതൊന്നും മി. വത്സനാഭപിള്ള സമ്മതിക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹമാകട്ടെ, സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സന്നിധിയിൽ കോഴിക്കോട്ടെ ഒരു ഉമ്മാച്ചി വെററില മുറുകിനുള്ള വക

(1) Logans "Malabar" Part 1 P. 245

* കവനകൗമുദി വക വിശേഷാൽ പ്രതിയായ "ഭാഷാവിഖാസം" പുസ്തകത്തിൽ മി. കുഞ്ഞുരാമമേനവൻ എഴുതിട്ടുള്ള "മലയാളത്തിലെ രാപ്പിളമാർ" എന്ന ലേഖനം നോക്കുക..

വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവെച്ചുള്ളതല്ലെന്നുവെങ്കിലും, അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു നേരം
 ഒരു മുറിക്കു വകയില്ലാത്തതു് സാമൂഹികരീതിരീതികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു
 “ഉത്തരവിട്ടുവെച്ചു” ഒരു കക്ഷണം ചൊരിയുവാൻ പാടു
 ഇരുന്നവർക്കു് തിന്നുന്നവർക്കു് മാത്രമേ വാദിക്കുവേണ്ടൂ. അങ്ങ
 രം വാദത്തിൽ നാംമാത്രം അതു് പ്പെടേണ്ടു. എന്നാൽ അ
 ഞ്ഞെങ്കിലും വാദിക്കുന്നതിലുള്ള സാമൂഹികരീതിരീതികൾക്കുവേണ്ടി
 ഞ് അദ്ദേഹം അങ്ങയുടേതാകുന്നു. മാത്രമല്ല മിഷണറിമാരിൽ
 നന്നെത്തന്നെ കഥ നാമൊക്കെ ശരിക്കു് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അല്ലയോ മി. പത്മനാഭപിള്ളേ, മാനുവൽ സ്റ്റേഫി
 താ, ഇയിടക്കു നാട്ടുനീക്കിയ കൊച്ചിമാന്മാരുവരികമന
 സ്സിലെ സിംഹാസനാരോഹണസന്ദർഭത്തിൽ പെരുമ്പട്ടുന്ന
 സ്ത്രീകൾ “ശക്തരായ” വെച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അന്നത്തെ ആ
 തിരുമുപ്പേക്കു് മുൻഗാമിയുടെ ചരമോത്സവത്തോടു് അനുബന്ധി
 ചുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒന്നല്ലാത്തതൊക്കെമാത്രമാണെന്നു ഭവൻ ഇനിയെ
 കിലും മനസ്സിലാക്കിയാലും. പ്രത്യേക, ഇപ്പോഴത്തെ മാന്മാരു
 വരികമനസ്സിലെ സിംഹാസനാരോഹണമാഹാ സംബന്ധിച്ച
 തുല്യത്തിന്നു നസ്രാണികൾ താജസന്നിധിയിൽ കീഴ്നടപ്പു
 നുസരിച്ചു “ശക്തരായവർ” ആ വരിച്ചവെന്നുള്ള കഥ അന്ന
 തെ വൃത്താന്തപത്രവിപ്ലവകളിൽനിന്നുപോലും താങ്കൾക്കു
 മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ
 വെച്ച് ഇയിടക്കു നടന്നതായ പ്രസ്തുത സംഗതിയെ സംബന്ധി
 ചു വേണ്ടവിധം അറിവാൻ സൗകര്യമുള്ള കൊച്ചിദിഗ്ഗാസിനി
 യായ താങ്കളുടെ സഹധർമ്മിണിമാരിൽ ഒരു അനേകജ്ഞാന
 കത്തിയാൽ ഞാൻ “ഇതിനു മുമ്പ് എഴുതിയ കളു്, മുഴുവനും”
 ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധിച്ചതായ “കളവും” ഒന്നുകൂടി വെച്ചുകൂട്ടുവാ
 നെന്നു കളവുപറയാത്ത താങ്കൾക്കു ക്ഷണത്തിൽ ബോധപ്പെടു
 തുന്നതായിരിക്കും.

കേരളീയ നസ്രാണികളുടെ രാഷ്ട്രീയ സേവനം

- p01 അവതരിക
- p1 ഉപക്രമം (രസംഭാഗം)
- p22 വാദമൂലം 2
- p31 സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സൈനികവൃത്തിയെ സംബന്ധിച്ച പാശ്ചാത്യ അഭിപ്രായങ്ങൾ
- p46 നാട്ടുപരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ
- p50 പെരുമ്പടപ്പു ഭടന്മാർ
- p70 തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ ക്രിസ്ത്യൻ സൈന്യങ്ങൾ
- p78 പെരുമ്പടപ്പു തിരുവിതാംകൂർ നസ്രാണി ഭടന്മാർ
- p93 പെരുമ്പടപ്പു സൈന്യകാരുടെ നസ്രാണി സൈന്യങ്ങൾ
- p98 വാടകക്കാരുടെ നസ്രാണി സൈന്യങ്ങൾ
- p102 നസ്രാണി സേനാനായകന്മാർ
- p115 നസ്രാണിപ്പട്ടക്കാരുടെ യുദ്ധവൃത്തിയും
- p121 മെമ്പർമാരും നസ്രാണികളും
- p150 നസ്രാണിപ്പണിക്കരന്മാരും അവരുടെ കുളിസമ്പ്രദായവും
- p176 കണ്ടൽനമ്പ്യാരും നസ്രാണിസൈന്യങ്ങളും
- p181 രണ്ടാംഭാഗം, സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളും അവരുടെ രാജ്യസേവനരീതിയും